

Nhất Dao Xuân Sắc

Contents

Nhất Dao Xuân Sắc	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	5
3. Quyển 1 - Chương 2	15
4. Quyển 1 - Chương 3	19
5. Quyển 1 - Chương 4	25
6. Quyển 1 - Chương 5	32
7. Quyển 1 - Chương 6	39
8. Quyển 1 - Chương 7	47
9. Quyển 1 - Chương 8	53
10. Quyển 1 - Chương 9	59
11. Quyển 1 - Chương 10	67
12. Quyển 1 - Chương 11	76
13. Quyển 1 - Chương 12	83
14. Quyển 1 - Chương 13	92
15. Quyển 1 - Chương 14	100
16. Quyển 1 - Chương 15	108
17. Quyển 1 - Chương 16	116
18. Quyển 1 - Chương 17	123
19. Quyển 1 - Chương 18	131
20. Quyển 1 - Chương 19	139
21. Quyển 1 - Chương 20	147
22. Quyển 1 - Chương 21	153
23. Quyển 1 - Chương 22	160
24. Quyển 1 - Chương 23	167
25. Quyển 1 - Chương 24	176
26. Quyển 1 - Chương 25	180

Nhất Dao Xuân Sắc

Giới thiệu

Thể Loại: phúc hắc công (sau thành trung khuyến công) x lưu manh mỹ thụ (sau thành yêu nghiệt dụ thụ)Edit: Phúc V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dao-xuan-sac>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai mươi năm gần đây, giang hồ biến đổi bất ngờ.

Thiếu Lâm Phật môn linh hoạt ngăn cách phân tranh, Võ Đang đạo gia cùng Nga Mi địa vị ngang nhau.

Trung Nguyên tam bang tứ thế gia thất đại kiếm phái ra sức kiềm chế lẫn nhau.

Thiên hạ đệ nhất trang Tần gia ngày càng suy thoái, võ lâm đệ nhất bang Cái Bang lại ngày càng cường thịnh.

Nam Cương Thất Tinh Hồ thâm tàng bất lộ được tôn đứng đầu “Tà phái”, thế lực mới Tái Bắc Xích Tôn Phong ngồi lên bảo tọa “Ma giáo giáo chủ”.

Kim Quang Toa Hà Thủy Minh thập nhị đường, đường nào cũng ôm mộng thống nhất các đường lại.

Nhưng vô luận giang hồ đao quang huyết ảnh đấu tranh ngấm ngấm hay công khai như thế nào, nhắc đến Bạch Lộc Sơn, chỉ có tôn sùng cùng kính ngưỡng.

Bạch Lộc Sơn, võ lâm thánh địa.

Sơn chủ hiện tại chính là Niếp Thập Tam.

Đối với mỗi người trong giang hồ, Niếp Thập Tam tựa như thần thoại truyền kỳ thực sự tồn tại, tựa như minh nguyệt tinh tú, phàm nhân không thể với tới.

Kỳ thật Niếp Thập Tam là một người vô cùng cô độc.

Hắn, chỉ có kiếm.

Năm tuổi bắt đầu học kiếm, không thể tự kiềm chế mà sa vào, tinh thần đều đặt trong kiếm đạo, sinh mệnh đáng kiêu ngạo nhất cũng là kiếm.

Mười tám tuổi hai lần phá Thiếu Lâm đệ nhất sát trận, đã đạt đến cảnh giới vô thượng của kiếm đạo. Giang hồ rộng lớn như vậy, lại không có người có thể kề vai sát cánh cùng cuồng hỷ thụ hưởng sự đột phá trong võ học trên chặng đường dài.

Hai mươi lăm tuổi, thân nhân duy nhất Hạ Mẫn Chi cuối cùng vì “Hoàng tuyền tam trọng tuyết” độc phát thân vong.

Trên thế gian kỳ tích rất nhiều, nhưng lại có tình không có thần dược nào có thể giải được bách độc.

Hạ Mẫn Chi miệng vàng lời ngọc, khi mới gặp đã nói chỉ có thể bên nhau mười hai năm, quả nhiên đúng mười hai năm, ngay cả thêm một ngày cũng không.

Mười hai năm trước, tuyết như dương hoa. Mười hai năm sau, dương hoa như tuyết.

Niếp Thập Tam một người một kiếm, rời khỏi đỉnh Bạch Lộc Sơn, tứ hải phiêu bạt, suốt mười năm.

Dưới uy danh của Niếp Thập Tam, Bạch Lộc Sơn dù tạm thời vô chủ, vẫn là cấm địa, đệ tử môn nhân nội ngoại tam đường đều trật tự tĩnh nhiên, chưa hề có chút sơ sẩy.

Trong mười năm, Niếp Thập Tam từng đến nơi cực bắc, lấy mũi kiếm chống lại bão tuyết cường hãn, đã ở Nam Cương tiểu trúc lâu lạng nhìn độc xà săn mồi hồ điệp nhẹ bay, từng trên Ngọc hồ tiếp được đài sen mà những thiếu nữ hái hoa sen ném qua; lại từng ở đỉnh Đông Hải Sơn chìm trong bóng đêm, chờ thái dương lộ dạng.

Giang hồ đồn đại Niếp Thập Tam mượn rượu giải sầu, tiêu cực suy sút, uống đến nổi ngay cả kiếm cũng cầm không vững, người nói nói có phần khăng định, người nghe chỉ tiếc hận than thở.

Khó mà biết rằng, Niếp Thập Tam chính là cô độc, nhưng không hề cảm thấy tịch mịch.

Cõi lòng từng bằng giá, hiện tại tâm như trời cao biển rộng, nhất bích vạn khoảnh. Hạ Mẫn Chi tuy đã chết, nhưng vẫn tồn tại trong tâm, lan tỏa trong huyết mạch, lúc nào cũng sát cánh bên y. Niếp Thập Tam hiểu được như vậy lại càng thêm quý trọng và hưởng thụ sinh mệnh trong từng khắc thời gian.

Cùng nhau đi qua nhiều nơi, sẽ có muôn vàn ký ức. Y chưa từng đi qua địa phương này, hẳn lại thay y thưởng thức – Thanh sơn bạch lãng, mạch thượng xuân phong, thanh âm của một đóa hoa đương hén nở, tiếng nỉ non của một con chim tước, mỗi một cảnh vật nơi đây đập vào mắt, nhập vào tâm. Chỉ khi cô độc, mới có thể cảm nhận được sự tinh tế khôn cùng của thế giới trong ngoài, mới cảm nhận được vẻ kinh diễm của những sự vật bé nhỏ mà bình thường vẫn luôn bị xem nhẹ.

Si mà không vọng, tư mà không mê, tình vô hạn, kiếm vô cùng.

Mười năm sau, Niếp Thập Tam trở lại Bạch Lộc Sơn.

Giang hồ đồn đại trên đỉnh Bạch Lộc Sơn có giấu bảo tàng.

Mà tàng bảo đồ đang ở trong tay Tần gia. Tiền tài động lòng tham, Giang Nam tứ đại môn phái bắt Tần Văn Tiểu lên núi tìm hiểu thực hư. Tần Văn Tiểu khi còn trẻ đã cùng Niếp Thập Tam ngao du giang hồ, hiện giờ vẫn còn chưa xuất giá.

Một đường đã tới thiên trì (hồ trên miệng núi) trên đỉnh Bạch Lộc Sơn, nơi Hạ Mẫn Chi yên nghỉ.

Niếp Thập Tam hạ thủ bất dung tình, chỉ trong phút chốc, chưởng môn tứ phái bỏ mạng tại Bạch Lộc Sơn, tất cả đều bị một kiếm xuyên qua yết hầu.

Lúc này thiên hạ đệ nhất trang đã sụp đổ, Tần cô nương không còn nơi nào để đi, đành lưu lại trên Bạch Lộc Sơn.

Giang hồ dậy sóng. Trong vòng một tháng, những cao thủ mới nổi của các môn các phái, hoặc không phục Bạch Lộc Sơn, hoặc muốn tìm bảo tàng, hoặc vọng tưởng đánh bại Niếp Thập Tam, đều hùng hổ hướng về Bạch Lộc Sơn.

Thần tiên trong tay áo Ngũ sư huynh, Mạnh Tự Tại trời sinh không phải đứng đầu, thì cũng là tổng quản tốt nhất, đồng thời là nhân vật số hai.

Môn nhân Bạch Lộc Sơn tôn sùng yêu kính Niếp Thập Tam, lại sợ hãi dựa dẫm Mạnh Tự Tại.

Không có Niếp Thập Tam, Bạch Lộc Sơn tựa mất đi tinh hồn. Không có Mạnh Tự Tại, Bạch Lộc Sơn liền mất đi cốt cách huyết nhục.

Mạnh Tự Tại thông minh, khoan hòa, tính lực hơn người lại cần mẫn viên dung, bất cứ việc gì cũng có thể xử lý thỏa đáng, mười năm qua mang đến cho Bạch Lộc Sơn đủ loại công việc vận chuyển lợi ích phiêu lượng, giao thiệp trong giang hồ lại cương nhu thỏa đáng.

Cho nên Mạnh Tự Tại võ công dù không thể xếp vào hàng thập đại cao thủ, cũng là một người vô cùng có địa vị trên giang hồ.

Mạnh Tự Tại kiến nghị để chính mình dẫn môn nhân xuống núi, thỉnh Thiếu Lâm phương trượng chứng kiến Bạch Lộc Sơn giao hảo cùng giang hồ các đại môn phái. Nếu như bất thành, thời ngay dưới chân núi lập mai phục tử chiến.

Niếp Thập Tam chỉ để lại một câu Ngũ sư huynh hãy nghỉ ngơi, chính là, một người một kiếm trấn tại Giải Kiếm đình ở sườn núi.

Giải Kiếm đình đoan đoan chính chính án ngữ ngay trên sơn đạo nhỏ hẹp quanh co, một bên là vực thẳm, một bên là vách núi.

Cao thủ các đại môn phái nối đuôi nhau mà lên, lại nối đuôi nhau mà xuống.

Niếp Thập Tam thống khoái luyện kiếm ba ngày ba đêm.

Uy danh của Bạch Lộc Sơn lại càng lên đến đỉnh điểm

Mọi việc kết thúc, Niếp Thập Tam cũng không li khai Bạch Lộc Sơn, hầu như không quan đến chuyện giang hồ.

Mấy năm sau, phương trượng Bắc Thiếu Lâm đích thân đến Bạch Lộc Sơn thăm hỏi cố nhân Niếp Thập Tam.

Phân chủ khách ngồi xuống, dâng trà, Thất Tình đại sư nói: “Hai mươi năm không gặp, Niếp thí chủ phong thái càng hơn xưa.”

Niếp Thập Tam nói: “Mấy năm trước Thất Khổ đại sư viên tịch, đang lúc tại hạ bế quan, đại sư tiếp chưởng Thiếu Lâm, trở thành người đứng đầu cả võ lâm, tại hạ cũng không thể đi chúc mừng, thật không có thứ bậc lễ nghĩa, đại sư thứ lỗi.”

Thất Tình chăm chú nhìn Niếp Thập Tam, không khỏi có chút thất thần.

Lúc mới gặp, Niếp Thập Tam là một thiếu niên lạnh lùng, mặc dù danh chấn thiên hạ, lại luôn tự do ở ngoài giang hồ, không hề có hùng tâm tráng trí, ai ai cũng biết Niếp Thập Tam không để tâm đến thanh danh quyền thế, chỉ thuần túy say mê kiếm đạo.

Niếp Thập Tam hiện tại đã sớm thành võ lâm đệ nhất nhân, trải qua thế sự tang thương, khuôn mặt đã không còn như thời thiếu niên, mày kiếm mất sáng chính là hai mươi năm không chút thay đổi, càng thêm phần khí độ của một người kinh qua phong vân cùng năm tháng.

Niếp Thập Tam ý bảo Thất Tình uống trà, nói: “Đại sư có việc gì cứ nói thẳng.”

“Thí chủ có biết Bắc Tắc Xích Tôn Phong Tà Bất Độ?”

“Thất Không Trảm đao pháp của hắn tự lập thành một phái, rất khá.”

“Đao pháp hảo, dã tâm cũng lớn. Mấy năm nay Trung Nguyên võ lâm phân tranh rất nhiều, Xích Tôn Phong mượn cơ hội quật khởi, thừa cơ chèn ép các đại môn phái, thủ đoạn có chút bá đạo tàn khốc, thực là mối họa của võ lâm.”

Niếp Thập Tam trầm mặc một lúc: “Giang hồ có lúc nào yên tĩnh. Thị phi đúng sai trong đó, Bạch Lộc Sơn không muốn quan đến.”

Thất Tình thở dài: “Thí chủ ở trên giang hồ thì chính là người trong giang hồ. Cho dù người không muốn quan, nhưng đã có người lo ngại Bạch Lộc Sơn cấu kết Xích Tôn Phong.”

Niếp Thập Tam cười nói: “Đại sư muốn nói, chính là Tà Thiên Bích?”

Tà Thiên Bích chính là con trai của Tà Bất Độ. Lại nhắc trước kia, Niếp Thập Tam cùng Tà Bất Độ từng có một trận chiến trên Xích Tôn Phong, lưu lại nơi đó vài ngày, nhận thấy Tà Thiên Bích thiên tư vô cùng tốt, liền cùng Tà Bất Độ ước hẹn chờ cho Tà Thiên Bích lớn hơn một chút, đưa lên Bạch Lộc Sơn, tự mình chỉ giáo.

Hắn lập tức gật đầu nói: “Tà Thiên Bích mấy tháng sau đích xác sẽ đến Bạch Lộc Sơn.”

Thấy Thất Tình nhíu mày, Niếp Thập Tam cười nói: “Tại hạ thật có đề nghị này.”

“Trong chốn giang hồ môn phái giằng co, võ công cũng không nên chịu giới hạn trong môn phái. Các môn phái nếu có đệ tử có chút thiên phú muốn đến Bạch Lộc Sơn luyện võ, tại hạ chắc chắn sẽ tùy theo năng lực mà dốc lòng truyền thụ.”

Thất Tình chấn động, hai tay hợp thành chữ thập nói: “A di đà phật! Thí chủ có trí tuệ như thế, thực là phúc của võ lâm!”

Nghĩ nghĩ lại chần chừ nói: “Chính là...”

Niếp Thập Tam mỉm cười: “Võ công của một phái đều trải qua thiên chùy bách luyện mới có thể đứng vững không suy, có điểm độc đáo. Bọn họ mang nghề theo thầy học, tự nhiên có thể tiếp tục tu tập võ công của bốn môn, Bạch Lộc Sơn điển tịch chính là giúp bọn họ bổ sung khiếm khuyết của mình, cũng không phải vì vậy mà đầu quân làm môn hạ của ta. Sau khi học đắc sở học, những đệ tử này vẫn là quay về phái.”

Bạch Lộc Sơn lưu giữ vô số võ công điển tịch, càng khó được Niếp Thập Tam không hề có ý niệm giấu cho riêng mình, Thất Tinh nhất thời mừng rỡ, nói: “Hành động này của thí chủ là đại lợi cho võ lâm. Những hài tử này đến lúc đó tuy khác môn khác phái, nhưng từng có tình đồng môn, coi như cũng là mở ra một hướng đi khác, biện pháp tức tranh giải phân (làm trung gian hòa giải) vậy.”

Niếp Thập Tam gọi Mạnh Tự Tại tới phân phó, bình đạm nói: “Tức tranh giải phân thật không rõ có đạt được hay không, ta chỉ là cảm thấy... giang hồ rộng lớn, lại rất tịch mịch.”

Lại nói: “Đại sư, trừ Tạ Thiên Bích, thỉnh tuyển mười bốn đệ tử, hợp thành đủ mười lăm người.”

Nói đến hai chữ Thập Ngũ, ánh mắt nhu nhu, Thất Tinh biết nhủ danh của Hạ Mẫn Chi là Thập Ngũ, trong lòng không khỏi thay hân thở dài, chỉ nghe hắn nói tiếp: “Ta để Mạnh sư huynh bồi đại sư xuống núi xử lý việc này.”

Ba tháng sau, mười lăm đệ tử nhất loạt tề tụ tại Thử Kiếm Đường của Bạch Lộc Sơn.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Ba tháng sau, mười lăm đệ tử tề tụ tại Thử Kiếm Đường của Bạch Lộc Sơn.

Tuần tú nhất là Đường Nhất Dã, khó coi nhất là Lôi Nhất Minh, tên Hứa Ước Hồng lại là một nam hài tử, còn tên Lê Tứ Hải thật ra là một tiểu cô nương (ý nói tên hai bạn ko hợp với giới tính), Tổng Thiên Phong, Thượng Quan Vân Khởi trừng mắt nhìn nhau, chỉ chực bỏ vào đối phương. Thử Bắc Nhận, Tang Nam Phi thân hình bất động, hai mươi ngón tay thượng hạ phiến phi (bay lên lượn xuống) đối luyện cầm nã. Mộc Hương Dược lưng đeo Mộ Vũ trường kiếm, Hoa Mãn Y thắt lưng buộc Thu Ngư Song Dao. Lý Thương Vũ nụ cười vừa ngây thơ lại vừa xinh đẹp, Mạc Tiểu Khán gương mặt lạnh lùng như một cỗ băng điêu (tượng điêu khắc bằng băng), lớn tuổi nhất chính là Phương Kinh Đào, mười bốn tuổi, thần tình nghiêm túc như thể mắc chứng tiện bí (táo bón =. =!!!), nhỏ tuổi nhất chính là Tô Tiểu Khuyết, ngồi dưới đất ôm gậy trúc ngủ ngon lành như heo chết.

Mười bốn người đều đứng bên mạn đông thính đường.

Mạn tây chỉ có một người, Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích vừa tròn mười hai tuổi, một thân bạch y, bên thắt lưng mang ô sao (võ đao màu đen) loan đao, tay trái đặt trên chuôi đao cứ thế bất động, thần sắc lãnh tĩnh, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa như khinh mạn lại tựa như mỉm cười.

Hoa Mãn Y xuất thân từ Thần Châu Hoa gia, quen thói kiêu ngạo, lại không ngờ được Tạ Thiên Bích so với chính mình còn kiêu ngạo hơn, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử thối này cảm thấy bản thân là một con bạch hạc, còn bọn ta chỉ là một bầy gà vịt thấp kém hay sao?

Càng nghĩ càng tức giận, mở miệng phun ra bốn chữ: “Tà ma ngoại đạo!”

Mười bốn người bên phía đông im lặng, mắt to mắt nhỏ trộm nhìn Tạ Thiên Bích.

Phương Kinh Đào tuyệt không cười, tay nắm chặt chuôi kiếm, đề phòng Tạ Thiên Bích đột nhiên xuất thủ.

Hứa Ước Hồng tay áo khẽ động, nhãn thần lóe sáng.

Lý Thương Vũ cười hì hì thối lui vài bước.

Đường Nhất Dã tựa hồ không kịp phản ứng, mở to đôi mắt hắc bạch phân minh của mình, ngơ ngác nhìn.

Một mảng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng ngáy dị thường chói tai của Tô Tiểu Khuyết.

.....

Cả đám người trong lòng thầm mắng: “Tên tiểu hồn đản này đúng là làm mất mặt Vô Lâm Trung Nguyên mà!”

Tạ Thiên Bích buồn cười.

Lệ Tứ Hải giận dữ.

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn nguyên bản trắng tuyết thoáng chốc đã đỏ bừng, oán hận giậm chân, trên chân, đôi hài xinh xắn màu xanh nhạt điểm hoa cúc khẽ động, Thượng Quan Vân Khởi tâm cũng động theo.

Lệ Tứ Hải từ trong tay áo màu xanh phỉ thúy đột nhiên bay ra một sợi nhuyễn tiên ngân sắc, vung tới hướng Tô Tiểu Khuyết. Nữ hài tử mỹ lệ từ nhỏ đã có tính cách bướng bỉnh hay làm nũng, roi này Lệ Tứ Hải vung xuống, Thượng Quan Vân Khởi cảm thấy bàn tay trắng tuyết đang nắm chặt sợi roi bạc rục rĩ kia trông thật đẹp mắt, đôi má hồng hồng lại giống như quả táo. Trước cảnh đẹp thường tâm duyệt mục (vừa đẹp mắt vừa đẹp ý)kia, chỉ cảm thấy Tô Tiểu Khuyết thật đáng kiếp, ai bảo hần bà đầu cũng có thể ngủ gà ngủ gật, vậy xem như chưa tính đi, lại còn ngáy to, đã không thể nghe như tiếng suối chảy đình đông thì thôi (thằng này hâm, ngáy mà đòi dễ nghe như tiếng suối =))))), không ngờ nghe cứ như tiểu trư cuồng thực! Người trong giang hồ, đầu có thể rơi, máu có thể đổ, nhưng tuyệt không thể mất mặt.

Cho nên Tứ Hải cô nương đánh rất đáng.

Thế roi đi cực gấp, gần như đã vung đến đỉnh đầu của Tô Tiểu Khuyết.

Phương Kinh Đào cũng thuộc dạng người nhân hậu, vội lên tiếng nhắc nhở: “Tô Tiểu Khuyết, cẩn thận!”

Ai ngờ Tô Tiểu Khuyết đang ngủ đến triền miên kia lại ngay tại chỗ lăn tròn, vươn cánh tay nhỏ xinh ra một trái trứng, phốc cái bắt được đầu roi, từ thắt lưng dụng một đạo kinh lực, liên tiếp tám bước vọt

người lên trên nhuyển tiên, mũi chân điểm một cái. Lệ Tứ Hải trở tay không kịp, buông nhuyển tiên, Tô Tiểu Khuyết giơ tay lên, nhuyển tiên đã cuộn thành một đoàn trong tay, động thủ xong liền gấp dài một cái, cười nói: ” Ăn xin bắt rắn chết (ám chỉ nhuyển tiên của em Hải là rắn chết í ~), môn công phu này người không giỏi bằng ta đâu.”

Lệ Tứ Hải cả giận: “Trả roi cho ta!”

Tô Tiểu Khuyết vốc người chỉ tới cầm Lệ Tứ Hải, lại cười đến bộ dáng bại hoại vô sỉ: “Không trả! Trừ phi người gọi ta một tiếng hảo ca ca!”

Người khác còn chưa mở miệng, Thượng Quan Vân Khởi đã qua mặt đám đông, quát lên: “Ăn mày thôi! Mau đem roi trả lại cho Lệ cô nương!”

Vô lâm tứ thế gia, Thượng Quan, Đường, Tư Mã, Hoa. Thượng Quan gia địa vị hàng đầu, lại có Thượng Quan Ngọc cùng Tư Mã Chi mà nói, đúng là tài hùng thế đại (có tiền có quyền). Thượng Quan Vân Khởi xuất thân danh môn, lại thêm thiên tư thông minh. Nhìn thấy loại hành vi vô lại này của Tô Tiểu Khuyết, tất nhiên muốn ra mặt bảo hộ giai nhân.

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Ta là ăn mày, không sai, chỉ có điều, ta một chút cũng không thôi. Tất cả mọi người đều nói Cái Bang lâu đời như vậy nhưng thiếu bang chủ anh tuần sạch sẽ nhất là ta a.”

Thượng Quan Vân Khởi bị chọc giận, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua loại tiểu đồng tây này, dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mình, xoát một tiếng rút ra Sấu Ngọc Kiếm, tuy nóng giận, tay vẫn duy trì sự ổn định: “Ăn mày thôi, xem tiểu gia ta giáo huấn người!”

Tô Tiểu Khuyết nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt sáng rõ, trong lòng ngưỡng mộ, cười nói: “Roi trả người, thanh kiếm này trông thật quý giá, không bằng cho ta đi.”

Thượng Quan Vân Khởi càng không nhiều lời, liên tiếp ba kiếm tiến tới, xuất kiếm nhanh mà cẩn mật, quả nhiên có phong phạm danh gia.

Tô Tiểu Khuyết không dám khinh mạn, chân thi triển bộ pháp kỳ lạ, cứ hai bước trái một bước phải, nhưng lại nhàn nhã tránh được ba kiếm này.

Chỉ nghe Tống Thiên Phong ha ha cười.

Thượng Quan thế gia cùng Tê Hà kiếm phái cùng trụ tại một châu, kiếm chế lẫn nhau, tuy ngoài mặt cười cười nói nói, đệ tử hai phái thật ra luôn là càng nhìn càng không ưa nhau.

Tống Thiên Phong là nhi tử của chủ môn Tê Hà kiếm phái, tâm cao khí ngạo, cùng tuổi với Thượng Quan Vân Khởi, ba tuổi đều liền kế thừa truyền thống hai phái, mỗi lần gặp mặt, luôn là người hình hinh mũi, kẻ liếc mắt nhìn, lại còn trên khoe miệng vốn đã muốn đem đối phương ra mà chửi bới thóa mạ, xuất

ra một mặt tươi cười.

Thượng Quan Vân Khởi bảy tuổi bị nhiễm đậu mùa, trên mặt vẫn còn để lại vài chấm sẹo mờ, Tống Thiên Phong cười đến nãi thanh nãi khí, nói: “Ai nha, này quả là tuyệt diệu, giày rách giẫm phải bùn trở thành thạch lựu bì, khá lắm Vân Khởi mặt rồi!”

Tống Thiên Phong sắc da ngăm đen, lại thích mặc y phục tối màu, một đêm nọ hai người tình cờ giáp mặt, Thượng Quan Vân Khởi liền cười nói: “Nhìn từ xa đã biết là Thiên Phong.”

Tống Thiên Phong nhất thời tò mò bèn hỏi một câu: “Tại sao?”

Thượng Quan Vân Khởi đặc biệt thần bí giải thích: “Giữa một mảnh tối đen như mực, chỉ cần bắt gặp hai hàm răng trắng lượn lơ trôi đến, không phải quỷ thì đương nhiên chính là Thiên Phong rồi.”

Hai người cũng từng tỷ thí qua, tám lạng nửa cân, lần này lại cùng lên Bạch Lộc Sơn, đều kìm nén khẩu khí.

Thượng Quan Vân Khởi vừa nghe thấy Tống Thiên Phong cười không có ý tốt, lập tức kiếm pháp biến đổi, dùng tới Hổ Hành Tuyết Địa Hoa Mai kiếm mới học được, nhất chiêu phân ngũ thức, tinh diệu nhanh nhẹn, nhất thời trong phòng kiếm quang lấp lánh, mọi người đều là thiếu niên anh kiệt, nhìn ra được hảo kiếm pháp, liền không để ý đến chuyện can ngăn, chỉ chú mục kiếm chiêu, ngay cả Tống Thiên Phong trong lòng cũng trầm thán phục.

Tô Tiểu Khuyết không ngừng kêu khổ, chỉ hận cha nương sinh thiếu hai cái chân (để em nó chạy nhanh hơn nữa =)))))) Đả cẩu bổng pháp vừa mới học có ba chiêu, lại còn lười biếng luyện tập, thật sự rất đáng hổ thẹn, may mắn thiên phú dị bẩm, khinh công cực tốt, chỉ là kiếm quang tinh diệu này dường như dù né tránh phải, bay cao chạy thấp, vẫn bị bức đến mạn Tây phòng.

Chỉ nghe xuy một tiếng, ống tay áo bị cắt đứt, lộ ra nửa đoạn cánh tay, quả nhiên tuyết bạch thiên ngân, khuỷu tay còn có một cái bớt hoa đào đỏ tươi như máu. Tô Tiểu Khuyết trong bụng mắng to: “Con bà nó, tên mặt rỗ chết tiệt, hột vịt thối, tướng y phục của lão tử là mặt người sao? Không thích thì đâm vài lỗ hủ?”

Ngay lúc chột vật không chịu nổi, chỉ nghe một thanh âm nói: “Thượng Quan huynh, bỏ qua đi! Tô huynh đệ cũng là vô tâm thôi... Hắn không phải đối thủ của ngươi, mọi người nên dĩ hòa vi quý vậy.”

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, vội nghiêng đầu nhìn lại, gặp đúng cái gã đã khai khẩu kia, Đường Nhất Dã. Ngay khi hắn phân tâm, Thượng Quan Vân Khởi lại vừa vịn ra chiêu “Sơ ảnh liệt lộc”, một đường đâm thẳng ngực Tô Tiểu Khuyết.

Mất thấy Tô Tiểu Khuyết không né kịp, một kiếm này đâm trúng, chỉ sợ là phải đến chỗ của Diêm vương gia làm Thiếu bang chủ, mọi người thất thanh kinh hô, Thượng Quan Vân Khởi vội tận lực làm lệch đi mũi kiếm, hắn mặc dù có chút kiêu ngạo hiểu thắng, nhưng cũng không muốn lỡ tay giết người, chính là kiếm

thể đã xuất, chỉ cầu Tô Tiểu Khuyết có thể bảo trụ cái mạng nhỏ vậy.

Đường Nhất Dã thân thể chuyển động, đã tuốt đao trong tay.

Đao quang chợt lóe, “sang” một tiếng đao kiếm va chạm, Thượng Quan Vân Khởi lão đảo lui về phía sau, cổ tay run lên, suýt nữa cầm không vững Sáu Ngọc Kiếm, định thần nhìn kỹ, chính là Tà Thiên Bích một đao đánh bật kiếm của mình, cứu Tô Tiểu Khuyết.

Đường Nhất Dã tra đao vào vỏ, im lặng trở về mạn Đông.

Tà Thiên Bích một tay kéo Tô Tiểu Khuyết, một tay nắm đao, thản nhiên nói: “Người muốn thanh kiếm kia?”

Tô Tiểu Khuyết mới chợt hoàn hồn, nhất thời không kịp phản ứng, thuận miệng đáp: “Ân.”

Tà Thiên Bích thanh hát một tiếng, đao quang như tuyết, hướng về phía Thượng Quan Vân Khởi.

Đao pháp liên miên viên chuyển, mà đao ý sắc bén cường hãn.

Đường Nhất Dã vừa thấy hấn xuất đao, liền biết Thượng Quan Vân Khởi không xong rồi.

Tà Thiên Bích chỉ dùng Khảm Tức Trảm Phách, chiêu thức nhìn như thô sơ, nhưng cực hiệu quả, bức đến Thượng Quan Vân Khởi chật vật đón đỡ, kiếm pháp dù vô cùng tinh diệu huyền ảo cũng không cách nào có chỗ thi triển.

Quả nhiên không bao lâu, Tà Thiên Bích một đao bổ xuống, tóe lửa, Sáu Ngọc Kiếm rời tay Thượng Quan Vân Khởi mà bay đi, Tà Thiên Bích lấy đao tương tiếp, đoạt ngay thanh kiếm này trong tay.

Thượng Quan Vân Khởi sắc mặt trắng bệch.

Tà Thiên Bích cũng không thèm liếc hấn một cái, xoay người nhìn Tô Tiểu Khuyết: “Kiếm cho người.”

Tô Tiểu Khuyết cười khổ tiếp nhận, làm bộ nhẹ răng trợn mắt, nói: “Bỏ tay.”

Tà Thiên Bích nói: “Người cảm thấy ta là tà ma ngoại đạo? Xúi giục Trung Nguyên vô lâm các người đấu đá?”

Tô Tiểu Khuyết thở dài: “Không cần xúi giục mỗi ngày cũng đấu... Mới vừa rồi ta bị người đuổi giết, cũng nhờ tà ma ngoại đạo người cứu đó thôi.”

Tạ Thiên Bích cười: “Ô Tiểu Khuyết, khinh công ngươi rất tốt, võ công lại quá tệ”.

Tô Tiểu Khuyết nói: “Ăn mày chạy không nhanh sẽ bị chó cắn, võ công có kém chút cũng không sao, ăn mày cũng không phải cường đạo, đâu cần động thủ.”

Mọi người thấy hắn vừa nói vừa cười, sắc mặt đều có chút khó coi, mặc dù kiêng kỵ đạo pháp của Tạ Thiên Bích, nhưng cũng có vài kẻ nóng lòng muốn thử. Nghĩ thầm, cả nhóm người kẻ vai sát cánh chiến đấu, còn sợ không đánh ngã được tên ma giáo yêu nhân này.

Đường Nhất Dã suy nghĩ, tiến đến gần, thành khẩn nói: “Ô huynh đệ, thanh kiếm cùng roi trả lại cho người khác đi, mọi người hiện tại là đồng môn học nghệ, nên giữ chút hòa khí.”

Tô Tiểu Khuyết niệm tình hắn vừa rồi xuất ngôn tương trợ, trong lòng cảm kích, cười nói: “Thanh kiếm này thật khó coi, roi cũng không đáng tiền, chẳng có gì quý giá, Đường qua tử (qua tử là hạt dưa a =))) nói trả, thì trả vậy.”

Hắn cố ý đem ‘công tử’ nói trẹo thành ‘qua tử’, thực ra là vì thấy Đường Nhất Dã thật thà lại thú vị, muốn cùng hắn đùa, ai ngờ Đường Nhất Dã tựa hồ nghe không rõ, vui vẻ nói: “Đa tạ Ô huynh đệ!”

Tô Tiểu Khuyết đảo cặp mắt trắng dã nhìn trời, nghĩ thầm, tiểu tử này mặt mũi trắng trẻo sáng sủa, hóa ra lại là một tên gốc tử a.

Tổng Thiên Phong hướng Hoa Mãn Y nháy mắt ra hiệu, đồng thanh nói: “Chúng ta muốn thỉnh giáo đạo pháp Tạ công tử một chút.”

Tạ Thiên Bích nói: “Hai người cùng lên?”

Hoa Mãn Y đỏ mặt, lại nói: “Đối phó ma giáo yêu nhân, cần gì để ý nhiều như vậy?”

Tạ Thiên Bích gật đầu: “Tốt lắm.”

Không khí trong thính đường nhất thời khẩn trương đến tựa hồ náo động ra lửa. Nhưng xuất hiện một người vận thanh bào đứng ngay cửa, trường thân ngọc lập (cao ráo mảnh khảnh), ngũ quan phân minh, từng đường nét trên thân thể như được khéo léo tinh tế chạm khắc.

Tạ Thiên Bích thu đao, nhướn mày gọi: “Niếp thúc thúc!”

Mọi người cả kinh, lần lượt thi lễ: “Sư phụ.”

Theo sau Niếp Thập Tam là hai người, trong đó có một người trung niên rất cao lớn khô ngô, cũng rất

nhã nhận. Tô Tiểu Khuyết chú ý tới bàn tay thon dài xinh đẹp của hắn, mu bàn tay lại rõ ràng nổi lên vài đường gân xanh, hắn là một tuyệt sắc mỹ nhân khác. Chỉ là bọn hắn cùng Niếp Thập Tam đồng thời xuất hiện, ánh mắt mọi người đều tự nhiên chỉ tập trung vào Niếp Thập Tam.

Mạnh Tự Tại đã đem võ công trong môn phái của mười lăm người này biên soạn thành sách, đưa Niếp Thập Tam xem qua. Niếp Thập Tam vào Thử Kiếm đường, quét mắt một vòng đã có thể phân biệt bọn họ, nói: “Đi đường vất vả, hôm nay đều sớm nghỉ ngơi đi.”

Chỉ vào hán tử cao lớn: “Đây là tam sư bá của các người Triệu Thiết Thụ, phụ trách Chương pháp cầm nã.” Thấy Thư Bắc Nhận, Tang Nam Phi hai người vẻ mặt hỉ động, cười nói: “Hai người có thể thỉnh giáo nhiều đấy.”

Lại nói: “Vị này chính là Tần Văn Tiểu cô nương. Nàng sẽ dẫn các người đến Lạc Vân Phong an trí, rồi dạy mọi người quy củ của Bạch Lộc Sơn.

“Ngày mai giờ Thìn, tại Diệp Thụ Bình, ta sẽ thử công phu của các người.”

Đoàn người theo Tần Văn Tiểu hướng Lạc Vân Phong đi xuống.

Lệ Tứ Hải, Mộc Hương Dược hai tiểu cô nương tất nhiên là nắm tay cùng đi, những người còn lại hàng đôi hàng ba giao hảo đi gần nhau. Chỉ có Tạ Thiên Bích một mình rơi xuống sau cùng, tay trái vẫn khoát lên trên chuôi đao.

Tô Tiểu Khuyết nguyên bản cùng một hàng với Đường Nhất Dã và đệ tử tục gia Thiếu Lâm Phương Kinh Đào, nhưng dần dần thả chậm cước bộ, chờ Tạ Thiên Bích đến liền cùng hắn bắt chuyện: “Võ công của người luyện như thế nào?”

Tạ Thiên Bích đối hắn tựa hồ có chút đặc biệt, đáp: “Mỗi ngày từ giờ Mão, trừ bỏ những việc như ăn cơm đọc sách, luyện sáu canh giờ, trong đó hai canh giờ ở Phi Bộc Băng Tuyền luyện đao.”

Tô Tiểu Khuyết kinh ngạc, miệng mở to đến nỗi có thể nhét vào cả một quả trứng gà, lẩm bẩm nói: “Ta tưởng ta đã vất vả lắm rồi...”

Hạ giọng, lại hỏi: “Người cảm thấy chúng ta nhiều người thế này, ai võ công tốt nhất?”

Tạ Thiên Bích nghĩ nghĩ, nói: “Ai tốt nhất ta nhìn không ra, bất quá Đường Nhất Dã khẳng định tốt.”

Tô Tiểu Khuyết khinh thường nói: “Hắn không có động thủ, sao người biết được?”

Tạ Thiên Bích nói: “Ta nhìn thấy tư thế hắn rút đao.”

Phương Kinh Đào thủy chung nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tần Văn Tiểu.

Tần Văn Tiểu tuổi đã không còn trẻ, nhưng vẫn là một đóa mẫu đơn tỏa hương khoe sắc, phong tư vận vị (vẻ duyên dáng) hoàn toàn thành thực chín muồi. Y phục một kiện bảo lam (màu xanh của đá sapphire), trên nền gấm in hoa văn buộc thắt lưng bằng vải tốt, ống tay áo thêu họa tiết màu đen phức tạp công phu, mái tóc búi lên, lộ chiếc cổ thon dài, sắc da trắng như tuyết ngọc.

Dáng người tha thướt của nàng ngay cả Lệ Tứ Hải, Mộc Hương Được đều nhìn đến không thể rời mắt.

Lệ Tứ Hải nhin không được mở miệng nói: “Tần cô cô, người thật đẹp!”

Trong ngữ khí tràn đầy sự ngưỡng mộ chân thành xuất phát từ tận đáy lòng.

Tần Văn Tiểu quay đầu lại kéo bàn tay bé nhỏ của Lệ Tứ Hải, cười nói: “Cô cô đã già rồi, không còn đẹp nữa. Tứ Hải cùng Hương Được sau này mới càng ngày càng xinh đẹp.”

Tang Nam Phi thấp giọng nói với Thư Bắc Nhận: “Ta có nghe nương kể qua, Tần cô cô năm đó là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, hơn hai mươi năm trước đã quen biết sư phụ...”

Tần Văn Tiểu nhân thần lưu chuyển, nhìn về phía Tang Nam Phi, trong đáy mắt chứa đầy phong tình cùng bi ai không nói nên lời. Tang Nam Phi ngay lập tức miệng lưỡi dính lại, không thể nói gì thêm.

Khuôn viên của Lạc Vân Phong rất lớn, đông tây đều có sáu phòng.

Tần Văn Tiểu an bài bọn họ cứ hai người một phòng, trong phòng giường, bàn ghế, đệm chăn, bút mực đều đủ cả, sáng sủa rộng rãi, rất thoải mái.

Lệ Tứ Hải, Mộc Hương Được cùng ở trong một phòng. Lệ Tứ Hải huyền thuyên nói cười, Mộc Hương Được lại có chút trầm tĩnh.

Tang Nam Phi, Thư Bắc Nhận hai người hễ giáp mặt liền giở ra cầm nã thủ, không gặp lại thấy khó chịu, tất nhiên là vô cùng cao hứng mà ở cùng một chỗ.

Hứa Ước Hồng, Mạc Tiểu Khán một thuộc phái Thương Lãng một thuộc phái Điểm Thương, kiếm pháp đều kỳ quái mau lẹ, kẻ nóng người lạnh, đúng là băng hỏa gặp nhau.

Tổng Thiên Phong, Thượng Quan Vân Khởi đồng xuất nhất địa; Lý Thương Vũ, Hoa Mãn Y thấu liễu nhất gian. (nói nôm na là hai cặp này ở chung í mà)

Lôi Nhất Minh cùng Phương Kinh Đào kiếm pháp cương mãnh hùng kỳ, vừa đúng cùng nhau lãnh giáo.

Đường Nhất Dã chủ động nói: “Tô huynh đệ, Cái Bang võ công bác đại tinh thâm, sau này xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.”

Tô Tiểu Khuyết neho mắt lại, không có lấy nửa phần đứng đắn mở miệng đáp: “Đường qua tử nhảm rồi, Cái Bang chính là bắt rần đánh chó, võ công thật sự tạp nham, nói gì là xếp vào hàng “bác đại tinh thâm” bốn chữ này cực kỳ sai lầm, sai đến mười vạn tám ngàn dặm a.”

Đường Nhất Dã nghẹn họng đến run rẩy, cả nửa ngày mới nói: “Tô huynh đệ không cần gọi ta là Đường công tử, gọi Nhất Dã được rồi.”

Tạ Thiên Bích ngẩng đầu, nói: “Tần cô cô, ta ở một mình là được rồi.”

Tần Văn Tiểu có chút không đành lòng, an ủi: “Người nếu cảm thấy cô đơn, có thể tìm cô cô nói chuyện...”

Tô Tiểu Khuyết cứ một câu được một câu không trêu đến Đường Nhất Dã đều cả lăm, một bên quay đầu nhìn Tạ Thiên Bích, lại nghe Tạ Thiên Bích nói: “Không cô đơn, ta thích ở một mình.”

Không khỏi hừ một tiếng, thấp giọng nói: “Không cô đơn mới là lạ.”

Đường Nhất Dã ngạc nhiên nói: “Cái gì mới là lạ?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Ta nói người nghe hiểu được mới là lạ.”

Đường Nhất Dã lôi kéo Tô Tiểu Khuyết vào phòng, lục tung đào bới này nọ, chỉ chốc lát sau ở trong một cái rổ tìm được châm tuyến bao (bộ kim chỉ may vá), cười nói: “Tần cô cô thực cẩn thận, những thứ này đều giúp chúng ta chuẩn bị.”

Nói xong nắm lấy ống tay áo bị rách của Tô Tiểu Khuyết, nói: “Ta giúp người vá lại.”

Tô Tiểu Khuyết nhảy dựng: “Người biết?”

Đường Nhất Dã nói: “Ta là hậu bối của Đường gia, công phu ám khí tuy rằng không tốt, nhưng cũng có luyện qua.”

Lại so so kim: “Hoàng Phong Châm, Ngưu Mao châm, Long Tu châm, Thấu Cốt châm, thập nhị phi tinh châm, ta đều hiểu sơ, loại kim vá áo này không thể làm khó được ta đâu.”

Nhìn hần may vá điều luyện, Tô Tiểu Khuyết không khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Người vì cái gì không hảo hảo học ám khí, lại đi luyện đao?”

Đường Nhất Dã nói: “Ta thích đao.”

Linh hoạt thắt nút, cắt chỉ, nói: “Nương ta cũng thích dùng đao.”

Tô Tiểu Khuyết nhìn nhìn ống tay áo, thấy đường may tỉ mỉ kĩ càng, liền rất cao hứng, khen: “Người so với kia tiểu cô nương hung hăng kia hữu dụng hơn nhiều! Bộ dáng cũng xinh đẹp hơn nàng.”

Đường Nhất Dã sững sốt, nghiêm mặt nói: “Tiểu Khuyết, Lệ cô nương không phải người xấu, chính là có chút háo thắng, về sau đừng khi dễ nàng.”

Tô Tiểu Khuyết hừ một tiếng, Đường Nhất Dã đột nhiên nói: “Trên cánh tay ngươi có ấn ký hoa đào, là bớt sao?”

Tô Tiểu Khuyết thuận miệng nói: “Không biết, chắc là vậy?”

Đường Nhất Dã hỏi: “Cha nương ngươi là ai? Đã ở Cái Bang sao?”

Tô Tiểu Khuyết có chút không kiên nhẫn: “Ai nhớ nhiều như thế, bọn họ đại khái đã mất sớm, ta là do bang chủ nuôi lớn.”

Quy củ Bạch Lộc Sơn chính là dậy sớm, Tô Tiểu Khuyết lại thích nhất là ngủ nướng, thà rằng năm tuổi không có nướng, cũng không thể canh năm đã phải rời giường. Sáng sớm bị đánh thức, loại thống khổ này quả thực không khác gì chịu đại hình vậy, cặp mắt còn liêm diêm mông lung đã cùng mọi người ăn điểm tâm, hớp một ngụm cháo lại không khéo hút cả vào mũi đến sặc sụa, phun đầy cả nửa bàn ăn. Chính mình thật ra cũng bị sặc tới nỗi có chút thanh tỉnh. Đám người trên bàn ăn cơ hồ đều hung tợn trừng hắn.

Lệ Tứ Hải trừng càng đặc biệt lợi hại, như muốn từ trong ánh nhìn đem tròng mắt ra mà dọa cho mấy phần ngáy ngủ còn lại của Tô Tiểu Khuyết bay đi hết. Tô Tiểu Khuyết không khỏi bực mình: “Lệ cô nương ngươi không có việc gì thì nhìn ta làm chi? Muốn làm lão bà ăn mày sao?”

Lệ Tứ Hải cả giận nói: “Ngươi không biết xấu hổ!”

Tô Tiểu Khuyết cầm lên một mẫu bánh quế, một bên gặm một bên hàm hàm hồ hồ không biết là nói cái gì.

Lệ Tứ Hải nghe không rõ, hơi ghé sát vào, hỏi: “Tiểu hỗn đản, ngươi nói cái gì?”

Tô Tiểu Khuyết đột nhiên ngẩng mặt, dùng tốc độ sét đánh đem đôi môi dính đầy cháo cùng bánh quế của hắn, “chụt” một tiếng, áp trụ lên đôi môi anh đào của Lệ Tứ Hải.

3. Quyển 1 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phúc Vũ

Beta: Lưu Thủy

Hôn trộm xong, Tô Tiểu Khuyết thân khinh như yến, một đường bay ra phía sau Tạ Thiên Bích, nhẹ nhàng đáp trên lưng ghế của hắn.

Một bên ha ha cười lớn, một bên phòng bị ngân tiên của Lệ Tứ Hải, chưa kể kiếm của Thượng Quan Vân Khởi cũng có khả năng xuất hiện.

Tạ Thiên Bích cảm thấy chính mình thực xúi quẩy.

Bị võ lâm chính đạo bài xích là chuyện nằm trong dự liệu, nhất thời cảm thấy Tô Tiểu Khuyết ngổ thật thú vị nên cứu hắn một mạng, nhưng không ngờ tiểu tử này lại là một đại phiền toái, loại đại phiền toái chuyên môn mang phiền toái đến cho người khác.

Phiền toái tới nỗi chính mình ngay cả điểm tâm cũng không được ăn trong yên ổn.

Người đã ở sau lưng, không thể không quản, màn thầu ngay trước mắt, lại không rảnh mà ăn.

Tạ Thiên Bích trong lòng thở dài đánh thượt, tay trái đặt trên loan đao nắm chặt lại.

Kiếm của Thượng Quan Vân Khởi đã muốn xuất ra đến ba tấc. Tống Thiên Phong, Hoa Mãn Y đều chuẩn bị rút kiếm.

Đường Nhất Dã buông hạ trướng gà luộc trong tay, rút đao.

Không khí đột nhiên ngưng trọng, chỉ nghe thấy Tô Tiểu Khuyết dị thường phun ra một tràng cười đến vô tâm vô phế.

Ngay tại thời khắc giương cung bạt kiếm đó, Lệ Tứ Hải miệng meo máo, òa lên khóc.

Tiếng cười của Tô Tiểu Khuyết đột ngột im bật, hết như yết hầu bị siết chặt đến muốn tắt thở, dọa hắn chết khiếp.

Hắn mới mười tuổi, xuất thân Cái Bang đầu đường xó chợ, loại hồ ngôn loạn ngữ thô tục tuy từ nhỏ đã mất thấy tai nghe vô cùng quen thuộc, kỳ thực đối với chuyện nam nữ lại chẳng hiểu gì cả.

Đám người Thượng Quan Vân Khởi niên kỷ mặc dù không lớn, nhưng đều là đệ tử thế gia, trong nhà rất nhiều mỹ nữ, ngoài miệng không nói, trong lòng so với Tô Tiểu Khuyết minh bạch hơn hắn, nên cũng hiểu được sự tình.

Tô Tiểu Khuyết cùng Lệ Tứ Hải đùa giỡn, đơn thuần chỉ là trêu ghẹo, không có bất kỳ ý niệm nam nữ gì, hôn nàng một cái cũng chỉ là muốn chọc giận nàng, nghĩ rằng Lệ Tứ Hải sẽ mắng mình, thậm chí sẽ lấy nhuyễn tiên đuổi đánh mình, nhưng không ngờ một tiểu cô nương ngang bướng như vậy, cư nhiên lại khóc đến lê hoa đái vũ, Tô Tiểu Khuyết lập tức bị dọa cho chết khiếp.

Sau đại loạn tất có đại trị.

Giữa lúc tình thế rối ren, Tần Văn Tiểu bước vào phòng ăn, ánh mắt sáng ngời nhìn khắp một lượt, cười nói: “Tiểu hài tử đúng là thiếu kiên nhẫn, lát nữa ở Điện Thúy Bình mới là thời điểm các người so tài, hiện tại đã vội muốn đánh nhau rồi sao?”

Một lời đã dẹp yên phong ba, lần thứ hai hỗn chiến được hóa giải thành vô hình.

Chỉ có Tô Tiểu Khuyết chán kinh quá độ, từ đó mỗi lần thấy Lệ Tứ Hải liền y như gặp quỷ, vội vã lẩn tránh, khinh công nhờ vậy mà có thể tiến bộ vượt bậc —— bất quá đây là chuyện sau này, tạm không đề cập tới.

Điện Thúy Bình.

Điệp Thúy Bình cỏ xanh mướt một vùng như thảm nhung, ở giữa có một bạch thạch viên dài, chu vi ba trượng.

Niếp Thập Tam đứng trên mạn dài, đơn giản nói: “Mười lăm người thay phiên lên đài tỷ thí, rơi khỏi đài là thua, ai trụ lại cuối cùng trên đài sẽ thắng.”

Nhìn khắp một lượt: “Ai muốn lên đầu tiên?”

Tô Tiểu Khuyết nghĩ bụng: ai lên đầu tiên chính là đồ ngốc! Đi lên phải đánh bại mười bốn tên còn lại mới có thể trụ đến phút cuối, sớm bị đánh thành vương bát đản thôi rồi còn gì... Một bên cân nhắc một bên cứ nhắm phía sau hàng người mà lui.

Chỉ thấy một thân ảnh gần đó vèo một cái bay lên, đáp trên viên đài, mào như đao sắc, mắt như thu thủy, chính là Đường Nhất Dã.

Tô Tiểu Khuyết không khỏi giậm chân thở dài: “Tên này ngốc đến vậy, cũng coi như hiem thấy đi! Không biết ai có thể ngốc sánh ngang với hắn đây?”

Đột nhiên bên cạnh lại bay ra một thân ảnh, hệt như mũi tên bắn thẳng lên viên đài, không trung bạch y phiêu phiêu, khí thế bức người, tên ngốc thứ hai này lại là Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích dùng một thanh loan đao, thân đao dài và hẹp, lưỡi đao sắc nhọn, thanh quang ẩn hiện.

Đao của Đường Nhất Dã ngắn mà sắc, sống đao hình dáng như nanh sói, thẳng mà không cong; chuôi đao có hộ thủ (*) hình trăng lưỡi liềm, hai bên lưỡi đao ánh đỏ màu máu.

Hai người đồng thời rút đao ra khỏi vỏ.

Động tác rút đao này tuy đơn giản, nhưng yêu cầu về tốc độ, lực độ, góc độ lại cực cao. Đường Nhất Dã mỗi ngày rút đao hơn trăm lần, nỗ lực để đạt tới cảnh giới đao vừa rời vỏ liền chiếm ưu thế.

Tạ Thiên Bích không nhiều không ít, chỉ so với Đường Nhất Dã nhanh hơn nửa phần, mà nửa phần này tạo thành ưu thế, trong năm mươi chiêu đã bức Đường Nhất Dã phi thân thoái lui.

Niếp Thập Tam đứng một bên quan sát, thi thoảng xuất ngôn chỉ điểm hai người.

Tô Tiểu Khuyết hoa cả mắt chóng cả mặt, kinh hồn táng đảm, lại lùi về sau thêm mấy bước. Lệ Tứ Hải hung ác trừng cặp mắt trắng dã, Tô Tiểu Khuyết vững vàng tiếp nhận hai cái bánh trôi nước này (ý bảo cặp mắt em Hải như hai cái bánh trôi nước =))))), có thí cũng không dám phóng một cái (tức là muốn đánh rắm cũng không dám tùy tiện =.=!!!).

Bị hóa giải hơn trăm chiêu, Đường Nhất Dã đã yếu thế, nhưng thần tình đầy hi sặc, đối Niếp Thập Tam cực kỳ cung kính hành lễ: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm! Nhất Dã mao tác đón khai. (bình tĩnh đại ngộ)”

Phen tỷ thí này tuy bại, nhưng thu hoạch lại nhiều hơn so với mấy tháng sở học bình thường.

Niếp Thập Tam dốc lòng vì võ học, tuy lấy kiếm làm chủ đạo, loại công phu khác cũng không hề kém bất kỳ một cao thủ nào. Lại thêm hơn mười năm nhờ lĩnh hội loại suy, lấy loại võ công khác để thẩm định kiếm pháp, đối với đao pháp chưởng pháp rất có sở ngộ. Bởi vậy tuy góp vài lời ít ỏi, đối với Đường Tạ hai người mà nói, chính là đại khai nhãn giới, có thể nào không hân hỉ nhược cuồng (mừng đến phát điên ~~~!).

Những người còn lại đều có chút nôn nóng muốn thể hiện, đều theo thứ tự lên đài.

Tạ Thiên Bích liên tiếp đánh bại bốn người sau đó, rốt cục nội lực bắt kham, thua dưới kiếm Hứa Ước Hồng.

Mọi người đều rõ kẻ cuối cùng lên đài sẽ chiếm tiện nghi, nhưng không ai như Tô Tiểu Khuyết mặt dày mào dạn, kiên trì không chịu ra ứng chiến, cho đến khi Mộc Hương Dược đã thắng được Phương Kinh Đào, mới làm kẻ cuối cùng lên đài.

Nga Mi kiếm pháp của Mộc Hương Dược ít tổn hao công lực, chỉ là sau khi thắng Phương Kinh Đào đã có chút khí suyễn, Tô Tiểu Khuyết lại cực giảo hoạt, thân pháp triển khai, vừa mới thấy trước mắt, đã đột ngột xuất hiện đằng sau, di chuyển tứ phía. Mộc Hương Dược truy thì truy không kịp, cản cũng cản không xong, nhất thời không chú ý, gây trục của Tô Tiểu Khuyết dụng chiêu ngăn trở, khó lòng phòng bị, Mộc Hương Dược lập tức vung về luồng cuồng, tay chân vướng víu.

Đám người Thượng Quan Vân Khởi cuối cùng cũng minh bạch, tên tiểu tử Tô Tiểu Khuyết này hôm qua đã làm mất hết thể diện Võ lâm Trung Nguyên, hôm nay lại tiếp tục làm mất mặt nam nhi đại trượng phu (ồ, các bạn cũng lớn lối quá nhỉ, đứa già nhất cũng mới có 14 tuổi =.=!!!).

Lệ Tứ Hải tức giận, dậm chân hô to: “Mộc tỷ tỷ! Đánh hẳn một trận đi!”

Đường Nhất Dã cúi thấp đầu nhìn ngón chân, có điểm thay hẳn xấu hổ; Tạ Thiên Bích lại có hứng thú vừa xem vừa cười.

Niếp Thập Tam thủy chung vẫn không nói gì.

Chẳng bao lâu, Mộc Hương Dược đã bị đánh bại.

Tô Tiểu Khuyết vô cùng cao hứng, từ tay áo lôi ra trúc bồng, chỉ thiếu điều lấy thêm cái bát mẻ vừa gõ vừa xướng Liên Hoa Lạc “Có tiền thì dâng cho tiền trường” (Liên Hoa Lạc là một bài đồng dao phổ biến ở phía Bắc Trung Quốc, còn nội dung ý nghĩa thế nào thì =.=!!!).

Niếp Thập Tam chăm chú nhìn hẳn một lát, hỏi: “Tổ Y Linh Hồ là gì của người?”

Tô Tiểu Khuyết trong lòng khẽ động: “Ta không biết.”

Niếp Thập Tam trầm ngâm nói: “Khinh công ngươi rất giống Hồ Tung Bộ của Tổ Y Linh Hồ năm đó, là theo ai học?”

Tô Tiểu Khuyết có chút kinh hoàng, lắc đầu nói: “Ta không biết, bang chủ bảo ta trời sinh đã vậy.”

Niếp Thập Tam thấy hẳn thần tình không giống giả vờ, liền không hỏi nữa.

Đường Nhất Dã có lẽ đã kiệt sức, hai tay run nhẹ.

Tô Tiểu Khuyết tươi cười chuẩn bị nhảy khỏi viên đài, Niếp Thập Tam lại phát tay nói: “Tiếp tục tỷ thí.”

Tô Tiểu Khuyết nhảy dựng: “Không phải nói người cuối cùng trụ trên đài sẽ thắng sao? Ta đã thắng rồi!”

Niếp Thập Tam mỉm cười nói: “Tỷ thí đến giờ Thân, năm canh giờ sau, ai đứng trên đài cuối cùng mới là người thắng cuộc.”

Tô Tiểu Khuyết trong lòng hét thảm một tiếng, nhưng cũng không dám oán thăm Niếp Thập Tam, chỉ đành cắn răng đứng bất động.

Chỉ nghe tiếng tay áo phất phật trong gió, Đường Nhất Dã, Hoa Mãn Y, Lệ Tứ Hải, Thượng Quan Vân Khởi, Hứa Ước Hồng nhất loạt bay lên viên đài.

Tô Tiểu Khuyết lửa giận công tâm: “Năm đánh một? Các người là chó hoang giành mồi hay sao?”

Đường Nhất Dã vội nói: “Các vị thỉnh bước xuống trước, theo thứ tự nên là ta...”

Hứa Ước Hồng nói: “Ta định xem xem là kiếm của ta nhanh hay thân pháp của hẳn nhanh.”

Hoa Mãn Y nói: “Ta muốn giáo huấn hẳn.”

Thượng Quan Vân Khởi nói: “Ta là thay Lệ cô nương xả giận!”

Lệ Tứ Hải nói: “Còn ta muốn nện tên hỗn đản này một trận!”

Tô Tiểu Khuyết phút chốc trở thành hương bột bột (ách, nghĩa là kẻ được người người săn đón =))))).

Niếp Thập Tam cười nói: “Hứa Ước Hồng lưu lại, những người khác đi xuống. Đợt thứ hai không cần theo thứ tự của đợt đầu.”

Thương Lăng kiếm pháp của Hứa Ước Hồng kỳ hiểm tàn nhẫn, người giang hồ đều nói nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không nên cùng người của Thương Lăng kiếm phái động thủ, bởi vì bọn họ một khi ra tay nhất định sát nhân.

Nhắc thấy một đường vung lên múa xuống, Hứa Ước Hồng xuất thủ tận mười bảy kiếm chiêu, Tô Tiểu Khuyết bị bức đến gần như nghẹt thở, chạy loạn khắp viên đài.

Đường Nhất Dã nhân thần lộ vẻ lo lắng, Niếp Thập Tam cũng không lệnh dừng lại, chỉ thần nhiên nhìn. Nhưng ngẫm lại, Tô Tiểu Khuyết tuy hoàn toàn bị kiếm khí bao vây, vô lực đánh trả, nhưng mỗi lần đến thời khắc cực kỳ nguy hiểm, suýt bỏ mạng, lại tránh được kiếm phong.

Cả nửa ngày trời, Tô Tiểu Khuyết trán đầm mồ hôi, tiếng thở dốc của Hứa Ước Hồng cũng dần dần nặng nề.

Niếp Thập Tam mở miệng, nhưng lại chỉ điểm Hứa Ước Hồng: “Bác lằng phi trùy, tứ diện sở ca!” (đại khái là bảo bạn Hồng bao vây bốn phía)

“Khoái tai trường phong!”

Vài kiếm này của Hứa Ước Hồng liền dệt thành kiếm võng (mạng lưới), vô cùng ngoan lạt lại thêm kiếm khí chắn mặt, khóa chặt bộ pháp của Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết tức giận đến muốn thổ huyết, tánh mạng đã như chỉ mảnh treo chuông, khinh công cũng phát huy tới cực hạn, gần như tiến thoái mơ hồ ảo diệu như thần, mọi người chỉ biết nhìn đến hoa cả mắt.

Thật lâu sau, Niếp Thập Tam thấy hai kẻ đối trận sắc mặt đều trắng nhợt, mới nói: “Dừng tay. Tô Tiểu Khuyết xuống, Hoa Mãn Y lên.”

Tô Tiểu Khuyết thở phào một hơi, hồng hộc thở gấp nằm dài ngay trên mặt đất. Đường Nhất Dã dìu hắn xuống dưới, hắn vẫn không quên oán giận: “Ai ôi uy... rõ ràng là muốn lấy mạng lão tử mà!”

Liền đặt mông ngồi xuống đất nói thế nào cũng không chịu đứng lên.

Trong chốc lát Hứa Ước Hồng bại trận, Niếp Thập Tam phân phó Đường Nhất Dã lên đài.

Mọi người hứng thú bị khơi gợi, nôn nóng muốn lên, mỗi tên đều tự phát huy đến nhuần nhuyễn sắc sảo, vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương, lần này ở Điện Thụ Bình tử võ, giống như một đại hội võ lâm thiếu niên.

Chỉ mỗi Tô Tiểu Khuyết, thở mạnh một hơi, trong lòng cười lạnh: mệt chết các ngươi lũ ngốc dần dần! Hạ quyết tâm không bao giờ thượng đài nữa, mất mặt thì cho mất luôn, ăn mày còn cần mặt mũi làm gì?

Đương nghĩ đến đây, chỉ nghe Niếp Thập Tam nói: “Tô Tiểu Khuyết lên.”

Tô Tiểu Khuyết ngẩng đầu nhìn lên, trên viên đài Tạ Thiên Bích đã chuyển sang tư thế hai tay cầm đao, đôi con ngươi sáng lấp lánh, nếu có thêm điểm lục sắc liền không khác gì loài sói, vội nói: “Ta nghĩ thêm một lát.”

Niếp Thập Tam lạnh lùng ra lệnh: “Đi lên!”

Tô Tiểu Khuyết ở Cái Bang quen thói kiêu ngạo, không sợ trời không sợ đất, hiện tại bị Niếp Thập Tam nhắm trúng mà bức, cũng không quản hắn là cái gì Bạch Lộc Sơn chủ, cái gì võ lâm đệ nhất nhân, nói thẳng: “Ta không lên, ta nhận thua!”

Nhìn nhìn Niếp Thập Tam, còn bồi thêm một câu: “Ngươi là tiền bối cao nhân, không thể khi dễ tiểu hài tử, truyền ra ngoài là ngươi không còn mặt mũi nữa đâu a.”

Lời vừa xuất ra, Niếp Thập Tam ngược lại chỉ mỉm cười.

Niếp Thập Tam công phu mềm miệng thường thường bậc trung, lập tức tỉ đoán tàng chuyết (cái không lại thì im lặng giấu dốt =))))), một bước tiến tới, Tô Tiểu Khuyết dù khinh công khá, làm sao tránh được một trảo này của Niếp Thập Tam? Bị tóm ngay huyệt Thần Đạo sau lưng, bên tai vù vù tiếng gió, đã thấy mình ở trên viên đài.

Niếp Thập Tam cao giọng nói: “Tạ Thiên Bích! Bát phương tàng đao thức.”

Lúc Tô Tiểu Khuyết bị Tạ Thiên Bích bức rơi khỏi đài, chỉ ẩn nhẫn thở một hơi, hắn cũng không thêm bảo trọng gì nữa, liều mạng đem một hơi khẩu khí kia tích tụ trong bụng mắng Niếp Thập Tam: “Cái gì mà võ lâm đệ nhất nhân, là lão tặc mất trí mới đúng! Khó trách từng này tuổi vẫn không lấy được vợ, đáng kiếp!”

Gần giữa trưa, Tần Văn Tiểu mang theo vài tô tô đưa cơm đến Điệp Thúc Bình, vẫy gọi những người đang quan chiến tới phân phối thức ăn. Mà trận tỷ thí trên đài càng không ngừng nghỉ.

Đến giờ Thân tỷ thí kết thúc, Lệ Tứ Hải vừa ủy khuất vừa mệt mỏi, khóc ngon lành, Mộc Hương Được chỉ im lặng chảy nước mắt.

Mười người thì đến bốn người ngã chổng vó nằm trên bãi cỏ, rất có hiệu ứng của một bãi chiến trường thây ma vương vãi.

Kể cuối cùng trụ lại trên viên đài chính là Tạ Thiên Bích, hết như vừa từ thủy lao bước ra, tóc tai đều ướt đầm mồ hôi, đôi con ngươi đen nhánh sáng lấp lánh nhìn Niếp Thập Tam.

Đường Nhất Dã sừng sững đứng dưới đài, mái tóc đen ướt sũng bết lại trên trán, sắc mặt tái nhợt, nhưng thần tình kiên định.

Niếp Thập Tam nói: “Hôm nay Tạ Thiên Bích thắng, rất tốt. Ngày mai giờ Thìn, tiếp tục.”

Vừa nghe lời này, ngay cả Tạ Thiên Bích đều bủn rủn chân tay, phốc một cái té xuống đất. Tô Tiểu Khuyết gân cổ gào khóc thảm thương.

Tần Văn Tiểu lặng lẽ cầu xin: “Thập Tam, chúng vẫn còn là hài tử...”

Niếp Thập Tam thản nhiên nói: “Thi cùng nhi hậu công (cái khó ló cái khôn), chính là muốn đem chúng bức đến đường cùng, bức cho ra từng phân tiềm lực.”

Cười cười: “Những hài tử này, quả thật có vài đứa có thể trở thành nhân vật siêu tuyệt.”

(*) hộ thủ là mảnh kim loại cong gắn trên chuỗi đao như hình bên dưới

4. Quyển 1 - Chương 3

Edit: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

Tắm rửa xong trở lại phòng, Tô Tiểu Khuyết nằm dài trên giường than thở, hướng Đường Nhất Dã yêu cầu: “Người đánh gãy chân ta đi.”

Đường Nhất Dã suy xét nửa ngày, lắc đầu cự tuyệt: “Cơ hội luận bàn này rất khó có được, lời của sư phụ đều nằm ở điểm mấu chốt, ta cảm thấy mỗi ngày đều như vậy, đao pháp sẽ tiến nhanh, những chỗ trước đây chưa ngộ ra, giờ đã thông suốt sáng tỏ.” Vừa nói vừa không ngừng xoa tay múa chân, không ngờ lại diễn tả ra đao pháp.

Tô Tiểu Khuyết ai thán một tiếng, dùng chăn che đầu: “Con bà nó, tất cả đều là lũ điên!”

Ngày thứ hai ngã xuống đầu tiên chính là Hứa Ước Hồng.

Hứa Ước Hồng kiếm pháp cao siêu, chiến ý mãnh liệt, trong đám chỉ có Tạ, Đường hai người mới có thể địch nổi, không nghĩ thể lực lại yếu kém như vậy, bị Tô Tiểu Khuyết linh hoạt xoay đến mê man.

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, ngay sau đó lại bị Thư Bắc Nhận một cước đá vào hông, rớt khỏi đài.

Thân thể vừa rơi xuống đất, Tô Tiểu Khuyết đã có tính toán, hông hấp yếu ớt, đầu lệch sang một bên, giả bộ bất tỉnh.

Đường Nhất Dã bị dọa một trận, nhảy phốc lên phía trước, dùng sức lay động: “Tiểu Khuyết! Tiểu Khuyết!”

Không hề biết rằng, chiêu này của Tô Tiểu Khuyết lúc ở Cái Bang rất thường sử dụng, quả thật là lô hỏa thuần thanh thần hồ kỳ kỳ (kỹ xảo chuyên nghiệp đến tuyệt vời ^^!), giả vờ bất tỉnh ngay cả Bang chủ Lộ Át cũng nhìn không ra, thiên tai đại họa gì cũng liền qua khỏi.

Đáng tiếc Niếp Thập Tam không phải Lộ Át.

Một cổ chân khí bá đạo mãnh liệt theo huyết Thái Uyên thẳng đến kỳ kinh bát mạch, vừa đau vừa ngứa, Tô Tiểu Khuyết thầm nghĩ, con mẹ nó, ngày hôm nay vô pháp vượt qua rồi!

Mở mắt ra, thoát cái điều tử phiên thân (chiêu trở mình trong Chinese boxing, trong phim thường thấy), thần hoàn khí túc (tràn đầy sức sống) đứng dậy, lôi kéo tay áo Niếp Thập Tam, cầu xin: “Niếp đại thúc! Niếp sư phụ! Van cầu người, người để ta quay về Cái Bang đi... Ta lập cho người bài vị trường sinh...”

Niếp Thập Tam bất động thanh sắc, chỉ nhìn Thư Bắc Nhận cùng Tang Nam Phi so chiêu.

Trên đài phi hoa trích điệp chưởng ảnh tung bay, dưới đài Tô Tiểu Khuyết một mực ngang ngược, nhất nhất ôm lấy đùi của Niếp Thập Tam, chiếu theo điệu ‘Liên hoa lạc’ kêu khóc mà xướng lên: “Thiên đường có lối ta không đi, địa ngục không cửa ta lại xông vào a.. Vị đại gia này xin hãy làm chút việc thiện a, bố thí cho ăn mày xuống núi đi a!”

Thanh âm trong trẻo hồn nhiên, lại cực kỳ dễ nghe. Chỉ là mọi người không biết thưởng thức, từng tên một khóe miệng run rẩy, mắt trắng dã, muốn cười lại ngượng ngùng không dám cười, thật sự nhịn đến khó chịu.

Tô Tiểu Khuyết khóc lóc cả nửa ngày, mắt thấy Tang Nam Phi đi xuống, Lý Thương Vũ đi lên, Niếp Thập Tam vẫn bất động thanh sắc.

Tô Tiểu Khuyết nôn nóng, trong lòng rửa xả bản mặt quan tài của lão quái vật, nâng cánh tay lên một phen gạt hết nước mắt nước mũi, chuyển sang giọng điệu uy hiếp: “Tiểu Khuyết cha nương đều đã lên đường, một cây gậy trúc một cái gáo, vừa lưỡi biếng vừa tham ăn, sẽ đem gia sản người ăn sạch sành sanh đến lỗ núi.”

“Xi” một tiếng, lại là Lệ Tứ Hải nhịn không được bật cười, Tô Tiểu Khuyết vừa tức vừa vội, cả giận nói: “Ai cười mà nghe như đánh rắm vậy!”

Lúc này Thư Bắc Nhận đang yếu thế, Niếp Thập Tam nhìn đến Tô Tiểu Khuyết, thấp giọng nói: “Người nếu còn khóc lóc om sòm không chịu hảo hảo tỷ thí, ta liền để cho Lý Thương Vũ một kiếm giết người, thiết nghĩ Lộ bang chủ của các người cũng không dám thay người nhật xác.”

Nói xong cổ tay rung lên, đem Tô Tiểu Khuyết ném lên đài.

Chỉ thấy Tô Tiểu Khuyết thay đổi thành một người khác, long tinh hổ mãnh, tung hoành trở lại, dưới chân hành vân lưu thủy, gây trúc uy vũ sinh phong, quả nhiên là thiếu niên hào hiệp, cao thủ nhỏ tuổi. Liền khiến đám người Thương Quan Vân Khởi nhìn đến vừa sợ vừa đổ kỵ.

Tần Văn Tiểu nhẹ nhàng mỉm cười: “Hài tử này thật thú vị.”

Niếp Thập Tam chăm chú nhìn theo thân ảnh Tô Tiểu Khuyết, nói: “Hắn thiên tư rất tốt, ngộ tính cũng cao.”

Nhìn đến nửa ngày: “Bổng pháp đặc biệt kém, Lộ Ất như thế nào lại dạy đồ đệ như vậy?”

Tần Văn Tiểu ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng của Niếp Thập Tam, nói: “Lộ Ất còn có một đại đệ tử, nghe nói võ công rất tốt, có thể bởi vì Tiểu Khuyết còn nhỏ, đối với hắn thoái mái một chút.”

Niếp Thập Tam nói: “Lộ Ất hồ đồ.”

Tần Văn Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu, đột nhiên chuyển đến trước mặt Niếp Thập Tam, đáy mắt tràn ngập phong tình lẫn phong sương, ôn nhu nhìn vào mắt Niếp Thập Tam: “Thập Tam, những năm gần đây ngoài võ công ra, huynh còn để tâm đến cái gì?”

Nếp nhăn nơi khóe mắt nàng tà tà hiện ra, thời gian cứ như phiến tử (quạt), phẩy một cái đã qua hai mươi năm.

Gió núi lướt nhẹ, bốn phía đều là thiếu niên hài tử, mái tóc dài của Tần Văn Tiểu theo gió tung bay, vương trên khuôn mặt Niếp Thập Tam, kia chính là khoảng cách gần nhất giữa họ.

Lại nghe tiếng kinh hô vang lên tứ phía, trường kiếm của Lý Thương Vũ bị gây trúc đánh văng, “ba” một tiếng rơi xuống thảm cỏ xanh.

Lý Thương Vũ giật mình, nhìn Tô Tiểu Khuyết, thần sắc phức tạp.

Tô Tiểu Khuyết thấy nhân thần hấn sắc bén âm ngoan, không khỏi có chút sợ hãi, thoái lui về sau vài bước.

Lý Thương Vũ lại lập tức nở nụ cười, trên gương mặt tuần tú hiện ra hai lúm đồng tiền, nhảy khỏi viên đài,

đi đến cạnh Mạc Tiểu Khán, thanh âm êm ái mềm mại: “Gậy trúc của Tiểu Khuyết so với kiếm của chúng ta lợi hại hơn nhiều rồi!”

Thấy Mạc Tiểu Khán rút kiếm lên đài, càng cười đến xinh đẹp ngọt ngào.

Quay đầu lại liền chạm trán đôi lãnh mâu của Tạ Thiên Bích, Lý Thương Vũ không khỏi rung mình một cái, ngay cả nụ cười tựa hồ cũng bị đông lại, miễn cưỡng nhếch môi, Tạ Thiên Bích đã quay mặt đi.

Ngày hôm đó người thắng là Đường Nhất Dã.

Đến ngày thứ ba ngay giờ ăn trưa, Tô Tiểu Khuyết một phen giữ chặt Đường Nhất Dã, đôi mắt ngân ngấn nhiệt lệ, muốn lưu lại di ngôn.

Đường Nhất Dã dở khóc dở cười, thấy tay áo hần bị rách, cánh tay trắng tuyết thon dài bị Tang Nam Phi đánh đến bầm xanh bầm tím, lại không khỏi đau lòng, giúp hần xoa xoa, khuyên nhủ: “Người chịu khó một chút, qua vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

Tô Tiểu Khuyết một bên gặm đùi gà một bên thâm trầm lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Ta sống không nổi nữa...” Nuốt xuống miếng thịt gà, lại gấp tiếp một khối thịt cá: “Chờ ta chết rồi, người hãy niệm tình chúng ta được phân ở chung phòng trong hai ngày qua, thay ta báo cho Lộ bang chủ...” Chọn một tảng thịt bò to nhất nhét vào miệng: “Nói Tô Tiểu Khuyết không hề cô phụ kỳ vọng của lão nhân gia người... Toàn lực ứng phó, rốt cuộc đã mệt chết...”

Nói đến nước mắt lưng tròng, chính mình cũng cảm động muốn chết, ai ngờ khóc tới nấc cục, một phen kích động khiến miếng thịt bò ứ nghẹn ngay cổ họng, lập tức khuôn mặt trướng hồng, cổ họng ách ách từng tiếng, thở không ra hơi.

Đường Nhất Dã vội buông đĩa xuống, giúp hần thuận khí, lại thấy bên cạnh xuất hiện một nhân ảnh, “ba” một chương vỡ lên lưng Tô Tiểu Khuyết, đem miếng thịt bò vỡ văng ra ngoài, thuận tiện đem Tô Tiểu Khuyết vỗ cho hồn phi phách tán.

Tô Tiểu Khuyết thẳng lưng đứng dậy, đau đến nhe răng trợn mắt, vừa chuẩn bị chửi ầm lên, lại thấy người nọ là Tạ Thiên Bích, lập tức thở ra một hơi ác khí, nhin đau nói: “Thiên Bích sư huynh người không thể dụng ít khí lực hơn sao? Một chương này của người bài sơn đảo hải, ngay cả đầu bò cũng bị đánh thành thịt vụn a.”

Đường Nhất Dã đứng dậy nói: “Tiểu Khuyết không biết giữ mồm giữ miệng, Tạ sư huynh cũng đừng so đo với hần.”

Tạ Thiên Bích lãnh đạm nhìn hần hữu ý vô ý che chở cho Tô Tiểu Khuyết, một bộ tư thái bảo hộ giả (vệ sĩ ~!), thần nhiên nói: “Ta như thế nào lại đi so đo với Tiểu Khuyết? Đường sư huynh quá lo rồi...”

Hai người bọn hắn cùng tuổi, cũng không biết ai lớn hơn, Niếp Thập Tam ngay cả bọn họ có gọi mình là “Sư phụ” hay không cũng chẳng hề để ý, đừng nói chi đến việc thay đám hài tử này sắp xếp tên tuổi chú ý xưng hô. Cho nên cứ khách khí gọi nhau Tà sư huynh Đường sư huynh, hại Tô Tiểu Khuyết nghe mà ê cả răng.

Đường Nhất Dã nói: “Tà sư huynh là Xích Tôn Thiếu chủ, thân phận cao quý, chúng ta không được tiêu sái như sư huynh. Tiểu Khuyết thân ở Trung Nguyên vô lâm, còn có chút cổ kỵ.”

Tà Thiên Bích hừ một tiếng: “Đường sư huynh chi bằng nói ta là tà ma ngoại đạo, không xứng kết giao Thiếu bang chủ Cái Bang, nghe ra còn ngắn gọn dứt khoát hơn.”

Đường Nhất Dã nho nhã lễ độ, mới vừa nói một câu: “Tiểu đệ không dám...” Chợt nghe Tô Tiểu Khuyết lớn tiếng tuyên bố: “Xứng chứ xứng chứ, Thiên Bích, người rất xứng kết giao với ta.”

Đường Nhất Dã dưới chân lão đảo, khuôn mặt tuần tú lạnh đi mấy phần: “Di ngôn của người phó thác cho hắn đi.”

Người cuối cùng thắng hôm nay là Tà Thiên Bích, một đao chấn Đường Nhất Dã choáng váng.

Tô Tiểu Khuyết nằm dài trên mặt đất, sức cùng lực kiệt, không khác gì tử thi, chết lặng chờ Niếp Thập Tam nói ra cái câu quen thuộc nọ: “Ngày mai, tiếp tục.”

Ai ngờ nổi lòng thấu trời xanh, chỉ nghe Niếp Thập Tam nói: “Ngày mai tạm nghỉ một ngày. Sau này cứ mỗi ba tháng, tại Điện Thụy Bình tỷ thí một lần.”

Tô Tiểu Khuyết chăm chú nhìn bầu trời hoàng hôn yên hà (mây chiều) vũ mị mà lệ nóng dâng tràn.

Ngày hôm sau Tô Tiểu Khuyết ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, cả người đau nhức không chịu nổi, bụng đói cầu nhàu kêu to, đứng dậy, phát hiện trên cái bàn bên cửa sổ đặt một chén cháo trắng, còn có bánh quế, hoan hô một tiếng nhảy tới.

Trong lòng biết nhất định là Đường Nhất Dã sáng sớm giúp mình mang về, không khỏi có chút cảm động. Hắn tuy tuổi nhỏ bướng bỉnh, nhưng mình bạch tốt xấu, người khác đối tốt với mình, đều ghi tạc trong lòng.

Tô Tiểu Khuyết ăn xong cháo, định tìm Đường Nhất Dã chơi đùa, đẩy cửa ra đến sân, đã thấy Tần Văn Tiểu đang chải đầu cho Lệ Tứ Hải.

Dưới ánh mặt trời Lệ Tứ Hải mặc y sam hồng nhạt, eo mảnh buộc chặt thắt lưng đỏ thắm, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng như mây ngũ sắc, kéo cái kết tua búi tóc, tuy chưa quyền rũ nhưng đã thanh tú, đôi tay như bạch ngọc đùa nghịch sợi ngân tiên, đang cùng Tần Văn Tiểu nói cười nũng nịu, đột nhiên cảm giác được luồng đạo mục quang nóng bỏng, ngẩng đầu liền bắt gặp Tô Tiểu Khuyết ngơ ngác nhìn mình, miệng há

một nửa, còn chảy nước miếng, bộ dáng này khỏi nói có bao nhiêu mất mặt.

Lệ Tứ Hải vừa e thẹn vừa tức giận, mắng: “Tiểu hồn dân người nhìn cái gì?”

Tô Tiểu Khuyết thốt ra: “Nhìn người.”

Lệ Tứ Hải khuôn mặt ửng hồng: “Nhìn ta làm gì?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Người đẹp.”

Lệ Tứ Hải cảm thấy mình nên cho hắn một roi, nhưng nghe ngữ khí hắn chân thành, quả thật là lời từ đáy lòng, roi này cũng liền đánh không được, nhất thời e lệ, ôm mặt chạy về phòng.

Tô Tiểu Khuyết cũng cảm thấy hơi ngại, ngượng ngùng kêu lên: “Tần cô cô, sớm an.”

Tần Văn Tiểu cười ôn nhu nói: “Không còn sớm nữa đâu! Mới ngủ dậy sao? Một chết phải không?”

Tô Tiểu Khuyết thấy nàng ôn nhu, liền nảy ra một ý định, tiến lên năn nỉ: “Tần cô cô, người nói với Niếp thúc thúc, để ta xuống núi có được không?”

Tần Văn Tiểu cười nói: “Giang hồ rộng lớn như vậy, các người mười lăm hài tử có thể lên được Bạch Lộc Sơn, là phúc phần mà bao người tha thiết cầu mong, người nên quý trọng mới đúng.”

Tô Tiểu Khuyết thở dài, nói: “Chính là võ công ta không tốt, lưu lại cũng chỉ để cho kẻ khác đuổi chém, hơn nữa, ta ở trên núi ăn không uống không, biết đâu có ngày đem cơ nghiệp của sư phụ ăn sạch luôn rồi sao?”

Tần Văn Tiểu nhin không được mỉm cười: “Nội tam đường, ngoại tam đường Bạch Lộc Sơn chuyên môn lo việc vãng lai sinh ý, phạm vi trăm dặm dưới chân núi đều là cơ nghiệp của Bạch Lộc Sơn, người dù ăn đến một trăm năm, cũng không làm sư phụ người sát nghiệp được.”

Thấy hắn vẻ mặt cầu xin, ánh mắt lại nháo nhào loạn chuyển, biết hắn chưa từ bỏ ý định, liền nửa khuyên nửa hù dọa: “Sư phụ người nói người thiên tư vô cùng tốt, chắc chắn đối với người có chút đặc biệt, người vẫn là nên ngoan ngoãn một chút. Nhiều năm qua chuyện gì hắn đã quyết thì nhất định sẽ làm, nói không cho người xuống núi, người cho dù có chết, hắn cũng sẽ lưu thi thể người lại.”

Tô Tiểu Khuyết gục đầu xuống, thật lâu sau, nói: “Ta ra ngoài dạo chơi.” Nói xong liền chạy ra bên ngoài.

Tần Văn Tiểu vội gọi lại, suy nghĩ một chút, dặn dò: “Trên núi này nơi nào cũng có thể đến, chỉ có Bình Tử Phong là cấm địa, ngàn vạn lần đừng đi.”

Tô Tiểu Khuyết lúc ở Cái Bang đã nghe qua nơi vô lâm cấm kỵ này, trước giờ vẫn thấy hiếu kỳ, vội hỏi: “Tại sao không thể lên Bình Tử Phong?”

Tần Văn Tiểu nửa ngày không nói gì, thần tình lơ đãng.

Tô Tiểu Khuyết mất hết kiên nhẫn, kéo kéo tay áo của Tần Văn Tiểu: “Tần cô cô, tại sao không thể đi?”

Tần Văn Tiểu giật mình, miễn cưỡng cười, nói: “Trên Bình Tử Phong có quỷ, là lệ quỷ, đã chết cũng không muốn buông tha người khác...”

Tuy đương lúc thanh thiên bạch nhật, nhưng Tần Văn Tiểu thanh âm hàn lãnh, lại có điểm u oán không nói nên lời, Tô Tiểu Khuyết run sợ rùng mình một cái, càng muốn quay về Cái Bang. Cái Bang tuy không thịt không cá, nhưng không có lệ quỷ a~~~

Đang sợ đến run rẩy, Tần Văn Tiểu nhưng đã khôi phục lại tinh thần, an ủi: “Cô cô hù dọa Tiểu Khuyết thôi, trên đời này không có quỷ, đừng sợ... Bạch Lộc Thiên Trì trên Bình Tử Phong, là nơi an nghỉ của người mà sư phụ ngươi yêu thương nhất, sư phụ ngươi sợ hãi bị quấy nhiễu, nên không cho người khác tới đó.”

5. Quyển 1 - Chương 4

Edit: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

Tô Tiểu Khuyết dọc theo sơn đạo một đường bước tới, Bạch Lộc Sơn thể núi hùng vĩ trùng trùng điệp điệp, sơn đạo quanh co uốn lượn, thanh tuyến lưu bạch, đình kiều lầu các vân đào cuộn cuộn, quả thật là cảnh sắc tuyệt đỉnh thiên hạ, muôn hình vạn trạng.

Hiện tại đang là tiết cuối hạ, trên núi từng mảng xanh đỏ, kỳ hoa khoe sắc, chỉ là không gian vắng lặng tịch mịch, chỉ nghe thấy tiếng chim. Tô Tiểu Khuyết đi lên Ngọa Vân Kiều, nhìn dưới thác Bôn Lôi, Tạ Thiên Bích đang cùng Đường Nhất Dã đối diện so đao, hai người này tựa hồ cảm thấy ba ngày nay tỷ thí còn chưa đủ, thừa dịp vô sự, liền đứng ở dưới thác nước diễn luyện sở ngộ ba ngày qua.

Tô Tiểu Khuyết hô to một tiếng, cả hai nghiêng đầu liếc hắn một cái, rồi quay trở lại khoa tay múa chân.

Tô Tiểu Khuyết cảm thấy mất hứng, tiếp tục đi dạo chung quanh.

Đi tới Quán Vân Thủy Tạ, nhìn thấy đám người Thượng Quan Vân Khởi, bọn họ không giống Tạ, Đường hai người tinh lực dồi dào như vậy, chỉ cùng một chỗ đùa giỡn não loạn, Tô Tiểu Khuyết tiến đến gần, định

dạy bọn hần đổ xúc sắc bài bạc, nhưng mọi người đều im lặng, trong ánh mắt vừa có khinh bỉ, vừa có chán ghét.

Tô Tiểu Khuyết quẹt quẹt mũi, bỏ đi.

Ở một nơi yên tĩnh, tìm mặt êm láng trên khối đá lớn, nằm xuống phơi nắng.

Các thúc bá huynh đệ của Cái Bang tuy rằng ở hẳn, tuy rằng thô tục, nhưng đều đối với mình vô cùng tốt, nhớ nhất là vào mùa đông trời lạnh, bọc áo bông dày ngồi xồm ở góc tường phơi nắng, một bên nghe vài đại thúc tán gẫu, một bên nghe xúc sắc lan lan rơi xuống bát, có chút lời thô tục nghe không hiểu, cũng là náo nhiệt ấm áp.

Cái gọi là Bạch Lộc Sơn vô lâm thánh địa, thực chất cùng hẻm băng chẳng khác gì nhau. Niếp Thập Tam, Tần Văn Tiểu người cứ như thần tiên, căn bản chỉ có thể ngắm không thể chạm vào, đám đệ tử thế gia đó lại càng từng đứa một không chút thú vị.

Tô Tiểu Khuyết càng nghĩ càng ủy khuất, hẳn cũng không ngắm lại, chính mình lên núi tự tung tự tác, một điểm này đã có thể khiến những người kia không thích.

Xoay người một cái theo tảng đá đứng dậy, tìm một gia nô nói chuyện cả nửa ngày, biết được cách đó không xa có Lang Hoàn Thư Các, vô cùng buồn chán, liền một đường đi đến thư các giờ xem tạp thư.

Không nghĩ trong thư các này cư nhiên lưu giữ tàng thư cực kỳ phong phú, hệt như đại nho văn nhân ngụ ở nơi này, nhiều không kể xiết, đầy đủ kinh, sử, tử, tập, càng có vô số bút ký đồ sách, Tô Tiểu Khuyết vừa mừng vừa sợ. Hẳn tuy xuất thân Cái Bang, nhưng lại hiểu biết chữ nghĩa, Cái Bang đa phần là thô nhân, nào có thư tịch gì có thể xem? Đột nhiên trước mắt nhiều sách như vậy, lập tức vui mừng đến hoa tay múa chân.

Ở thư các giết thời gian đến gần giờ Ngọ, khi trở lại Lạc Vân Phong, vẫn chưa thấy bóng dáng Đường Nhất Dã, rầu rĩ đi xách nước tắm rửa, cũng không mặc y phục vào, liền nằm xuống ngủ luôn.

Đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm giác có người nhẹ nhàng vuốt ve lưng mình, dùng sức nâng mi mắt nhưng vẫn không thể mở ra, mơ mơ màng màng cảm thấy động tác người này thực ôn nhu, tựa hồ ở sau lưng vẽ loạn này nọ, chỗ bị sưng ngày hôm qua do Tạ Thiên Bích đánh một chưởng bỗng nhiên thanh dịu thoải mái, nhin không được phát ra thanh âm rên rỉ tỏ ý thỏa mãn.

Sáng sớm hôm sau, Niếp Thập Tam phân phó Tần Văn Tiểu đưa mỗi người hoặc một quyển kiếm phổ hoặc một bộ quyền kinh hoặc nội công tập, đối với mỗi người đều là có chủ đích.

Duy nhất phân phó Đường Nhất Dã, Tạ Thiên Bích cùng Tô Tiểu Khuyết ba người theo hẳn đến nơi sở ngụ – Nhật Quan Phong.

Tô Tiểu Khuyết một bên đi theo, một bên ngồi được trên người mình ắn ắn vị đạo thơm ngát, không khỏi thấp giọng nói: “Cũng lạ thật, ngủ một giấc liền thành một đóa hoa thơm.”

Đường Nhất Dã nghe thế cũng cảm thấy kỳ quái: “Có hương hoa, còn có hương được... Tiểu Khuyết người uống được gì vậy?”

Tô Tiểu Khuyết trừng mắt: “Người mới phải uống được ấy! Lão tử đương tốt lành, uống được làm gì.”

Đường Nhất Dã trầm mặt lại: “Tiểu Khuyết, không nên không lễ phép, về sau những lời thô tục này nên bớt nói đi.”

Tô Tiểu Khuyết không hiểu tại sao, chỉ cảm thấy lời này giống như đang châm chọc mình, trong lòng nổi giận, xuy một tiếng, cười nói: “Đường qua tử chỉ cần quản tốt Đường môn là được rồi, dựa vào đâu mà quản cả người của Cái Bang? Ta thích nói lời thô tục liền nói lời thô tục, liên quan gì tới người?”

Đường Nhất Dã nhất thời ghen hòng.

Tạ Thiên Bích chỉ cười nhạt.

Tô Tiểu Khuyết đi nhanh hai bước, kéo tay hắn: “Lão tử ghét nhất tiểu tử mặt trắng ẻo lả, đặc biệt là tiểu tử mặt trắng ẻo lả thích xen vào việc của người khác.”

Tạ Thiên Bích nói: “Đường công tử giáo huấn thật phải.”

Tô Tiểu Khuyết ngạc nhiên, Đường Nhất Dã cũng giật mình.

Tạ Thiên Bích chậm rãi nói: “Chỉ là... Muốn giáo huấn người khác, trước tiên phải có khả năng đánh thắng người ta, nếu không ngoài miệng làm lão tử, vẫn là bị người đánh thành tôn tử.”

Tô Tiểu Khuyết rất thông minh, lập tức minh bạch: ” Ắn nói thô tục không sai, chỉ cần ta đánh thắng được Đường qua tử, hắn sẽ không dám hướng ta khoa tay múa chân.”

Tạ Thiên Bích gật đầu.

Đường Nhất Dã giận dữ: “Tạ Thiên Bích, nơi này không phải Xích Tôn Phong!”

Tạ Thiên Bích cười lạnh nói: “Nơi nào cũng như nhau thôi.”

Vừa nói đã đến Nhật Quan Phong.

Nhật Quan Phong cùng Bình Tử Phong đều sừng sững, chính là hai đỉnh cao nhất của Bạch Lộc Sơn, chỉ là Nhật Quan Phong tuy hùng vĩ, nhưng có cấp có bậc, không quá khó leo, còn Bình Tử Phong lại hiểm trở, hơn nữa vách núi trơn bóng như gương, trừ võ công cao thủ căn bản vô pháp leo lên.

Trên Nhật Quan Phong ba gian đại ốc trắng thấp thoáng ở lưng chừng vách núi, chỉ nghe sơn tuyến róc rách, gió thổi qua ngọn cây, ba người không dám lên tiếng nữa, di chuyển đến phía trước phòng, phòng ở giữa đại môn rộng mở, ba người tiến vào, chỉ thấy Niếp Thập Tam đang ngồi ngay ngắn trước một cái bàn bên cửa sổ Tây phòng xem một quyển sách.

Tô Tiểu Khuyết không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Niếp Thập Tam, dị thường nhu thuận mở miệng: “Niếp thúc thúc hảo.”

Tạ Thiên Bích cùng Đường Nhất Dã vội hành lễ.

Niếp Thập Tam khép sách lại, xoay người, nói: “Tư chất ba người các người đặc biệt hơn người, không thể chiếu theo biện pháp thông thường mà dạy được.”

“Thiên Bích dùng đao đã có khí chất bậc thầy, Nhất Dã cũng có thể tự thành một phái.” Từ trên trác cầm lên hai khối ngọc bài, phân biệt đưa cho hai người, nói: “Nội đường Lưu Âm cốc ẩn giấu võ học điển tịch của các phái trong thiên hạ... Các người cầm ngọc bài này vào cốc, tự tìm đao phổ tu tập, nên biết rằng đá trong núi cũng có thể mài thành ngọc, dung nhập những cái hay của các phái để thẩm định sở học của chính mình, nếu như không thể lĩnh ngộ được, liền đến Nhật Quan Phong hỏi ta.”

Tạ Thiên Bích, Đường Nhất Dã tim đập loạn như nhảy múa, lòng bàn tay nóng lên, đều vui mừng quá đổi, có thể sánh như thiếu niên thôn quê được vào hoàng cung.

Niếp Thập Tam lại nói: “Xích Tôn Phong cùng Đường môn đều không chú trọng tu vi nội lực, tỷ thí ba ngày liên tục, các người có thể giữ vững ngôi đầu, cũng coi như ý chí hơn người.”

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, tùy tay ngắt một nhánh cây, trực chỉ hướng Đường Nhất Dã. Đường Nhất Dã biết hẳn tự mình chỉ điểm, vội rút đao tiếp chiêu. Niếp Thập Tam đảo nhánh cây một vòng, lại đánh về hướng Tạ Thiên Bích.

Ngẫu nhiên, Tạ Thiên Bích và Đường Nhất Dã liên thủ, cùng thi triển tuyệt học, Niếp Thập Tam lại dùng “Lục hợp đao pháp” tầm thường nhất trong chốn võ lâm, chỉ ba chiêu Hoài trung bảo nguyệt, Bể môn thiết phiến, Xuyên thủ tàng đao, liền đánh văng đao của hai người, nhánh cây trong tay ngay cả một chiếc lá cũng không hề hấn gì.

Niếp Thập Tam ném nhánh cây đi, nói: “Tiêu dao du hữu vân: Ví như nước nếu không đủ sâu, tất vô lực nâng đỡ con thuyền; thuyền dù lớn dù tốt thế nào, nước kia không sâu cũng đành mắc cạn. Gió nếu không đủ mạnh, tất vô lực nâng đỡ cánh chim bay xa; chim dù có đôi cánh lớn đến đâu, gió kia không mạnh làm sao ngăn dậm bay lượn. Vô luận là loại võ công nào, cũng đều lấy nội lực làm căn nguyên, nội lực thâm hậu, tất có thể sửa đổi thành hay, lấy vụng thành khéo, nội lực chưa đủ, đã vội coi trọng chiêu thức đao ý, tựa như hài tử mới tập đi đã nghĩ muốn chạy, đương nhiên có lòng mà không đủ lực.”

Hắn chậm rãi nói xong, ánh mắt vượt qua núi non trùng điệp, nhìn về một khoảng trời xa xăm, núi sông năm tháng, tất cả đều thu vào tầm mắt.

Tạ Thiên Bích Đường Nhất Dã chỉ ở trong lòng lặp lại rồi suy ngẫm những lời hắn vừa nói kia. Tô Tiểu Khuyết ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp nhãn tình của hắn, trong lòng đột nhiên một trận chua xót, thầm nói: “Khuôn mặt quan tài này nguyên lai có thể đẹp như vậy! Chỉ là thần khí sao lại cô đơn đến thế...”

Chỉ nghe Niếp Thập Tam nói: “Thái Nhất Tâm Kinh lấy khí phủ làm gốc, kinh mạch làm chi lưu, đan điền làm giang hải, khí như thủy triều, uông dương hội tụ, là pháp môn tu tập nội công vô thượng, hai người các ngươi bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày giờ Mão đến đây, ta truyền cho các ngươi Thái Nhất Tâm Kinh.”

Đường Nhất Dã hai mắt không ngừng phát sáng, lớn tiếng nói: “Nhất Dã nhất định không phụ kỳ vọng của sư phụ!”

Tạ Thiên Bích lại ghen ngào nói: “Niếp thúc thúc...”

Thân phận hắn là thiếu chủ Xích Tôn Phong, từ lúc lên núi tới nay, trừ mỗi Tô Tiểu Khuyết, mơ hồ không có chính tà chi phân, khi mới gặp chỉ lo ngủ gật, chưa từng đối đãi khác thường với hắn, những hài tử vô lâm Trung Nguyên còn lại đều đối hắn đề phòng cảnh giác, lãnh đạm oán hận, trong từng ánh mắt kia đều là ẩn đao tàng kiếm.

Tạ Thiên Bích tuy lạnh lùng kiêu ngạo, tựa như không thèm quan tâm, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười hai tuổi, trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất khó chịu.

Không nghĩ lúc này Niếp Thập Tam lại đem bí tịch bất truyền của Bạch Lộc Sơn là Thái Nhất Tâm Kinh dạy mình, trong lòng kích động cuồng hỉ, vành mắt đỏ cả lên.

Niếp Thập Tam hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, thần nhiên nói: “Các ngươi đều là đệ tử của Niếp mỗ, Xích Tôn Phong cũng được, Đường môn cũng được, đều như nhau.”

Tô Tiểu Khuyết buột miệng khen: “Hảo!”

Niếp Thập Tam đảo mắt nhìn hắn, Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói: “Niếp thúc thúc, Xích Tôn Phong cùng Đường môn đều như nhau, kỳ thật... Bạch Lộc Sơn cùng Cái Bang cũng không có gì khác... Cái kia... Hay là cho ta quay về Cái Bang đi...”

Niếp Thập Tam nói: “Ngươi cũng biết, võ công của ngươi rất kém?”

Tô Tiểu Khuyết gật đầu: “Ta dốt nát, học không tốt.”

Niếp Thập Tam thấy mắt hắn linh động vô cùng, không khỏi cười nói: “Ngươi không phải dốt nát, ngươi là

lười.”

“Ba ngày ngẩn ngủ, khinh công của ngươi đã sánh được với Tổ Y Linh Hồ năm đó, ngươi nếu là dốt nát, thiên hạ sẽ không có người thông minh.”

Dừng một chút, nói: “Đả cầu bổng pháp biến hóa tinh diệu, đáng tiếc trong Lưu Âm cốc không có cất giữ...”

Tô Tiểu Khuyết vừa nghe mừng rỡ: “Vậy, Niếp thúc thúc ngươi không dạy được ta rồi, thả ta xuống núi, ta tìm Lộ bang chủ dạy.”

Niếp Thập Tam nói: “Đả cầu bổng pháp không cần học vội, ngươi có thể học Già La đao trước.”

Tô Tiểu Khuyết thét một tiếng kinh hãi, chỉ cảm thấy đất trời sụp đổ, cái mạng nhỏ này tiêu rồi.

Tạ Thiên Bích, Đường Nhất Dã đều kinh ngạc.

Già La đao có thể xưng là thiên hạ đệ nhất đao, cộng lại bảy mươi hai chiêu, mỗi chiêu lại có mười chín thức, ngay sau mỗi thức lại biến hóa, có thể nói là loại võ công phức tạp nhất.

Khi thi triển lục đao đều xuất, trong tay tung hoành nhanh nhẹn như quỷ như mị, tuy nói là đao pháp, lại lấy tinh hoa của mười tám ban vũ khí, thứ, khảm, tước, thiêu, toàn, triền, quyển, lan, nã, phác, điểm, bát, giáo, hoạt, sát, trong đó không chỗ nào không bao quát, người thường đừng nói đến việc đối địch, nhìn thôi cũng đủ hoa cả mắt chóng cả mặt.

Bởi vậy bộ đao pháp này cực kỳ khó học, truyền thuyết trăm năm qua duy nhất luyện thành chính là đương kim Thánh Thượng Phó Khinh Trần.

Niếp Thập Tam nhìn về phía Tạ Đường hai người, nói: “Bạch Lộc Sơn nổi danh Giang Hà kiếm, Già La đao. Giang Hà kiếm cực đơn giản, ta khi còn trẻ sở tập chính là Giang Hà kiếm, Già La đao phức tạp, hai người các ngươi tuy luyện đao, cũng đã có thể tự thành phong cách, đều không thích hợp chiêu số của Già La đao.”

Ngón tay chỉ về hướng Tô Tiểu Khuyết đang lăn lộn trên mặt đất mà gào khóc, cau mày nói: “Tư chất của hắn trái lại rất thích hợp...”

Đường Nhất Dã nâng Tô Tiểu Khuyết dậy, khuyên nhủ: “Đừng khóc, ngươi chính là nam hài tử. Học Già La đao là chuyện tốt, ngươi nên cao hứng mới đúng. Hơn nữa, đường đường là Thiếu bang chủ, võ công không tốt cũng không cách nào hành tẩu giang hồ, làm rạng danh Cái Bang có phải không?”

Tô Tiểu Khuyết khóc lóc cãi lại: “Ta võ công không tốt, cũng đâu suy tính xa như vậy. Lúc trước cũng

chưa từng nếm qua thiệt thòi, bang chủ chưa bao giờ bức ta luyện công...”

Niếp Thập Tam nhìn Tô Tiểu Khuyết lẫn lộn khó coi, không khỏi có chút thất thần. Thập Ngũ lúc còn nhỏ, khi đại ca của hắn buộc hắn tập võ, có phải cũng khóc nháo như vậy?

Sẽ không. Thập Ngũ sẽ chỉ nén lệ, kiên cường không chịu thốt ra, hắn trước sau bướng bỉnh hơn nữa lại thông minh, không khóc không nháo, chỉ dùng ánh mắt kia nhìn người, liền khiến người mềm lòng...

Chỉ có Thập Ngũ mới có thể có một đôi mắt như vậy, xuyên thấu đất trời, rất có thần thái, một ánh nhìn bao quát, liền cho thấy một đời mệnh mỏng tựa tại của mình.

Thập Ngũ, ta rất nhớ người.

Tô Tiểu Khuyết khóc lóc cả nửa ngày, thấy Niếp Thập Tam thủy chung không để ý tới mình, liền không khóc nữa, thu hồi nước mắt, lớn tiếng nói: “Người bức ta học đao, phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

Vô lâm tuyệt học đã dốc lòng truyền thụ, còn phải nhìn sắc mặt Tô thiếu hiệp hắn, Niếp Thập Tam cảm thấy cùng Tô Tiểu Khuyết nói chuyện quả thật mở mang rất nhiều, cười nói: “Người nói.”

Tô Tiểu Khuyết trầm ngâm nói: “Thứ nhất, ta học công phu chậm, người không thể sốt ruột, cũng không có thể đánh mắng uly hiếp ta.”

Niếp Thập Tam nói: “Hảo. Ta không sốt ruột, nhưng người sau khi học thành mới có thể rời khỏi Bạch Lộc Sơn. Mười năm học được, mười năm sau xuống núi, cả đời học không xong, cả đời liền ở trên núi.”

Tô Tiểu Khuyết trợn mắt há mồm, trong bụng cuộn cuộn lời lẽ thô tục, nhưng một câu cũng không dám nói ra.

Nửa ngày mới khôi phục lại miệng lưỡi, nói: “Thứ hai, ta muốn chuyên tâm học đao, cho nên tỷ thí ba tháng một lần ở Điện Thủy Bình, ta không tham gia.”

Niếp Thập Tam cười nói: “Hảo.”

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, lại có chút không tin: “Thật sao?”

Niếp Thập Tam nói: “Thật. Người không muốn cùng bọn họ so tài, ta đây liền tự mình cùng người so chiêu.”

Tô Tiểu Khuyết toát mồ hôi lạnh, không nói lời nào.

Niep Thập Tam nhắc nhở: “Còn một yêu cầu nữa.”

Tô Tiểu Khuyết lắc đầu: “Không có. Tỷ thí tại Diệp Thúy Bình ta nguyện ý tham gia.”

Việc đã đến nước này, không ai có thể vãn hồi, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Tô Tiểu Khuyết dĩ thường im lặng.

Niep Thập Tam trong lòng đối hắn có chút thương thức, nói: “Người tuổi còn nhỏ, Già La đao lại quá mức phức tạp hao tổn tinh thần, ngày mai ta truyền trước cho người Già La chân khí, để căn cơ vững vàng.”

Tô Tiểu Khuyết chưa bao giờ nếm qua loại bậc mình này, hận đến trong lòng bức bối, trong miệng đắng ngắt, nhưng vẫn quy quy củ củ đáp ứng, ngẩng đầu thấy Niep Thập Tam đang chăm chú nhìn Bình Tử Phong, thần sắc ôn nhu thâm tình không nói nên lời.

Trong lòng liền nảy ra một ý, cười hì hì hỏi: “Niep thúc thúc, Bình Tử Phong có phải có lệ quỷ?”

Nhất thời ngay cả tiếng gió đều đình chỉ.

Đường Nhất Dã tim cơ hồ muốn nhảy ra lồng ngực, Tạ Thiên Bích mặt khế biến sắc.

Hai người bọn hắn đều mơ hồ nghe nói qua mấy năm trước chương môn tứ phái đều chết ở đây, đều bởi vì tự ý xông vào Bình Tử Phong, không ngờ Tô Tiểu Khuyết cực kỳ lớn mật, cư nhiên giáp mặt mà hỏi.

Niep Thập Tam trầm mặc, thật lâu sau mới lên tiếng: “Không có.”

Tô Tiểu Khuyết ý vị thâm trường nga một tiếng, nói: “Niep thúc thúc, võ công dù luyện giỏi tới cỡ nào thì đã sao? Còn không phải cứ không được người thân nhất của chính mình?”

6. Quyển 1 - Chương 5

Edit: Phúc Vũ

Beta: Lưu Thủy

Tô Tiểu Khuyết ý vị thâm trường nga một tiếng, nói: “Niep thúc thúc, võ công dù luyện giỏi đến cỡ nào thì đã sao? Còn không phải cứ không được người thân nhất của chính mình?”

Đường Nhất Dã chợt hiểu ra, nguyên lai Tô Tiểu Khuyết đã sớm biết Bình Tử Phong là cầm kỳ, lại giả vờ như không biết, giăng bẫy chờ nói ra những lời này. Tuổi còn nhỏ, nhưng đã ghi hận như vậy, ác độc như vậy. Nghĩ đến đây, trong lòng bất giác lạnh đi một mảng.

Mục quang Tạ Thiên Bích thoáng chốc trở nên băng lãnh.

Niếp Thập Tam thấy Tô Tiểu Khuyết biểu tình hồn nhiên lại đắc ý, lập tức cười khê. Cùng một dạng với chính mình và Thập Ngũ, lẽ nào còn không hiểu được hài tử này? Biết hắn cố ý muốn tổn thương mình, nhưng cũng không so đo cùng hắn, nói: “Người có tâm cơ như thế này, tương lai luyện Già La đao tất có sở thành.”

Phất tay nói: “Ngày mai các ngươi lại đến, giờ xuống núi đi.”

Tô Tiểu Khuyết cảm thấy rốt cục xuất ra được một miệng ác khí, suốt dọc đường hoan hỉ nhảy nhót, còn xướng cả một bài đồng dao.

Đường Nhất Dã ngắt lời hắn, nói: “Tiểu Khuyết ngươi cực kỳ sai quấy, thân nhân sư phụ đã qua đời, trong lòng nhất định vô cùng đau khổ, ngươi lại nhắc tới nỗi tiếc hận của người, khiến người thương tâm, nghe lời ta, ngày mai hướng sư phụ bồi tội.”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Niếp thúc thúc kiểm chế thật tốt, ta xem hắn một chút tức giận cũng không có, tại sao phải xin lỗi?”

Đường Nhất Dã vội nói: “Trên Bình Tử Phong chính là người thân nhất của sư phụ, ngươi... ngươi... Ta từ nhỏ mẫu thân đã không ở bên cạnh, người khác nếu nhắc tới mẫu thân trước mặt ta, trong lòng ta đều khổ sở đến không nói nên lời, Tiểu Khuyết, ngươi cũng biết, những gì mình không muốn chớ áp đặt lên người khác?”

Tô Tiểu Khuyết bẻ một nhánh cỏ ngậm trong miệng, nói: “Lời nói có học vấn như vậy ta chưa từng nghe qua, ta chỉ biết đánh người nhất định phải đánh ngay mặt, mắng người nhất định phải mắng đúng chỗ.”

Đường Nhất Dã thở dài: “Tô Tiểu Khuyết, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận.”

Tô Tiểu Khuyết lé mắt nhìn hắn: “Khó có được Đường qua tử muốn một đao chém tiểu ăn mày, thế thiên hành đạo chăng?”

Đường Nhất Dã nói: “Ngươi chính là không hiểu chuyện, ta... ta xem ngươi như thân đệ đệ, tuyệt không chém ngươi.”

Tô Tiểu Khuyết giật mình, Đường Nhất Dã này quả nhiên ngây ngô đến thái quá, mới quen biết chỉ được năm ngày, lại đem mình nhận làm thân huynh đệ, nhưng trong lòng cũng có vài phần cao hứng, liền không đâm chọc nữa, mặc cho hắn nắm tay mình, trở về Lạc Vân Phong.

Tạ Thiên Bích suốt dọc đường đi ở phía trước, thủy chung không nói một lời, đến Lạc Vân Phong trước một mảnh tinh xá (tu viện) đột nhiên ngừng cước bộ, xoay người chăm chú nhìn Tô Tiểu Khuyết.

Tạ Thiên Bích nhân thần đầy nộ hỏa như thể muốn đem băng mà nấu chảy, vô cùng đáng sợ. Tô Tiểu Khuyết trong lòng hoảng hốt, vừa chuẩn bị thoái lui một bước, không ngờ Tạ Thiên Bích xuất thủ như điện, “ba” một tiếng, tát hấn một cái thật mạnh.

Một chưởng này lực đạo cực lớn, khiến Tô Tiểu Khuyết nghiêng mặt qua một bên cả nửa ngày, gò má nhanh chóng sưng đỏ, khóe miệng bị rách, một tơ máu chậm chậm rỉ xuống.

Đường Nhất Dã cả giận nói: “Tạ Thiên Bích, ngươi làm gì vậy?”

Tạ Thiên Bích lạnh lùng nói: “Mắng người nhất định phải mắng đúng chỗ, đánh người nhất định phải đánh ngay mặt.”

Dứt lời xoay người bước ra sân.

Tô Tiểu Khuyết bị đánh đến ngu muội, khó khăn lắm mới quay mặt lại được, vừa tức vừa đau lại vừa thương tâm, nhất thời ngay cả khóc cũng quên mất, chỉ mờ mịt nói: “Hắn đánh ta...”

Đường Nhất Dã thấy bên má phải của hấn năm đạo dấu tay hằn rõ lên, máu mũi chảy đến cổ áo, đáng thương hết chỗ nói, liền không khỏi đau lòng: “Về phòng ta đắp thuốc cho người.”

Tô Tiểu Khuyết hoàn hồn trở lại: “Ta khiến người khác ghét đến thế sao?”

Đường Nhất Dã im lặng một lát, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật: “Vừa rồi quả thật rất khiến người ta phải ghét.”

Đến muộn giờ ăn, trừ Thư Bắc Nhạn cùng Tang Nam Phi còn ở chỗ Triệu Thiết Thụ học chưởng pháp chưa về, mười ba người còn lại đều ở đó.

Tô Tiểu Khuyết mặt sưng phù miệng còn đau, không muốn ăn gì, Đường Nhất Dã liền cho hấn một bát canh gà đầy vung.

Tô Tiểu Khuyết liếc trái liếc phải, trông trên trông dưới mà nhìn Tạ Thiên Bích, Tạ Thiên Bích cứ một miệng đồ ăn tiếp một miệng cơm, nhìn cũng không nhìn hấn lấy một cái.

Lệ Tứ Hải thấy bộ dáng hấn như vậy, cao hứng chọc ghẹo, vội vàng cơm nước cho xong, liền đến cạnh hấn nói: “Tiểu hấn dần, người sao lại béo tròn thế này?”

Tô Tiểu Khuyết cả giận, lại bị sắc canh gà ho đến lợi hại, trong lòng mắng: người là đồ tiểu nương bì (ách, nói nôm na là... con quỉ cái ^~!) không có kiến thức, có chuyện mặt bị méo đến béo lên sao?

Thấy Tạ Thiên Bích thủy chung không để ý tới mình, càng thập phần khổ sở. Chẳng hiểu sao, rất sợ hấn thật sự chán ghét mình, nhất thời ngay cả đấu võ mồm cũng lười, chỉ buồn bã nói: “Không phải mập, là bị đánh.”

Lệ Tứ Hải không nghĩ hấn thành thật như thế, vội hỏi: “Bị ai đánh vậy? Tại sao bị đánh?”

Không chỉ mình Lệ Tứ Hải hiểu kì, trong phòng hơn nửa số người lỗ tai đều dựng thẳng lên.

Chỉ thấy Tô Tiểu Khuyết cũng không có tinh thần như ngày trước, thấp giọng nói: “Làm chuyện sai quấy, cho nên bị đánh.”

Lệ Tứ Hải tuy ngang bướng nhưng cũng sáng suốt, nghe hấn nói thế, lại thấy hấn nhân tình hồng hồng, nước mắt lã chã ướt át, không khỏi có vài phần đồng tình, cầm khối mễ cao (bánh gạo) đưa cho hấn, nói: “Thứ này mềm, người từ từ ăn, chỉ uống canh thôi làm sao mà no được?”

Tô Tiểu Khuyết tiếp nhận mễ cao, cúi đầu nhấm canh, từ tốn ăn, trông mắt lại tận lực liếc về hướng Tạ Thiên Bích. Tay trái Tạ Thiên Bích gần như không bao giờ rời đao, ăn cơm cũng chỉ có tay phải đặt lên bàn. Tô Tiểu Khuyết nhìn hấn ăn xong một mạch, buông bỏ bát đĩa, lại thấy hấn dùng một đôi đũa sạch, gấp khối mễ cao, đưa đến trước mặt mình.

Tô Tiểu Khuyết đột nhiên ngẩng đầu, cười nói: “Người không ghét ta sao?” Lại thêm một câu: “Ta đã biết sai rồi!”

Đường Nhất Dã thở dài, vừa tức giận vừa buồn cười. Chuyện trên thế gian này, đều là vô quýt dày có móng tay nhọn, chính mình hao hơi tổn khí khuyên giải lại không bằng một bạt tai giản đơn thô bạo của Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích gật đầu.

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ đến quên hết tất cả, không biết nên làm thế nào, vừa đúng nhìn đến Lệ Tứ Hải ngồi ngay bên cạnh, nhất thời kích động chu môi ra, “chụt”, ngay trên má Lệ Tứ Hải dụng lực hôn một cái.

Liền sau đó má trái trúng vết chảo mới do Lệ Tứ Hải để lại, sưng phù trông thật cân xứng.

Bạch Lộc Sơn không biết đến ngày tháng, ba năm nháy mắt đã trôi qua.

Trên giang hồ lại nổi lên sóng gió, phân tranh bất tận, trăm năm qua địa vị vững vàng chỉ có Thiếu Lâm Võ Đang, đều là sóng ngầm dừng động.

Hoàng đế vốn xuất thân từ Bạch Lộc Sơn, đối với người trong võ lâm đặc biệt chiều cố, từng hạ chỉ dụ võ lâm tỷ đấu, quan phủ không cần quản.

Lúc ra dụ cáo này, Hạ Mẫn Chi vẫn chưa qua đời, lập tức cười nói: “Hiệp dĩ vô phạm cấm, hấn chiêu này dĩ hiệp khắc hiệp, cho các người tự do lại phạm cấm lẫn nhau, sau đó không tìm đến triều đình gây phiền toái nữa.”

Niếp Thập Tam nói: “Người yên tâm, Bạch Lộc Sơn tuyệt không nhúng tay vào chuyện trong chốn giang hồ.”

Quả nhiên mấy năm qua giang hồ không có lấy một ngày an bình.

Đầu tiên là năm nay đám người Phương Kinh Đào, Lôi Nhất Minh, Tống Thiên Phong, Thượng Quan Vân Khởi, Hoa Mãn Y do môn phái có việc nên hạ sơn trước.

Lại qua vài tháng, phái Tuyết Sơn của Thư Bắc Nhận cùng Trích Nguyệt Môn của Tang Nam Phi trở mặt, chưởng môn hai phái phi cáp truyền thư triệu bọn họ quay về.

Triệu Thiết Thụ ba năm qua đối với bọn họ dốc lòng chỉ điểm, dù rất không đành, vẫn tiễn bọn họ xuống chân núi.

Nghĩ tình đồng môn, lại thương chỗ quen biết, đảo mắt liền phải cùng mỗi bên môn phái đao kiếm đối đầu, Thư Bắc Nhận cười khổ nói: “Tang sư huynh, bảo trọng.”

Năm sau Nga Mi Cô Vân chưởng môn lệnh Mộc Hương Dục hồi sơn, Lệ Tứ Hải vô cùng luyện tiếc, níu kéo Mộc Hương Dục khóc cả nửa ngày.

Mộc Hương Dục dung mạo thanh nhã thoát tục, tính tình trầm tĩnh nhã nhặn, cùng Lệ Tứ Hải hoàn toàn tương phản, lúc này tuy nhìn không được rưng rưng nước mắt, nhưng đôi tú mi tú khê như nở, nói: “Hà tất phải lộ ra tư thái của tiểu nhi nữ? Sau này trong giang hồ tái tương phùng vậy.”

Sau khi quay về Nga Mi thử kiếm, Mộc Hương Dục kiếm pháp miên lí tàng thâm (trong lụa ẩn kim, ý nói trông yếu đuối nhưng nguy hiểm) viên chuyển như ý, vượt xa đồng môn ở Nga Mi, Cô Vân sư thái đại hỉ, lập Mộc Hương Dục làm thủ lĩnh của Nga Mi tiểu thất kiếm.

Lý Thương Vũ là môn hạ phái Nhận Đăng, hôm nay đến Nhật Quan Phong gặp Niếp Thập Tam, cung kính hỏi: “Sư phụ, kiếm pháp của Thương Vũ luyện được thế nào?”

Niếp Thập Tam gật đầu nói: “Người rất có ngộ tính, công phu cũng khá, mấy năm nay đem Nhận Đăng kiếm pháp bỏ khuyết giữ ưu, lại dung nhập chiêu thức của các kiếm phái khác, mặc dù nội lực không đủ, nhưng hành tẩu giang hồ cũng đủ để tự bảo vệ mình.”

Lý Thương Vũ đã tròn mười bảy tuổi, khuôn mặt xinh đẹp như mỹ nữ, nhưng tu sức (làm điều í ̣!) quá mức, lúc này một thân cẩm đoạn bào tử xanh nhạt, mũi giày đính hai hạt trân châu, trên thắt lưng đeo một cái túi hương thơm kim tuyến, mở miệng cũng là thanh âm thanh nhuận cực mỹ: “Sư phụ, liệu có thể truyền cho Thương Vũ Giang Hà kiếm?”

Niếp Thập Tam nói: “Không thể.”

Lý Thương Vũ biến sắc, lại miễn cưỡng cười nói: “Sư phụ chê Thương Vũ tư chất bình thường?”

Niếp Thập Tam mục quang đậm đậm quét tới, Lý Thương Vũ cúi đầu, chỉ nghe Niếp Thập Tam nói: “Người tư chất xem như không tồi, chỉ là Giang Hà kiếm chỉ nhu chỉ cương chân khí phải thanh thuần dồi dào, vì thế phải đồng thời tu tập Thái Nhất tâm kinh. Người khi còn bé luyện công bị tẩu hỏa, đan điền chịu tổn hại, chân khí trong người tiến triển cực chậm, tự nhiên không học được Giang Hà kiếm.”

Nên biết trong thiên hạ các loại nội công tâm pháp có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng vô luận là chính đạo huyền công, hay là tà phái bí điển, dù khác nhau thế nào cũng vẫn có một điểm chung, thiên lưu tất quy Đông Hải (mọi con sông đều đổ ra biển), ngay cả lối vận công kinh mạch có bất đồng đi chẳng nữa, cũng đều phải dựa vào đan điền khí phủ dưỡng tinh tụ khí, không chỗ nào có nửa phần nên lướt qua một cách sơ sài được, Lý Thương Vũ lúc nhỏ nóng lòng cầu thành đến nỗi đan điền bị hư tổn, chỉ sợ đời này khó thành tuyệt đỉnh cao thủ.

Lý Thương Vũ đột nhiên quỳ xuống: “Sư phụ, cần năng bỏ chuyết (cần cù bù thông minh), ta nhất định ngày đêm khổ luyện, xin người hãy truyền ta Giang Hà kiếm!”

Thấy Niếp Thập Tam không đáp, cắn răng dùng đầu gối tiến tới hai bước, cầu xin: “Sư phụ nếu đã không truyền ta Giang Hà kiếm, Thương Vũ nguyện ý bỏ kiếm học đao, xin sư phụ truyền ta Già La đao.”

Niếp Thập Tam diện lãnh tâm ngạnh, thấy hấn kiên trì van cầu, cũng bất vi sở động, lại nghe có người thích thích tháp tháp (bộ dáng tung tăng =))) chạy vào, cười nói: “Niếp thúc thúc... Uy? Còn chưa qua hết năm, Thương Vũ người nằm úp sấp trên đất làm gì thế?”

Lý Thương Vũ phút chốc đứng lên, nói: “Sư phụ, Thương Vũ ngày mai xuống núi về Nhạn Đãng.”

Dứt lời hành lễ như bình thường rồi đi, lại ném cho Tô Tiểu Khuyết một tia nhìn oán độc như châm.

Tô Tiểu Khuyết cau mày nói: “Ta không hề đắc tội hấn, lại dùng sức mà trừng ta như vậy, không sợ mất gãy xương sao?”

Niếp Thập Tam hỏi: “Già La chân khí có điểm nào không minh bạch?”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Minh bạch vô cùng, nhưng ta đến đến không phải vì võ công.”

Mấy năm nay Niếp Thập Tam thật sự rất thích tâm tính cổ quái không kiêng nể gì của hắn, chính mình chưa bao giờ có thời niên thiếu như vậy, không khỏi đối với hắn sủng ái hơn vài phần. Năng lực Tô Tiểu Khuyết là loại nào, tất nhiên là đã xà tỳ côn thượng (*), ý vào ba phần màu sắc đã vội mở phường nhuộm (**), ở trước mặt Niếp Thập Tam càng tự do thoải mái.

Cho nên bốn năm qua, thật ra thời gian khổ luyện võ công thì ít, mà năng lực phân tâm làm việc vặt vãnh lại tăng tiến nhiều.

Được Niếp Thập Tam cho phép lui tới Lưu Âm cốc, vào rồi lại không xem đao phổ, không tìm kiếm điển, không tu nội công, không đọc trận pháp, chỉ chọn thuật dịch dung, ám khí Đường môn, khinh công Hồi Âm phái mỗi thứ học vụn vặt, lại thường chạy đến y thần được lưu phía sau núi tìm Trình Tôn học vài công phu trị độc, hạ độc thì không chết người, chữa bệnh thì cũng không khỏi (quả là tài năng =. =!!!).

Trình Tôn vốn y độc song tuyệt, nhi tử duy nhất Trình Tử Khiêm lại độc thủ độc tâm, thiên về độc thuật hơn là nghiên cứu y thuật. Trình Tôn thấy Tô Tiểu Khuyết thông minh lanh lợi, liền nuôi ý định tận truyền hắn y thuật. Lúc dạy hắn về mê dược, một bàn bày biện đủ loại, bắt Tô Tiểu Khuyết nhìn cho ra hình, nếm cho ra vị, thử cho ra công hiệu. Tô Tiểu Khuyết ngại dong dài phiền toái, tùy tay chọn một loại, nói: “Đều không phải là ma dược cả sao? Một loại cũng đủ dùng rồi, này đến hơn mười loại cùng hạ, phỏng chừng cả người lẫn ma đều thành quỷ a.”

Trình Tôn giận dữ, đem hắn giam lại suốt ba ngày, buộc hắn đối với mười loại ma dược này phải rõ như lòng bàn tay, ngay cả ngũ cũng không được nhận sai, mới thả hắn ra ngoài.

Được phóng xuất, Tô Tiểu Khuyết liền bỏ chạy mất dạng, không dám quay lại nữa.

Trình Tôn phân phó Trình Tử Khiêm đến Lạc Vân Phong bắt người, không ngờ được Trình Tử Khiêm lại tình cờ gặp Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích tay trái cầm đao, tay phải chỉ điểm quần phong, bạch y anh việt, chỉ trong vòng vài ba câu nói, Trình Tử Khiêm liền xuống Bạch Lộc Sơn, đến Xích Tôn Phong làm Dược thần.

Trình Tôn dậm chân liên tục thở dài, đối Niếp Thập Tam giận dữ nói: “Sau này tiểu hồn đản kia thậm chí có chết đi, ta cũng không cứu!”

Tô Tiểu Khuyết chẳng hề để ý mà cười, Niếp Thập Tam nói: “Ngươi nếu đã minh bạch tất cả, tiến cảnh vì sao còn chậm như vậy? Năm đó Đan sư huynh ba năm còn có chút thành tựu, ngươi học những bốn năm, điểm mấu chốt còn chưa nghĩ tới, còn dám nói ngươi vô cùng minh bạch?”

Tô Tiểu Khuyết làm cái mặt quỷ: “Ta thành sự không phải một sớm một chiều, ngươi chờ sốt ruột.”

(*) Đả xà tùy côn thượng – Đánh rắn tùy gậy.

Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía Nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rất độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh nhưng vật cứng, nếu vụt gậy xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vắn thân, nhe ranh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đả xà tùy côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tùy loại gậy”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu: “Đả xà tùy côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giỏi về cách dùng mảnh khóe thủ đoạn để lợi dụng luồn lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.

=> Ý chắc bảo bạn Khuyết tinh ranh quá, làm cách nào cũng không trị được.

(**) Nhượng tam phân nhan sắc khai khởi nhiệm phường: chỉ những kẻ không biết tự lượng sức mình, huênh hoang vênh vao ^^

7. Quyển 1 - Chương 6

Edit: Phúc Vũ

Beta: Lưu Thủy

Tô Tiểu Khuyết làm mặt quỷ: “Ta thành sự không phải một sớm một chiều, ngươi chờ sốt ruột.”

Niếp Thập Tam nói: ” Đã vậy, tìm ta có chuyện gì?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Thiên Bích sư huynh ngày mai lại muốn quay về Xích Tôn Phong, ta muốn theo hắn cùng xuống núi du ngoạn.”

Niếp Thập Tam thản nhiên nói: “Không được.”

Tô Tiểu Khuyết cả giận: “Niếp thúc thúc, ngươi thật không công bằng.”

“Đầu năm ngoái ngươi đã cho Thiên Bích về Xích Tôn Phong, lần trước hắn ở nhà ăn ngủ hơn một tháng

mới trở về, người cũng cho Nhất Dã về Đường môn, lại không chịu cho ta về Cái Bang!”

Tạ Thiên Bích là Thiếu chủ Xích Tôn Phong, đã bắt đầu chứng quản một vài sự vụ lớn nhỏ trong giáo, hai năm nay thường xuyên có việc trở về, khiến Tô Tiểu Khuyết vô cùng ghen tị.

Niếp Thập Tam cũng không cùng hắn giải thích nhiều, chỉ nói: “Luyện thành Già La đao, ta cho ngươi xuống núi.”

Tô Tiểu Khuyết tức giận mà không dám nói gì, cúi đầu im lặng.

Niếp Thập Tam lại nhìn hắn như có điều suy nghĩ.

Kinh công cùng nội lực của Tô Tiểu Khuyết không ra đồng tây vô cùng cổ quái, thái độ của Cái Bang đối với Thiếu bang chủ này cũng thập phần cổ quái.

Niếp Thập Tam từng cho Mạnh Tự Tại cẩn thận hỏi qua Lộ Ất về lai lịch của Tô Tiểu Khuyết. Nói là năm đó hắn bảy tuổi được bang chủ tiền nhiệm Chu Thừa Phong mang về trong bang, phân phó Lộ Ất phải đối xử tử tế, còn dặn dò phải tận hết khả năng không để hài tử này đặt chân vào chốn giang hồ.

Chu Thừa Phong trở về bang ba ngày sau đột nhiên thân vong, Cái Bang điều tra, nghi ngờ hắn trúng phải kỳ độc “Xuân bất lão” của Đường môn, đáng tiếc không có chứng cứ xác thực, mà Chu Thừa Phong trước khi qua đời có nói mình nếu mạng vong, tức là đã cô phụ chức vị bang chủ, muốn Cái Bang đừng quá để ý, ngàn vạn không nên vì cái chết của hắn mà trở mặt với bất kỳ môn phái khác, giống như đã có lệ tính.

Tuy là thế, nhưng từ đó giữa Cái Bang và Đường môn vẫn tồn tại khúc mắc.

Tô Tiểu Khuyết đối với những chuyện trước lúc bảy tuổi hoàn toàn quên sạch, hỏi hắn Chu Thừa Phong là người thế nào, cha mẹ là ai, đã học qua võ công gì, đều một mực không biết. Lộ Ất cũng không dám truyền nhiều võ công Cái Bang, chỉ cho hắn chức vị Thiếu bang chủ hữu danh vô thực, mười tuổi liền tống lên Bạch Lộc Sơn.

Tô Tiểu Khuyết bị Niếp Thập Tam nhìn đến trong lòng phát lạnh, lại sợ hắn muốn kiểm tra công phu của mình, vội nói: “Không cho thì không cho, ta đi về.”

Dứt lời xoay người bỏ chạy, kinh công ngược lại càng luyện càng tốt.

Niếp Thập Tam không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Tạ Thiên Bích và Đường Nhất Dã đều không ở Bạch Lộc Sơn, mấy quyển sách thú vị trong Lang Hoàn thư các đều đã sớm xem xong, Tô Tiểu Khuyết cực kỳ buồn chán, tìm đến khối đá lớn bên cạnh Lưu Âm cốc

trèo lên nằm ngủ, chính là đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm thấy đầu đau nhức, theo sau là một trận cười ngân lên như tiếng chuông bạc, Tô Tiểu Khuyết dụi mắt ngồi dậy, cười nói: “Tứ Hải!”

Từ trong bụi hoa ló ra một thiếu nữ xinh đẹp, một thân y sam màu vàng nhạt, mắt hạnh răng thỏ, cười nói: “Tiểu hồn dẫn!”

Bốn năm sớm tối bên nhau, hai người đã sớm không còn đối chọi gay gắt như lúc mới gặp, Tô Tiểu Khuyết luôn biết bày trò hoạt nháo đủ loại, Lệ Tứ Hải tính cách lại hoạt bát hiểu động, hai người không tự chủ được mà ngày càng thân mật.

Tô Tiểu Khuyết ngáp dài một cái, nói: “Lần trước có cho ngươi một con điều lớn mà, chúng ta đến hậu sơn thả điều đi được không?”

Lệ Tứ Hải lắc đầu, thần bí nói: “Ngươi xem này.”

Nói xong tay phải đưa tới trước mắt Tô Tiểu Khuyết, chỉ thấy trong lòng bàn tay một đóa châu hoa (mấy cái đồ trang trí trên tóc í) do hồng bảo thạch hợp thành, lấp lánh hoa mỹ dị thường.

Tô Tiểu Khuyết cầm lấy xăm soi, khinh thường nói: “Đây là thứ đồ chơi của tiểu cô nương các ngươi à.” Nói xong dùng răng cắn châu hoa: “Ta giúp ngươi nghiệm hàng, xem xem có phải là đồ thật không.”

Lệ Tứ Hải một phen đoạt lại, nói: “Ngươi cùng ta đi Bình Tử Phong!”

Tô Tiểu Khuyết nhảy dựng: “Cô nương, ta còn chưa điên!”

Lệ Tứ Hải hừ một tiếng, nói: “Tiểu quỷ nhất gan không có tiền đồ! Hiểu ngươi quá rồi. Biết thứ này lấy từ đâu không?”

“Đây là Lý Thương Vũ hôm qua xuống núi đưa cho ta, là hắc tối đó đi Bình Tử Phong nhặt được đấy. Ngươi nói xem, ngay cả tiểu tử Lý Thương Vũ kia còn dám lên Bình Tử Phong, chúng ta cũng đi đi.”

Tô Tiểu Khuyết cười hắc hắc: “Ngươi đây cũng tin sao? Khinh công rách nát của Lý Thương Vũ mà có thể lên tới Bình Tử Phong?”

Lệ Tứ Hải hiểu thẳng, vội nói: “Ngươi cũng nói hắc khinh công rách nát, hắc lại có thể lên, chúng ta không đi thì quá mất mặt rồi!”

Nhân thần phát sáng: “Ngươi khinh công tốt nhất, ngươi lên trước, ta nếu không thể lên tới nơi đó, nga, ta sẽ dùng roi quất lấy ngươi, ngươi kéo ta lên, lên rồi chúng ta cũng đem về một tín vật, quay lại nói cho Lý Thương Vũ hắc không còn gì để đắc ý nữa...”

Đương lúc nói đến cao hứng, mắt chợt hoa lên, Tô Tiểu Khuyết đã nhanh chân bỏ chạy, thân pháp triển khai nhẹ nhàng nhanh gọn như phi hồ, xa xa truyền đến thanh âm của hắn: “Lệ cô nương, người buông tha cho ta, tự mình mà đi đi!”

Lệ Tứ Hải oán hận giậm chân, cắn môi nói: “Có gì đặc biệt chứ, bốn cô nương tự có thể lên được!”

Đêm xuống, Lệ Tứ Hải lén lút ra khỏi Lạc Vân Phong, thẳng tiến Bình Tử Phong.

Đang là tiết cuối thu, gió núi thổi qua, trên mặt đã cảm nhận được vài phần lạnh thấu xương.

Minh nguyệt như sương, chiếu lên từng nhánh cây ngọn cỏ trên núi, bàng bạc ám ảnh, núi rừng u tịch, ngoài tiếng gió lướt qua tàng cây, không có lấy nửa điểm tiếng người. Lệ Tứ Hải trong lòng bồn chồn, không khỏi có chút sợ hãi, định quay về lại cảm thấy không cam lòng, nghiêng răng lẩm bẩm: “Tô Tiểu Khuyết, lần này người không nghe ta nói, xem ta sau này có còn để ý đến người không?”

Vừa nhắc tới, sau gáy đột nhiên bị một cỗ nhiệt khí phun vào, bên tai không biết là người hay quỷ hắc hắc cười lạnh, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, “a” một tiếng la lên, nhưng chỉ kêu được nửa chừng, liền bị một bàn tay bịt miệng lại.

Chỉ nghe thanh âm đáng ghét quen thuộc vang lên: “Nguyên lai lá gan của Tứ Hải lại nhỏ như vậy a.”

Chính là Tô Tiểu Khuyết.

Lệ Tứ Hải mừng rỡ, lại một bạt tai tát đến: “Tiểu hỗn đản cứ hay dọa người!”

Cái tát cực nhẹ, Tô Tiểu Khuyết cũng không né tránh, bưng mặt cười nói: ” Đã quá nửa đêm, người không sợ bị quỷ bắt đem ăn thịt, còn hại ta muốn ngủ cũng không yên, nên một đường theo người.”

Lệ Tứ Hải thấy hắn quan tâm mình, trong lòng một trận ngọt ngào, thấp giọng nói: “Mặt có đau lắm không?” Nói xong liền lấy tay vuốt ve gương mặt của Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết lần đầu tiên nghe nàng dùng ngữ điệu ôn nhu như thế nói với mình, không khỏi ngẩn ra, cảm nhận ngón tay nàng non mềm lướt qua gương mặt, như giọt sương nhẹ nhàng đọng lại, trong màn đêm Lệ Tứ Hải da thịt mình khiết như ngọc, dưới ánh trăng mơ hồ phản chiếu càng trắng nõn mượt mà, lòng thoáng chốc rung động, mặt hừng hực nóng lên.

Hai người bốn mắt giao nhau, nhất thời đêm thu hiu quạnh liền thành xuân noãn hoa khai, sơn đạo về khuya liền thành mỹ cảnh đầy hương sắc.

Thật lâu sau, Tô Tiểu Khuyết mới thấp giọng cười nói: “Người cho ta hôn một cái lên má, ta sẽ hết đau.”

Lệ Tứ Hải hồi đáp bằng một bạt tai.

Tô Tiểu Khuyết lại bưng mặt cười khố.

Chỉ một lát sau hai người đã ở dưới chân núi Bình Tử Phong, Tô Tiểu Khuyết cởi ngoại bào, đem ống quần và tay áo quần lại cho gọn, hít sâu một hơi, đã tung người lên hơn hai trượng, mũi chân điểm lên một khối núi đá, lại nhẹ nhàng phi lên trên thêm mấy trượng nữa, chân giẫm trên một gốc tùng thấp, quay đầu gọi: “Tứ Hải... vài bước này rất chắc, người lên đi, không có việc gì đâu!”

Lệ Tứ Hải y lời đi lên.

Hai người một trước một sau, chỉ trong thời gian một bữa cơm đã leo đến lưng chừng núi.

Gió núi mãnh liệt, quét vào mặt đến phát đau. Tô Tiểu Khuyết một thân mồ hôi nóng lại bị gió thổi cho thành mồ hôi lạnh.

Bình Tử Phong hình thể là một tam giác ngược, càng lên cao càng dốc, càng lên cao vách núi càng dị thường trơn bóng, cơ hồ không có nơi nào có thể mượn lực. Lúc này, Tô Tiểu Khuyết liền dùng thuật Bích hổ du tường* từng chút từng chút một mà đi lên, tìm đến một khối đá nhô ra ngoài hoặc một bụi cỏ dại, liền dùng tay chân mượn lực, đề khí nhảy lên. Lại dùng nhuyễn tiên kéo theo Lệ Tứ Hải.

Vách cao gần trăm trượng, phen này leo núi thật sự vô cùng nguy hiểm lại cực kỳ hao lực, nếu là bình thường, Tô Tiểu Khuyết đã sớm bỏ cuộc, nhưng đêm nay trong lòng lại tràn ngập một loại cảm giác ngọt ngào ngây ngất kỳ lạ, chỉ cảm thấy dù có rơi xuống vực sâu mà chết, cũng không thể để cho Lệ Tứ Hải phải thất vọng.

Ước chừng chập vọt suốt một canh giờ, Tô Tiểu Khuyết rốt cục cũng leo tới đỉnh núi, nhanh nhẹn xoay người một cái, thắt lưng và chân nhuần nhuyễn gập theo thân lộn ngược lên trên, đã đường hoàng đứng tại đỉnh Bình Tử Phong, còn chưa kịp ngắm phong cảnh bốn phía, đã vội rủ nhuyễn tiên, cổ tay rung một cái, nhuyễn tiên bị kéo căng thẳng tắp, Lệ Tứ Hải bay thẳng lên đỉnh, xiêm y tản mát trong không trung, tựa như tiểu tiên nữ hạ phàm

Tô Tiểu Khuyết nhìn không được khen: “Khinh công thật đẹp mắt!”

Lệ Tứ Hải phô diễn tuyệt kỹ, cũng rất đắc ý, nói: “Đương nhiên là đẹp rồi, đây là Phượng Sí Triển của Phi Phượng môn chúng ta mà.”

Chỉ nghe một người thản nhiên tiếp lời: “Không bằng Hồ Tung Bộ của hần.”

Thanh âm hơi trầm, lại ngưng đọng như một sợi chỉ mộc mạc, theo gió núi xào xạc từng tiếng một rõ ràng xuyên vào tai.

Trong đầu âm âm sét đánh, Tô Tiểu Khuyết cùng Lê Tứ Hải cả kinh, mặt không còn chút máu, xoay người nhìn lại, liền thấy bên hồ nước trong xanh như ngọc bích, Niếp Thập Tam tay áo pháp phối, thân hình bất động như núi.

Tô Tiểu Khuyết nghẹn họng nhìn trần trời, nửa ngày hỏi: “Niếp thúc thúc... Người, người nửa đêm không ngủ được sao?”

Niếp Thập Tam thần sắc không đổi, nói: “Các người vừa rời Lạc Vân Phong ta liền biết, Bạch Lộc Sơn là nơi người người đều có thể tự tiện xông vào sao?”

Tô Tiểu Khuyết đánh giá bốn phía, không thấy mộ phần, trong lòng hơi vững lại: “Niếp thúc thúc, chúng ta không quấy rầy đến vị tiền bối kia chứ?”

Niếp Thập Tam lắc đầu không nói.

Lê Tứ Hải vừa sợ vừa hối hận, khóc ròng: “Sư phụ...”

Niếp Thập Tam nói: “Tứ Hải, người ngày mai quay về Phi Phượng môn.”

Dứt lời đầu ngón tay xuất ra một đạo chỉ phong, điểm vào huyệt ngũ của Lê Tứ Hải.

Tô Tiểu Khuyết nghĩ nghĩ, miễn cưỡng đè nén nội tâm đang cuồng hỉ, tận lực đem khóe miệng từ mỉm cười chuyển thành mếu máo, ai thán nói: “Ta đây ngày mai có phải cũng bị tổng về Cái Bang?”

Niếp Thập Tam cười: “Xem người lát nữa còn có thể sống sót không đã.”

Đi đến vách đá, nói: “Lại đây.”

Tô Tiểu Khuyết bước tới, dưới chân mây mù, gió núi cường hãn, thổi đến cả người cũng đứng không vững, trong ngực pháp phỏng: không phải muốn đem ta ném xuống vực chứ?

Chỉ nghe Niếp Thập Tam nói: “Người Già La chân khí tiến triển chậm chạp, nhưng ta rất ít khi bức người khổ tu, có biết tại sao không?”

Tô Tiểu Khuyết khoe mẽ nói: “Ta đoán là Niếp thúc thúc yêu thương ta, không nỡ để ta chịu khổ.”

Niếp Thập Tam cười nói: “Người đoán sai rồi.”

“Người đan điền ẩn tàng loại chân khí kỳ lạ, tuy không thể coi là thâm hậu, nhưng cũng tinh thuần. Ta

ngiht có người đem công lực cả đời truyền cho người, lại chờ người tự mình khai phá.”

“Thân giấu bảo tàng, nhưng không thể tìm ra lối vào, một khi người hiểu được pháp môn thúc đẩy chân khí trong cơ thể, nội tức tự nhiên lưu động, đến lúc đó lấy Già La chân khí hành công luyện hóa, liền có thể hoàn toàn hấp thu thành công lực của bản thân.”

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, không ngờ lại có loại chuyện tốt của quý tử trên trời rơi xuống này: “Thật sự là quá tốt rồi! Nhưng ta thế nào lại không nhớ ai đã truyền công cho mình?”

Niếp Thập Tam nói: “Lúc người này đem chân khí du nhập vào đan điền người, rất có khả năng ở huyệt Bách Hội đánh một chuông, phong tỏa kí ức của người lại”

Tô Tiểu Khuyết trong lòng chợt động, mơ hồ có loại cảm giác vừa sợ hãi lại vừa mong đợi, vội hỏi: “Như thế nào mới có thể thúc đẩy chân khí?”

Niếp Thập Tam thân thủ chỉ hướng ngoài vách núi, tay áo tung bay: “Nhảy xuống đó.”

Tô Tiểu Khuyết run rẩy: “Niếp thúc thúc người đùa phải không, ta về ngủ trước, mai gặp lại.”

Xoay người bỏ chạy, nhưng bị Niếp Thập Tam chế trụ cổ tay: “Muốn tự mình nhảy hay là ta đem người ném xuống.”

Tô Tiểu Khuyết ôm một tia hy vọng cuối cùng, giọng run run nói: “Niếp thúc thúc người sẽ bảo hộ ta đúng không? Vạn nhất ta đốt nát, không thể khai phát nội tức, người sẽ không để Tiểu Khuyết cứ như vậy té chết chứ?”

Niếp Thập Tam thản nhiên nói: “Sinh tử tồn vong, phải xem chính người. Người tự tiện xông vào Bình Tử Phong, căn bản đáng chết.”

Không đợi Tô Tiểu Khuyết cầu xin lòng trắc ẩn, xách cổ áo hắn đem treo ở vách đá, Tô Tiểu Khuyết mặt mày trắng bệch, kêu khóc đến khản cả giọng, liều mạng ôm chặt cánh tay của Niếp Thập Tam, ngay cả chân cũng quẩn lấy, y như cái cây lâu năm dây leo tua cuốn chằng chịt, lại như gà mái ấp trứng, sống chết không chịu buông tay.

Niếp Thập Tam bất vi sở động, đánh văng tay chân hắn: “Hồ Tung Bộ, đi!”

Buông tay, Tô Tiểu Khuyết “a” một tiếng kêu thảm rơi thẳng xuống vực.

Kinh công không gì khác ngoài bộ pháp cùng nội tức. Nội tức chính là kích phát chân khí ở đan điền, trong cơ thể hình thành một thế giới hoàn toàn cách biệt. Nếu nội tức như một bát nước, chỉ có thể trong vòng nửa nén hương cách ly ngoại hô hấp mà không chết, nếu nội tức như một bồn nước, kia liền có thể

duy trì công phu Đốn phạn, nếu nội tức như dòng sông sinh sôi không ngừng, kia liền bước vào cảnh giới Thiên đạo. Chỉ là cảnh giới vô thượng này, chính hô hấp bẩm sinh theo như lời Đạo gia mới có thể đạt được, ngay cả Niếp Thập Tam, cũng chỉ hiểu sơ qua mà thôi.

Lúc này Niếp Thập Tam thả Tô Tiểu Khuyết xuống, là nghĩ muốn trong tuyệt cảnh, bức ra nội tức của hắn, do đó mới có thể khiến Già La chân khí tiến triển thần tốc.

Tô Tiểu Khuyết kinh công bộ pháp đã là thế gian hiếm có, vô cùng tinh diệu, định thần lại, thân đang ở trên cao hơn mười trượng, chỉ mới mượn lực ở thắt lưng, tận lực đem hạ trụ chi lực** chuyển thành nội tức nhất loạt bắn ra khắp cơ thể. Khí lưu nhập thẳng vào miệng mũi, cả người liền như một con thuyền nhỏ chao đảo trong sóng to gió lớn, đột nhiên trong lúc đó, hoàn toàn không cảm nhận được không khí bên ngoài, mà nội tức lại như hỏa chiết tử (điêm) bắt đầu nhen lên.

Tựa như mộng cảnh cực đẹp.

Rốt cục đã đột phá được nội tức phong tỏa bên trong đan điền, đã minh bạch được bí quyết thúc đẩy chân khí trong cơ thể.

Trước đoạn tuyệt, sau thu lại hô hấp, tiện đà kích phát chân khí trong cơ thể, tìm đến tử địa để hồi sinh, kinh mạch toàn thân như có kiến bò qua, chân khí tự đi xuống huyết Bách Hội, lên huyết Dũng Tuyền, sung mãn viên chuyển.

Nguyên lai là thế.

Tô Tiểu Khuyết nhẹ nhàng xoay người chuyển đổi tư thế, khuôn mặt buồn vui khó phân, bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh, trong đầu càng như có pháo hoa nổ rộ. Trong nháy mắt tất cả kí ức đều sống lại, theo khe hở nhanh như chớp lũ lượt kéo đến, rõ ràng như ở trước mắt.

* Bích hồ du tường thuật: Thần lần leo tường, còn gọi là Bà tường công: Là loại công phu chuyên bò sát mặt tường thẳng đứng mà đi lên. Lúc ban đầu mới luyện thì dựng bức tường dốc nghiêng 45 độ và tăng dần đến 90 độ, tứ chi ban đầu mỗi chi mang 0.5 kg cho đến 10kg, thời gian tổng luyện là 25 năm công phu chia làm 5 lần thời kì tăng sức nặng bao cát mỗi thời kì là 5 năm.

** Hạ trụ chi lực: Cảm giác buốt mót là một thuật ngữ dùng để mô tả cảm giác rằng bạn liên tục cần phải vượt qua phân, mặc dù ruột của bạn đã trống rỗng. Nó có thể liên quan đến đau, căng thẳng, và chuột rút

8. Quyển 1 - Chương 7

Edit: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

Tô Tiểu Khuyết nhẹ nhàng xoay người chuyển đổi tư thế, khuôn mặt buồn vui khó phân, bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh dần trải, trong đầu càng như có pháo hoa nổ rộ. Trong nháy mắt tất cả kí ức đều sống lại, theo khe hở nhanh như chớp lũ lượt kéo đến, rõ ràng như ở trước mắt.

Khi còn bé mẫu thân đã ôm mình, giữa trời mưa to gió lớn rời khỏi Đường môn. Trong một ốc chôn rùng sâu, người phát cuồng đối với mình quyền đâm cước đá, sau khi thanh tỉnh, lại ôm đầu khóc nức nở. Người hầm canh gà rừng với nắm đông cô, may y sam mới cho mình, bên thác nước dạy mình Hồ tung bộ, Đường môn sát thủ thân tập. Chu Thừa Phong đuổi tới, mẫu thân trọng thương truyền công, một chương đặt lên đỉnh đầu...

Lời hát trong đầu thường nghe tựa hồ cũng văng vẳng bên tai: “Nếu không gặp nhau, đã không quen luyện. Nếu không quen nhau, đã không tương tư. Nếu không bên nhau, đã không ràng buộc. Nếu không vương vấn, đã không khắc ghi. Nếu không yêu thương, đã không từ bỏ. Nếu không đối lập, đã không biết nhau. Nếu không si lụy, đã không phụ tình. Nếu không ước hẹn, đã không tiếp nối. Nếu không dựa dẫm, đã không kề cận. Nếu không gặp lại, đã không đoàn viên. Nếu từng gặp gỡ rồi quen nhau, gặp lại có sao như không gặp? Có thể nào cùng ái nhân đoạn tuyệt, để không phải sống chết ôm tương tư?” (đây chỉ là lời bài hát, không phải thơ, nên không vần không điệu cho lắm ^^!)

Khi hai chân Tô Tiểu Khuyết chạm đất, chịu không nổi chấn động cường đại kia, cơ hồ đã có thể nghe được tiếng xương đầu gối, mắt cá vỡ vụn vang lên, đột nhiên sau lưng có người vòng tay ôm chặt thắt lưng hắn, vội vàng phi lên phía trên hơn mười trượng, làm tiêu tán phản lực gây sang chấn này.

Thân hình trụ vững, Niếp Thập Tam mới nhẹ nhàng buông Tô Tiểu Khuyết ra.

Đứng trên đỉnh sau khi thấy Tô Tiểu Khuyết đã lĩnh hội được, Niếp Thập Tam lập tức phi thân xuống sườn núi, đỡ cho thoát cốt (xương đùi) Tô Tiểu Khuyết khỏi gãy đoạn.

Tô Tiểu Khuyết đứng đó run rẩy hồi lâu, một phen ôm chặt Niếp Thập Tam, vùi đầu vào khuôn ngực rộng lớn của hắn, thanh âm buồn bã nói: “Niếp thúc thúc, cảm ơn người.”

Niếp Thập Tam y sam cực kỳ đơn bạc, trong nháy mắt cảm giác được dưới ngực có chút ẩm áp ẩm ướt, biết là Tô Tiểu Khuyết đang khóc, cũng không hỏi nhiều, chỉ vỗ nhẹ lưng hắn.

Tô Tiểu Khuyết ngẩng mặt, hàng mi dài dầm nước vểnh lên, mím môi, chăm chú nhìn Niếp Thập Tam, nhãn thần tràn ngập cảm xúc kính trọng cùng ngưỡng mộ.

Niếp Thập Tam khẽ thở dài: “Đã nhớ lại chuyện trước kia?”

Tô Tiểu Khuyết lẩn tránh không đáp, lại căn rằng nức nở nói: “Nếu người là phụ thân ta thì tốt biết mấy.”

Dứt lời xoay người định leo lên Bình Tử Phong.

Niếp Thập Tam ngăn lại, nói: “Người về trước đi, ta đưa Tứ Hải xuống, ngày mai người tiễn nó xuống núi.”

Thấy Tô Tiểu Khuyết có chút không đành, cười nói: “Người thích Tứ Hải?”

Tô Tiểu Khuyết gật đầu.

Niếp Thập Tam dường như khê động, vuốt tóc hắn, nói: “Thích một người, nhất định phải sớm nói cho hắn biết.”

Đáy mắt có tang thương cùng năm tháng, nhưng vẫn lẩn át vẻ chói ngời của tinh quang trên trời: “Chỉ cần trong tâm cùng hẹn ước, cho dù chỉ có một ngày bên nhau, cũng vĩnh viễn không hối hận.” Tô Tiểu Khuyết lòng có chút nao nao khó hiểu, lại gật đầu nói: “Ta ngày mai liền nói với nàng.”

Niếp Thập Tam mỉm cười nói: “Người mới vừa kích phát nội tức đan điền, hai cổ chân khí giao hội, rất dễ tẩu hỏa nhập ma, tốt nhất lưu lại thêm một hai năm, đợi chân khí trong cơ thể người ổn thỏa, ta sẽ cho người xuống núi tìm Lệ Tứ Hải.”

Tô Tiểu Khuyết nhân tình sáng lên, lại nói: “Niếp thúc thúc, ta không vội xuống núi. Công lực cả đời của nương ta không thể uống phí...Ta sẽ hảo hảo học võ công.”

Hôm sau, Lệ Tứ Hải rời khỏi Bạch Lộc Sơn, Tô Tiểu Khuyết yên lặng tiễn nàng đến chân núi.

Lệ Tứ Hải nguyên bản luôn xem hắn là bạn đùa vui hợp ý, tối hôm qua trên sơn đạo cũng chỉ là một phút ý loạn tình mê, lúc này nhìn Tô Tiểu Khuyết, nắng mai màu tím nhạt rọi lên gương mặt phân minh thanh lãng (rõ ràng sáng sủa), cả người chưa từng im lặng trầm tĩnh như thế, mới phát hiện tự bao giờ, Tô Tiểu Khuyết đã là một thiếu niên phong nhã.

Nhất thời trống ngực đập loạn, cúi đầu xuống, nhưng ngay cả hai tai cũng đỏ hồng.

Hai người cứ đứng mặt đối mặt, không biết qua bao lâu, Tô Tiểu Khuyết từ trong ngực lấy ra một cây trâm cài tóc màu bạc, kéo tay Lệ Tứ Hải, đem đoản trâm đặt vào lòng bàn tay nàng, nhỏ giọng nói: “Đây là đêm qua ta dùng mười hai cây Phi tinh châm cùng Ngư Luân Phiêu bằng vàng làm ra, tặng cho người.”

Lệ Tứ Hải tinh tế quan sát, mười hai cây trường châm ghép thành thân trâm, Ngư Luân Phiêu tách ra nạm thành đầu trâm, tuy là từ ám khí làm nên, nhưng rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết thật sự có tâm tư. Lập tức đem cây trâm cài lên trên búi tóc, nghiêng đầu hỏi: “Đẹp không?”

Tô Tiểu Khuyết si ngốc ngẩn nhìn lúm đồng tiền của nàng, nói: “Đẹp.”

Đường như nhớ ra điều gì, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, nói: “Tứ Hải, ta thích ngươi. Chờ ta luyện võ công xong, ta sẽ đi Phi Phượng Môn tìm ngươi, ngươi đợi ta, được không?”

Lệ Tứ Hải suy nghĩ: “Được, ta chờ ngươi đến tìm ta. Ngươi phải nhanh nhanh chút... Ta đã mười lăm rồi!”

Chun mũi, xinh xắn khiến người ta muốn cắn một cái: “Ta không muốn chờ thành lão thái bà a!”

Tô Tiểu Khuyết mỉm cười: “Ngươi yên tâm!”

Tiết này, trên trời nhận bay, tổ y xiêm áo, quả là giang hồ mỹ nữ. (đây là nói em 4 Hải ấy ^^)

Không biết từ khi nào, Lạc Vân Phong chỉ còn lại mỗi Tô Tiểu Khuyết.

Hứa Ước Hồng cùng Mạc Tiểu Khán đã chính thức báỉ nhập môn hạ Bạch Lộc Sơn học kiếm, chuyển đến nơi khác ở. Đường Nhất Dã cùng Tạ Thiên Bích ra ngoài chưa về, những người còn lại ly tán khắp nơi.

Tô Tiểu Khuyết lẳng lẳng ngồi trước cửa sổ, mở ra ngăn tủ của mình sửa sang lại tạp vật.

Trong một cái hộp gỗ, chất đầy ám khí Đường môn.

Từ khi Tô Tiểu Khuyết học ám khí đến nay, mỗi lần Đường Nhất Dã về nhà đều mang cho hắn một ít châm tiêu đình thạch.

Ám khí Đường môn đứng đầu thiên hạ, một là thủ pháp dụng ám khí, một là chính loại ám khí đó.

Mỗi kiện ám khí của Đường gia, đều được tỉ mỉ tạo ra, uy lực tự nhiên không giống với ám khí bình thường trên giang hồ.

Tô Tiểu Khuyết cầm lấy một cái thiết tạt lê, chỉ mỗi cái thiết tạt lê này, liền trị giá cả trăm quan.

Thiết tạt lê bình thường, chính là có dạng khối thiết tròn, chỉ đơn thuần bén một chút nhọn một chút. Thiết tạt lê của Đường môn, nhìn như một khối xanh đen, to cỡ bụng ngón tay cái, nhưng là do hai mươi bảy lá thiếc còn nhỏ hơn cả hạt dưa hợp lại mà thành, kết cấu tinh xảo, một khi xâm nhập vào thân thể, hai mươi bảy lá thiếc lập tức bung ra tứ phía, thiết nghĩ nếu trúng phải ám khí, liền là thống khổ người thường không thể chịu được. Nếu thiết tạt lê có tẩm độc, hai mươi bảy loại độc tính gặp máu liền phát tán, thần tiên cũng khó cứu.

Trong một cái túi nhỏ bằng da hươu tinh xảo, chứa một cặp Đoạn hồn sa, còn có Lê hoa đình, Phi hoàng thạch, Bạch cốt truy hồn châm, Nguyệt nha câu, Thanh Liên Tử các loại, mỗi vật đều là tinh phẩm.

Lưu Âm Cốc không có ghi chép về thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ, Tô Tiểu Khuyết vô cùng hiếu kỳ.

Đường Nhất Dã về nhà liền nhờ phụ thân Đường Thanh Vũ dạy, trở về lại truyền cho Tô Tiểu Khuyết. Tô Tiểu Khuyết học được nửa ngày, không đủ kiên nhẫn, lại đẹp qua một bên không học nữa, Đường Nhất Dã chỉ đành thở dài từ bỏ, cũng không nói chính mình đã tốn không ít tâm tư cùng tinh lực mới học được Mãn Thiên Hoa Vũ.

Còn có cái giỏ nhỏ đan từ trúc, bên trong là hạt đào, mùa xuân năm nay Đường Nhất Dã từ đất Thục (vùng thuộc tỉnh Tứ Xuyên hiện nay) mang theo một bao lớn Thủy Mật đào lên núi, trên đường một quả cũng không ăn, thấy Tô Tiểu Khuyết mới mở ra, nhưng Thủy Mật đào đã thối nát, lập tức đem hạt đào rửa sạch thu vào giỏ đưa cho hắn.

Tô Tiểu Khuyết ôm hộp gỗ, đem mặt áp lên hộp, nhẹ nhàng chớp mắt, thấp giọng gọi: “Ca ca...”

Đường Nhất Dã có lẽ đã sớm biết thân phận của mình, nhưng không chịu trực tiếp nhận nhau. Bất luận thế nào, hắn đối với mình luôn rất tốt, cho dù không thể nhận nhau, hắn vẫn là Đường sư huynh, như vậy cũng đã đủ rồi.

Ba năm sau, Xích Tôn Phong thu hoạch không ít môn phái võ lâm phương Bắc, thế lực càng thêm cường đại, Tà Thiên Bích ngày một trưởng thành, ở Xích Tôn Phong uy thế càng thịnh, thuộc cấp đối với hắn kính sợ thì nhiều, thân thiết thì ít, cũng chỉ khi đến Bạch Lộc Sơn mới có vài phần vô câu vô thúc (không bó buộc), đáng vẻ thoải mái.

Đường Nhất Dã chuyên tâm vào đao pháp, chiêu số đoan nghiêm ngưng trọng, đã có khí chất của tôn sư, mà Tà Thiên Bích lại càng thiên về thực chiến, không theo quy củ, kỳ chiêu xuất ra dồn dập, sức sát thương rất lớn.

Thái Nhất Tâm Kinh của hai người tiến triển gần như đồng bộ, chỉ là Đường Nhất Dã lấy tĩnh nhập môn, Tà Thiên Bích lấy động tu khí, lúc nội lực phát huy, Đường Nhất Dã càng thu vào bên trong, Tà Thiên Bích thiên về bá khí, sách chiêu diễn luyện, Tà Thiên Bích thường thua nhiều thắng ít, hắn lại không chút để ý, chỉ cười cho qua mà thôi.

Niếp Thập Tam đối Đường Nhất Dã thở dài: “Nếu là chiến đấu sinh tử tồn vong, chỉ sợ Tà Thiên Bích nội trong trăm chiêu đã có thể lấy mạng ngươi.”

Lại nói: “Người nội lực không thua gì hắn, chiêu thức so với hắn càng tinh vi hơn, chỉ là chiến ý cùng ứng biến lại kém hơn không chỉ một bậc.”

Đường Nhất Dã nói: “Ta luyện đao chỉ vì đột phá bản thân, lấy đao cầu đạo, tuyệt không muốn thương tổn nhân mạng.”

Niếp Thập Tam gật đầu cười nói: “Người nhường Tạ Thiên Bích, Tạ Thiên Bích nhường người, đều là cơ duyên khó có được đời này. Nên biết đối thủ ngang tài ngang sức so với bằng hữu càng khó tìm hơn. Các người kiểm tra lẫn nhau, lấy sở trường của mình bổ sung cho sở đoản của đối phương, tiền đồ vô hạn. Ta cả đời này dốc lòng vào võ đạo nhưng thật tịch mịch, nếu không phải năm hai mươi lăm tuổi đột nhiên gặp chuyển biến lớn, do tình mà phá cảnh, đời này vô pháp có tiến triển, càng không thể đạt tới cảnh giới vô thượng của kiếm đạo. Các người so với ta đều may mắn hơn nhiều.”

Tô Tiểu Khuyết tận tâm khổ luyện, đã đem loại chân khí lạ trong cơ thể thuần hóa, Già La chân khí rất có tiến triển, nhưng vì niên kỷ còn nhỏ, chỉ mới luyện thành mười tám chiêu trong Già La đao, cùng Đường Nhất Dã so chiêu, trong mười lần cũng có thể thắng được một.

Hắn kiên nhẫn có hạn, tính lại lời nhác, ba năm nay dựa vào nỗi nhớ về mẫu thân đã tạ thế, luyện công không thôi, đã là tiến bộ lớn của bản thân, lúc này cảm thấy võ công dĩ nhiên cực tốt, hơn nữa khinh công đã bỏ xa Tạ Đường hai người, chỉ sau Niest Thập Tam, liền thư thả buông lời, lại cả ngày du dương chơi đùa.

Vừa nghĩ tới Lệ Tứ Hải liền cân nhắc ý định xuống núi, nhưng lại không nỡ phân khai Tạ Thiên Bích và Đường Nhất Dã, quả là vạn phần rối rắm, rốt cuộc đến được lư ở hậu sơn tìm Trình Tồn, quyết liệt xới tung mấy thứ dược liệu bảo bối kia của hắn, ngày tháng tích lũy, cũng được học chút vụn vặt không đáng kể.

Hôm nay Trình Tồn vung tay một hàng sắp ra mười hai loại mê dược, có chút đặc ý: “Mê dược ai ai cũng có thể hạ, nhưng ta đây mười hai loại, muốn cho người khác ngủ mấy canh giờ là mấy canh giờ, không chút lằm lằm, tác dụng của dược liệu đều viết trong toa thuốc rồi, liều lượng tùy người cân nhắc, người nếu hiểu được thay đổi liều lượng thế nào để khống chế số canh giờ, ta liền đưa người một lọ Khô hoa tị độc hoàn.”

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì cầm một bao lớn hơn mười loại dược liệu mê dược, còn thuận tay đem lọ Thiên hương giao của Trình Tồn trộm hơn phân nửa, làm thành hơn mười cái diện cụ mỏng.

Trình Tồn vài ngày sau mới phát hiện, trong cơn giận dữ, đi khắp núi truy sát Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết sợ độc dược của hắn, liền đeo một cái diện cụ, gọi một tiếng “Cha”, lại bắt chước bộ dáng Trình Tử Khiêm, không sai một phân.

Trình Tồn lập tức bất động tại chỗ, dờ khóc dờ cười.

Sau đó gặp Niest Thập Tam thở dài: “Hài tử này thật độc, chuyên chọn đúng chỗ đau của người mà đâm vào, không phải là điều tốt!”

Niest Thập Tam cười, cả nửa ngày mới nói: “Sau này đuổi hắn xuống núi, vài lần ném trái thiết thòi có lẽ sẽ tử tế lên một chút!”

Tô Tiểu Khuyết nhìn phương thuốc cùng một đồng lớn dược liệu hồi lâu, cũng không buồn nghiên cứu kỹ, tùy tiện nghiền nát tán vụn, lấy liều lượng ngang nhau phối thành một thang, lại đột nhiên nảy ra ý tưởng lạ, không biết nếu thêm vào trong mê dược một ít Phần Tinh thảo khiến người hưng phấn dị thường sẽ có

hiệu quả gì, liền phối thêm một phân Phần Tình thảo vào mê được. (tự mình hại mình em ơ=))))))))))

Có sẵn hai được nhân thử thuốc, Tô Tiểu Khuyết tự nhiên sẽ không bỏ qua, cho nên bữa tối lúc uống xong bát canh thịt thơm nồng ngọt lịm kia, Đường Nhất Dã trở lại phòng liền một đầu ngã xuống, trán đập vào chân giường, sưng một cục rõ to.

Tô Tiểu Khuyết đem hân ôm lên giường, nhìn trán hân như trán ông Thọ, cười đến ngã ngửa, vội tìm chút được đắp một tầng thật dày cho hân. Vừa định đi ra xem Tạ Thiên Bích thế nào, đã nghe cửa phòng “rầm” một tiếng bị người một chưởng đánh văng, Tạ Thiên Bích y sam không chỉnh tề, đôi mắt đỏ hoạch, một bước dài xông vào: “Tô Tiểu Khuyết! Người đem ta hạ được gì?”

Tô Tiểu Khuyết thấy hân tinh thần sung mãn, nét mặt hưng phấn, không khỏi mừng rỡ: “Người không buồn ngủ sao? Đầu choáng váng phải không? Có cảm giác gì bất thường không?”

Tạ Thiên Bích nghiến răng: “Người rốt cuộc hạ được gì?”

Tô Tiểu Khuyết chỉ vào Đường Nhất Dã: “Cùng loại như hân, bắt quá nhiều Phần Tình thảo hơn một chút.”

“Phần Tình thảo là cái quái gì?”

“... Là thuốc bổ.”

Tạ Thiên Bích đột nhiên sấn tới trước người, cầm lấy tay Tô Tiểu Khuyết ấn xuống khó hạ: “Là xuân được!”

Cách một tầng khổ tử (quần) mỏng, Tô Tiểu Khuyết cảm giác được độ ẩm cùng độ cương khác thường, sợ xanh mặt, muốn rút tay ra, lại không địch nổi khí lực của Tạ Thiên Bích, vội lớn tiếng giải thích: “Không nên a, Phần Tình thảo này dùng riêng cũng không có hiệu quả như thế, chẳng lẽ phối với Diêm mộng hương, liền lợi hại vậy sao? Cũng có khả năng là An ngưng hoa...”

Thấy Tạ Thiên Bích vẻ mặt như muốn giết người, một bên dùng sức rút ngón tay lại, một bên mỉm cười trấn an: “Người đi ngủ trước đã, xem xem, Nhất Dã ngủ ngoan lắm a...Sáng sớm mai ta đi tìm Trình lão đầu, được này đều là hân phối, nhất định có thuốc giải.”

Tạ Thiên Bích không nói không rằng cũng không buông tay, trên mặt lại hiện lên một nụ cười.

Tô Tiểu Khuyết cảm thấy ngay cả Diêm vương lão tử đại khái cũng cười không ra loại hung ác khủng bố bậc này, dưới tay nghiệt căn kia vừa to vừa cứng không nói đi, còn thì thoảng nảy lên, lập tức khẩu bất trạch ngôn hoảng bất trạch lộ (nói chung là ăn nói hồ đồ): “Trên Lạc Vân Phong chỉ có một nữ nhân, là Vương đại nương lo cơm nước... Tuy đã gót ghệt sáu mươi, nhưng nhìn vẫn như mới năm mươi chín (có gì khác nhau sao =))))), người nếu không để ý, ta đi giúp người đánh nàng ngất rồi bắt về đây.”

Tạ Thiên Bích tuy lòng bàn tay nóng bỏng, may mắn thần trí có thể so với băng tuyết, chăm chú nhìn gương mặt Tô Tiểu Khuyết, cười nói: “Ai bảo nhất định phải là nữ nhân?”

—————**TẠ THIÊN BÍCH THUẬN TAY GIẢI HUYỆT CHO HẮN, TÔ TIỂU KHUYẾT CŨNG LƯỜI TỰ ĐỘNG THỦ, CHỈ CẢM NHẬN TỪNG VẾT CHAI THÔ RÁP DO LUYỆN ĐAO NƠI KÊ TAY HẮN, NHẸ VUỐT XUỐNG, DỊ THƯỜNG HƯNG PHẤN, KHÔNG BIẾT XẤU HỔ BẤU LẤY VAI TẠ THIÊN BÍCH, HÀM HÀM HỒ HỒ NÓI: “NHANH CHÚT NỮA...”**

Đệ bát chương (nhá hàng =)))) chương này em Tiểu Khuyết sẽ bị thua thiệt trước Bích ca, cái tội muốn thử làm thần y =))))), thỉnh đón chờ a~ =))))

9. Quyển 1 - Chương 8

Edit: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

Tạ Thiên Bích tuy lòng bàn tay nóng bỏng, may mắn thần trí có thể so với băng tuyết, chăm chú nhìn gương mặt Tô Tiểu Khuyết, cười nói: “Ai bảo nhất định phải là nữ nhân?”

Tô Tiểu Khuyết lập tức tỉnh ngộ, sắc mặt trắng bệch, lập tức bán đứng Đường Nhất Dã: “Nhất Dã so với ta tuần tú hơn, lại đang mê man, người đi thượng hãn là được rồi.”

Một bên hồ ngôn (nói bậy), trong lòng đã tính toán, chân trái lùi về khoảng không phía sau, vẽ nửa cung tròn, phi đá vào huyệt Nhĩ Môn của Tạ Thiên Bích.

Huyệt Nhĩ Môn thuộc Thủ thiếu dương tam tiêu kinh mạch (1), nếu bị đá trúng, nhất định sẽ choáng váng ngã xuống đất.

Tô Tiểu Khuyết làm sai trước, cũng không dám dả thương hãn quá nặng, một cước này không dùng nội lực, chỉ nghĩ đá cho Tạ Thiên Bích ngất đi, để thoát khỏi mối hiểm họa phải cầm nắm dương vật cùng mối nguy cấp thân nằm trong miệng sói.

Tạ Thiên Bích buông cổ tay hãn ra, năm ngón tay giơ lên thành hình móc câu, đã chặt chẽ chế trụ mắt cá chân của hãn. Tô Tiểu Khuyết một chiêu bị hóa giải, lâm nguy không loạn, vội vận Già La chân khí, trong không trung lấy đà vận người, chân phải hướng huyệt Thần Đình của Tạ Thiên Bích mà đá, thừa biết Tạ Thiên Bích võ công cao siêu hơn mình, lập tức không dám dung tình nữa.

Tạ Thiên Bích bắt lấy mắt cá chân trái của hắn, nhẹ nhàng đẩy đi, Thái Nhất chân khí nhập thẳng vào trong cơ thể, ngưng kinh liệt mạch, chân phải Tô Tiểu Khuyết đã đến nửa đường, chân khí đã bị khóa chặt, nhất thời yếu ớt ngã xuống.

Tạ Thiên Bích duỗi ngón tay lướt từ huyết Dũng Tuyền xuống chân hắn ba thốn, điểm một cái, thuận tay quăng lên, Tô Tiểu Khuyết như con cá chết nằm ngay đơ trên giường.

Tô Tiểu Khuyết vừa giận vừa sợ: “Người xảo trá!”

Tô Tiểu Khuyết tuy không phải đối thủ của Tạ Thiên Bích, nhưng nếu hai người hảo hảo so chiêu, cũng phải qua năm mươi chiêu mới có thể biết được kết quả, trước mắt hai chiêu đã bị Tạ Thiên Bích chế trụ, lại bởi vì Tô Tiểu Khuyết lúc bắt đầu đã hạ thủ lưu tình nên mới đánh mất lợi thế.

Tạ Thiên Bích cười lạnh, cũng không thêm nhiều lời với hắn, đến cạnh giường liền cởi hết y phục của hắn.

Tô Tiểu Khuyết tuy biết trên đời có chuyện long dương, nhưng đừng nói đến nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng mới hôn qua Lê Tứ Hải một cái, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, chỉ biết ngây ngốc nhìn Tạ Thiên Bích cởi y phục mình.

Thân thể khỏa lộ của thiếu niên phơi bày từng tấc một dưới ánh sáng huyền ảo của đèn trăng tròn, sống động tiên minh, mịn màng nhẵn bóng, đường viền quanh mắt Tô Tiểu Khuyết lại tú lệ, trong đôi mắt ranh giới hắc bạch đặc biệt phân minh, hắc là đen nhánh thuần túy, bạch là trong trẻo rõ ràng, cánh mi cong thật dài rũ xuống, mơ màng rợp bóng trên đôi má, cặp môi cũng phần hồng thanh nhuận, phiếm mộng thủy quang thần bí.

Không khí dị thường an tĩnh, Tạ Thiên Bích ngấm đến ngấn gối.

Thái Nhất chân khí của hắn đã luyện tới tầng thứ bảy, lại không giống Đường Nhất Dã đơn thuần trúng mê dược liền ngủ mê đi, trong lúc thần trí thanh tỉnh, đã sớm đem phần lớn hiệu lực của Phần tinh thảo bức ra ngoài, phần tàn lưu trong cơ thể chỉ cần ngâm nước lạnh nửa canh giờ hoặc tự mình động thủ liền có thể hóa giải, chỉ là nghĩ Tô Tiểu Khuyết xấu xa vô lại như vậy, xuống Bạch Lộc Sơn chỉ sợ không lâu sẽ chuốc phải đại họa, muốn mượn dịp giáo huấn hắn, khiến hắn sửa đổi tính nết hay gây chuyện thị phi này.

Bảy năm trước, hài tử ngây thơ ôm gậy trúc mà âm ỉ ngáy ngủ kia, là người duy nhất không xem hắn như tà mà ngoại đạo mà xa lánh.

Vừa gặp nhau đã lưu tâm, hướng chỉ cho tới bây giờ?

Tạ Thiên Bích miệng khô lưỡi nóng, chỉ cảm thấy xuân dược này lợi hại vô cùng, ngay cả Thái Nhất chân khí chí thuần chí dương cũng không áp chế được, bất giác hành động khác thường, vươn tay ra, chạm vào môi Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết đột nhiên bừng tỉnh, “a” một tiếng, hét đến máng ngói chấn động. Lập tức “Dâm tặc súc sinh đồ con rùa thối tha vương bát đản” xối xả tuôn ra như nước chảy.

Hắn xuất thân Cái Bang đầu đường xó chợ, vốn một bụng những lời xấu xa tục tĩu, bảy năm qua luôn đau khổ vì không có đất dụng võ, hôm nay khó có được cơ hội cùng Tạ Thiên Bích chia sẻ, lập tức không chút giấu giếm, bao nhiêu lời mắng chửi ác độc tuyệt diệu cứ như sấm chớp cuồn cuộn, tìm đường mà ra, thanh thế như Trường Giang ồ ạt chảy về Đông Hải, tiện đường cuốn trôi hết thảy bùn đất, lại như giao long xuất thủy, thiên binh hạ phàm. (Công phu mồm miệng của em thật đáng sợ =))))))

Tạ Thiên Bích ngồi bên mạn giường, lẳng lặng nghe hắn mắng, chỉ thấy trong ngực dục hỏa sinh sôi giãy vò thành lửa giận, nhưng không biết tại sao lại không muốn điểm ách huyết của hắn. Càng về sau càng khó lọt tai, càng nghe càng không hiểu, cũng chẳng buồn hỏi thăm những câu hắn chửi bởi nghĩa là gì, chỉ tốt bụng nhắc nhở: “Người có tinh thần mắng ta như vậy, chi bằng để dành hơi kêu cứu.”

Tô Tiểu Khuyết ngẩn ra, trong lòng thầm mắng mình quả là một tên ngốc, vội gân cổ gào thét: “Niếp thúc thúc! Cứu mạng a! Tạ Thiên Bích muốn cưỡng gian ta!”

La nửa ngày trời, lại mắng Đường Nhất Dã: “Nhất Dã! Người ngủ tới chết rồi sao? Người uống mê dược, tên vương bát đản này cũng uống, còn nhiều Phần Tình thảo hơn người, hắn như thế nào lại sờ sờ ra đây, còn muốn đến cưỡng gian ta, người thì xui lờ như một con chó chết vậy?” (Tiểu Khuyết... chợ búa quá =))))))

Tạ Thiên Bích nghe xong bật cười, lại lo ngại Đường Nhất Dã nếu thật sự tỉnh, sẽ khiến hai bên xấu hổ, vội ôm lấy Tô Tiểu Khuyết, phi thân ra khỏi cửa. Không quá thời gian một chén trà, liền tới Ngọa Vân Kiều, nói lỏng tay, đem Tô Tiểu Khuyết ném vào trong đầm nước dưới thác Bôn Lôi, chính mình cũng cởi y sam nhảy xuống nước.

Tô Tiểu Khuyết suốt dọc đường chửi ầm lên, lúc này không kịp phòng bị đột ngột rơi vào trong đầm nước lạnh thấu xương, huyết đạo lại chưa được giải, thân thể chìm dần, ừng ực uống liền mấy ngụm nước, thầm nghĩ cái mạng nhỏ này xong rồi, đột nhiên quanh thắt lưng lại có một đôi tay nóng bỏng hữu lực, cả người đã bị ôm đến chỗ nước cạn ven đầm.

Đêm nay chính là mười bốn tháng giêng, vốn là thời điểm lạnh nhất, vùng xung quanh Ngọa Vân Kiều tuy nằm ở mạn Nam, cách đó không xa lại có một ôn tuyền, cũng khó khăn lắm mới khiến thác Bôn Lôi chưa từng đông lại mà thôi, trên đầm nước lại phủ một tầng băng mỏng. Tô Tiểu Khuyết chân khí bị chế ngự, lạnh đến toàn thân run rẩy, mặt mày xanh tái, biết Tạ Thiên Bích lòng dạ sắt đá, không dám mắng nữa, giọng lập cập: “Ta... ta không nên hạ dược người, ta biết sai... sai rồi, người giải huyết đạo cho ta đi. Đông... đông chết lão tử rồi...”

Thấy Tạ Thiên Bích vẫn bất vi sở động, vội cam đoan: “Sau này... ta... ta không dám nữa...”

Tạ Thiên Bích thở dài, nhẹ nhàng giang tay, ôm hắn vào lòng: “Biết sai là tốt rồi. Ta ôm người, người sẽ không lạnh nữa.”

Tô Tiểu Khuyết áp sát vào trong ngực hắn, thân thể xích lửa tiếp xúc với da thịt ấm nóng săn chắc của hắn,

dần dần không còn run rẩy, nhỏ giọng hỏi: “Người sẽ không cưỡng gian ta chứ?”

Tạ Thiên Bích ngẩn ra một lúc, cười nói: “Ta ở trên Xích Tôn Phong đã có thị thiếp còn đẹp hơn cả Lệ Tứ Hải...”

Tô Tiểu Khuyết nghe hần ngụ ý rằng mình thập phần chướng mắt, lập tức vô cùng cao hứng, vừa mới thả lỏng, lại cảm thấy dòng nước dao động nhộn nhạo dị thường, định thần nhìn lại, không khỏi đỏ mặt tía tai: “Tạ Thiên Bích, ngươi làm gì vậy?”

Tạ Thiên Bích một tay ôm Tô Tiểu Khuyết, một tay ở dưới nước nắm dương vật xoa lên vuốt xuống chà qua sát lại, đôi mắt hẹp dài khép hờ, ở bên tai Tô Tiểu Khuyết nhẹ nhàng thổi dốc, nói: “Người đem ta hạ xuân được, ta lại không thể cưỡng gian ngươi, cũng không muốn đi cưỡng gian người khác, chỉ có thể tự xử... Nếu không... ngươi giúp ta đi?”

Chỉ nghe đến đó Tô Tiểu Khuyết liền cả người khô khóc, ghệt căn bên dưới cũng đã vào thế nhất trụ kinh thiên (dừng đứng í ㄟ!), lập tức cảm thấy nước thấm vào lạnh thấu xương nhưng cực kỳ thư sướng, lại đạo mạo nghiêm nghị nói: “Câm miệng! Ngươi tự làm đi!”

Trong lòng biết Tạ Thiên Bích tạm thời sẽ không thả mình ra, cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nại.

Thật lâu sau, Tạ Thiên Bích cánh tay dùng sức, đem Tiểu Khuyết gắt gao ôm ở trước ngực, cúi đầu, từ sâu trong yết hầu “ân” một tiếng, thổi mạnh một hơi, phóng thích ra.

Tô Tiểu Khuyết khó khăn lắm mới nén lại dục vọng, sau khi nghe thanh âm kia của hần như thỏa mãn lại như rên rỉ dụ hoặc, một lần nữa vô pháp ức chế kích thích, thẹn quá hóa giận: “Giải huyệt! Lão tử cũng muốn làm!”

Tạ Thiên Bích không nhịn được bật cười, thân thủ nhẹ nhàng nắm lấy: “Ta giúp ngươi được rồi, có lẽ tự ngươi cũng làm không tốt.”

“Hỗn đản ngươi xéo đi! Lão tử mỗi ngày đều làm, không biết ai mới làm tốt hơn a...” Chưa kịp nói hết câu, không rõ Tạ Thiên Bích động tay động chân cái gì, Tô Tiểu Khuyết đột nhiên rên rỉ, ngựa cổ ra sau, tựa hồ sáng khoái cực kỳ.

Tạ Thiên Bích thuận tay giải huyệt cho hần, Tô Tiểu Khuyết cũng lười tự động thủ, chỉ cảm nhận từng vết chai thô ráp do luyện đao nơi kẽ tay hần, nhẹ vuốt xuống, dị thường hưng phấn, không biết xấu hổ bầu lấy vai Tạ Thiên Bích, hàm hàm hồ hồ nói: “Nhanh chút nữa...”

Lúc cơn sáng khoái hồ thiên hồ địa của hai người qua đi, trăng đã lên cao giữa trời.

Dùng nội lực hong khô thân thể, Tạ Thiên Bích mặc y phục vào, Tô Tiểu Khuyết lại trợn mắt há mồm, y phục hần vẫn còn ở Lạc Vân Phong, vốn đêm khuya vắng người, lỏa thể chạy về cũng không có gì ghê gớm,

nhưng hần đột nhiên biết đến xấu hổ cùng liêm sỉ, ngang bướng quẩn bên dưới ngoại bào trên người Tạ Thiên Bích, mới chậm rãi cùng nhau trở lại Lạc Vân Phong.

Trên đường Tô Tiểu Khuyết hiếu kỳ, cười nói: “Niếp thúc thúc cũng nói người so với ta cùng Nhất Dã kinh nghiệm giang hồ dày dặn hơn, vậy mà ta hạ được trong canh, người lại không chút phát giác, lẽ nào người ở Xích Tôn Phong cũng không cẩn thận như vậy?”

Tạ Thiên Bích trầm mặc một lúc, nói: “Ta xem Bạch Lộc Sơn là nhà.”

Tiếng cười của Tô Tiểu Khuyết lập tức nghẹn lại.

Tạ Thiên Bích ở Xích Tôn Phong là thiếu chủ, tương lai phải chấp chưởng đại quyền giáo chủ, còn Bạch Lộc Sơn lại là nhà của hần, nhà là nơi duy nhất không cần phòng bị.

Mà Tạ Thiên Bích mỗi lần quay về Bạch Lộc Sơn, chung quy đều ở thanh tuyến dưới chân núi rửa sạch hai tay trước, giống như tẩy đi phong trần cùng huyết tinh, mới lên núi về nhà.

Tô Tiểu Khuyết dừng cước bộ, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Tạ Thiên Bích lắc đầu cười nói: “Ta thế nào lại trách người? Chỉ là muốn giáo huấn người, cho người nhớ lâu, người sớm muộn cũng sẽ xuống núi, còn ngang bướng như vậy, bao giờ cũng không tốt.”

Tô Tiểu Khuyết chỉ nghe vào tai câu “Như thế nào lại trách người”, lập tức vui vẻ nói: “Người không tức giận là được rồi.”

Đến sáng sớm hôm sau Đường Nhất Dã mới tỉnh lại, mà tỉnh lại liền thấy Tô Tiểu Khuyết ngồi trên bàn trước cửa sổ gặm bánh bao.

Đường Nhất Dã nghĩ nghĩ, cả giận nói: “Người hạ được ta!”

Tô Tiểu Khuyết tay giấu ở sau lưng chuyển ra, bưng lên một chén cháo, cười hì hì nói: “Được rồi, người đại nhân đại lượng, đừng tính toán với ta, Thiên Bích cũng mê man suốt một đêm, tối nay lại phải chạy về Xích Tôn Phong, còn không phải có thí cũng không kịp phóng một cái.”

Đang nói, Tạ Thiên Bích đi đến mời Đường Nhất Dã luyện đao, liếc mắt với Tô Tiểu Khuyết, hai người đều rất ăn ý quên đi chuyện đêm qua.

Chỉ bất quá Tạ Thiên Bích là bởi vì biết trong tâm hần vương vấn Lệ Tứ Hải, mà Tô Tiểu Khuyết trong lòng cũng thấy chuyện này thật mất mặt, không muốn nhớ kỹ.

Một tháng sau, Tạ Thiên Bích vội vàng trở về núi, nói: “Niếp thúc thúc, cho Nhất Dã cùng Tiểu Khuyết theo ta hạ sơn.”

Niếp Thập Tam thấy hấn vẻ mặt phong sương, mắt đầy tơ máu, hỏi: “Chuyện gì?”

Tạ Thiên Bích vẫn tắt nói: “Trên đường trở về biết được Ứng Đường có vài thuộc hạ đã chết, đều là cả người xích lô tinh tấn thân vong, mật báo nói là yêu phụ Thất Tinh Hồ Lưu Sương hạ thủ. Ả hiện tại đang ở trong khu rừng vùng phụ cận Hà gia thôn, cách đây sáu trăm dặm.”

“Ngày mai cung chủ Thất Tinh Hồ Thẩm Mặc Câu sẽ tự mình đến đón ả hồi cung, việc này không nên chậm trễ, ta không kịp quay về Xích Tôn Phong bố trí, tối nay phải suốt đêm đuổi theo giết yêu phụ này.”

Niếp Thập Tam đậm đậm nói: “Xích Tôn Phong cùng Thất Tinh Hồ có tranh chấp?”

Tạ Thiên Bích bình tĩnh đáp: “Đúng vậy.”

Lại giải thích: “Toa Hà Thủy Minh vốn thuộc khổng chế của Thất Tinh Hồ, mấy năm nay đã quy thuận Xích Tôn Phong, Lưu Sương lên vào muốn trộm lấy danh lục trưởng bộ (sổ sách ghi chép) của Thủy Minh, dùng sắc mê hoặc trưởng lão trong giáo...”

Niếp Thập Tam ngắt lời nói: “Giang hồ phân tranh ta không muốn quản đến, chỉ là Lưu Sương đoạt tinh nguyên của người, chẳng lẽ là do luyện công phu Nhập Bát Tinh Kinh?”

Tạ Thiên Bích nói: “Đúng vậy. Cho nên muốn Nhất Dã cùng Tiểu Khuyết giúp ta, phải giết yêu phụ, nếu không chỉ sợ hậu hoạn vô cùng.”

Nhập Bát Tinh Kinh. Bí thuật này trên ứng với thiên tượng, lấy hai mươi tám vì tinh tú làm tên. Bao hàm toàn diện, bác đại tinh thâm, hiện nay chỉ lưu lại Tâm Tú trong Đông Phương Thanh Long cùng Quỷ Tú trong Nam Phương Chu Tước (2), trong đó đều làm pháp môn tu hành nội lực, nhưng là phương thức tu vi tà ác quỷ dị.

Tâm Tú tam tinh, tức Tâm Nguyệt Hồ, hồ tính khó phân âm dương biến ảo vô hình, lại thêm tính xảo trá âm ngoan cùng tính chí dâm. Quỷ Tú tứ tinh, tức Quỷ Kim Dương, tinh quang đen tối, trong có một chòm sao, vào đêm cuối tháng mới có thể thấy được, gọi là Tích Thi, hay còn gọi là Thiên Thi, tựa mây mà không phải mây, tựa sao mà không phải sao, chỉ mơ hồ thấy một quang khí mà thôi.

Môn công phu này lấy âm dương thái bổ làm chính, hàm chứa khí tượng hoang tàn điều linh, hỉ dâm lạm sát, tuy là ảo diệu huyền vi, nhưng cũng mang tiếng xấu, người giang hồ nghe đến đều biến sắc.

Đương kim cung chủ Thất Tinh Hồ Thẩm Mặc Câu tinh thông thuật này, một thân tà công, cao thâm khó dò, nghe đồn thực lực ngang hàng với Niếp Thập Tam.

Lưu Sương là ái thiếp của Thẩm Mặc Câu, có lẽ đã được truyền thụ Nhập Bát Tinh Kinh.

Niếp Thập Tam thấy Tô Tiểu Khuyết vẻ mặt nóng lòng muốn thử, nhưng lại hỏi Đường Nhất Dã: “Người có nguyện ý tương trợ Thiên Bích không?”

Đường Nhất Dã gật đầu: “Môn công phu này quá tà khí, ta giúp Thiên Bích.”

Tô Tiểu Khuyết hoan hô một tiếng, Tạ Thiên Bích con người khê động, cười nhạt.

(1) Tam tiêu kinh mạch: Cách gọi của Đông y, thượng tiêu là lưỡi, thực quản, tim phổi, trung tiêu là dạ dày, hạ tiêu là ruột non, ruột già, thận, và bàng quang.

(2) Nhị thập bát tú () là 28 chòm sao nằm trên Hoàng đạo theo cách chia của thiên văn học Trung Quốc cổ đại.

Hoàng đạo được chia thành 4 phần, tức Tứ tượng (), gắn với một con vật, và mỗi phần có 7 chòm sao:

- Thanh Long – Rồng xanh ở phương Đông: Tượng trưng cho Mộc của Ngũ Hành, gồm 7 sao: *Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ*.
- Bạch Hổ – Hổ trắng ở phương Tây: Tượng trưng cho Kim của Ngũ Hành, gồm 7 sao: *Khuê, Lâu, Vi, Mão, Tắt, Chuỷ, Sâm*.
- Chu Tước – Chim công đỏ ở phương Nam: Tượng trưng cho Hỏa của Ngũ Hành, gồm 7 sao: *Tinh, Quỷ, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chấn*.
- Huyền Vũ – Rùa và rắn đen ở phương Bắc: Tượng trưng cho Thủy của Ngũ Hành, gồm 7 sao: *Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích*.

Trong bộ này, Nhập Bát Tinh Kinh chỉ còn lưu lại Tâm tú trong Thanh Long và Quỷ tú trong Chu Tước, là tên 2 chòm sao được in đậm bên trên ^

10. Quyển 1 - Chương 9

Edit: Phúc Vũ

Ba người phóng ngựa chạy như bay suốt một đêm, bình minh đã đến khu rừng ngoài Hà gia thôn.

Giữa rừng cây xanh um thấp thoáng một gian nhà gỗ nho nhỏ, lại có khói bếp nghi ngút bốc lên.

Tạ Thiên Bích thấp giọng nói: “Tiểu Khuyết người giỏi khinh công, ở lại ngoài rừng canh chừng, nếu yêu phụ đào tẩu, người liền ngăn ả.”

Hắn ngoài miệng tuy đậm, cử chỉ đã có phong phạm tôn chủ của một phái, Tô Tiểu Khuyết đáp ứng, phi thân thẳng đến bìa rừng.

Tạ Thiên Bích cùng Đường Nhất Dã không muốn đánh lén, phóng nặng cước bộ đến gần gian nhà gỗ.

Chỉ nghe một thanh âm nữ tử cực kỳ mềm mại, cực kỳ mịn hoặc vang lên: “Người tới rồi sao? Ta chờ người đã lâu...” Nói xong cửa mở ra, một hắc y nữ tử xuất hiện.

Thanh âm nàng lọt vào tai tựa như sợi tơ nhu nhuyễn uốn lượn, uyển chuyển quấn lấy lòng người mà thu về, lại tựa như mang theo lưới câu, câu lấy ba hồn bảy vía của người ta, thoáng chốc ý chí liền biến mất, kiều ngạo liền không còn, sát khí liền tiêu tan, chỉ còn biết đến môi son má đào, xuân khuê điểm mộng.

Đường Nhất Dã vừa nghe được thanh âm này đã mất đồ tại hồng, nhác thấy người thật, càng thêm kinh thán, không ngờ trên thế gian lại có một giai nhân tuyệt sắc như thế!

Nữ tử này toàn thân chỉ dùng hai màu đen trắng phục sức, mái tóc dài dùng một mảnh vòng bạc buộc lên, hắc y cắt may bó sát người, từ cổ đến mắt cá chân, chặt chẽ ôm lấy thân hình, lộ ra đường cong thập phần duyên dáng, lúc di chuyển tùy ý nữ tử khó (nói chung là kiểu khoe ngực khoe hông ~!), cử chỉ thần bí lại lả lơi, khiến người nhìn đến huyết mạch sôi sục.

Tạ Thiên Bích đầu lạ gì phong tình, rút đao ra khỏi vỏ: “Thất Tinh Hồ yêu phụ?”

Nữ tử nhìn thấy hai người họ, không khỏi cả kinh, nhưng lập tức lãnh tĩnh trở lại, che miệng cười nói: “Tiện thiếp đúng là Lưu Sương của Thất Tinh Hồ. Hai vị thiếu hiệp khí vũ hiên ngang, chẳng lẽ cố ý đến tìm Lưu Sương?”

Trong lúc nói cười đáng điệu câu dẫn, nhanh chóng gọi lên dục vọng cơ bản nhất của nam nhân.

Đường Nhất Dã xuất thân danh môn, chưa từng gặp qua loại nữ tử thế này, nhất thời cả người khô nóng, lập tức ý thủ đan điền tâm tĩnh như nước, không khỏi âm thầm thấy may mắn vì đã không để Tô Tiểu Khuyết đến gần nàng, nếu không tiểu hỗn đản này nhất định sẽ đổi phe.

Tạ Thiên Bích liếc mắt nhìn Đường Nhất Dã, mục quang như băng tuyết, lạnh lùng nói: “Yêu phụ đang thi triển mị thuật.”

Lưu Sương cười khúc khích: “Vị tiểu huynh đệ này, người không thèm liếc ta lấy một cái, sao biết ta đang thi triển mị thuật?”

Cẩn môi, ôn nhu chân thành nói: “Các người vội đi gấp phải không? Vào trong uống bát canh thịt bò nóng hổi đã, ta sáng sớm vừa hầm xong, ăn với bánh hạt mè nướng, vừa đỡ đói vừa tẩm bổ.”

Bộ dáng này của nàng nháy mắt từ dâm phụ hóa thân thành chủ phụ (nội trợ), từ trên giường chuyển đến bàn cơm.

Nữ nhân này quả nhiên giỏi ứng biến, hay cho giỏi ứng biến đến tận tình như vậy, khiến người khác chống đỡ không kịp phải tấm tắc khen tài.

Đường Nhất Dã cười khỏ, tay tuy đã đặt trên chuôi đao, đối mặt với nữ tử mang nụ cười giả tạo nhưng xinh đẹp ôn nhu như vậy, thế nào cũng không rút đao được.

Tạ Thiên Bích lại không có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào, đao quang tinh diệu hướng tới Lưu Sương.

Lưu Sương thân ảnh khê động, không biết từ đâu xuất ra một thanh đoản kiếm, nghênh tiếp đao của Tạ Thiên Bích.

Đường Nhất Dã đứng một bên quan chiến, thấy nữ tử này đường kiếm nhẹ nhàng dứt khoát, trong mười chiêu vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, lúc đả đấu khuôn mặt thoát vui thoát hờn, câu hồn đoạt phách.

Tạ Thiên Bích trong lòng thầm kinh ngạc, mỗi lần đao kiếm giao nhau, liền có cảm giác từ thân kiếm truyền đến một cỗ chân khí âm hàn, ngưng huyết kết mạch, vô cùng quỷ dị.

Lập tức vận công lực chí thuần của Thái Nhất tâm kinh truyền qua đao, một đao bổ xuống, mạnh mẽ như sấm chớp, Lưu Sương không dám đón đỡ, xoay người vội vã vọt về phía Đường Nhất Dã, y phục cũng đã bị đao khí của Tạ Thiên Bích cắt nát, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn.

Đường Nhất Dã đứng bất động, nắm chặt đao trong tay, đợi Lưu Sương xoẹt qua, liền định một đao chém xuống.

Tạ Thiên Bích phi thường tín nhiệm đao pháp của Đường Nhất Dã, ổn, chuẩn, mau, ngoan, mãnh liệt ngưng trọng, khí độ đoan nghiêm, chỉ cần hấn ra tay, nhất định có thể triệt hạ yêu phụ.

Ai ngờ khi Lưu Sương nhẹ nhàng lướt qua đỉnh đầu của Đường thiếu hiệp, Đường thiếu hiệp vẫn còn đứng ngây ngốc.

Tạ Thiên Bích phản ứng cực nhanh, nháy mắt trong lòng đã biết có biến, vội đuổi theo Lưu Sương. Đường Nhất Dã lại giống như gặp quỷ, “sư” một tiếng, mơ hồ không phân phương hướng, nhảy bổ vào Tạ Thiên Bích.

Đây đúng là biến sinh trửu dịch (họa từ bản thân mà ra) trở tay không kịp, một thân nhảy lên, liền khiến Tạ Thiên Bích rơi vào thế khó.

Chỉ nghe tiếng cười truyền từ xa, Lưu Sương nhưng lại chạy thoát khỏi vòng vây của hai người.

Tạ Thiên Bích nhìn Đường Nhất Dã: “Tại sao?”

Đường Nhất Dã mặt đỏ đến tựa hồ chỉ cần véo một cái là xuất huyết, lúng ta lúng túng nói: “Ta... ta... Nàng... nàng...”

Lưu Sương lướt trên ngọn cây như một áng mây nhẹ trôi, tâm tình thật tốt. Thiếu niên vừa tuần tú lại vừa ngây ngô kia hẳn là đệ tử danh môn? Thật thú vị, đợi sau này có cơ duyên, nhất định phải hảo hảo hấp thu tinh huyết của hắn.

Về phần người còn lại, Lưu Sương có chút khiếp đảm. Chân khí tinh thuần mãnh liệt tuy là trân bảo khả ngộ bất khả cầu, nhưng tiểu tử kia khí thế quả thật kinh người, liền có chút không dám trêu chọc.

Bất luận thế nào, Thẩm Mặc Câu nên nhanh đến. Chỉ cần Thẩm cung chủ xuất hiện, chắc chắn trần ai lạc định tái vô phong lãng (tức là... everything will be ok =))), trở về Thất Tinh Hồ, món nợ này sẽ từ từ thanh toán.

Gió ôn nhu mơn trớn da thịt khóa lộ, tựa như bàn tay Thẩm Mặc Câu, Lưu Sương nhin không được tâm khê động. Đột nhiên nghe phía trước có người lên tiếng: “Uy...”

Với công lực của mình nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của người này, Lưu Sương cả kinh, chân khí nhiễm tạp, thân hình liền rơi thẳng xuống dưới, định thần nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh ban mai, một bạch y thiếu niên đang đứng trên ngọn cây, dưới chân là nhánh cây xanh mượt mong manh, hắn lại dương dương tự đắc, chẳng chút gượng sức. Khuôn mặt đầm sương tựa như đóa bạch liên, phi thường thuần khiết thanh tú. Dáng vẻ lại có chút biếng nhác, ngay cả cặp mắt cũng híp lại phân nửa, như thể lười mở ra.

Gió lùa qua nhánh cây, cành lá nhẹ nhàng đung đưa, thiếu niên kia cũng khẽ lay động theo, tay áo tung bay, hết như người trong tranh.

Chính là Tô Tiểu Khuyết.

Lưu Sương lòng trầm xuống, chỉ là một thân khinh công này, chính mình hôm nay liền khó thoát, nhưng không biết những cao thủ trẻ tuổi kia từ đâu đến?

Hít sâu một hơi, không kịp cùng hắn nhiều lời, đoán kiếm vẽ ra một mảnh quang mạc, đâm thẳng hướng Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết phát tay, Ngũ Mai Bạch Cốt Đinh nhanh chóng bắn ra, ngăn thế công của Lưu Sương lại, cười nói: “Vị tỷ tỷ này đừng động khí, ngoan ngoan đứng yên là được rồi.”

Lưu Sương nghĩ gặp phải cường thủ, lập tức thu kiếm cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này, người tên là gì? Công phu hảo đẹp mắt a! Tỷ tỷ rất thích người đó.”

Khẩu khí uyển luyện, như làm nũng lại như xin tha, Tô Tiểu Nguyệt nghe đến ngẩn ngơ, nhất thời chân khí nhiễm tạp, “rắc” một tiếng, nhánh cây bị gãy, cả người rơi thẳng xuống, ngay ngắn đè lên Lưu Sương, hai người bổ nhào trên mặt đất.

Tô Tiểu Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể dưới thân mềm mại thơm ngát, cánh tay mịn màng, nằm trên đây như đang phiêu diêu trên mây, không khỏi huân nhiên dục túy.

Lưu Sương khước mắt đuôi mày đều là xuân ý, “ưm” một tiếng, đôi môi đầy đặn đã dán lên môi Tô Tiểu Nguyệt, tứ chi như rần một phen quán lấy thân hân. Nàng kinh nghiệm phong nguyệt, lần này động tác tiêu hồn thực cốt, Tô Tiểu Nguyệt liền ý loạn tình mê.

Tay phải của Lưu Sương lơ lửng quàng qua vai Tô Tiểu Nguyệt, trên chiếc nhẫn chợt ló ra một đoạn châm mảnh như lông trâu, lóe lên ánh xanh mờ ảo, từng tắc một hướng tới gáy Tô Tiểu Nguyệt.

Mắt thấy sắp đâm vào, Lưu Sương nhân thần trần ngập khoái cảm khát máu, miệng không ngừng rên rỉ, xuân tình vô biên.

Thiếu niên này dám chiếm tiện nghi của mình. Mấy năm nay tuy giao hoan với đủ mọi nam nhân để thái bổ tinh khí, nhưng trừ Thẩm Mặc Câu, bất kỳ ai chạm qua thân thể nàng đều phải chết!

Độc châm trên chiếc nhẫn cũng không đến nỗi chí mạng, Lưu Sương chỉ là muốn bắt giữ Tô Tiểu Nguyệt để kéo dài thời gian tìm cơ hội thoát thân, đợi Thẩm Mặc Câu đến cùng mình phối hợp, dù có nhiều cao thủ vây đánh hơn nữa cũng không sợ. Về phần tiểu sắc lang này, nhất định phải mang về Thất Tinh Hồ hảo hảo huấn luyện một phen.

Đương lúc nghĩ đến thống khoái, sát bên cổ Tô Tiểu Nguyệt đột nhiên xuất hiện một bàn tay, hai ngón tay thon dài hơi cong lại, mang theo một mảnh đao mỏng bán trong suốt, dùng tốc độ không thể tin được cắt vào gân cốt, trong chớp mắt cổ tay Lưu Sương đã lìa khỏi thân thể. Lúc máu tươi bắn tung tóe, Lưu Sương mới cảm thấy cổ tay kịch liệt đau nhức.

Lưu Sương thét lên đau đớn, Tô Tiểu Nguyệt bật người đứng dậy, lấy mu bàn tay cọ môi, lau đi vết son của Lưu Sương, nhúm mi thở dài: “Ngấy quá, Tứ Hải nhất định không bôi nhiều son như thế.”

Lưu Sương trong lòng một mảng lạnh lẽo, đúng là kẻ cấp gặp bà già, mười mấy năm nay chưa từng gặp qua nam nhân nào có thể cưỡng lại sắc đẹp của mình, nhưng không ngờ hiện tại lại bị tiểu sắc lang này tính kế đánh trả, càng không ngờ hân hạ thủ thâm độc như thế. Cổ tay đã đứt, dù có trở về Thất Tinh Hồ, chỉ e cũng không còn được sủng ái nữa. Nhất thời trong lòng chua xót hơn cả đau đớn nơi cổ tay.

Tạ Thiên Bích cùng Đường Nhất Dã đã từ xa tìm đến.

Tạ Thiên Bích sắc mặt không đổi, Đường Nhất Dã mặt đỏ hệt như con cua chín.

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Người đã ngăn lại, giết người ta không húng, các người tự mình lên đi.”

Đang lúc nói, Lưu Sương tựa hồ đã không còn sức phản kháng kia đột nhiên mũi chân điểm đất, bức ra tất cả tiềm lực, tay trái cầm kiếm, thân như nhánh liễu, phi thẳng về hướng Tô Tiểu Khuyết mà tấn công.

Tô Tiểu Khuyết một chiêu Thiết Bản Kiều hạ thất lưng né tránh, vốn nên phản công lại một đao, nhưng chẳng hiểu sao lại giống như Đường Nhất Dã vừa rồi, bị dọa tới đứng ngốc lẳng ra đó.

Lưu Sương một chiêu Yến Đầu Lâm, kiếm quang quét một vòng, đâm tới yết hầu Tô Tiểu Khuyết.

May là Tạ Thiên Bích đã sớm chuẩn bị, một mũi tên bắn thẳng đến Lưu Sương.

Tay trái cầm đao tà tà trước ngực, vạch một đường hình cung, “xoát xoát” hai đao, góc độ biến hóa khôn lường.

Lưu Sương cắn răng, đoản kiếm giấu dưới khuỷu tay, một chiêu Yến Tử Hồi Tường, cắt nát y phục từng mảnh tung bay, đôi đùi ngọc phần quang xinh đẹp lại như phiến tử (quạt) xoát mở ra, trên đá ngay yết hầu Tạ Thiên Bích, dưới thúc vào đan điền tiểu phúc, chỉ thấy hai chân nàng lỏa lồ, hóa ra không hề có nội sam tiểu y, từ đùi tới bụng, cảnh xuân phơi phới, đào nguyên khê cốc (hang hốc gì đó tự hiểu =.!!!), một cái liếc mắt liền thấy trọn vẹn không còn sót gì.

Đường Nhất Dã đứng sau lưng Tạ Thiên Bích, lần thứ hai nhìn thấy kỳ cảnh thế này, vẫn có cảm giác kinh tâm động phách, vội quay mặt đi chỗ khác.

Lưu Sương cố ý lộ ra chỗ tư mật, chính là tính toán ba người này tuổi còn nhỏ, trông như đệ tử danh môn, nhất định không có khả năng đối diện với chốn riêng tư của mỹ nhân mà có thể phớt lờ như không thấy. Lúc này chỉ cần Tạ Thiên Bích một khắc phân tâm hoặc ánh mắt đảo đi, chờ cho bản thân tiếp cận đến một khoảng cách thuận lợi, dưới khuỷu tay đoản kiếm lật lên, liền có thể vô thanh vô tức lấy mạng hắn.

Ai ngờ Tạ Thiên Bích thần sắc không đổi, đao quang như sấm chớp lóe lên, một đao Thương Mang Mạc Bắc, chém thẳng vào giữa hai đùi Lưu Sương. Chính là tuyệt học Thất Không Trảm của Xích Tôn Phong.

Lưu Sương kinh hãi, tính sai một nước đành nỗ lực xoay người né tránh, nhưng đã không còn kịp, Tạ Thiên Bích đao thế biến đổi, vung lên chém một nhát vào bụng nàng, máu tươi xối xả phun trào.

Lúc Lưu Sương ngã xuống, đồng tử đã giãn ra, vẫn nỗ lực duy trì thanh tỉnh, chăm chăm nhìn Tạ Thiên Bích, từ tận xương cốt đều toát ra hàn ý đáng sợ: “Người... người là ai?”

Tạ Thiên Bích nói: “Xích Tôn Phong, Tạ Thiên Bích.”

Lưu Sương giãy giụa: “Nguyên lai là người... Khó trách...”

Ánh mắt chờ mong, một cổ phần hồng diễm lệ dâng lên toàn bộ gương mặt, đột nhiên cao giọng cười nói: “Cung chủ sẽ không bỏ qua cho người, ta hôm nay chịu người một đao, cung chủ nhất định đem người thiên đao vạn quả!”

Nhìn về phía Tô Tiểu Khuyết: “Còn người nữa... người dám phi lễ ta... người...”

Tô Tiểu Khuyết thấy bộ mặt nàng vằn vẹo dữ tợn, không còn vẻ tuyệt lệ, không khỏi nổi da gà, vội giải thích: “Là người hôn ta a, ta còn không vui mà! Ta chỉ thích Tứ Hải... Người đừng oán ta.”

Nói xong chỉ qua Tạ Thiên Bích: “Nhớ cho rõ, chỉ nên tìm hắc báo thù. Hắc là Tạ Thiên Bích, người đến điện Diêm Vương ngàn vạn lần đừng nói nhầm tên...”

Lại thấy Lưu Sương phun ra một búng máu, con người mở lớn, ắt đã chết.

Tô Tiểu Khuyết giậm chân thở dài: “Chết rồi sao, ta còn chưa nói xong mà.”

Tạ Thiên Bích thần nhiên nói: “À chính là bị người làm tức chết.”

Đường Nhất Dã trượng nghĩa xuất ngôn tương trợ: “Nàng bị người một đao chém chết.”

Tạ Thiên Bích chuyển đề tài: “Thẩm Mặc Câu sẽ đến nhanh thôi, chúng ta chờ phục kích hắc, hay là chạy trước?”

Một tia nắng bàng bạc theo tầng lá dày đặc xuyên qua, bén nhọn tiêu sát.

Ngay cả Tô Tiểu Khuyết cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

Nhưng là một loại tĩnh lặng ẩn thân mai phục hết sức căng thẳng.

Đường Nhất Dã gần như có thể nghe thấy toàn thân nhiệt huyết dâng trào dũng chí tâm đầu.

Phục kích Thẩm Mặc Câu...

Ý tưởng này cũng đủ kích thích bất kỳ kẻ nào.

Thẩm Mặc Câu là một truyền kỳ khác trong giang hồ. Chỉ là truyền kỳ này lại tràn ngập huyết tinh tà ác

cùng dâm uế.

Thẩm Mặc Câu vốn là tử địch với cung chủ tiền nhiệm của Thất Tinh Hồ Xu Cơ, thời niên thiếu bị Xu Cơ nạp làm nam sủng, suốt mấy năm sủng nịch cũng có mà tàn ngược cũng nhiều. Hắn nhẫn nhục sống tạm bợ, âm thầm luyện thành Nhập Bát Tinh Kinh, giết cung đoạt vị, đem công lực mấy mươi năm của Xu Cơ hấp thụ sạch sẽ, còn lột nguyên bộ da của Xu Cơ, chế thành đèn dầu.

Lại nghe nói Thẩm Mặc Câu bắt kị nam nữ, vừa có nữ thiếp, vừa có nam sủng, ở trên thân người khác hứng âm tinh tích tụ chân khí, lại đem hậu đình hoan ái vắt cạn dương tinh hấp thụ chân nguyên, quả thật là tên yêu dâm đáng sợ nhất thiên hạ.

Trên giang hồ hễ nhắc đến Thẩm Mặc Câu, đều là kinh hãi lẫn khinh bỉ, may mắn hắn xưa nay luôn ẩn cư trong Thất Tinh Hồ, hiếm khi xuất cung, nếu không danh môn chính phái đã sớm liên thủ tiêu trừ mối họa này.

Gần đây giang hồ tứ phía náo loạn, nhưng Thẩm Mặc Câu vẫn thâm trầm bất động như hồ sâu. Nên biết Thẩm Mặc Câu không chỉ võ công cao siêu, mà còn giỏi dùng thủ đoạn. Thất Tinh Hồ trăm năm qua đứng vững không ngã, lại thêm cao thủ vô số, thế lực rộng lớn.

Thất Tinh Hồ như kinh ngư chỉ phảng phất ngoi đầu, ẩn thân trong biển nước, không biết là đang lặng lẽ ngủ say trong bóng tối, hay là bắt đầu chuẩn bị ăn tươi nuốt sống con mồi, bởi thế Thẩm Mặc Câu dù không gây sóng gió, vẫn khiến lòng người ôm nỗi sợ hãi.

Mà đối với Xích Tôn Phong gần đây quật khởi, đó càng là mối đại họa.

Phải phục kích một nhân vật như thế, Tô Tiểu Khuyết vô cùng khẩn trương, hàng mày đen nhánh xinh đẹp cau lại, nghiêm túc hỏi: “Tên Thẩm Mặc Câu kia có khi nào cũng không thèm mặc quần đi tới trước mặt người khác mà đánh nhau không?”

Tạ Thiên Bích diện vô biểu tình: “Không biết.”

Tô Tiểu Khuyết đối với đề tài không – mặc – quần này (nguyên văn là mông trần a =))) cực kỳ hứng thú, hỏi tiếp: “Vừa rồi lão nương bì kia lỏa lồ, ta cùng Nhất Dã nhất thời đều không quen mắt mà quay đi, người như thế nào lại không biết liêm sỉ, cứ nhìn như thể chuyện thường ngày? Còn trực tiếp hướng vào nơi đó mà chém.”

Tạ Thiên Bích lạnh lùng nói: “Lỏa thể có gì là lạ? Cũng không phải chưa từng thấy qua... Hơn nữa đây chẫu cũng là nơi yếu hại, không khác lắm so với huyết Thái Dương và huyết Bách Hội.” (ta thật khâm phục định lực của bạn Bích =.=!)

Tô Tiểu Khuyết bị thần tình trấn định của hắn làm cho chấn kinh, liền khen: “Ma giáo đúng là ma giáo! Thật không biết xấu hổ!”

Tạ Thiên Bích không hề để ý đến hắn, hỏi Đường Nhất Dã: “Người thấy thế nào?”

Đường Nhất Dã nắm chặt đao, nói: “Diệt cỏ tận gốc.”

Tạ Thiên Bích nói: “Tốt lắm.”

Dứt lời từ trong lồng ngực cẩn thận lấy ra một viên cầu màu đen, to cỡ đầu ngón tay, đỉnh có gai rất nhỏ nhô lên, Tạ Thiên Bích dụng lực nhẹ nhàng mở cái gai, rút ra một sợi tơ đen khá ngắn.

Kéo cầm Lưu Sương, phóng viên cầu vào trong miệng nàng, lại theo thái dương nàng đem một thứ tóc dài dẫn vào trong miệng, buộc chặt với sợi tơ đen kia, rồi nhẹ nhàng khép lại hàm dưới của nàng.

Nhìn thế này, Lưu Sương tựa như đôi môi đỏ mọng hơi hé, một làn tóc vướng lại trong miệng, nhìn không ra cái bẫy bên trong khuôn miệng nàng.

Làm xong hết thảy, Tạ Thiên Bích thở ra một hơi, đứng lên, trán lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt, như thể vừa mới giết Lưu Sương tổn hao tinh lực.

Tô Tiểu Khuyết sợ đến rợn tóc gáy, nhẹ giọng nói: “Người ngay cả người chết cũng gây khó dễ!”

Đường Nhất Dã như có điều suy nghĩ, hỏi: “Phích Lịch đường Lôi Chấn Tử?”

Đệ thập chương: ... Lưu Sương phong tư kiêu diễm cũng không chút dả động được Tạ Thiên Bích, trong không khí thanh diễm của buổi xuân sớm, vô ý ngắm Tô Tiểu Khuyết cười, không khỏi nhớ tới đêm đó hắn hạ được có bao nhiêu phong tình xinh đẹp, như chợt hiểu ra, tim dị thường nhảy nhót không ngừng ...

11. Quyển 1 - Chương 10

Edit: Phúc Vũ

Đường Nhất Dã như có điều suy nghĩ, hỏi: “Phích Lịch đường Lôi Chấn Tử?”

Đường môn cùng Lôi gia xưa nay giao hảo, tiểu cô cô của Đường Nhất Dã còn là thê tử của Lôi Khiếu chương môn Lôi gia. Thế mà Đường Nhất Dã lại không biết Lôi gia đem Lôi Chấn Tử uy lực vô song cho Xích Tôn Phong. Nhất thời trong lòng ả ả bất an.

Tạ Thiên Bích biết hắn nghĩ gì, đậm đậm nói: “Đường môn an phận trung lập, Xích Tôn Phong cũng không to gan như vậy. Chúng ta chỉ là mua mười quả Lôi Chấn Tử mà thôi.”

Lôi Chấn Tử là hỏa khí nổi danh nhất của Lôi gia bảo, khéo léo tinh xảo, một khi nổ tung, ba trượng vuông cũng tan tành thành từng mảnh.

Mấy năm nay Lôi gia nhân tài khan hiếm, trong mười năm cũng chỉ chế thành mười tám quả Lôi Chấn Tử, ngàn vàng khó cầu được một, không ngờ Xích Tôn Phong ra tay hào phóng như thế, một mạch mua đứt hơn phân nửa.

Đường Nhất Dã không hỏi giá, Tạ Thiên Bích tự nhiên cũng sẽ không nói cho hắn biết Xích Tôn Phong vì thứ này mà liên tục tấn công trong hai năm, thủ đoạn cương nhu gì cũng đều giở ra, bức Lôi Khiếu tự tay dâng lên, càng không nói cho hắn biết Lôi gia đã cùng Xích Tôn Phong kết minh.

Tạ Thiên Bích bố trí thỏa đáng, chỉ cần lúc Thẩm Mặc Câu liệm thi giúp Lưu Sương chải tóc, chỉ cần thớ tóc kia bị động nhẹ một chút thôi, dẫn tuyến (kíp nổ ~) sẽ phát nổ, Lôi Chấn Tử liền đem hai người họ nổ tung thành nhục canh uyên ương.

Mà Lưu Sương là sủng thiếp của Thẩm Mặc Câu, hắn thật sự không có lý do gì mà không tự tay lo việc khâm liệm cho nữ nhân của mình.

Tạ Thiên Bích vẻ mặt bình tĩnh như nước, nhãn thần lại sáng đến đáng sợ, khoát tay ra hiệu, ba người cùng nhau rút lui xa hơn mười trượng, ẩn thân trong bụi cây.

Đường Nhất Dã thấp giọng nói: “Ba người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ không thể giết được hắn, hà tất lên lên lút lút lảng mạ tử thi?”

Tạ Thiên Bích nói: “Cũng chưa chắc có thể giết được hắn, thậm chí còn khó toàn mạng trở về.”

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì tiếp lời: “Dùng đao kiếm quyền cước giết người cũng không khác gì dùng ám khí độc được giết người, tự nhiên cũng có thể dùng Lôi Chấn Tử.”

Đường Nhất Dã ngắt ra: “Cũng có lý.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Đương nhiên, bằng không Đường môn các người cũng không thành tà ma ngoại đạo rồi?”

Đường Nhất Dã nghĩ nghĩ: “Không đúng, Đường môn tuy dùng ám khí, nhưng không hề lợi dụng thi thể người khác, thủ đoạn này rất không quang minh lỗi lạc.”

Tạ Thiên Bích hừ một tiếng: “Người đã ra dáng quân tử như vậy, cũng không cần phiền phức nhiều, chỉ

cần một đám cô nương thân thể lỏa lồ liền có thể lấy mạng người.”

Tô Tiểu Khuyết vui đầu cười. Nửa khuôn mặt ẩn sau khuỷu tay, từng làn tóc như sóng nước nhẹ nhàng lan tỏa trên đôi vai. (Tiểu Khuyết nhà ta quả nhiên phi thường khả ái a~~~~~ *vật vĩa*)

Đường Nhất Dã đang định nói tiếp, lại phát hiện Tạ Thiên Bích thần sắc có chút cổ quái.

Lưu Sương phong tư kiều diễm cũng không chút đả động được Tạ Thiên Bích, trong không khí thanh diễm của buổi xuân sớm, vô ý ngấm Tô Tiểu Khuyết cười, không khỏi nhớ tới đêm đó hắn hạ được có bao nhiêu phong tình xinh đẹp, như chợt hiểu ra, tim dị thường nhảy nhót không ngừng.

Loại nhảy nhót không theo tiết tấu, không xứng thổ nạp, không thuận chân khí, không thể hô hấp, loại nhảy nhót này...

Loạn rồi!

Bản thân Tạ Thiên Bích cũng biết có rối loạn, nhưng trong lòng vẫn thanh minh không chút kích động, hắn làm việc xưa nay luôn có sắp xếp, biết phân nặng nhẹ thư gấp. Công lực hắn hiện giờ trong vòng mười triệu rần kiến sâu bọ qua đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở, liền ngưng thần, ngón tay dừng thẳng đặt trên môi “suyt” một tiếng.

Tô Tiểu Khuyết gương mặt nhìn một hoa phục nam tử đang chậm rãi đến gần thi thể của Lưu Sương.

Tô Tiểu Khuyết tự cảm thấy phúc mắt vô cùng tốt, ở Bạch Lộc Sơn bảy năm qua đã gặp không ít mỹ nhân.

Lệ Tứ Hải thì khỏi phải nói, tất nhiên là ngàn hảo vạn hảo chỉ có ở thiên giới, không có ở trần gian (quả là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi =.), về phần nam nhân, cũng có tuần mỹ như Đường Nhất Dã, anh việt như Tạ Thiên Bích. Nhưng vừa nhìn nam tử này, Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy cho dù gộp hết mấy người kia lại, cũng không bằng một phần dung sắc phong tư của hắn.

Nhất thời tim đập loạn xạ, lại như bị ma nhập, hoàn toàn dán mắt vào người hắn. Nam tử kia tựa hồ cảm nhận được điều gì đó, mục quang thông thả quét về phía bụi cây nơi bọn họ ẩn thân.

Tô Tiểu Khuyết chưa từng thấy qua mục quang thâm thúy hoa mỹ như thế, chỉ cảm thấy tim như nổ tung, lập tức khí huyết cuộn cuộn, gần như muốn kêu ra tiếng.

Tạ Thiên Bích thấy Tô Tiểu Khuyết run khẽ, biết hắn nội lực cùng định lực đều quá mức nông cạn, bị mục quang người nọ mê hoặc, vội vươn tay một chưởng áp lên phía sau thất lưng hắn, bắt động thanh sắc trấn định lại khí huyết đang cuộn cuộn trong người hắn, Tô Tiểu Khuyết liền hồi phục, lập tức đè nén quang mang trong mắt, đồng thời vận Già La chân khí, khống chế nhịp tim ở mức nhẹ nhất, thông thả nhất, thổ nạp cũng từ ngoại hô hấp chuyển thành nội hô hấp.

Hoa phục nam tử đứng yên cả nửa ngày, thấy không có động tĩnh gì bất thường, cũng thu hồi mục quang, lẳng lặng nhìn Lưu Sương, nhưng không có bất kỳ cử động nào.

Thật lâu sau mới cúi người, nhưng là kiểm tra miệng vết thương ở phần bụng của Lưu Sương.

Động tác hần vô cùng thông thả, nhưng lúc hành động cả người không lộ ra lấy một tia sơ hở.

Tạ Thiên Bích nhìn hần rút ra một mảnh khăn lụa trắng tuyết, lau đi vết máu trên mặt Lưu Sương, lại nhìn ngón tay hần chậm rãi nhích tới gần lọn tóc kia, tay trái nắm đao dĩ nhiên nóng như lửa, nhưng tâm trí thông suốt lãnh tĩnh.

Tiếng gió dần dần lắng lại, chim tước cũng dĩ thường im lặng, chính là thời điểm tên đã lên dây đao rời khỏi vỏ.

Tạ Thiên Bích làm tốt hết thảy mọi chuẩn bị, chiến ý đã bùng cháy đến cực điểm.

Có lẽ một trận này, cái tên Thẩm Mặc Câu từ nay sẽ biến mất.

Khoảnh khắc nam tử đương trầm ngâm, lúc ngón tay rút cục cũng chạm vào lọn tóc kia, Đường Nhất Dã đột nhiên kích động nhảy ra khỏi bụi cây.

Thất bại trong gang tấc.

Tạ Thiên Bích giận dữ, Tô Tiểu Khuyết thở dài: “Ai bảo ngươi mang theo tên ngọc này đến đây?”

Chỉ thấy Đường Nhất Dã tay rút đao, hỏi: “Tại hạ Đường Nhất Dã, dám hỏi đây có phải là Thẩm cung chủ của Thất Tinh Hồ?”

Hoa phục nam tử thái độ thực ôn hòa: “Ta chính là Thẩm Mặc Câu.”

Tạ Thiên Bích nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi?”

“Đường thiếu hiệp có lẽ muốn cùng Thẩm cung chủ luận bàn võ nghệ, chúng ta tuyệt không nên phạm vào điều cấm kỵ nhìn lên học trộm.”

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì, nhưng không nhúc nhích.

Đường Nhất Dã dĩ nhiên xuất đao, Định Dương Châm, Hư Thức Phân Kim, Trác Ca Trung Lưu, đao pháp tinh diệu nhịp nhàng uyển chuyển, đảo mắt liền ba đao chiêu vọt về hướng Thẩm Mặc Câu.

Thẩm Mặc Câu nhẹ nhàng “di” một tiếng, một chưởng phá vỡ, thâm nhập vào đao quang. Đường Nhất Dã chỉ cảm thấy thanh đao kịch liệt chấn động, một cổ kinh khí cực kỳ sung mãn nhưng cũng vô cùng yêu tà quét đến, xuyên thẳng qua kinh mạch, lập tức cường vận Thái Nhất Tâm Kinh, hai cổ chân khí mạnh mẽ đối đầu.

Đường Nhất Dã thoái lui ba bước, khóe miệng rỉ ra tơ máu, cổ tay đau như dao cắt, lại cầm đao chắn ngang ngực, dù đang thủ thế, vẫn giữ được khí chất cao quý.

Thẩm Mặc Câu ung dung chỉnh chu lại, không chút suy suyễn, tiếng cười trầm thấp hồn hậu: “Vô công tốt lắm.”

Mục quang chuyển hướng đến bụi cây, lên giọng nói: “Hai vị tiểu bằng hữu đều ra mặt luôn thể.”

Tô Tiểu Khuyết quy quy củ củ chui ra, đi đến bên cạnh Đường Nhất Dã, cười nói: “Văn bối Đường Nhất Khuyết bá kiến Thẩm tiền bối.”

Đường Nhất Dã quay mặt qua, ngạc nhiên.

Tô Tiểu Khuyết trong lòng thầm mắng: “Đường Nhất Dã a Đường Nhất Dã, người đúng là ngốc hết chỗ nói!”

Thẩm Mặc Câu nhìn hấn đầy hứng thú, mỉm cười: “Xem ra tiểu huynh đệ không phải tên Đường Nhất Khuyết rồi.”

Cũng không truy hỏi, đảo mắt nhìn về phía Tạ Thiên Bích, đồng tử hơi co lại: “Xích Tôn Phong, Tạ Thiên Bích?”

Tạ Thiên Bích gật đầu.

Thẩm Mặc Câu khen: “Khó trách, đao thương trên người Lưu Sương chính là do Thất Không Trảm gây ra. Tuy còn trẻ, nhưng một đao kia đã đạt đến hoàn mỹ, rất khá.”

Thẩm Mặc Câu thành danh đã gần hai mươi năm, hiện giờ ít nhất cũng bốn mươi, dưới ánh nắng khuôn mặt lại như minh ngọc đã qua mài giũa, đuôi mắt khóe miệng không có lấy một nếp nhăn, mi mục diễm liệt, đôi môi tiên hồng, sắc đến hoàn toàn vô đạo lý, đẹp đến không giống thuộc về nhân gian.

Lưu Sương đã xem như mị hoặc tận xương, nhưng so với vẻ quyến rũ thanh tú tự nhiên của Thẩm Mặc Câu mà nói, chẳng khác gì vết bùn dưới đế hài. (nương a, đẹp ghê gớm vậy sao ~.^)

Tô Tiểu Khuyết vốn yêu mỹ sắc, nhất thời nhìn đến mê muội, nhin không được lời tán thưởng từ đáy lòng: “Người... người làm nam sủng thật đúng là quá thích hợp.”

Đường Nhất Dã bị dọa đến nhảy dựng, mà Thẩm Mặc Câu cũng toàn thân khẽ run lên.

Tạ Thiên Bích tay trái liền động, loan đao rời vỏ, thế như ngàn quân, hướng ngực Thẩm Mặc Câu chém tới.

Thẩm Mặc Câu trường thân lui lại, Tạ Thiên Bích một đao đao quang, đã vụt đến trước người hắn, một đao chém ngang, chính là chiêu “Sơn Ngoại Thanh Sơn”, Thẩm Mặc Câu xoay tròn một vòng, một chưởng hướng về phía Uyển mạch của hắn.

Mắt thấy Tạ Thiên Bích chiêu thức đã xuất, đao đi nửa đường, cổ tay lật lại, chợt biến hóa thành “Đại Giang Đông Khứ”, tà tà bổ xuống, nhanh gọn cương mãnh đều có đủ.

Thẩm Mặc Câu tay phải vạch một nửa cung tròn, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, tiếp đó thân ngửa ra sau, tay trái vươn tới tàn bạo bổ ngang, “băng” một tiếng giòn giã vang lên, đao chưởng đấu nhau, một phen đánh gãy cả loan đao làm từ thiết tinh khiết.

Tô Tiểu Khuyết như sực tỉnh, hô lớn: “Chúng ta cùng lên đi!”

Phi thân chắn trước người Tạ Thiên Bích, trong tay lưỡi đao mỏng manh khiêu thoát, đã dùng tới Già La đao pháp.

Thẩm Mặc Câu cười nhạt, song chưởng tả giương hữu chấn, đem ba người cùng cuốn vào chưởng ảnh.

Tả chưởng và hai chân tùy ý hóa giải đao của Đường Nhất Dã cùng Tạ Thiên Bích, hữu chưởng tập trung tấn công Tô Tiểu Khuyết, bốn người sáp vào nhau cận chiến.

Tô Tiểu Khuyết thân pháp triển khai, trong gang tấc tiến thoái mơ hồ ảo diệu như mị ảnh, Già La đao một chiêu đến như xuân mộng lại tiếp nối một chiêu đi tựa triều vân, khiến người hoa mắt chóng mặt.

Thẩm Mặc Câu duỗi ngón tay, như kỳ hoa nộ phóng, dị thường biến hóa xuất ra vô số chỉ ảnh ngọc bạch, lượn lờ xung quanh Già La đao. Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy lưỡi đao phẳng phát như bị tơ lụa tầng tầng vây lấy, càng lúc càng nặng nề, trong lòng biết không ổn, nhưng đã không thể thoát khỏi chưởng lực của hắn.

Thẩm Mặc Câu chưởng pháp lại biến, bàn tay năm ngón phủ kín một tầng bạch quang mỏng manh, không màng tới Già La đao lưỡi cong sắc bén, khi chỉ khi chưởng, cùng mảnh đao kia giao kích.

Chỉ nghe “xoát xoát” liên tiếp, mảnh đao bị đánh văng lên trời, tay Tô Tiểu Khuyết đã chảy máu.

Tạ Đường hai người thấy hấn lâm nguy, nhất thời tình thế cấp bách, đều quên đi bản thân cũng không khác hơn bao nhiêu, Tạ Thiên Bích một đao Nhận Hành Trường Không, đoạn đao quét ngang, thuận thế chuyển tới trước người Tô Tiểu Khuyết. Đường Nhất Dã lại một chiêu Bạch Hồng Kinh Thiên, mũi đao chỉ thiên, cước bộ vượt lên, đã đoan đoan chính chính trụ trước chưởng thủ của Thẩm Mặc Câu.

Nhất thời đao khí tung hoành lâm li, ngay cả Thẩm Mặc Câu cũng không dám đương đầu với mũi nhọn này, lập tức lui mấy bước liền, tránh đi phong nhuệ.

Hai người lần đầu tiên sánh vai ngăn địch, song đao tề xuất, đồng tâm đồng ý, lại trùng hợp trong hai bộ đao pháp đang dùng có một chiêu tương tự nhau, không ngờ uy lực phi thường trường đại, bức Thẩm Mặc Câu phải thoái lui.

Tô Tiểu Khuyết thấy thế mừng rỡ, nảy sinh một kế, phóng ra vài đạo Hoàng Phong Châm, nhanh chân thoát thân, còn lớn tiếng vút lại một câu: “Mạn Thiên Hoa Vũ Hoàng Phong kịch độc châm, truy hồn đoạt mệnh, bất tử bất hưu, chi tử phương hưu” (còn chưa chết sẽ không ngừng đau đớn, đến chết mới thôi).

Đường Nhất Dã lần này thông minh hiểm thấy, liền hạ đao bỏ chạy theo, một điểm cũng không hề chậm hơn so với Bích Không Tận thân pháp của Tạ Thiên Bích.

Thẩm Mặc Câu tiện tay phát một cái, đánh rơi hết Hoàng Phong Châm, nhìn ba người kia bỏ trốn mất dạng, cũng chỉ khoanh tay mỉm cười.

Lúc này từ trong rừng bước ra một người, dung mạo tú mỹ, đúng là Lý Thương Vũ.

Lý Thương Vũ mái tóc đen tản mát khắp đôi vai, trên tóc đính vài viên minh châu, trán điểm hoa đào, càng khó phân biệt hấn là nam tử hay nữ nhân. Hấn đi đến trước mặt Thẩm Mặc Câu, nhu thuận quỳ xuống, trong thanh âm mềm mại mang theo mỉa ý: “Cung chủ, tại sao không đuổi theo giết ba tên này?”

Thẩm Mặc Câu nói: “Bọn họ võ công đều không tồi, liên thủ lại càng phiền phức.”

Nói xong một trận gió thổi qua, cầm tú trường bào xanh đen đột nhiên lộ ra vài lỗ thủng, chính là vừa rồi bị đao khí xuyên rách.

“Thất Tinh Hồ tuy không sợ đắc tội Đường môn cùng Xích Tôn Phong, nhưng ba người này liên thủ, chỉ e là ý tứ của Bạch Lộc Sơn, ta không muốn trêu chọc Niếp Thập Tam, tính mạng bọn họ tạm thời lưu lại cũng tốt, ngược lại cũng có hứng thú.”

Lý Thương Vũ cắn răng cười nói: “Cung chủ nói rất đúng. Chỉ là mối thù của Lưu Sương phu nhân...”

Thẩm Mặc Câu thản nhiên nói: “Sương thiếp lần này vô cớ trêu chọc Xích Tôn Phong, ta vốn định đón nàng hồi cung rồi nghiêm trị...”

Dừng lại một chút, nói: “Bất quá, người của Thất Tinh Hồ ta, không tới phiên Tạ Thiên Bích hấn giết.”

Lý Thương Vũ vui vẻ nói: “Đúng vậy.”

Thẩm Mặc Câu mở một bình sứ, rải ít bột phấn vàng lên miệng vết thương của Lưu Sương, chỉ thấy da thịt cùng y sam tựa như nền chảy gặp lửa, bốc lên chút khói mờ nhạt, không chỉ chảy mủ, mà càng lúc càng thối nát, không quá thời gian một tách trà, thi thể xương cốt đều tan biến, nước vàng thấm vào bùn đất, biến mất không còn, chỉ lưu lại duy nhất một viên cầu nho nhỏ.

Thẩm Mặc Câu liếc mắt ngắm một cái, cười nói: “Nguyên lai là Lôi Chấn Tử.”

Nhặt lên bỏ vào lòng bàn tay xoay vòng, thần thái nhàn nhã, nghĩ đến câu nói nọ “Người làm nam sủng thật đúng là quá thích hợp”, không khỏi mỉm cười hỏi: “Hài tử tự xưng Đường Nhất Khuyết kia là ai?”

Lý Thương Vũ siết chặt quyền, trong mắt ánh lên vẻ đố kỵ cùng căm ghét, đáp: “Tên hỗn đản kia là Tô Tiểu Khuyết, Thiếu bang chủ Cái Bang, vừa lười biếng vừa hư hỏng, vậy mà được Niếp Thập Tam hết lòng cưng chiều, ngay cả Già La đao cũng truyền cho hắn.”

Thẩm Mặc Câu thấp giọng nói: “Quả nhiên họ Tô...”

Không hề phớt lờ nhãn thần của Lý Thương Vũ, vươn tay ra, ngón tay lướt qua cằm Lý Thương Vũ, vuốt ve cánh môi hắn: “Người gia nhập môn hạ của ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người. Chưởng môn Nhậm Đăng, Nhập Bát Tinh Kinh, tuy không có gì hiếm lạ, nhưng bởi vì người muốn, ta đều cho người.”

Lý Thương Vũ vui mừng khôn xiết, mị nhãn như tơ, ngậm lấy ngón tay Thẩm Mặc Câu, ở trong miệng tinh tế liếm lộng.

Thẩm Mặc Câu khép mắt lại tận hưởng, trong lòng bàn tay Lôi Chấn Tử càng động càng nhanh, đột nhiên “phốc” một tiếng nhẹ vang, nhưng là hắn dụng lực bóp nát kết cấu bên trong Lôi Chấn Tử để nó không kịp bạo phát.

Thẩm Mặc Câu ném Lôi Chấn Tử xuống đất, rút ngón tay ra khỏi miệng Lý Thương Vũ, ở trên má hắn lau sạch, cười nói: “Đi thôi, đại hội Võ lâm ba tháng sau, Thương Vũ sẽ nhất chiến thành danh.”

Tô Tiểu Khuyết cuống quýt như chó đi lạc, hoảng hốt như cá lọt lưới, một đường chạy tới bìa rừng, phóng lên ngựa, dây cương vung liên hồi, nhưng lúc này còn muốn nhanh thêm vài phần.

Suốt dọc đường Đường Nhất Dã vô số lần kêu hắn dừng sốt ruột, Tô Tiểu Khuyết giả vờ như hắn đang phóng thỉ, không thèm quay đầu. Thẳng đến chân núi Bạch Lộc Sơn, vừa mới dừng lại, con ngựa liền miệng sùi bọt mép, ngã đầu xuống đất.

Tô Tiểu Khuyết thở phào một hơi, chỉ cảm thấy ngón tay dính dính, liếc mắt liền thấy toàn máu tươi, không khỏi vừa đau vừa giận. Đường lúc hùng hùng hổ hổ, Tạ Thiên Bích cùng Đường Nhất Dã thúc ngựa đuổi tới, hai người lại lông tóc vô thương.

Tô Tiểu Khuyết giận a, con bà nó này là chuyện gì đây a, hai tên kia một phá phách một ngu ngốc, cuối cùng kẻ không hay ho đổ máu lại là mình, thế đạo bất công cùng lắm cũng chỉ như thế, tức giận đến cực điểm ngược lại lưỡi mắng, không nói lời nào phóng từng bước dài lên núi.

Tạ Thiên Bích cũng giận, hảo hảo tốn công giảng bày, con mồi cũng đã nhử đến, Đường Nhất Dã hấn cư nhiên nhảy ra sắm vai đại hiệp... Thấm Mặc Câu bình yên vô sự thì không nói đi, còn hại Tô Tiểu Khuyết ngón tay bị thương.

Đường Nhất Dã cũng giận nốt, mình và Tô Tiểu Khuyết hảo hảo ở trên núi ăn ngon ngủ yên, cũng không trêu ai chọc ai, đúng là đóng cửa ngồi trong nhà họa lại từ trời rơi xuống, đi theo tên ma đầu Tạ Thiên Bích này xuống núi giết người, ai ngờ hấn giết xong một người còn muốn giết thêm người nữa, thủ đoạn tiện vô công lại kém, báo hại Tô Tiểu Khuyết bị thương.

Đường Nhất Dã một bên phần nộ, một bên xé một mảnh tay áo, muốn băng bó vết thương cho Tô Tiểu Khuyết, lại bị Tô Tiểu Khuyết một phen đẩy ra, Tạ Thiên Bích còn bỏ đá xuống giếng: “Đến Lạc Vân Phong rửa sạch miệng vết thương rồi hẵng nói, tay áo ngươi vừa bám bụi vừa dính bùn, còn có mùi tanh của ngựa a.”

Tới tiểu viện Lạc Vân Phong, liền thấy Niếp Thập Tam đang đứng chờ bọn hấn.

Tần Văn Tiểu ngồi dưới giá tường vì may một kiện áo choàng mới, đuôi mây khoe miệng duyên dáng lộ ra ý cười, khỏi nói cũng biết nàng tâm mẫn ý tức thế nào. Niếp Thập Tam thần sắc luôn đạm mạc ngưng định, chỉ nhìn về phía chân trời xa xa mây trắng lững lờ trôi.

Đợi bọn họ tiến vào viện, Niếp Thập Tam chưa kịp hỏi, ba người đã giành lời:

“Ta sẽ không bao giờ cùng Thiên Bích và Nhất Dã xuống núi nữa!”

“Sau này tuyệt không liên thủ với Tạ Thiên Bích!”

“Về sau không dám phiền đến Đường sư huynh đại giá.”

Tần Văn Tiểu bật cười, lại buông y sam lấy một bồn nước trong, kéo Tô Tiểu Khuyết qua rửa sạch đôi tay, thấy kẻ tay đều toàn đao ngân, may mà miệng vết thương rất nông, lập tức lau khô rồi đem dược bao bó lại, vuốt tóc Tô Tiểu Khuyết, cười nói: “Không sao rồi.”

Tô Tiểu Khuyết đã cao hơn một cái đầu so với nàng, Tần Văn Tiểu như vậy nhưng sờ xuống tận mũi chân, trong tư thế lộ rõ ôn nhu từ ái.

Niếp Thập Tam mỉm cười lắc đầu: “Văn Tiểu đừng quá nương chiều hần, Già La đao nếu luyện tốt, sao có thể tự tổn thương ngón tay mình? Hần ngày thường không chăm chỉ, thua cũng là tất yếu.”

Tô Tiểu Khuyết ủy khuất: “Ta không phải bị yêu phụ đánh bị thương, là Tạ Thiên Bích lòng tham không đáy muốn giết Thẩm Mặc Câu, Đường Nhất Dã đầu óc úng thủy lâm trận ngớ ngẩn, ta vì cứu hai người bọn hần, liều mình xông pha, mới bị Thẩm Mặc Câu đả thương... Hơn nữa ta cũng không bại, Thẩm Mặc Câu bị ta đánh cho bán sống bán chết a.” (ôi dời ơi Tiểu Khuyết =))))))

Ba người đã ở Bạch Lộc Sơn bảy năm, bảy năm qua Niếp Thập Tam đối với tính cách thói quen của bọn họ rõ như lòng bàn tay, thừa hiểu cùng một sự tình, nếu muốn nghe phiên bản hoàn chỉnh không sót một chữ đầy đủ vụn vặt tất nên tìm Đường Nhất Dã, phiên bản tinh luyện ngắn gọn giấu diếm hết phân nửa tất phải nghe Tạ Thiên Bích, còn Tô Tiểu Khuyết thì tương đối biến ảo, có khi thêm mắm dặm muối, có khi bẻ cànhtước lá, lúc thì xuyên tạc lúc thì đảo điên, thật thật giả giả diêm dúa đậm nhạt, không thể phỏng đoán, càng khó phân biệt, nói chung tóm lại đại để đều là phiên bản thổi phồng mọi chuyện.

Cho nên Niếp Thập Tam chuyển hướng sang Tạ Thiên Bích: “Người nói đi.”

Đệ thập nhất chương:

... Đường Nhất Dã uống cạn vò rượu, cao giọng nói: “Ba tháng sau, Hoài Long Sơn náo nhiệt mở đại hội võ lâm, chúng ta sẽ gặp lại.”

“Bằng” một tiếng, Tô Tiểu Khuyết buông vò rượu, đổ rạp người xuống đất, sắc mặt ửng đỏ, quả nhiên đã say khướt.

Tạ Thiên Bích cười ồm lên...

12. Quyển 1 - Chương 11

Edit: Phúc Vũ

Cho nên Niếp Thập Tam chuyển hướng sang Tạ Thiên Bích: “Người nói đi.”

Tạ Thiên Bích giản lược châm chọc: “Chúng ta hợp lực giết yêu phụ. Định giết luôn Thẩm Mặc Câu, ta dùng Lô Chấn Tử cài bẫy, Đường sư huynh khinh thường, một mình cùng Thẩm Mặc Câu luận bàn mấy chiêu, sau đó ba người chúng ta liên thủ cũng bị hần đánh bại, trốn thoát trở về.”

Đường Nhất Dã bổ sung thêm vài điểm: “Thất Tinh Hồ đích thực thập phần yêu tà, Lưu Sương kia lấy sắc mê hoặc người. Tà sư huynh dùng thi thể làm mồi nhử. Tiểu Khuyết khi giáp mặt lại nói Thẩm cung chủ thích hợp làm nam sủng.”

Mới nói được mấy câu ngắn ngủn đã bị Tô Tiểu Khuyết nhảy vào hòng: “Đúng a! Yêu phụ kia ngay cả quần cũng không thèm mặc!”, “Lấy thi thể làm mồi nhử cũng không có gì là không đúng!”, “Ta có nói gì đâu a!”

Nhân lúc Đường Nhất Dã nghỉ miệng một chút để thở, còn nhu thuận vuốt mông ngựa (nịnh bợ ~!): “Thẩm Mặc Câu kia võ công kém xa Niếp thúc thúc nga.”

Niếp Thập Tam không để ý tới hần, nói: “Ba người các người đem chiêu thức lúc đó tái diễn một lần cho ta xem.”

Ba người liền coi Niếp Thập Tam là Thẩm Mặc Câu, bạo phong sâu vũ tấn công tới tấp. Tô Tiểu Khuyết cũng tránh không khỏi, chỉ có thể mang thương tích mà xung trận, trong lòng cực kỳ bức dọc, trộm mắng cả Niếp Thập Tam.

Đấu xong, Niếp Thập Tam nói: “Ba người các người tài không bằng người, thua là đúng.”

“Bất quá Thiên Bích mấy đao kia biến hóa rất tốt, Nhất Dã cũng không nên ngoan cường đấu nội lực với hần, nên biết Thẩm Mặc Câu cực kỳ am tường Nhập Bát Tinh Kinh, nội lực hơn xa các người.”

“Hai đao cuối cùng các người vì cứu Tiểu Khuyết, bất chấp an nguy của bản thân, trong lúc vô tình đã hô ứng phối hợp bù đắp sơ hở lẫn nhau, ngược lại vô cùng hiệu quả.”

Trầm ngâm một lát: “Sau này nếu có cơ duyên, chi bằng hợp luyện một bộ đao pháp thử xem.”

Vừa dứt lời, Tà Thiên Bích cùng Đường Nhất Dã đã đồng thanh: “Không.” (Niếp 13: mấy đứa hỗn quá >”<)

Tô Tiểu Khuyết cũng không muốn đứng ngoài cuộc: “Niếp thúc thúc, người còn chưa nói Già La Đao ta thi triển như vậy có tốt không.”

Niếp Thập Tam mỉm cười: “Với bản lĩnh của người lại có thể tiếp đủ mười chiêu của Thẩm cung chủ, đã là rất khá.”

Tô Tiểu Khuyết vừa nghe được lời này, vui mừng đến phát run tại chỗ, Niếp Thập Tam hiếm khi khen hần, nên cười càn khoa trương, quả thật là tuy bại mà vinh.

Niếp Thập Tam thấy Tà Thiên Bích vẫn còn nắm chặt thanh đao gây đến xuất thần, mở lời phân phó:

“Các người đi theo ta.”

Dứt lời liền đi trước dẫn đường.

Tần Văn Tiểu dâng lên bộ y phục mới, cười nói: “Thử áo đã.” Vẫn là một kiện thanh bố bào tử (áo choàng đen), kiểu dáng gọn gàng tao nhã, đường may tỉ mỉ ân cần.

Niếp Thập Tam khó hiểu: “Nàng may nhất định vừa người, vì sao lần nào cũng muốn ta thử?”

Tần Văn Tiểu không đáp, thái độ lại vô cùng kiên trì. Niếp Thập Tam thử khoát vào, chỉ thấy từ thắt lưng đến tay áo, đều vừa vặn hợp nhãn, chỉ nói một tiếng: “Đa tạ.”

Liền dẫn ba người kia đi.

Tô Tiểu Khuyết mấy năm gần đây đã dần dần hiểu chuyện, thấy Tần Văn Tiểu ánh mắt tràn đầy thâm tình, trong lòng thay nàng thở dài, không khỏi cảm thấy Niếp Thập Tam quá mức lạnh nhạt.

Xuống đến Lạc Vân Phong, một hàng bốn người bước vào Lưu Âm cốc.

Lưu Âm cốc là nơi quen thuộc mà ba người thường xuyên lui tới, trong lòng đang có chút kỳ quái, đã thấy Niếp Thập Tam vòng qua một vách núi đồ sộ, men theo một hành lang rậm rạp hoa cỏ, rồi dừng lại bên cạnh một thác nước nhỏ, đẩy một tảng đá, hóa ra đây là một thạch môn, nói: “Vào đi.”

Bên trong chính là một gian thạch thất cực kỳ rộng lớn, trên vách đá khảm vài ngọn đèn, cũng không biết là cháy được nhờ cái gì, tỏa ra ánh sáng dịu thường nhu hòa.

Trên vách, trên bàn, trên những cái giá đều xếp đầy các loại binh khí, hình dáng đa dạng phong phú, không thứ nào không phải là trân phẩm.

Niếp Thập Tam từ trong ngăn bàn lấy một hộp gỗ, mở ra liền thấy, bên trong chứa hai thanh đao: “Hai thanh đao này là năm đó Đại Hãn Mông Cổ Tặng Cát Chiến ban tặng.”

Trong đó một thanh là ô sao loan đao, rút đao khỏi vỏ, chỉ thấy thân đao hẹp dài, xanh xám cũ kỹ, tựa như gỗ mục không chút bắt mắt. Niếp Thập Tam vung đao vạch một đường, đao phong khẽ động, khuấy lên một âm thanh lạnh thấu tâm can, thân đao xám xịt như đột nhiên được thổi vào sinh khí thuận theo đó mà kích thích, toàn thân đao ánh lên xán lạn, thanh thuần như mặt trăng, lại mãnh liệt như mặt trời, đao quang tràn ngập khắp thạch thất.

Đưa cho Tạ Thiên Bích: “Là Trường An Đao. Tự thân sở ngộ.”

Thanh đao còn lại trông đơn giản, ngắn, rộng, ánh lên sắc vàng, vỏ đao màu đen làm từ da kinh ngư, chuôi đao có hộ thủ hình trăng lưỡi liềm (hộ thủ là gì thì tớ đã giải thích và minh họa ở chương 2 ~!), trên hộ thủ còn nằm ba mảnh phỉ thúy.

Tuốt đao ra, chỉ thấy thân đao bán trong suốt, hình dạng như nanh sói, lưỡi đao ẩn ẩn lại loang loáng như thấm đẫm sắc đỏ của máu.

Đường Nhất Dã hai tay tiếp nhận, Niếp Thập Tam nói: “Thiên Lang Đao, dưới đao vong hồn vô số, sát khí rất nặng, vừa vận bổ khuyết cho bản tính quá mức đôn hậu của ngươi.”

Quay đầu lại đã thấy Tô Tiểu Khuyết cứ dán chặt mắt lên người mình, thần tình ngập tràn mong đợi, không khỏi buồn cười: “Chuyện gì?”

Tô Tiểu Khuyết mặt dày mày dạn, xòe tay nói: “Thế của ta đâu? Già La đao một bộ lục đao, Niếp thúc thúc hẳn sẽ cho ta sáu thanh đao phải không?”

Niếp Thập Tam nói: “Không có. Bộ Già La đao kia nằm trong tay Đàn sư huynh.”

Tô Tiểu Khuyết biết Đàn sư huynh mà hẳn nói chính là đương kim Thánh Thượng Phó Khinh Trần, lập tức nghẹn họng.

Nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, đôi con ngươi đảo quanh, đem binh khí cả phòng thu vào trong mắt, thoáng thấy một sợi nhuyễn tiên treo trên vách đá, chợt lóe lên một tia ý nghĩ, cười nói: “Không có đao thì thôi vậy, cho ta thứ này được không?”

Thấy Niếp Thập Tam mỉm cười gật đầu, vội đi qua gỡ nhuyễn tiên xuống, sợi roi dưới ánh sáng lộ ra những đường vân như linh xà, thân roi dài ước chừng hơn hai trượng, dụng lực kéo căng một cái, chỉ cảm thấy trong nhu nhuyễn lại mang theo độ bền bỉ, vô cùng vừa tay, trên cán roi bằng ngà voi quấn thêm chỉ bạc, hết sức tinh xảo, trong lòng càng vui mừng.

Đường Nhất Dã hỏi: “Ngươi lấy nhuyễn tiên làm gì? Học nhiều thứ hỗn tạp quá cũng không hay ho lắm đâu.”

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì không đáp, Tạ Thiên Bích đậm đậm nói: “Tặng cho Lê Tứ Hải?”

Tô Tiểu Khuyết vừa ai oán lại vừa phấn khích thở dài: “Ba năm rồi! Tứ Hải năm nay đã tròn mười tám, có thể làm lão bà của ta, nhuyễn tiên này coi như sinh lễ.”

Tạ Thiên Bích đuôi mày khẽ nhướn, cười lạnh một tiếng, theo Niếp Thập Tam ra khỏi thạch thất.

Tô Tiểu Khuyết nhú mồm đuổi theo sau, ầm ĩ la lên: “Ngươi ghen tị!”

Đường Nhất Dã trầm ngâm nói: “Tạ sư huynh không hẳn hồ đồ như vậy... Tiểu Khuyết, Tứ Hải là một cô nương tốt, chỉ là lúc các người xa nhau, niên kỷ hãy còn nhỏ, người tin chắc nàng thật sự thích người? Có thể chờ người suốt ba năm?”

Tô Tiểu Khuyết dò xét hần nửa ngày, kết luận: “Người cũng ghen tị.”

Khi về tới Lạc Vân Phong, trời đã chạng vạng tối, Niếp Thập Tam nói: “Ngày mai các người có thể xuống núi rồi.”

Ba người cũng không quá ngạc nhiên, vừa rồi khi Niếp Thập Tam tặng đao, trong lòng đã mơ hồ có linh cảm, bất quá lúc thật sự nghe thấy lời này, vẫn không khỏi khổ sở luyến tiếc.

Phóng tầm mắt nhìn lại, dưới ánh hoàng hôn Bạch Lộc Sơn trắng lệt lệt, trùng trùng điệp điệp như bất tận, nghe hà vân hải cuộn cuộn trôi, cả biển trời thấm đượm thần quang ly hợp.

Bảy năm xuân hạ thu đông, đều trải qua ở nơi này.

Tô Tiểu Khuyết nhìn vào đáy mắt chứa bao năm tháng của Niếp Thập Tam, thái dương đã nhuộm màu phong sương, không khỏi có chút ghen ngào: “Niếp thúc thúc... Ta không nỡ xa người.”

Niếp Thập Tam luôn luôn lãnh đạm, chỉ điểm võ công cũng chỉ là dạy lướt qua, nhưng mỗi lần nhìn đến thân ảnh cao lớn mà cô độc của hần, Tô Tiểu Khuyết luôn cảm nhận được một sự an tâm ấm áp không nói nên lời.

Ký ức mất đi là nhờ vị Niếp thúc thúc này giúp mình tìm lại, khoảnh khắc khôi phục trí nhớ kia, cũng là người vội vàng vòng tay ôm lấy mình.

Vòng tay kia, chính là cả đất trời bao dung cùng trân trọng, không ngôn từ nào có thể diễn tả.

Niếp Thập Tam nhìn hần, lại nói: “Các người cũng không tính là đệ tử của Bạch Lộc Sơn, sau khi xuống núi mỗi người một nơi, giang hồ hiểm ác, hãy tự bảo trọng.”

Đêm xuống, Đường Nhất Dã nghe thấy Tô Tiểu Khuyết trần trọc thao thức, không khỏi thở dài: “Ngủ không được sao? Chúng ta trò chuyện đi?”

Tô Tiểu Khuyết hiếm khi nghiêm túc: “Nhất Dã, mấy năm trước đây ta mỗi ngày đều cân nhắc chuyện xuống núi, dưới chân núi là nơi phồn hoa náo nhiệt tràn đầy lạc thú, nhưng ngày mai thật sự phải đi thì...”

Nói xong lại vùi đầu vào gối, im lặng, mãi một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ta từ nhỏ không cha không nương, không người trông nom lo lắng, ở Cái Bang vô cùng khoái hoạt, nhưng cũng không ai thực sự muốn ta nên người... Ta thật hy vọng Niếp thúc thúc chính là phụ thân ta...”

Đường Nhất Dã khan giọng: “Tiểu Khuyết...”, dường như hạ quyết tâm, “Ta không biết phụ thân thân sinh của ngươi là ai, nhưng ngươi có thể gọi ta là ca ca...”

Thanh âm Tô Tiểu Khuyết từ trong gối truyền ra, có chút buồn bã, cũng có chút mỉa mai: “Ngươi là sư huynh của ta.”

Đường Nhất Dã đang định mở miệng, chỉ nghe cửa sổ “phanh” một tiếng bị chướng phong mở ra, Tạ Thiên Bích đứng bên ngoài, nói: “Ra đây uống rượu.”

Tô Tiểu Khuyết từ trên giường nhảy xuống, theo cửa sổ bay ra, hỏi: “Rượu đâu?”

Đường Nhất Dã lắc đầu, đi đến trước giường Tô Tiểu Khuyết xách lên đôi hài của hắn, đẩy cửa bước ra.

Tạ Thiên Bích cùng Tô Tiểu Khuyết đã sớm ngồi dưới giá tường vi, bên cạnh bày ba vò rượu.

Đường Nhất Dã ngồi xuống, hỏi: “Rượu ở đâu ra?”

Tạ Thiên Bích mở một vò, ném vào tay hắn, nói: “Y thần được lư sau núi.”

Ở đất Thục dân phong vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh, người của Đường gia cũng thích uống rượu thích ăn cay. Đường Nhất Dã ngửa cổ uống một ngụm lớn, tán thưởng: “Thiên Dao Tử quả nhiên hảo sắc khoái!”

Tạ Thiên Bích hiếm khi thấy Đường Nhất Dã hào hứng thế này, liền hưng phấn theo, nhất thời cũng buông thả, nghiêng cả vò rượu, một cổ chất lỏng sóng sánh như bạc rót thẳng vào trong miệng.

Tô Tiểu Khuyết thái độ khác thường, ôm vò rượu lẳng lẳng uống, không nói lấy một lời. Đường Nhất Dã thấy hắn thần sắc u sầu, hỏi: “Đúng rồi, tại sao ngươi không khai tên thật với Thẩm Mặc Câu?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Sợ mang phiền toái đến cho Cái Bang.” Hì hì cười: “Đường môn ở đất Thục, ngoài tầm với của Thất Tinh Hồ, còn bang chúng Cái Bang phân bố khắp Trung Nguyên, Thẩm Mặc Câu nếu ghi hận, Lộ bang chủ có lẽ sẽ rất đau đầu.”

Tạ Thiên Bích càng uống nhân thần càng sáng, thế nhưng thanh âm so với ngày thường nhu hòa đi vài phần: “Đường sư huynh ngày mai hẳn là quay về Thục Trung, Tiểu Khuyết, sau khi xuống núi ngươi đi đâu?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Tổng đà Cái Bang ở Tương Châu. Còn ngươi?”

“Xích Tôn Phong.”

Đường Nhất Dã uống cạn vò rượu, cao giọng nói: “Ba tháng sau, Hoài Long Sơn náo nhiệt mở đại hội võ lâm, chúng ta sẽ gặp lại.”

“Bằng” một tiếng, Tô Tiểu Khuyết buông vò rượu, đổ rạp người xuống đất, sắc mặt ửng đỏ, quả nhiên đã say khướt.

Tạ Thiên Bích cười ầm lên.

Lúc này chính là mùng một, bầu trời đêm không trăng không sao, bóng tối như thủy triều bá đạo phủ xuống, cùng với hương rượu nồng đậm, đem ba người say sưa dung nhập vào đêm xuân ấm áp. Điều cảm thấy tình này cảnh này, suốt đời không quên.

Sáng sớm hôm sau, ba người xuống núi, nhưng là Tần Văn Tiểu tổng tiền.

Tần Văn Tiểu thấy Tô Tiểu Khuyết thi thoảng lại ngoái đầu nhìn, cười nói: “Sư phụ các người không đến đâu, hẳn nhiều năm trước đã lập thệ, sẽ không bao giờ xuống núi nữa.”

Tô Tiểu Khuyết thở dài, nói: “Tần cô cô, chúng ta đi đây, sau này sẽ trở về thăm người.”

Tần Văn Tiểu thấy tóc hắn bị gió thổi tung, vươn tay giúp hắn chỉnh trang lại, thở dài: “Lúc lên núi vẫn còn là một hài tử, hiện tại đã cao lớn hơn ta nhiều rồi!”

Nhớ tới một chuyện, cười nói: “Sư phụ người nhờ ta nói với người, họa từ miệng mà ra, sau này bớt kiểu ăn nói hàm hồ như là khen ai đó thích hợp làm nam sủng đi.”

Tô Tiểu Khuyết cười ha ha: “Tên Thẩm Mặc Câu kia quả thật rất giống...” Liền bị Tần Văn Tiểu trừng mắt ngăn lại.

Nhìn ba người lên ngựa, Tần Văn Tiểu rốt cuộc cũng không đành, đôi mắt ngấn lệ dần đi dần lại: “Nhớ hảo hảo bảo trọng, Nhất Dã phải đa tâm hơn, Thiên Bích nên bớt tạo sát nghiệt, Tiểu Khuyết đừng gây chuyện thị phi... Nếu không ta đánh gãy chân các người!”

Vung roi, trên đường hoa khai, đào sáng hơn tuyết, thiếu niên hành tẩu giang hồ.

Đệ thập nhị chương:

.... Tạ Thiên Bích trầm tư một lát, hỏi ngược lại: “Nếu những lời hắn nói đều là sự thật thì người sẽ thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết chẳng chút nghĩ ngợi: “Niếp thúc thúc sao có thể là loại người bất chấp thiên lý luân thường như thế? Lão nhân kia nói bậy mà ngươi cũng tin?”

Tạ Thiên Bích lạnh lùng đáp: “Hải nhị gia tuy đáng ghét, nhưng chuyện này không phải bịa đặt mà ra. Người mà Niếp thúc thúc yêu đích thực là một nam nhân, tên Hạ Mẫn Chi.”....

13. Quyển 1 - Chương 12

Edit: Phúc Vũ

Đầu tháng Năm, Hoài Long Sơn.

Đại hội võ lâm mười năm một lần phi thường náo nhiệt, hào kiệt từ các đại môn phái và các đường đồng loạt lên núi. Có câu, văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị (1), ai ai cũng muốn trở tài trong đại hội lần này.

Thế hệ của mười năm trước đã thể hiện trọn vẹn mọi tinh hoa, nếu không công thành danh toại thì là mai một tài năng. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, “Để xem con sóng của hôm nay liệu có thể xô lên con sóng ngày hôm qua hay không”, Thảm Mặc Câu một bên thưởng thức hai khóa anh hồng trước ngực Lý Thương Vũ, một bên cứ thể cười nói.

Lý Thương Vũ di chuyển thất lưng, khúc khích cười bên tai Thảm Mặc Câu: “Cung chủ lại chê cười rồi...”

Thảm Mặc Câu vỗ vỗ cặp mông sáng mịn như phấn của hắn: “Tự ngồi lên đi.”

Lý Thương Vũ ngậm lấy một thớ tóc, y lời làm theo.

Mấy năm nay Lý Thương Vũ vẫn luôn ăn kỳ dược Thần Nữ Hương của Thất Tinh Hồ, da thịt ngày càng trắng trẻo non mềm, thất lưng mảnh mai, cặp mông đầy đặn, nhìn từ sau không khác gì nữ tử, chỉ là phía trước ngiêt cần lại dựng đứng, khiến thân thể kiều mỵ của hắn càng mang thêm vài phần quý dị.

Nội bích ấm nóng chặt chẽ không chút khó khăn nuốt lấy cự vật dị thường to lớn của Thảm Mặc Câu. Hắn thống khoái trêu: “Thương Vũ đúng là trời sinh mị hoặc, hậu đình lại càng tinh tế, chặt, nóng, trơn, bốn phẩm chất phong hoa tuyết nguyệt đều có đủ a.”

Lý Thương Vũ đôi mắt khép hờ nhòe đi vì lệ, ướm át câu dẫn, miệng còn y y ô ô rên rỉ phóng đảng, Thảm Mặc Câu ở bên trong không ngừng trườn động, khi nông khi sâu, lúc mạnh lúc nhẹ, thoát nhanh thoát chậm, khuynh đảo xô xiên, như thể trầm mê trong đó, nhưng nhãn thần lại lãnh tỉnh thanh minh, tuyệt không nhiễm lấy nửa phần dục vọng.

Mỗi lần Thắm Mặc Câu ra vào, Lý Thương Vũ đều hưng phấn đến run rẩy không thôi, hiến dâng toàn bộ thể xác lẫn tâm hồn đang chìm đắm trong dục vọng. Trên bờ mông đầy đặn đã ướt đầm những giọt mồ hôi trong suốt lấp lánh, mông mở rộng, hậu huyết phần hồng không nhịn được co rút rồi lại giãn ra, không lâu sau, Lý Thương Vũ cắn chặt răng, toàn thân run rẩy, một trận loạn động kịch liệt từ hậu đình truyền đến, vô pháp khống chế, hai chân đột ngột duỗi thẳng, yếu ớt bắn lên bụng Thắm Mặc Câu. Thắm Mặc Câu nhẹ nhàng đỡ tấm thân vô lực của hắn ngã ra sau, ngón tay thấm chút dịch lỏng mà hắn bắn ra, thoát nhìn trong suốt đến bất thường, không khỏi thở dài: “Thương Vũ a... Cả đời này người tuyệt không thể có con nối dõi, thật sự không hối hận sao?”

Lý Thương Vũ tựa cằm lên bờ vai ngọc thạch của Thắm Mặc Câu, từ trong đôi mắt đang khép hờ hiện ra hàn quang: “Tuyệt không hối hận. Cung chủ... Thương Vũ quyết phải làm chương môn phái Nhạ Đãng, phải uy chấn giang hồ, khiến người người kính sợ... để những kẻ từng khinh thường ta đều phải hối hận vì mình đã sinh ra trên đời này!”

Thắm Mặc Câu mỉm cười, xoay người đặt Lý Thương Vũ dưới thân: “Người có chí khí như vậy, đúng là thập phần giống ta năm xưa... Tốt lắm!”

Xuân Sắc ổ nằm sâu trong Hoài Long Sơn, ngàn hoa khoe sắc, cỏ xanh mơn mớn, chính là một thạch đài thiên nhiên, nơi ba ngày sau diễn ra đại hội võ lâm, quần hùng tỷ thí.

Sơn Nguyệt bình (bình là một chỗ đất bằng phẳng) cách Xuân Sắc ổ một con suối, những ngày gần đây khách điểm Vân Lai trên bình quả thực sinh ý rất tốt, toàn bộ phòng trên lầu đều đã được thuê, phạn đường (nhà ăn) dưới lầu cũng vô cùng đông đúc.

Bà chủ điểm là Tra Kim Hoa (em của Tra Kim Dung à =)))))) khuôn mặt điêu ngoa trắng tròn mập mạp, cười đến ngũ cốc phong đăng lục súc hưng vượng (ý chỉ bà chủ cười vô cùng xán lạn vì làm ăn phát đạt ^^!), mấy hôm nay thái độ với lão công là Đỗ Bài Cửu cũng nhu hòa hơn. Đỗ Bài Cửu ngày nào cũng ôm vô rượu lê la đây đó, lúc say thì nhiều, lúc tỉnh táo không được bao nhiêu, còn ao ước Hoài Long Sơn ngày ngày đều là đại hội võ lâm, để sau đó có thể tự mình mở một phố bán quan tài, tha hồ hốt bạc.

Lúc này đang giữa ngo, Tra Kim Hoa ngồi ngay ngắn sau quầy án (giống như quầy thu ngân í ^^), một thân y phục lụa là ánh vàng rực rỡ, trăm cài lược giắt đầy đầu, đôi môi đỏ tươi ướt át, bộ ngực vĩ đại trắng tuyết nửa kín nửa hở, lớn tiếng thúc giục đường quan tiểu nhị mau chóng bưng rượu và thức ăn lên cho khách.

Trong đại sảnh ngược lại không hề huyền ảo, mọi người đều đang chăm chú nghe một lão nhân râu vàng kể chuyện.

Lão nhân râu vàng này vóc người thấp bé gầy gò, nhưng nhân thần cực kỳ linh hoạt, chính là Hải Nhị gia của Áp Hình môn.

Áp Hình môn đóng tại Nam Hải, chỉ là một môn phái nhỏ không mấy tiếng tăm trên giang hồ, nhưng Hải Nhị gia lại là kỳ nhân, công phu bơi lặn siêu phàm thì không nói, công phu lắm chuyện quả thật thiên hạ hiếm thấy.

Nhân vật sự tình, riêng tư bí mật chôn sâu trong lòng, thậm chí là một tật xấu nào đó của các môn các phái, lão đều không hề biết giữ mồm giữ miệng, nắm được tin tức độc nhất vô nhị nào cũng nhất định phải kể cho mọi người nghe, vô cùng to gan, chẳng chút kiêng nể, Thiếu Lâm phương trượng, Nga Mi thần ni, Lô gia Đường môn, Bạch Lộc Xích Tôn, tin tức về ai cũng dám nói, cư nhiên có thể bình yên vô sự sống đến từng tuổi này, cũng coi như là một chuyện khôi hài.

Lúc này Hải Nhị gia đang phì phò tẩu thuốc trên tay, một bàn rượu thịt cũng không đụng tới, trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, nước bọt tung bay thao thao bất tuyệt, quả thật hết như đứng trên đỉnh núi phóng tầm nhìn thấu tóm toàn bộ chuyện lớn chuyện nhỏ trong thiên hạ.

“Đại hội võ lâm lần này rất khác thường, năm xưa chỉ có tân nhân tiểu bối mới thí diễn võ nghệ, lần này hẳn là ngoại lệ, mấy tháng trước Thiếu Lâm bị nhân vật thần bí tập kích, Thất Tinh đại sư trọng thương chưa lành, ngôi vị minh chủ này, ắt phải nhường lại rồi.”

Thấy mọi người đều dừng đưa ngóng nhìn mình, càng thêm cao hứng: “Bao năm qua, ngôi vị minh chủ luôn rơi vào tay Thiếu Lâm, lần này Thiếu Lâm rút lui, không biết bảo tọa này sẽ thuộc về ai...”

Một nữ tử trẻ tuổi ngắt lời: “Có môn phái nào có thể sánh với Thiếu Lâm? Ta thấy hơn phân nửa vẫn là đệ tử Thiếu Lâm chiếm ngôi đầu.”

Hải Nhị gia bị xen ngang, cực kỳ bất mãn, nhưng thấy nữ tử này đoan trang mỹ mạo, lửa giận cũng vơi đi nửa phần, tỉ mỉ đánh giá một phen, để ý sau lưng nàng lộ ra một đoạn chuỗi đao, trên đó khắc hình bát quái nho nhỏ, lập tức cười nói: “Vị nữ hiệp Bát Quái môn đây võ công nhất định không tệ, nhưng kiến thức chỉ e không bằng lão nhân a.”

Ho khan một tiếng, nói: “Mười năm qua võ lâm xuất hiện không ít nhân tài, trong tứ đại thế gia, Đường gia nhân tài đặc biệt dồi dào, Đường Nhất Tinh và Đường Nhất Thùy công phu ám khí không hề thua kém Đường lão gia, còn tam thiếu gia Đường Nhất Dã, tháng trước chỉ trong mười chiêu đã đánh bại Bát Quy khoái đao xưa nay khó ai địch nổi, quả là thiếu niên anh kiệt. Hoa Mãn Y của Hoa gia, Thượng Quan Vân Khởi của Thượng Quan gia, Tư Mã Thiếu Xung của Tư Mã gia, đều đã có thể sánh với thế hệ trưởng bối.”

Hoa Mãn Y cùng Thượng Quan Vân Khởi đang im lặng ngồi ở dãy bàn phía đông đại sảnh, nghe lão nhân này nhắc tới tính danh của mình, đều có vài phần đắc ý, nâng chén uống một ngụm rượu, miễn cưỡng kiềm nén vẻ cao hứng, cất lực bày ra bộ dáng khiêm tốn khi được khen, giữ vững thần khí điềm tĩnh.

Nhưng trong lòng mỗi người đều thầm nghĩ: “Vân Khởi mặt rỗ này mà cũng được tính sao!”

“Tiểu tử Hoa Mãn Y ngạo mạn kia thiếu niên anh hùng cái rắm!”

Hải Nhị gia lại nói: “Chưa hết, trong thất đại kiếm phái, Tổng Thiên Phong của Tê Hà, Tê Đào của Nhậm Đãng xem ra cũng rất có tiền đồ, Nga Mi tiểu thất kiếm càng lợi hại.”

“Nhậm Đãng không phải có Lý Thương Vũ từng học nghệ ở Bạch Lộc Sơn sao, như thế nào vẫn không sánh

kip sư huynh đồng môn Tề Đào của hần?” Đại đệ tử Ngũ Đài phái Đồng Duyên Anh lên tiếng hỏi.

Hải Nhị gia nhận ra Đồng Duyên Anh, biết hần là cao thủ về Ngũ Lang Bát Quái côn cương mãnh tuyệt luân, tình tình thẳng thắn, lập tức vuốt râu cười nói: “Hiền chất có điều không biết rồi, Lý Thương Vũ này kiếm pháp tuy ngoan độc tàn nhẫn, nhưng nội lực chỉ ở mức tầm thường, sơn chủ Bạch Lộc Sơn cũng không phải thần tiên, thấy khó bề chỉ điểm, liền trục xuất hần hạ sơn.”

Nữ hiệp Bát Quái môn kia đột nhiên mở miệng hỏi: “Nghe nói Lý Thương Vũ dung mạo còn đẹp hơn cả nữ tử, việc này là thật sao?”

Hải Nhị gia trộm cười một tiếng: “Đúng vậy... Hắc hắc, tiểu lão nhân thật ra có một chuyện không rõ lắm.”

Dứt lời lại trầm ngâm phì phò tẩu thuốc, chỉ chờ có người hỏi “Chẳng hay Hải Nhị gia đây còn có chuyện gì không rõ?”, ai ngờ đợi những nửa ngày, mọi người cũng chỉ tròn mắt nhìn lão, im lặng trông ngóng câu tiếp theo.

Hải Nhị gia trong lòng bức xúc, thầm mắng đám người này không hiểu cái gì gọi là khơi gợi, gân cổ khụ một tiếng lấy đà, nói: “Sơn chủ Bạch Lộc Sơn huyền thoại kia tuy võ công tuyệt thế, nhưng lại yêu thích nam sắc, với mỹ mạo của Lý Thương Vũ mà nói, vì sao còn bị trục xuống núi? Thực khiến người ta phải đau đầu mà vẫn chưa thể lý giải a!”

Lời vừa nói ra, kinh tâm động phách, cả đại sảnh chìm vào trầm mặc, đều cảm thấy lão nhân này quả nhiên ô ngôn uế ngữ.

Hoa Mãn Y phần nộ, đập bàn đứng lên: “Lão hồn đản kia, đừng ăn nói hàm hồ!”

Hải Nhị gia tựa hồ đã quen bị người khác mắng như thế, không chút tức giận, thấy thiếu niên này cầm y hoa phục, mày kiếm mắt phượng, thất lưng đeo Thu Ngư song đao, lập tức ôm quyền chào hỏi: “Ra là thiếu gia của Thần Châu Hoa gia?”

Thân thủ bất dả tiểu kiếm nhân (giơ tay không tát kẻ đang cười), Hoa Mãn Y chỉ nói: “Người không cần quản ta là ai, ta chỉ muốn nói cho người biết, Giang Nam đệ nhất mỹ nhân năm xưa Tần Văn Tiếu đang ở bên cạnh sư phụ ta trên Bạch Lộc Sơn!”

Hải Nhị gia không nói chỉ cười, Thượng Quan Vân Khởi tiếp lời: “Người muốn nói gì cứ nói, đừng cười đến gian xảo như vậy.”

Hải Nhị gia đợi cho bọn họ sốt ruột, mới chậm rãi mở miệng: “Các người thì biết gì? Hai mươi năm trước Niếp Thập Tam đột nhiên rời Bạch Lộc Sơn ngao du sơn thủy, sau khi trở về lại lập trọng thệ sẽ không bao giờ xuống núi nữa, các người có biết đều là vì ai không?”

Thấy không ai dám ngắt lời, tự thấp giọng nói: “Không phải vì đệ nhất mỹ nhân gì đó, mà là vì một nam

tử, nam tử kia chính là huynh trưởng hần, nghe đồn mỹ mạo vô song, người giờ đã an nghỉ trên đỉnh Bình Tử Phong, cho nên mới có chuyện năm ấy tứ đại cường môn bỏ mạng tại Bình Tử Phong, cao thủ các phái khi lên tới Giải Kiếm Đình cũng đành thất chí quay về...”

Nhắm nháp một ngụm trà, đang định kể tiếp, đột nhiên mắt hoa cả lên, liền sau đó môi răng kịch liệt đau nhức, nhin không được “ay da” một tiếng, định thần nhìn lại, phát hiện một khúc xương gà rơi trên bàn, biết mình bị ám toán, vội ngẩng đầu đảo mắt nhìn chung quanh, thấy mọi người đều thần sắc không đổi, hiển nhiên thủ phạm không phải bọn họ, chỉ có một người ngồi bên cửa sổ phía tây cười lạnh vài tiếng, nhưng là ngồi xoay lưng lại, bạch y lãnh ngạo, trên bàn tuyệt không có thịt gà, có lẽ cũng không phải hần.

Đương lúc kinh ngạc hoài nghi, lại bắt gặp một tên ăn mày đang nằm nghiêng ngay cửa điếm, một bên phơi nắng một bên gặm đùi gà, mục quang vừa tương giao, hần liền duỗi lưng vươn vai, cười hì hì nói: “Món gà này tên là Hoa nhi thâu lai, tư vị thế nào a?”

Chính là Tô Tiểu Khuyết.

Thượng Quan Vân Khởi trầm giọng hừ một tiếng, Tô Tiểu Khuyết nhìn thấy bọn họ như nhìn thấy thân nhân, dị thường thân thiết chào hỏi: “Thượng Quan thiếu gia, Hoa thiếu gia hảo a!”

Hần đã khôi phục phong thái của đệ tử Cái Bang, mái tóc dài quá nửa buộc lên, một thân thô bố y sam, chắp thêm vài mảnh vá đỏ đỏ vàng vàng, tay áo xắn lên cao, lộ ra cánh tay thon dài trắng nõn, trên tay cầm đùi gà, từ tóc đến móng tay đều thật thanh khiết, nhưng khuôn mặt lại lấm lem vài vết tro xám.

Hải Nhị gia thông minh, thấy tiểu ăn mày này quen biết Thượng Quan Vân Khởi và Hoa Mãn Y, nháy mắt liền đoán được thân phận của hần, không dám chậm trễ, ôm quyền nói: “Nguyên lai là Tô Thiếu bang chủ của Cái Bang... Tiểu lão nhân hữu lễ.”

Tô Tiểu Khuyết liếc tà lão một cái, mắng: “Hữu lễ cái rắm! Miệng người đúng là không khác gì mao xỉ chậu tiểu, nếu không vì thấy người đầu không còn tóc râu ria vàng héo, hôm nay ta đã cho người ném mùi rặng rụng đầy đất rồi, cút đi!”

Hải Nhị gia thấy yếu thế, động thủ cũng tuyệt đối không có lợi, chỉ đành mang theo cái bụng rỗng như Tái ngoại nam hoang (vùng hoang vu phía nam Vạn Lý Trường Thành), bao nhiêu giai thoại về những nhân vật của ma giáo tà phái đều nuốt trở lại, cúi đầu đi về phòng.

Tô Tiểu Khuyết một tay bưng cái chén vỡ, một tay ôm gậy trúc, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước vào khách điếm.

Mi mắt dày lớp lớp phấn của Tra Kim Hoa giật liên hồi, rống giận: “Ăn mày thói, rút cặp chân bẩn tiện của người về cho ta!”

Quy củ Cái Bang tất nhiên không cho phép bang chúng dùng võ ức hiếp thường dân, Tô Tiểu Khuyết đành phải lùi lại, cười nói: “Nhiều năm không gặp, chẳng hay hai vị sư huynh có thể mời tiểu đệ một bữa

không?”

Hoa Mãn Y còn đang chần chừ, đã nghe một thanh âm trầm thấp lãnh đạm vang lên: “Ta mời.”

Chính là bạch y nhân ngồi bên cửa sổ phía tây, vừa thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, Tô Tiểu Khuyết lập tức mừng rỡ: “Ngươi đến rồi sao?” Vội vàng tiêu sái bước tới, còn không quên làm mặt quỷ với Tra Kim Hoa.

Hoa Mãn Y cả kinh: “Tạ Thiên Bích!”

Mấy năm gần đây ma giáo ngày càng phô trương thanh thế, thủ đoạn lợi hại, vô lâm Trung Nguyên vừa sợ vừa hận, không ngờ thiếu chủ Xích Tôn Phong dám đơn độc một mình đến đây, còn vô thanh vô tức ngồi trong khách điểm, cả sảnh đường nhất thời huyên náo hẳn lên.

Thượng Quan Vân Khởi và Hoa Mãn Y đã bốn năm không gặp Tạ Thiên Bích, tự thấy bản thân võ công tiến triển cực tốt, liếc mắt nhìn nhau, đao kiếm đã rời vỏ, chờ thời cơ liên thủ chế địch.

Tạ Thiên Bích chỉ nhìn thoáng qua, vung tay, đôi đũa liền bay vút lên, rút đao khỏi vỏ, đao quang chợt lóe, sáng rực cả sảnh đường, trong nháy mắt hai cây đũa trúc đã bị tước dọc thành mấy trăm thanh que mảnh, chỉnh chỉnh tề tề, mỗi thanh que mỏng manh như sợi tóc, tuy phẩm chất bình thường, nhưng so với tình điều tể khắc còn đều đặn hơn nhiều.

Tạ Thiên Bích tra đao vào vỏ, đạm đạm nói: “Hai vị sư huynh gấp cái gì? Chúng ta lúc ở trên núi cũng đánh nhau không ít, ba ngày sau nếu có cơ hội luận bàn, đến lúc đó xin lĩnh giáo.”

Chứng kiến phần đao lực này của hắn, Hoa Mãn Y sắc mặt trắng bệch, không nói một lời đã vội vã bỏ đi.

Thượng Quan Vân Khởi không khỏi hoảng loạn, biết địch thủ vượt xa mình, bèn nói: “Tô Tiểu Khuyết, ngươi cầu kết ma giáo yêu nhân, không sợ tổn hại đến thanh danh Cái Bang sao?”

Dứt lời để lại một đĩnh bạc liền bỏ đi.

Tô Tiểu Khuyết cười khở: “Liên quan gì tới ta a? Chọn quả hồng nào mềm mà nặn sao? Thấy đánh không lại người thì quay qua mắng ta.”

Tạ Thiên Bích vẫy tiểu nhị gọi thêm vài món, nhìn Tô Tiểu Khuyết, nói: “Mặt ngươi bần quá!”

Tô Tiểu Khuyết đồng dạng nói: “Ta ngày thường rất anh tuấn, không bần chút không giống ăn mày a.”

Tạ Thiên Bích chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, mỉm cười: “Dù có bôi tro trát trấu cũng vẫn không giống.”

Tô Tiểu Khuyết nhất thời không rõ hẳn có ý gì (em à, ý ảnh là khen em đẹp á =))), ghé sát vào người hẳn cười nói: “Chúng ta mở đại hội võ lâm, tiểu ma đầu người chạy tới làm gì a?”

Tạ Thiên Bích đáp: “Thừa cơ xúi giục võ lâm Trung Nguyên nội chiến, nhân tiện đoạt luôn ngôi vị minh chủ.”

Tô Tiểu Khuyết hoảng kinh đến cả đôi đũa trong tay cũng run lên, một khối thịt vịt bay thẳng về hướng Tạ Thiên Bích, Tạ Thiên Bích vung đũa kẹp lấy, đưa lên miệng ăn, cười nói: “Ta chỉ thuận miệng thôi.”

Tô Tiểu Khuyết hạ giọng: “Dọa chết ta... Coi chừng võ lâm chính đạo liên thủ giết người a.”

“Vậy người có hùa theo giết ta không?”

Tô Tiểu Khuyết gấp một khối kim ngân đề tử (món này là gì thì tớ chịu =.=! Hình như làm từ thịt heo ~): “Gân người ta còn nhai được, nói xem ta có gan giết người không?”

Nghĩ nghĩ, nghiêm mặt hỏi: “Vừa rồi lão đầu thối kia hồ ngôn loạn ngữ, người sao không ra tay? Để mặc hắn phỉ báng Niếp thúc thúc?”

Tạ Thiên Bích trầm tư một lát, hỏi ngược lại: “Nếu những lời hắn nói đều là sự thật thì người sẽ thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết chẳng chút nghĩ ngợi: “Niếp thúc thúc sao có thể là loại người bất chấp thiên lý luân thường như thế? Lão nhân kia nói bậy mà người cũng tin?”

Tạ Thiên Bích lạnh lùng đáp: “Hải Nhị gia tuy đáng ghét, nhưng chuyện này không phải bịa đặt mà ra. Người mà Niếp thúc thúc yêu đích thực là một nam nhân, tên Hạ Mẫn Chi.”

“Niếp thúc thúc vì cái chết của y, phiêu bạc bên ngoài suốt mười năm, đời này quyết không yêu người thứ hai.”

Tô Tiểu Khuyết biết Tạ Thiên Bích tuyệt không bịa chuyện gạt mình, càng không nói lời thù dật hãm hại Niếp Thập Tam mà hắn luôn tôn kính, nhất thời chần chừ, chỉ lú lú nói: “Sao lại như vậy?”

Tạ Thiên Bích nhún mày hỏi dồn: “Yêu nam nhân thì đã sao? Người liền thấy người bệnh hoạn? Người liền không còn là Niếp thúc thúc của người?”

Tô Tiểu Khuyết ghen hờn, trong lòng rối như tơ vò, lắp bắp: “Ta... ta không biết...”

Tạ Thiên Bích cực kỳ thất vọng, đứng dậy toan bỏ đi, nhưng tay áo bị níu chặt, hóa ra là Tô Tiểu Khuyết ghì lại, lập tức cười lạnh hỏi: “Thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết đáp: “Niếp thúc thúc tất nhiên là người ta kính trọng nhất, chỉ là... chỉ là... chuyện này không khỏi quá mức...”

Kinh thế hãi tục? Trái với luân thường? Nhưng tựa hồ cũng chẳng hại đến ai.

Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lắc đầu: “Ta không rõ nữa...”

Tạ Thiên Bích giật rách tay áo: “Không rõ thì không rõ vậy.”

Bước ra khỏi điểm.

Tô Tiểu Khuyết cứ thế ôm nửa mảnh tay áo bị rách kia, suốt một lúc lâu vẫn chưa hồi thần lại, mãi đến chiều tối trở về cứ điểm của Cái Bang, vẫn là một bộ dáng thả hồn trên mây.

Kinh Sở đưa hần một cái màn thầu, cười nói: “Báo cho người một tin vui.”

Kinh Sở là đệ tử chân truyền của Lộ Ất, lớn hơn Tô Tiểu Khuyết năm tuổi, là nhân tài kiệt xuất mới nổi của Cái Bang, khí chất phục chúng, tích góp công lao được thăng tới chức vị sáu tui (2), từ nhỏ đã lo cho Tô Tiểu Khuyết, vừa ăn xin vừa luyện công, cùng nhau đánh bạc vui đùa, cảm tình rất tốt.

Lần này đến Hoài Long Sơn, biết Tô Tiểu Khuyết một lòng thương nhớ Lệ Tứ Hải, liền phân phó bang chúng, một khi Phi Phượng Môn lên núi, phải tức khắc hồi bẩm.

Tô Tiểu Khuyết nghe hần nói vậy, có chút cao hứng, hỏi: “Tứ Hải bọn họ đã đến rồi phải không?”

Kinh Sở gật đầu: “Họ trú tại Vong Ưu Hiên cách đây không xa.”

Tô Tiểu Khuyết khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu thả lỏng toàn thân nghĩ đến Lệ Tứ Hải, nghĩ đến cặp mắt sáng như sao, đôi môi anh đào, tóc mây đen nhánh, mày như lông vũ, còn hai cái răng thỏ kia nữa, nghĩ một hồi trong đầu đột nhiên lóe lên một vấn đề: Thích Lệ Tứ Hải so với thích một nam tử... tỷ như Thượng Quan Vân Khởi, thì có gì khác biệt?

Khác biệt rất lớn a.

Thượng Quan Vân Khởi khuôn mặt chỉ chút những rỗ, rỗ lớn chứa rỗ nhỏ, rỗ nhỏ lại chứa rỗ nhỏ hơn nữa, trong rỗ nhỏ hơn nữa có lỗ chân lông, trong lỗ chân lông lại có một chấm đen đen, rồi từ chấm đen đen mọc ra một sợi lông dài dài~~~~

Tô Tiểu Khuyết ghê tởm rùng mình một cái, quyết định đổi đối tượng so sánh, ngón tay nghịch loạn trong tay áo, vừa vịn chạm tới mảnh tay áo kia của Tạ Thiên Bích, nhớ đến lúc này hần giận dữ bỏ đi, trong

lòng khổ sở hổ thẹn thì không nói, lại còn có thêm một loại tư vị cổ quái khó hiểu.(này gọi là yêu đó cưng =))))))

Kinh Sở thấy hần hồn vía cứ ở tận đâu đâu, dường như có điều suy nghĩ, vội nghiêm mặt khuyên nhủ: “Tiểu Khuyết huynh đệ, Cái Bang chúng ta đều là nhân vật hiệp nghĩa, tuy thường ngày tay chân không sạch sẽ, nhưng cũng là do thói quen vô pháp sửa đổi, bất quá người phải nhớ kỹ, chúng ta có thể trộm gà trộm chó, nhưng tuyệt đối không thể bắt cóc tiểu nữ nhi, bằng không chẳng phải sẽ trở thành hái hoa tặc người người phỉ nhổ sao?”

Tô Tiểu Khuyết thấy hần hiểu lầm, không khỏi dở khóc dở cười, lại nổi hứng trêu đùa, nói: “Ta cứ muốn thừa dịp tối trời đi bắt cóc trinh nữ một phen thì đã sao.”

Chức Thiếu bang chủ mà hần đảm đương chưa hề có lấy nửa phần uy nghiêm, Kinh Sở lập tức sầm mặt nói: “Không được!”

Lại thấy vị Thiếu bang chủ này vẻ mặt không cam, biết là ngăn không được, chỉ đành thở dài, lùi thêm một bước, thỏa hiệp: “Nếu người thật sự muốn đi, ta đi với người vậy.”

Tô Tiểu Khuyết hoan hô một tiếng, kéo Kinh Sở mà chạy.

Gió đầu hạ đặc biệt mát mẻ, những loài hoa vô danh trên núi tỏa hương ngào ngạt, Tô Tiểu Khuyết một đường phi nước đại, Kinh Sở dần dần theo không kịp, không khỏi oán thán: “Người chậm một chút cho ta nhờ! Chỉ là một nữ nhi thôi mà, sẽ không mọc cánh bay đi đâu!”

Tô Tiểu Khuyết buồn cười thả chậm cước bộ, tâm niệm chợt động, hỏi: “Kinh đại ca, người nói ta thích Tứ Hải là đúng hay sai?”

Kinh Sở mỉm cười: “Thích một người là chuyện tốt, có gì không đúng.”

Tô Tiểu Khuyết do dự một lát, thấp giọng hỏi tiếp: “Vậy... nếu ta thích nam tử, tỷ như thích Kinh đại ca người thì sao?”

Kinh Sở bị dọa chết khiếp, bộ pháp rối loạn cơ hồ sắp ngã dúi dụi, đột ngột thối lui, thanh âm run rẩy: “Người... người...”

(1) Văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị: Đã là văn nhân thì không ai dám tự xưng văn chương mình đứng đầu thiên hạ, ngược lại, đối với võ thuật, chẳng ai cam chịu kém người, hàm ý nói việc phân tranh cao thấp trong giới võ lâm là không có hồi kết.

(2) Các đệ tử Cái Bang thường được chia theo đẳng cấp, mới gia nhập là cấp 1, đệ tử 1 túi rồi từ từ theo công lao và thời gian mà thăng cấp từ từ lên 2, 3, 4 ... Cao nhất là các trưởng lão 8, 9 túi, rồi trên nữa là Phó Bang Chủ và Bang Chủ.

Đệ thập tam chương:

... Tạ Thiên Bích nhìn hần chậm rãi xuống núi, thân ảnh biến mất trong bóng đêm, bắt chợt thở dài, khẽ giơ tay, ngón giữa nhẹ nhàng áp lên môi, thấp giọng nói: “Người tốt cuộc là hồ đồ chính tà bất phân, hay là đối với ta đặc biệt quan tâm?”...

14. Quyển 1 - Chương 13

Edit: Lưu Thủy

Beta: Phúc Vũ

Dưới ánh trăng, thấy Tô Tiểu Khuyết mục quang trong suốt, khoe môi mỉm cười, biết hần chỉ thuận miệng nói đùa, liền thở phào nhẹ nhõm, nghiêm giọng: “Tiểu Khuyết, loại đùa giỡn này ngàn vạn lần không nên!”

Tô Tiểu Khuyết liền thoáng cười nói: “Nam hoan nữ ái là chuyện thường tình, nam nhân cùng nam nhân chẳng lẽ lại trái với thiên lý, thế tục bất dung sao?”

Kinh Sở lắc đầu: “Đạo lý thì ta không rõ, những kẻ phú quý dưỡng tiểu nam oa trong nhà để vui đùa thật ra cũng không hiếm lạ, chỉ là người trong võ lâm như chúng ta, đường đường nam tử, há có thể học... học theo loại hành vi vô sỉ đó?”

Suy nghĩ một lát, lo lắng nói: “Tiểu Nhị Tử nói nhìn thấy người ăn cơm cùng Tạ Thiên Bích, có phải là hần dạy người loại chuyện xằng bậy loạn thất bát tao này không... Người tuổi còn nhỏ, không biết tên yêu nhân ma giáo kia gian trá ác độc thế nào, ngàn vạn lần không nên quá thân thiết với hần!”

Tô Tiểu Khuyết cười ha ha: “Tạ sư huynh không phải yêu nhân, người chó có lo lắng thừa thải... Nhanh chút đi, ta còn muốn sớm gặp Tứ Hải!”

Suốt dọc đường đôi chân gần như không chạm đất, phi tới Vong Ưu Hiên, lại không đoan đoan chính chính thẳng đường nhập thất, chỉ lặng lẽ tiến về phía trước, một chiêu Đảo quải kim câu nhẹ nhàng phi thân lên mái ngói, cả một hạt bụi cũng không hề dấy động, đôi chân câu vào mái hiên, treo ngược thân mình trộm nhìn vào bên trong.

Vong Ưu Hiên là một gian phòng rộng rãi, Phi Phượng Môn khoảng chừng hai mươi người, chần nệm trải dọc một hàng từ đông sang tây, Tô Tiểu Khuyết trống ngực đập loạn, đưa mắt tìm kiếm Lệ Tứ Hải trong hai mươi người ở đây.

Chợt thấy bên đông phòng một thiếu nữ đang ngồi dưới đất sửa sang lại chần nệm, bóng lưng mảnh dẻ, trên búi tóc cài một cây trâm màu bạc, chính là cây trâm mà ba năm trước hắn dùng mười hai phi tinh châm cùng ngư lân phiêu bằng vàng làm cả một đêm.

Tô Tiểu Khuyết vô cùng mừng rỡ, chỉ cảm thấy tương tư không khổ sở thì tương phùng làm sao ngọt ngào, đang định nhảy xuống gõ cửa diện kiến, bên tai chợt có tiếng gió rít lên, là Kinh Sở đuổi đến, cũng sầm vai trộm gà bắt chó, âm thầm lộn người phi lên mái hiên, nhẹ giọng hỏi: “Ai là Tứ Hải mà cả ngày người không ngừng nhắc đến?”

Tô Tiểu Khuyết đắc ý vạn phần: “Thì là người xinh đẹp nhất bọn!”

Phi Phượng Môn mỹ nhân không ít, trong hiên có vài nữ tử trẻ tuổi đều thập phần mỹ mạo, cả nam đệ tử cũng ngọc thụ lâm phong tư thái nho nhã, Kinh Sở nhìn nửa ngày, kết luận: “Ai cũng đẹp...”

Tô Tiểu Khuyết cả giận: “Phi! Ăn mày ăn cua chết, cũng là tốt cả sao?” (đại khái chê anh Sở không có mắt nhìn gái =))))))

Chỉ tay: “Nàng mặc áo vàng, ngồi thứ hai từ phải sang.”

Đang nói, một nam tử anh tuấn trẻ tuổi đi đến bên Lệ Tứ Hải, ngồi xuống giúp nàng sắp xếp lại chần đệm, hai người thấp giọng trò chuyện, cực kỳ thân mật.

Tô Tiểu Khuyết vẫn nghe được nhất thanh nhị sở, nam tử kia nói: “Tứ Hải, muội có mệt lắm không? Ta thấy muội vừa rồi ăn rất ít, lát nữa đói bụng thì sao?”

Liền sau đó là thanh âm trong trẻo của Lệ Tứ Hải: “Ta không mệt, La sư huynh, ngày mai đi dạo ngắm Hoài Long Sơn với ta được không?”

“Đương nhiên là được.” La sư huynh kia mỉm cười, ghé sát bên tai Lệ Tứ Hải nhẹ giọng bày tỏ tình ý: “Tứ Hải nói thế nào thì sẽ như thế ấy, sư phụ sư nương đã định hôn ước cho chúng ta, sư huynh sẽ luôn chiều lòng muội, trân trọng muội, quyết không có nửa điểm trái ý muội.”

Thanh âm hắn tuy nhỏ nhẹ, lọt vào tai Tô Tiểu Khuyết, lại không khác gì sấm sét giữa trời quang, chỉ cảm thấy trong đầu âm âm một trận rung chuyển, hai chân bủn rủn buông lỏng khỏi mái hiên, “ba” một tiếng, đã đường hoàng tiếp đất bằng mặt.

Kinh Sở vội xoay người nhảy xuống, vừa dìu hắn vừa gọi: “Tiểu Khuyết, Tiểu Khuyết!”

Một phen kinh động, mọi người trong hiên đã phát giác, Lệ Tứ Hải tính tình nóng vội, lao ra ngoài đầu tiên, lớn tiếng quát: “Ai?” La sư huynh kia là người thứ hai xông đến, kẻ trái người phải đứng sòng vai nhau.

Kinh Sở ngại ngừng cười thi lễ: “Tại hạ Cái Bang Kinh Sở, vị này chính là Tô thiếu bang chủ, từng là đồng môn với cô nương đây, có ý tới thăm cô nương.”

Tô Tiểu Khuyết luống cuống tay chân đứng lên, nhưng trên mặt đã bám đầy bùn đất, cảm vừa vịn đập lên một tảng đá, sưng đến bầm tím, trên mặt chỉ còn đôi mắt là có thể nhìn ra.

Lệ Tứ Hải so với ba năm trước càng thêm phần mỹ lệ, một thân y sam vàng nhạt, dáng người lả lướt, trên cổ áo đính nút thắt hình phượng hoàng, cánh phượng kim ngân, tinh xảo hoa mỹ, càng tôn thêm vẻ duyên dáng cho làn cổ trắng trẻo mịn màng. Nhìn thấy Tô Tiểu Khuyết, mặt nàng thoáng ửng hồng, mừng rỡ kéo tay hắn, cười nói: “Nửa đêm còn chạy tới tìm ta? Vẫn cứ bướng bỉnh như vậy.”

Lại quay qua, nói với La sư huynh kia: “Đây chính là Tô sư đệ mà ta thường nhắc! Bạch Lộc Sơn thực nhàm chán, cũng may có Tô sư đệ bồi ta, bằng không ta đã sớm chết vì buồn a.”

Liền mỉm cười nói với Tô Tiểu Khuyết: “Vị này... là sư huynh của ta La Như Sơn. “

Tô Tiểu Khuyết nhìn La Như Sơn, độ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cao lớn trầm ổn, lại bất gặp ánh mắt Lệ Tứ Hải dành cho người kia đầy nhu tình, một bộ dáng tiểu nữ nhi dịu dàng e ấp, cảm thấy trong lòng một mảng lạnh lẽo, cổ họng mẫn đắng khôn kể, chỉ dăm dăm nhìn Lệ Tứ Hải, một câu cũng không nói nên lời.

Kinh Sở chưa từng thấy hắn thất hồn lạc phách như vậy, không khỏi thay hắn khổ sở, lựa lời nói: “Lệ cô nương, Tiểu Khuyết vẫn luôn nhớ đến nàng.”

Lệ Tứ Hải cúi đầu, thần tình có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Ta cũng nhớ Tô sư đệ.”

Tô Tiểu Khuyết nghĩ tới trước kia nàng vẫn thường một bên triu mến gọi “Tiểu Khuyết” một bên tặng hắn mấy bạt tai, giờ đây nghe thấy ba tiếng “Tô sư đệ” xa lạ, chỉ hận mình không điếc luôn cho rồi, thần thờ nửa ngày, chợt nhớ tới một chuyện, từ trong ngực lấy ra một túi vải, đặt vào tay Lệ Tứ Hải, thấp giọng nói: “Tặng ngươi.”

Lệ Tứ Hải ngạc nhiên hỏi: “Cái gì thế?”

Nói rồi mở túi vải ra, thấy một sợi nhuyễn tiên quấn chỉ bạc, trong lòng cảm động, hòa nhã đáp: “Đa tạ ngươi.”

Tô Tiểu Khuyết lặng lẽ lắc đầu, lui về sau mấy bước, nhún người bay đi, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Kinh Sở thở dài, vội vàng đuổi theo.

Tô Tiểu Khuyết đôi chân thoăn thoắt, chân khí vận chuyển càng lúc càng thông thuận, không quá một nén nhang đã bỏ xa Kinh Sở, lướt qua cả Xuân Sắc Ổ, chạy về phía đỉnh núi.

Nhớ đến những khoảnh khắc khi hai người ở Bạch Lộc Sơn chơi đùa thân mật, trong lòng càng bức bối phiền muộn, chưa từng nghĩ năm tháng đổi thay, đổi cả nữ hài tử mình thích thành tiểu sư tỷ, nhất thời chỉ hận không thể khóc một trận thật to.

Vòng qua vách núi, chợt nghe thấy có người thấp giọng nói: “Phản tặc kia đã trở về Võ Đang, quả nhiên là sư đệ của Trường Vi đạo trưởng, lần này là dẫn đầu môn hạ Võ Đang đến Hoài Long Sơn.”

Một người khác nói: “Thiếu chủ, Khúc Trường Hư lên vào Xích Tôn Phong ta, ám sát Hề trưởng lão của Linh Quy đường, đáng bị băm vằm thành trăm mảnh, chỉ là hiện tại chính đạo đang tề tựu trên Hoài Long Sơn, hay là đợi sau này mới xử trí tên gian tặc kia đi.”

Thanh âm trầm thấp của Tạ Thiên Bích vang lên: “Việc đó ta tự biết tính toán. Lần này vào nam, giáo chủ phân phó liên lạc mua chuộc các môn phái, phải làm phiền các vị rồi.”

Đoạn cười lạnh nói: “Đại hội võ lâm, minh chủ võ lâm... Bất quá chỉ là hư danh, đối với Xích Tôn Phong ta không hề có nghĩa lý gì, không chừng còn chuốc thêm rắc rối không cần thiết. Nên biết vịt bơi trong nước, mặt nước tuy không gợn sóng, nhưng hai chân ở dưới nước không ngừng hoạt động, thân mới có thể như mũi tên bắn tiến lên phía trước.” (ngụ ý cũng như nguyên lý ‘Tăng băng trôi’ ấy ^___^)

“Thừa lúc tinh anh của các phái đều kéo đi tham dự cái đại hội nhảm nhí này, chúng ta khuếch trương thế lực, nên chiêu dụ thì chiêu dụ, nên tấn công thì tấn công, lần này quan trọng nhất là thôn tính những bang hội nắm quyền thông thương sát nhập vào trong giáo.”

Đám thuộc hạ khom lưng nhận lệnh, nói: “Tuân mệnh.”

Một thanh âm già dặn khí khái vang lên: “Thiếu chủ đơn thân độc mã tham gia đại hội võ lâm, cần phải cẩn trọng, vì Xích Tôn Phong, ngàn vạn lần không thể mạo hiểm.”

Tạ Thiên Bích thấp giọng cười nói: “Đa tạ Phạm bá bá quan tâm, Thiên Bích sẽ ghi nhớ.”

Sau khi mọi người đã rời khỏi, Tạ Thiên Bích mới quay về phía vách núi gọi: “Tô Tiểu Khuyết, ra đi!”

Thấy hắt mặt mũi lấm lem, cười hỏi: “Như thế nào lại ra bộ dạng này?”

Tô Tiểu Khuyết né tránh câu hỏi của hắn: “Người nghe thấy thân pháp của ta?”

Tạ Thiên Bích nhìn hắn một lúc, nói: “Theo ta qua đây.”

Dứt lời liền đi trước dẫn đường.

Lúc này trăng đã lơ lửng treo nơi trời đông, bóng hắn in thành một đoạn thật dài ở phía sau, Tô Tiểu Khuyết hiếm khi im lặng như vậy, nhắm mắt theo đuôi, từng bước một giẫm lên bóng hắn.

Không quá một tuần trà đã đi đến một đầm nước nhỏ, đá ở hai bên bờ đều bị nước chảy bào mòn đến nhẵn bóng như gương, xung quanh đầm nước có vài bụi hoa. Hoa rơi vô tình, cuối cùng đều trôi nổi trên mặt nước, tản mát một mùi hương thuần khiết dễ chịu, thật khiến người thần thanh khí爽. Quả là một nơi cực kỳ tĩnh mịch.

Tạ Thiên Bích ngồi trên một tảng đá lớn ven đầm, ném cho Tô Tiểu Khuyết cái khăn: “Lau mặt đi.”

Tô Tiểu Khuyết tiếp nhận, thấm nước trong đầm rửa sạch mặt, chỗ da bị thương dưới cảm gặp nước liền bông rớt, hắn trước giờ sợ nhất là đau, nhịn không được cứ hít hà rên rỉ.

Tạ Thiên Bích kéo hắn ngồi đối diện, lấy ra một cái hộp ngọc nhẵn nhụi, mở ra thấy bên trong là dược cao màu xanh nhạt bán trong suốt, dùng ngón giữa thấm một ít dược, Tô Tiểu Khuyết tự nhiên liền nhắm mắt, nhu thuận ngược cảm, Tạ Thiên Bích nhẹ nhàng thoa thoa lên chỗ bầm, đôi mắt hẹp dài đen nhánh lấp lánh như ánh sao.

Tô Tiểu Khuyết cảm thấy nơi vết thương một trận mát lạnh thoải mái, đau đớn lập tức biến mất, chớp mũi cũng ngửi được một cỗ hương khí mơ hồ quen thuộc, đột nhiên hồi tưởng lại khi mới đến Bạch Lộ Sơn, có người từng nhân lúc mình ngủ bôi lên lưng mình loại dược cao có mùi thơm thể này, không khỏi kinh hãi: “Nguyên lai là người!”

Tạ Thiên Bích thu ngón tay về, cúi đầu đóng nắp hộp, nói: “Trí nhớ rất tốt. Lần đó ta đánh người bị thương ở lưng, lúc ấy Tần cô cô còn chưa cấp dược cho mọi người, ta đành cho người dùng Hàn Ngọc Thiềm Thừ cao.”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Dược cao này tên thật khó nghe a.”

Hàn Ngọc Thiềm Thừ cao là do mỹ ngọc cùng huyền băng (băng đen) và chu thiềm (con cóc đỏ), những bảo vật tuyệt đỉnh của Xích Tôn sơ chế nên, trân quý linh nghiệm vô cùng, nội thương ngoại thương đều hữu hiệu, dùng bôi lên vết thương tâm thương không đáng ngại trên cảm Tô Tiểu Khuyết, dù không thể nói là phỉ phạm của trời thì cũng coi như đại tài tiểu dụng, lại còn bị hắn chê bai tên khó nghe, quả là vương bát đản có phúc mà không biết hưởng.

Tạ Thiên Bích cũng không phát ý: “Tên khó nghe chút cũng chẳng hại ai.”

Dúi hộp ngọc vào trong tay Tô Tiểu Khuyết: “Cho người.”

Tô Tiểu Khuyết không chút khách khí, vui vẻ tiếp nhận. Tạ Thiên Bích thấy hần nhãn thần linh động, nhưng lại mang theo tia bi thương, bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Tiểu Khuyết ảm đạm than: “Nói ra người cũng không hiểu đâu, ai~~~~”

Một tiếng thở dài ảo não đến dậy trời dậy đất, lu mờ cả trăng sao, uyên ương khổng tước đều thương tình mà nhỏ lệ, chỉ thiếu mỗi vài nàng ca kỹ ở Tích Xuân lâu đến đánh đàn tỳ bà làm một đoạn nhạc đệm phụ họa theo mà thôi.

Tạ Thiên Bích hừ mũi, cười nói: “Còn không phải là vì Lệ cô nương của Phi Phượng môn kia? Ta đã sớm đoán được.”

Tô Tiểu Khuyết chấn động: “Sao người biết?”

“Trên Bạch Lộc Sơn có mấy ai ham chơi như người, nàng lúc ấy tuổi còn nhỏ, có người cùng chơi không phải tốt hơn sao? Tự nhiên sẽ gần gũi với người. Hiện tại đã đủ chín chắn, tất sẽ tìm một người trầm tĩnh đạo mạo để phó thác chung thân.”

Tô Tiểu Khuyết rất không tiếp thu: “Vậy ta đây thì sao?”

Tạ Thiên Bích ảm đạm nói: “Người chỉ được coi như bạn chơi chung mà thôi, sau này trong mắt nàng, người chỉ đơn giản là Tô sư đệ, hoặc giả Tô huynh đệ, không hơn không kém.”

Tô Tiểu Khuyết nhớ đến câu nói “Tô sư đệ” lạnh tâm triệt phế kia, không khỏi thương tâm tuyệt vọng: “Chẳng lẽ ta không đáng để nàng phó thác chung thân?”

Tạ Thiên Bích trầm ngâm một hồi, không đáp lời hần.

Tô Tiểu Khuyết then quá hóa giận, từ đáy lòng bùng lên ngọn lửa, đau đớn khiến hần trở nên hung hiểm, một chuỗi bồ xương mặt nước: “Lão tử thật muốn xem tên La Như Sơn kia có bản lĩnh gì đáng để phó thác!”

Nếu là Đường Nhất Dã, nghe xong câu này nhất định sẽ giảng một đồng đạo lý, khuyên hần không nên làm càn, còn Tạ Thiên Bích nghe xong lại nói: “La Như Sơn là đại đệ tử của Phi Phượng Môn, nghe nói khinh công rất tốt, sở trường của hần là Phấn Quan Bút chuyên điểm vào đại huyệt toàn thân, còn có chiêu Vô Ảnh Thoái, vô thanh vô tức, khi người động thủ nên có chút phòng bị.”

Tô Tiểu Khuyết chỉ cần trò chuyện với hần một lúc, bao nhiêu ủy khuất trong lòng bất giác đều được giải trừ, lập tức lười biếng cười nói: “Vô Ảnh Thoái, hừ, đến lúc đó ta phế luôn đôi chân của tên rùa vương bát đản này, xem hần làm sao tung cước đá người.”

Lúc này trăng lên giữa trời, bóng tối thâm trầm, từ phía sườn núi xa xa truyền đến thanh âm Kinh Sở: “Tiểu Khuyết...”

Tạ Thiên Bích mỉm cười: “Người của Cái Bang đang tìm người, mau đi đi.”

Tô Tiểu Khuyết nghe lời, đứng dậy định về, lại thấy Tạ Thiên Bích vẫn ngồi bất động, trong lòng có chút quyền luyến không nỡ, nói: “Người đơn độc một mình, cũng phải cẩn thận...”

Suy nghĩ chốc lát lại nói thẳng: “Thế lực Xích Tôn Phong đều ở phương Bắc, người ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng một khi quang minh chính đại tham dự đại hội võ lâm, thì nhân sĩ chính đạo sẽ không giết người. Bọn họ không giống Đường Nhất Dã gốc gác khác kia.”

Tạ Thiên Bích chấn động, bảy năm chung sống trên Bạch Lộc Sơn, bọn họ có thói quen hạn chế luận đàm môn phái chính tà, để tránh gây khó xử cho nhau, nhưng lúc này lại nghe thấy Tô Tiểu Khuyết thẳng thắn cảnh báo lợi hại, trong lòng cảm động vui sướng, nói: “Ta biết rồi.”

Nhìn hẩn chậm rãi xuống núi, thân ảnh biến mất trong bóng đêm, bất chợt thở dài, khẽ giơ tay, ngón giữa nhẹ nhàng áp lên môi, thấp giọng nói: “Người rốt cuộc là hồ đồ chính tà bất phân, hay đối với ta đặc biệt quan tâm?”

Giờ Thìn ba ngày sau, tại Xuân Sắc ổ chính thức diễn ra đại hội võ lâm.

Mười sáu chiếc ghế được bố trí vòng quanh viên hình thạch đài (đài tỷ thí dạng tròn), ở giữa viên đài nhô lên một khối đá lớn bằng phẳng, trên đó xếp bốn chiếc ghế, bốn vị tôn sư cao nhân đã an tọa.

Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, chiếm cứ từ mạn đông tới tận vùng phụ cận thạch đài, mấy chục tên ăn mày hồ nháo náo loạn đứng có ngồi có, tứ tán khắp nơi, không trước thì sau không trái thì phải, trông có vẻ loạn thất bát tao, kỳ thực đều dựa theo chức vụ bối phận mà an trí.

Thiếu niên khất cái ngồi ở hàng đầu ngáp lên ngáp xuống chính là Thiếu bang chủ Tô Tiểu Khuyết, phía sau là hai vị bát đại trưởng lão, một là truyền công (phân công nhiệm vụ), một là chấp pháp, đều đang đứng cùng chưởng môn các phái thi lễ hàn huyên.

Gần thạch đài còn có Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Linh Thứu, Tứ đại thế gia, Thất đại kiếm phái, đều là những môn phái thế lực cường đại. Các phái còn lại cùng một vài nhân sĩ du thủ du thực trong giang hồ chiếm vòng ngoài.

Bạch Lộc Sơn địa vị vô cùng cao quý, trước giờ chưa từng phái đệ tử môn nhân đến tham gia, lần này Mạnh Tự Tại đích thân tới Hoài Long Sơn, cũng quá đủ nể mặt giới võ lâm.

Mạnh Tự Tại đang ngồi trên một trong bốn chiếc dành cho tôn sư ở giữa thạch đài, cùng với Thất Tình phương trượng của Thiếu Lâm, Trường Vi đạo trưởng của Võ Đang, và Đường Thanh Vũ chưởng môn

Đường gia, cần nhắc phán định quy tắc luận võ.

Tạm thời không bàn đến người khác, Đường Thanh Vũ hôm nay vô cùng cao hứng.

Đại hội võ lâm vốn có quy định bất thành văn, chính là quyền cước binh khí đều có thể thi triển, ám khí độc dược không được phép tham gia tỷ thí. Các đời trưởng môn trước đây của Đường gia lần nào cũng ngồi trên đài cao, nhưng chỉ có thể nhìn môn phái khác thi triển võ nghệ. Tuy trong lòng không ngừng vận thủ pháp ám khí độc môn như Mãn Thiên Hoa Vũ cùng Thất Tinh Hồi Toàn, muốn băm vằm đám người luận võ bên dưới trăm ngàn lần, trên mặt lại chỉ có thể trưng ra vẻ niềm nở đoan nghiêm mẫu mực.

Hiện tại không còn như xưa, Đường gia đã có Đường Nhất Dã dùng đao, Đường Thanh Vũ lão gia tử lệ nóng doanh tròng, hùng dũng phát tay, khí thế ngút trời suất lĩnh hơn ba mươi người rời Thục Trung một đường thẳng tiến Hoài Long Sơn.

Thấy Đường Thanh Vũ không kiềm nén được hỉ sắc đang lồ lộ trên mặt, Mạnh Tự Tại là nhân vật nào mà không đọc được tâm tư Đường lão gia, lập tức cười nói: “Đường huynh có nhi tử như thế, thật khiến người ganh tị a!”

Một câu đoan đoan chính chính gãi đúng chỗ ngứa, Đường Thanh Vũ vẻ mặt rạng rỡ, cười nói: “Cũng nhờ Bạch Lộc Sơn lao tâm day dỗ, huynh đệ Đường gia vô cùng đa tạ Mạnh huynh, nhân tiện gửi lời vãn an Niếp sơn chủ.”

Cách một hàng người của Tư Mã thế gia, Đường Nhất Dã trông thấy bang chúng Cái Bang, vội đi tới tiếp đón Tô Tiểu Khuyết. Tô Tiểu Khuyết đang ngồi ngốc một chỗ, chỉ lo nhìn chăm chăm Đường Thanh Vũ trên đài cao, hắn đã đến tuổi trung niên, nhưng vẫn anh tuấn bất phàm, cả người toát ra khí độ ung dung an nhàn. Không khỏi nhớ về mẫu thân năm xưa lúc nào cũng tiêu tụy khổ sở, khi qua đời một thân vải thô mái đầu bạc trắng, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót phần hận, nhịn không được nhổ một bãi nước bọt, vừa vụn nhổ ngay trên đài Đường Nhất Dã.

Đường Nhất Dã thấy mình gọi mãi mà hắn vẫn không đáp, liền ngồi xuống, hỏi: “Như thế nào không để ý đến ta?”

Tô Tiểu Khuyết soi hắn từ trên xuống dưới, chỉ thấy Đường Nhất Dã khoác một kiện áo choàng lụa mộm màu lam, chân đi hài da trâu đen bóng, quả là xuân phong đắc ý thần thái phi dương. Chỉ mỗi bãi nước bọt trên đài kia rõ ràng chứng mất, lập tức cười trừ, nói: “Ai nha, thật xin lỗi, tiểu ăn mày đã làm dơ hài của đại gia, đúng là đáng chết.”

Nói xong liền ôm chân Đường Nhất Dã, lấy tay áo lau sạch hài cho hắn.

Đường Nhất Dã vội nắm tay Tô Tiểu Khuyết, la lên: “Người sao có thể làm ra loại chuyện mất mặt như vậy? Ta là sư huynh của ngươi, là Đường đại ca của ngươi a.”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Ta là ăn mày, ngươi là thiếu gia cao quý, Hoài Long Sơn không phải Bạch Lộc

Sơn, còn xưng huynh gọi đệ, không sợ người khác chê cười người sao? Nói thế nào cũng là ta làm bẩn hài của người, đã sai phải nhận lỗi... Sao lại cho là làm chuyện mất mặt?”

Đường Nhất Dã nghiêm mặt nói: “Ta nói không lại người, nhưng vẫn luôn xem người như thân huynh đệ.”

Tô Tiểu Khuyết thấy hần thần sắc chân thành, trong lòng bất giác ấm áp, một bụng bi phần cũng vui đi ít nhiều, mỉm cười, nửa ngày mới nói: “Cha người ngồi trên kia, thật sự là vừa uy phong vừa đáng tự hào.”

Đệ thập tứ chương:

... Đường Thanh Vũ nghe hần xuất ngôn tán thưởng, biết “Tiểu Khuyết” mà hần nói chính là thiếu bang chủ Cái Bang, cũng là sư đệ đồng môn ở Bạch Lộc Sơn mà Đường Nhất Dã luôn miệng nhắc tới, lập tức hiếu kỳ, phóng mục quang nhìn Tô Tiểu Khuyết, nhất thời như bị sét đánh, không dám tin vào mắt mình, mặt cắt chẳng còn một giọt máu, lại nhìn bộ pháp của hần, trong lòng càng xác nhận mỗi nghi ngờ, thanh âm run rẩy hỏi: “Hài tử này chính là Tô Tiểu Khuyết? Thiếu bang chủ Cái Bang?”

15. Quyển 1 - Chương 14

Edit: Phúc Vũ

Nhất thời Mạnh Tự Tại đứng dậy thi lễ với nhân sĩ bốn phương, nói: “Được Thất Tinh đại sư ủy thác, quy luật tỷ thí hôm nay sẽ do tại hạ giảng giải với các vị anh hùng.”

Hần tuy thái độ khiêm hòa, nhưng lời nói ra uy chấn cả sơn cốc, hơn nữa thanh âm ngưng đọng không tan, Xuân Sắc ồ rộng lớn như vậy, hơn mấy ngàn nhân sĩ tề tụ, nhưng ai cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Mạnh Tự Tại chỉ về hướng mười sáu cái ghế quanh thạch đài, nói: “Muốn trở thành một trong mười sáu người thắng cuộc hôm nay, thỉnh ngồi vào ghế. Sau khi an tọa, những người còn lại sẽ khiêu chiến những người đang ngồi, thua thì cáo lui, thắng lại vào chỗ, cho đến khi không còn ai khiêu chiến mới thôi.”

Dưới đài có vài kẻ đa tâm liền nghĩ: Vậy thì cứ nhìn người khác đánh nhau trước, đợi cho bọn hần hao tổn hết chân khí mới tự thân lên đài, còn không phải là diệu kế dĩ dật đãi lao (lấy khỏe đối phó với mệt) sao?

Lại nghe Mạnh Tự Tại cười nói: “Các vị đều là anh hùng hào kiệt, là bậc tôn sư trong giới võ học, có lẽ sẽ không chờ người khác yếu thế mới lên đài chiếm tiện nghi, phạm là chuyện gì cũng luôn có nhanh có chậm có trước có sau, để tránh không công bằng, chỉ cần vị nào có thể thắng liên tiếp mười đối thủ khiêu chiến, liền không cần tiếp tục tỷ thí nữa, chiếc ghế kia cũng thực sự thuộc về vị đó!”

Đường Nhất Dã nghe đến đây, nhớ tới năm xưa tỷ thí trên Bạch Lộc Sơn, Tô Tiểu Khuyết cũng từng mặt dày như vậy đợi đến phút cuối mới chịu lên đài, liền không khỏi mỉm cười. Còn những kẻ âm thầm toan tính vừa rồi, bị Mạnh Tự Tại nói một câu bề ngoài mềm nhũn nhưng bên trong cứng rắn triệt để bóp nát suy nghĩ không quang minh chính đại, đều có chút nóng mặt.

“Sau khi đã chọn được mười sáu người chiến thắng, sẽ rút thăm định ra từng cặp đấu trong ngày mai, cứ thế loại trừ, dần dần vào vòng tám người, rồi bốn người, hai người, người chiến thắng cuối cùng sẽ thay Thất Tình đại sư chấp chương chúc vị minh chủ võ lâm Trung Nguyên.”

Vừa nghe đến hai tiếng “minh chủ”, dưới đài mọi người bắt đầu ghé tai nhau xì xầm bàn tán, nhất thời huyền não dị thường, có kẻ nói: “Triệu đại hiệp, võ công Bát Cực môn người siêu việt hơn người, thiên hạ hiếm có đối thủ, chỉ sợ sau này phải gọi người là Triệu minh chủ rồi.”

Triệu đại hiệp kia nhún nhường nói: “Ngôi vị minh chủ tại hạ tuyệt không dám mơ tưởng, đại hội võ lâm trước giờ vốn là đất dụng võ của thiếu niên anh hùng, chỉ hy vọng đệ tử Bát Cực môn có thể có người ngồi vào một ghế trong số đó, thì đã mãn nguyện rồi!”

Mạnh Tự Tại cũng không vội dập tắt không khí náo nhiệt này, chờ mọi người đàm luận một lúc, mới cười nói tiếp: “Lần này tỷ thí, không nhất thiết hạn chế mỗi phái chỉ được cử một người, nếu quý phái có nhiều cao thủ, mười sáu cái ghế kia tất cả đều thuộc về quý phái, cũng là hoàn toàn xứng đáng.”

Những môn phái người đông thể mạnh lập tức hoan hô, những môn phái nhỏ lại hồi đáp bằng tiếng cười lạnh.

“Còn một điều nữa, đại hội vốn là nơi lấy võ kết giao, luận bàn cùng tiến, phải biết dừng tay kịp lúc, không được cố ý đả thương người khác.”

Mạnh Tự Tại quay đầu nhìn về phía ba cao nhân còn lại, cười hỏi: “Chư vị còn có đề nghị gì nữa không?”

Thất Tình chấp tay: “A di đà phật, Mạnh thí chủ nói rất đúng, tốt nhất không nên tạo sát nghiệt.”

Đường Thanh Vũ cười nói: “Cứ quyết định như thế, Mạnh huynh giảng giải hàm súc mà đầy đủ, tại hạ bội phục.”

Trường Vi đạo trưởng cũng gật đầu.

Mạnh Tự Tại giơ tay ra hiệu cho đám đông yên lặng lại, nói: “Các vị anh hùng có lẽ đều đã nóng lòng muốn trở tài, tại hạ cũng không dám dong dài phiên hà nữa, tỷ thí chính thức bắt đầu!”

Trên đài long tranh hổ đấu, dưới đài lời qua tiếng lại.

Trước giờ võ lâm các phái luôn hiềm khích phân tranh, sao có thể thật sự “lấy võ kết giao”? Ngồi vị mình chủ kia người người đều thêm muốn, chỉ là không nói ra, hiếm khi có được cơ hội này, cũng nên thanh toán nợ cũ, đồng thời chuốc thêm thù mới, đời này sang đời khác, cứ thế dây dưa không ngừng.

Mạnh Tự Tại đứng trên đài quan sát, không khỏi thầm khen Niếp Thập Tam đã lập ra quy củ môn hạ Bạch Lộc Sơn không được dính dáng tới giang hồ tranh đấu loạn thất bát tao này.

Đường Nhất Dã đã liên tiếp đánh bại ba người, hiện đang đấu với chưởng môn Côn Lôn Dao Biên Diệu Chân. Đường Thanh Vũ chăm chú quan chiến, nhìn đến không chớp mắt, khi thì mỉm cười, khi thì kiêu ngạo, lúc thì tiếc hận, lúc thì sốt ruột, thập phần nhập tâm, nhất mực một vẻ từ phụ ôn nhu.

Tô Tiểu Khuyết thị lực cực tốt, ngồi xa xa nhưng từng biểu tình biến ảo trên khuôn mặt Đường Thanh Vũ đều thu vào tầm mắt, trong lòng ngũ vị trần tạp, nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

Truyền công trưởng lão Cổ Lục Chỉ thúc giục: “Thiếu bang chủ! Người xem, không ít sư huynh sư tỷ đồng môn của người đều đã lên đài, thật đáng tự hào a! Người còn không mau làm Cái Bang chúng ta nở mày nở mặt chút đi?”

Tô Tiểu Khuyết thu hồi mục quang, miễn cưỡng cười đáp: “Gấp cái gì? Chờ ta dưỡng đủ thần khí, đoạt lấy chức minh chủ kia, vậy đã đủ để mặt mày Cái Bang nở thật lớn chưa a?”

Cổ Lục Chỉ vốn khô hời, cười nói: “Thôi đi, người báo hại Cái Bang là đủ lắm rồi, ngàn vạn lần đừng điên đảo cả võ lâm chính đạo a! Chỉ cần người có thể chiếm được một ghế, đã vô cùng quý hóa với chúng ta rồi a!”

Đang nói, Đường Nhất Dã một đao Hư Không, khóa chặt thế công của Biên Diệu Chân, mọi ý đồ biến hóa sau đó của Biên Diệu Chân đều vô pháp thi triển, một đao kia giáng xuống, thời gian vị trí đều thiên y vô phòng (hoàn hảo), Mạnh Tự Tại nhìn thấy, nhin không được tán thưởng: “Đao này của Nhất Dã gọn gàng dứt khoát, tinh diệu đỉnh đặc, đúng là hậu sinh khả ượng a!”

Đường Thanh Vũ vui mừng ra mặt, chỉ nói: “Hài tử này...”

Lại đảo mắt nhìn sang kẻ chiến bại Biên Diệu Chân, Đường Nhất Dã thắng mà không chút kiêu ngạo, cung kính thu đao hành lễ, Trường Vi đạo trưởng khen: “Đường thiếu hiệp đao pháp hảo, lại khoan dung chừng chặc, đừng nói chỉ trong lớp hậu bối, cho dù suy rộng ra giang hồ, cũng đã là nhân phẩm hiếm có.”

Tô Tiểu Khuyết phóng tầm mắt nhìn lên, trên đài người quen thật sự không ít, đám người Hoa Mãn Y thì không nói đi, ngay cả Mộc Hương Dược cũng tham gia, đang so chiêu với một đệ tử Tê Hà kiếm phái. Theo tính cách của Lệ Tứ Hải, hẳn phải là người lên đài trước hết thấy, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng nàng.

Lập tức đứng dậy nhìn quanh quất. Trong lòng thầm nuôi hy vọng, đêm đó Lệ Tứ Hải vẫn cài cây trâm mình tặng, có lẽ chưa từng quên mình, bất quá sư môn ban mệnh, không thể không theo, nên mới nén lệ

nhấn nhện mặc cho tên La Như Sơn kia tùy tiện thân mật. (trí tưởng tượng của Tiểu Khuyết nhà ta thật phong phú =)))

Các môn phái trong đại hội đều có cờ hiệu và biểu tượng. Cờ hiệu của Cái Bang là dùng hai cây gậy trúc làm tán cờ, một mảnh vải sờn rách chấp vá đủ màu ghép lại làm lá cờ, trên đó đề hai chữ “Cái Bang”, nét bút mang theo uy phong, khí thế tung hoành, rất có thần thái quang minh lỗi lạc, chính là bút tích của bang chủ tiền nhiệm Chu Thừa Phong.

Quay đầu lại chỉ thấy cả biển người tấp nập, sau lưng cờ gấm ngũ sắc rợp trời, trên đó thêu hình phượng hoàng, hẳn là Thái Hồ Phi Phượng môn, nhưng giữa một đám đông như vậy, làm sao tìm được bóng hình người đó? Tô Tiểu Khuyết chạy đến cạnh Kinh Sở, mũi chân điểm một cái, đã đạp lên đôi vai hắn, nói: “Người đứng cho vững, ta thám thính tình hình một chút, để lát nữa lên đài tỷ thí, không làm mất thể diện Cái Bang chúng ta.”

Kinh Sở quả nhiên thành thành thật thật thủ thế đứng tấn, khí tụ đan điền, nghiêm trang bất động, nhưng lại bắt đầu nhiều lời: “Người quan sát cho kỹ, mấy năm nay giang hồ loạn đả, càng ngày càng dễ sinh chuyện, năm trước Tiểu Ngũ Tử chạm trán với người của Thiết Ngạc kiếm phái, người nọ cho rằng Tiểu Ngũ Tử đang cười nhạo hắn, không đợi ai phân trần đã xông tới giáng xuống một kiếm, kỳ thực Tiểu Ngũ Tử có cười nhạo ai đâu, chỉ tại hôm trước hắn ngủ phải gió, mặt như bị rút gân khiến miệng méo xệch qua một bên thôi...”

Tô Tiểu Khuyết không hề nghe hắn lải nhải, trống ngực dồn dập liên hồi, vừa thấy Lê Tứ Hải đang đứng dưới cờ hiệu của Phi Phượng môn, thượng y tím nhạt, la quần (quần lụa)xám khói, tóc buộc vòng bạc, trên búi tóc rõ ràng vẫn cài cây trâm kia, Tô Tiểu Khuyết vui mừng, đang định qua chào hỏi, lại thấy tay áo Lê Tứ Hải chợt động, nhưng là đang lặng lẽ nắm lấy tay La Như Sơn. La Như Sơn mỉm cười, khẽ véo chóp mũi xinh xắn của nàng một cái, buông tay, xoay người phóng vài bước, đã đoạn chính đứng trên thạch đài.

Kinh Sở chợt cảm thấy trên vai mình Tô Tiểu Khuyết dường như đang run rẩy, còn tưởng hắn lên cơn động kinh, bị dọa đến nhảy dựng, vội ôm chân thả hắn xuống, cuống quýt hỏi: “Sao vậy?”

Lại thấy Tô Tiểu Khuyết mắt lộ hung quang thần tình sát khí nhìn lên viên đài.

Kinh Sở mừng đến thất sắc, nghiêng răng lấy đà hét lớn: “Cố trưởng lão! Kim trưởng lão! Thiếu bang chủ có vẻ đã muốn lên đài rồi!”

Tô Tiểu Khuyết không nhanh không chậm thắt chặt đai lưng, từ trong ống trúc bên hông xuất ra sáu mảnh đao mỏng, rộng không quá hai ngón tay, dài không tới năm thốn, nhìn chăm chăm La Như Sơn đang đứng trên đài. Chấp pháp trưởng lão Kim Ngũ Lượng chỉ cảm thấy hàn ý dày đặc đến đáng sợ, nhin không được căn dặn: “Cái Bang xưa nay lấy hiệp nghĩa nhân hậu làm đầu, ngàn vạn lần đừng sát thương nhân mạng.”

Tô Tiểu Khuyết hít sâu một hơi, Già La chân khí từ đan điền tích tụ ven Đốc mạch vận hành thành một vòng tuần hoàn, hai mắt sáng ngời lưu chuyển, đôi tay trắng tuyết như ngọc, bang chúng Cái Bang nhất tề kinh thán nhất loạt ngưỡng mộ, Cổ Lục Chỉ lệ nóng doanh tròng, nức nở: “Nhìn người hôm nay có tiền đồ như vậy, lão bang chủ quá cố hẳn sẽ vui mừng khôn xiết!”

Không hề biết rằng Tô Tiểu Khuyết chỉ nghĩ giết – giết – giết để trả mối thù cướp thê tử, rửa nỗi hận đoạt ái nhân, không có lấy nửa điểm quan hệ với gì mà uy danh Cái Bang, gì mà tiến cảnh võ học.

Ngay sau khi La Như Sơn đánh bại đối thủ, đang quay đầu hướng đám người Phi Phượng môn ôm quyền mỉm cười, đã thấy một thân ảnh như làn khói nhẹ nhàng lao thẳng về phía mình, vội vàng né tránh, định thần nhìn lại, lập tức thi lễ: “Nguyên lai là Tô thiếu bang chủ.”

Tô Tiểu Khuyết khoanh tay nhìn trời: “Lão tử nhường người mười chiêu, động thủ đi!”

Thái độ cực kỳ ngạo mạn vô lễ, La Như Sơn có chút khó chịu, nén giận hỏi: “Tại hạ đắc tội gì với Thiếu bang chủ sao?”

Tô Tiểu Khuyết hừ một tiếng: “Người cướp lão bà của ta, hại ta thương tâm khổ sở, mỗi ngày phải uống từ mười đến hai mươi cân rượu để giải nhiệt, người còn hỏi đã đắc tội gì với ta? Lão tiểu tử (ý mắng thằng này già ^___^)! Lên đài không chịu động thủ, chỉ lo xàm ngôn, chẳng được tích sự cái rắm!”

Thanh âm hần trong trẻo, từng chữ một rõ ràng rành mạch, chính là muốn nói cho Lệ Tứ Hải nghe. Quả nhiên Lệ Tứ Hải sắc mặt đại biến, vội lách người đến trước đài dán mắt nhìn.

Tô Tiểu Khuyết cực kỳ đắc ý, thầm nghĩ chỉ cần đánh cho La Như Sơn kia khóc cha gọi mẹ, Tứ Hải nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý, lập tức cười nói: “Nghe nói lão tiểu tử người khinh công không tồi, lão tử đây cũng muốn thử xem sao.”

Dứt lời thất lạng và chân thoát nhìn bất động, thật ra trong nháy mắt đã thi triển thân pháp lượn quanh người La Như Sơn, xuôi một vòng, ngược một vòng, hoàn hảo hai vòng luẩn quẩn.

Thấy hần vũ nhục mình như vậy, La Như Sơn có hiền lành tới đâu cũng không thể nhịn được nữa, cặp Phán Quan Bút một trên một dưới, đánh về phía huyệt Kiên Tĩnh và huyệt Kỳ Môn của Tô Tiểu Khuyết. Bút đến nửa đường, chiêu thức chưa chín muồi, một chiêu Hải Đế Lao Nguyệt, lại biến thành Đả Chương Môn Hoàn, tiếp tục nhắm vào hai huyệt kia, thân pháp linh hoạt, chiêu số xảo diệu.

Tô Tiểu Khuyết vẫn giấu lục đao giữa kẻ tay, hai tay chấp sau lưng, cước bộ nhẹ nhàng uyển chuyển, tiến thoái như thần, La Như Sơn còn chưa ra trọn một chiêu, Tô Tiểu Khuyết đã chạy ba vòng quanh hần, cười nói: “Người xuất thủ chậm như vậy, nên về nhà sinh con đi là vừa.”

Khinh công La Như Sơn vốn rất tốt, lúc này bị kích khởi chân hỏa, lập tức đánh một vòng vây lấy Tô Tiểu Khuyết, cặp Phán Quan Bút song song như hình với bóng, mấy lần đã chạm đến y sam Tô Tiểu Khuyết, nhưng phen nào hần cũng thoát hiểm trong gang tấc.

Trong mười sáu kẻ từng đấu nhau trên đài, trận tỷ thí giữa hai người này là đẹp mắt nhất.

Dưới tán hoa xa xa thạch đài, có một người đang lặng lẽ đứng nhìn, thân hình tiêu sái đỉnh bật, nhàn

thần hoa mỹ phong lưu, nhưng vẻ mặt lại vàng vọt cứng nhắc. Quan sát thân pháp của Tô Tiểu Khuyết, y thấp giọng cười nói: “Xem ra đích thực là hậu nhân của nàng, khó trách trông quen mắt như vậy... Thú vị thật.”

Mạnh Tự Tại nhìn thấy không khỏi khen ngợi: “Tiểu Khuyết mấy năm nay tuy không siêng năng luyện Già La đao, nhưng chỉ với một thân kinh công này, đã đủ tiểu ngạo giang hồ.”

Đường Thanh Vũ nghe hần xuất ngôn tán thưởng, biết “Tiểu Khuyết” mà hần nói chính là thiếu bang chủ Cái Bang, cũng là sư đệ đồng môn ở Bạch Lộc Sơn mà Đường Nhất Dã luôn miệng nhắc tới, lập tức hiếu kỳ, phóng mục quang nhìn Tô Tiểu Khuyết, nhất thời như bị sét đánh, không dám tin vào mắt mình, mặt cắt chẳng còn một giọt máu, lại nhìn bộ pháp của hần, trong lòng càng xác nhận mỗi nghi ngờ, thanh âm run rẩy hỏi: “Hài tử này chính là Tô Tiểu Khuyết? Thiếu bang chủ Cái Bang?”

Mạnh Tự Tại gật đầu.

Nhân tình Đường Thanh Vũ trở nên phức tạp, nhưng nhớ, thương tâm, phẫn hận, xấu hổ, đủ mọi thần sắc khác nhau.

Lúc này Tô Tiểu Khuyết đã triệt để thi triển thân pháp, tựa như hành vân lưu thủy lăng ba vi bộ, tuy y sam vải thô rách nát, nhưng rất có phong thái ung dung tự tại, không khác gì chim yến phiêu dật xuất thần, chỉ thấy quan chúng dưới đài như được đại khai nhãn giới, đều thâm tán thán vị thiếu bang chủ Cái Bang này tuy mặt mày có hơi lấm lem, nhưng hoàn toàn không che giấu được dung mạo khí chất cực tuấn cực mỹ của hần.

Qua một tuần trà, La Như Sơn bị hần xoay cho vòng lớn vòng nhỏ, tới nỗi đầu vầng mắt hoa, thừa biết sẽ bại trận, vẫn cắn răng không lùi bước.

Lê Tứ Hải siết chặt nắm tay, tim đập như trống, lo lắng khôn kể.

La Như Sơn đột nhiên ngưng trụ, trở mình tung một cước.

Một cước này tuyệt không báo trước, vô thanh vô tức, lại hung hiểm ngoan độc, góc độ xảo quyết, nhắm thẳng vào phần hông Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết dường như đã sớm đoán được, thân pháp đột nhiên biến đổi, uyển chuyển xoay tròn tại chỗ, nhún người nhảy lên trên, La Như Sơn một cước đá vào hư không, Tô Tiểu Khuyết thừa cơ thúc chân ngay tất loan (vùng phía sau đầu gối) của hần, may là một cước này lực đạo vừa phải, mạnh hơn nửa chỉ sợ tất cái cốt (xương bánh chè) của La Như Sơn đã dập nát, coi như phế mất một chân.

Lê Tứ Hải đau lòng thét lên: “Đừng mà!”

Lại thấy Tô Tiểu Khuyết vung cước, không nặng không nhẹ giáng xuống đùi La Như Sơn. Đá xong còn

thầm oán chính mình đã hạ thủ quá nường tay, đáng lẽ nên phi lên vài thốn nữa, giày xéo tiểu huynh đệ của lão tiểu tử đó, cho hắn làm thái giám mới phải. (ách, cứng ác quá cứng ơi =.==!!)

La Như Sơn sau một khắc lão đảo lập tức đứng vững trở lại, biết hắn cước hạ lưu tình, bản thân cũng không phải là kẻ thích dây dưa ầu ả, đang định lui về ôm quyền nhận thua, ai ngờ Tô Tiểu Khuyết cười hắc hắc, hai tay giấu sau lưng giờ đã vươn ra, đao quang ngân sắc lấp lánh nơi kẻ tay, tiến đến gần La Như Sơn, ngay thời khắc thắng bại đã phân hắn lại dùng đến Già La đao.

Tim Lệ Tứ Hải như đang chơi đánh đu, vừa mới trầm xuống đã muốn bật lên tới cổ họng. Không ngờ Tô Tiểu Khuyết võ công cao cường đến thế, chỉ là La sư huynh rõ ràng đã bại trận, tại sao hắn vẫn không chịu buông tha?

Siết chặt nhuễn tiên, trong lòng bàn tay mồ hôi đã thấm ướt cả những sợi chỉ bạc quấn quanh cán roi bằng ngà, trong lòng ần ần bất an, nhưng vẫn bàng hoàng không nghĩ được cách hóa giải.

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “La đại hiệp, Cái Bang có Đả Cầu Bổng, cũng có Đồ Cầu Đao, tiểu đệ bổng pháp quá kém, đành trổ chút Đồ Cầu đao pháp cho huynh xem vậy.”

Nói xong một chiêu Văn Lai Dục Tuyết, trở bàn tay, xoay cổ tay, lục đao triển khai, đao ảnh giăng kín cả thạch đài, chặt chẽ vây hãm La Như Sơn, chỉ nghe “xoát xoát” không ngừng bên tai, nhưng La Như Sơn tuyệt vô lực đánh trả.

Chỉ trong nháy mắt, Tô Tiểu Khuyết thu đao lui về, cười hì hì nhìn Lệ Tứ Hải, mà Lệ Tứ Hải chỉ lo dán mắt vào La Như Sơn.

Gió núi thổi qua, chỉ thấy y sam của La Như Sơn đột nhiên lộ ra vô số kẻ hở, tiếp theo đó từng mảnh từng mảnh vải lụa rơi xuống, phút chốc nửa thân trên đã hoàn toàn xích lỏa. La Như Sơn đỏ mặt tía tai, trán cuộn cuộn nổi gân xanh, phần nộ cực điểm.

Quan chúng dưới đài được chiêm ngưỡng kỳ cảnh nhất thời cười ầm lên, kẻ có chút phúc hậu lại cảm thấy Tô Tiểu Khuyết hành xử hơi quá đáng, Cháp pháp trưởng lão liền lên tiếng: “Thiếu bang chủ, tỷ võ chỉ luận cao thấp, chớ để tổn thương giao tình!”

Lệ Tứ Hải cả giận: “Tô Tiểu Khuyết tên hỗn đản nhà ngươi!”

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ: “Tứ Hải, ngươi chịu mắng ta rồi sao?” Đang định nhảy xuống đài nắm tay nàng thủ thỉ tâm sự, lại nghe La Như Sơn gầm lên giận dữ, Phán Quan Bút một trên một dưới ngùn ngụt sát khí mà lao tới, chính là đấu pháp hoàn toàn chán sống.

Tô Tiểu Khuyết võ công hơn xa hắn, thấy trong mắt hắn lửa giận phun trào, trong lòng không khỏi có chút hả hê, hai chân điểm đất, nhẹ nhàng phi thân giẫm lên Phán Quan Bút, xoay người lướt tới, mảnh đao thuận thế quét một đường, chém đứt sợi dây buộc tóc cùng đai lưng của hắn, trong tiếng kinh hô của mọi người, La Như Sơn tóc tai xổ tung, quần “loát xoát” tụt luôn xuống đất.

La Như Sơn là đại đệ tử Phi Phượng môn, nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai sẽ nhậm chức trưởng môn, võ công cao nhất trong chúng đệ tử, tính tình lại chừng chặc hòa nhã, rất được lòng người. Chúng kiến hấn bị vũ nhục, môn nhân Phi Phượng môn thấy đều phần nộ, chen chúc đến trước đài, trừng mắt nhìn Tô Tiểu Khuyết. Bang chúng Cái Bang cũng thấy khó chịu, cứ đà này, giữa Cái Bang và Phi Phượng môn tất sẽ tồn tại khúc mắc, chưa kể hành vi của Thiếu bang chủ sẽ gây tổn hại không nhỏ đến thanh danh Cái Bang.

Tô Tiểu Khuyết lại chẳng chút để ý, chỉ lo tươi cười nhìn Lệ Tứ Hải.

La Như Sơn làm sao nuốt trôi nỗi nhục to lớn này, tự thấy sống lâu thêm khắc nào cũng chỉ khổ sở thêm khắc đó, chẳng buồn kéo quần lên, trái lại nhặt Phán Quan Bút, nhắm mắt đưa đầu bút kề ngay yết hầu định đâm vào, bút đi nửa đường, chỉ nghe bên tai tiếng gió rít lên, cổ tay bị giữ lại, La Như Sơn mở mắt ra, liền thấy Lệ Tứ Hải đang trừng trừng nhìn mình: “Đại sư huynh, đừng quên huynh đã hứa cả đời này sẽ chăm sóc cho ta.”

Mỉm cười lấy ngoại bào của một vị sư huynh khác khoác lên người hấn: “Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang, thua dưới tay Thiếu bang chủ của họ, cũng không phải là chuyện mất mặt gì.”

Thanh âm nàng trong trẻo dễ nghe, như chuông ngân trong gió, chỉ vài câu đơn giản liền đem nỗi nhục khóa thân khinh miêu đậm tã thành tỷ vô nhận thua, trên dưới thạch đài nghe xong, đều thầm khen vị cô nương này thông minh phóng khoáng, đám người Cái Bang chỉ cảm thấy mặt mày nóng bừng, Kinh Sở bất gặp Cháp pháp trưởng lão Kim Ngũ Lượng giận đến tím mặt, vội hỏi: “Kim trưởng lão, lão nhân gia người không phải muốn xử phạt Tiểu Khuyết chứ?”

Kim Ngũ Lượng nghiêm giọng: “Trở về tổng đà phải giải hấn đến hình đường!”

Trầm ngâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lộ bang chủ có cầu xin cho hấn cũng không được! Tiểu tử này được sủng quá hóa hư, sớm muộn cũng mang đại họa đến cho Cái Bang!”

Lệ Tứ Hải nhìn theo bóng lưng La Như Sơn nhảy xuống đài, sắc mặt trầm lại, gỡ trâm, cả nhuyển tiên cũng đồng thời đưa đến trước mặt Tô Tiểu Khuyết: “Tô Thiếu bang chủ, những thứ này trả hết cho người.”

Đệ thập ngũ chương

... Tô Tiểu Khuyết vừa nhìn liền biết Khúc Trường Hư thế bại như núi lở, bốn bề là Trường Vi đạo trưởng cùng chúng đệ tử Võ Đang, thấy bọn họ không có ý định xuất thủ, bất giác thở phào một hơi, không chút đắn đo, trong tay đã âm thầm giấu đây Bạch Cốt châm, vạn nhất Tạ Thiên Bích bị đám người kia liên thủ tấn công, bản thân liền thừa dịp thạch đài rối loạn giúp hấn tẩu thoát...

16. Quyển 1 - Chương 15

Edit: Phúc Vũ

Lối xưng hô “Tô thiếu bang chủ” này, tôn kính mà xa lạ, chẳng những không còn thân mật như “Tiểu Khuyết”, ngay cả chút tình đồng môn như “Tô sư đệ” cũng đoạn tuyệt từ đây.

Tô Tiểu Khuyết sao lại không hiểu ý tứ trong đó, chỉ cảm thấy như bị tát cho một gáo nước lạnh, lạnh đến cả tim cũng thắt lại, một mực lắc đầu không chịu nhận.

Lệ Tứ Hải cũng không miễn cưỡng, vận kinh lực, cây trâm gãy đôi, “đinh đong” hai tiếng rơi trên viên đài. Nhuyễn tiên làm từ da tê giác và gân giao long, khó bề kéo đứt, Lệ Tứ Hải dồn lực vào cánh tay, nhuyễn tiên bay vút lên không trung, đập xuống một hồ nước đằng xa. Đoạn, từ trong tay áo lấy ra một sợi hắc sắc nhuyễn tiên khác, kéo căng thẳng tắp, hành lễ: “Phi Phượng môn Lệ Tứ Hải, xin thỉnh giáo cao chiêu của Tô thiếu bang chủ.”

Thấy Tô Tiểu Khuyết ngẩn người không đáp, Lệ Tứ Hải “hây da” một tiếng, nhuyễn tiên như linh xà uốn lượn trên đài, đến khi cách chân Tô Tiểu Khuyết ba thước, đầu rơi lại như đầu rắn thành linh ngóc dậy, trực chỉ phía bụng hắn, chính là chiêu Phượng Điểm Đầu.

Tô Tiểu Khuyết đã thu gọn Già La đao trong tay, lập tức lách người sang trái né tránh, cuống quýt nói: “Tứ Hải! Ta nhận thua là được rồi, ngươi ngàn vạn lần đừng giận ta...”

Dưới tán cây, khôi y nhân (người áo xám) sắc mặt vàng vọt khẽ thở dài: “Thật không khác gì nàng, đều là kẻ đa tình.”

Thất Tình đánh giá Tô Tiểu Khuyết một lát, chỉ nói: “Hài tử này võ công rất khá, đáng tiếc phẩm hạnh không đủ đoạn chính khoan hòa... Thật không biết là phúc cho võ lâm hay là họa của chính đạo.”

Mạnh Tự Tại trường tụ thiện vũ (1), lập tức cười nói: “Tô Tiểu Khuyết khi còn ở Bạch Lộc Sơn chính là hài tử nhỏ tuổi nhất, cứ hay mơ mơ hồ hồ, từ nhỏ đã không có phụ mẫu, ngay cả chuyện lúc bé cũng hoàn toàn quên sạch, chẳng môn sư đệ thấy hắn đáng thương, không khỏi có chút dung túng... Bất quá hài tử này hồi còn trên núi tuy hơi bướng bỉnh hồ nháo, nhưng bản tính không xấu, Cái Bang cũng là danh môn chính phái, chuyện với Phi Phượng môn, có lẽ Lộ bang chủ nhất định sẽ nghiêm trị, chỉ cần Cái Bang quản giáo kỹ hơn, hắn sẽ không gây hại cho võ lâm.”

Một phen giải thích hợp tình hợp lý, ngắn gọn sâu xa, Thất Tình gật đầu mỉm cười, Đường Thanh Vũ lại hỏi: “Hắn còn nhớ phụ mẫu của mình là ai không?”

Câu hỏi này quả thật có phần kỳ quái, nhưng Mạnh Tự Tại cũng không lấy làm lạ, đáp: “Hoàn toàn quên sạch.”

Đường Thanh Vũ không hỏi thêm nữa, ngay cả Đường Nhất Dã đại thắng trường môn Bát Quái môn cũng

không màng tới, chỉ chăm chú nhìn Tô Lệ hai người so chiêu.

Nói là so chiêu, chi bằng nói Lệ Tứ Hải rượt đuổi Tô Tiểu Khuyết, náo loạn cả đài.

Tô Tiểu Khuyết một bên bận rộn né roi, một bên lớn tiếng giải thích tạ lỗi: “Tứ Hải, hắn có điểm nào có thể sánh bằng ta a?” (xin lỗi kiểu gì thế này o_0)

Bắt lấy đầu roi ném trả lại: “Người trách ta đánh hắn phải không?”

“Chỉ cần người chịu gả cho ta, muốn ta dập đầu bồi tội với hắn ta cũng không ngại...”

“Lão tiểu tử kia trông già hơn người cả mười tuổi a? Có câu, ‘nam đại thập, bão phân trì’ (lấy chồng lớn hơn mười tuổi coi như hoa lài cắm bãi p*** trâu), người gả cho hắn chắc chắn sẽ chịu khổ, ‘nữ đại nhất, bão kim kê’ (lấy vợ lớn hơn một tuổi là vận số tốt ^^), người vừa vận hơn ta một tuổi, quá thích hợp a!”

Đám người Phi Phượng môn giận dữ, không ngớt thóa mạ hắn.

Lệ Tứ Hải cắn răng, một roi Giáp Đầu Chiếu Nào phóng tới, Tô Tiểu Khuyết nhanh chóng thi triển Thảo Thượng Phi linh hoạt lướt ngang né tránh, không ngờ nhuyển tiên đột nhiên thay đổi quỹ đạo, đuổi theo sau hắn, vụt về phía gáy.

Tô Tiểu Khuyết chợt đứng bất động, câu hạ thất lưng ngựa người ra sau, toàn thân gấp ngược lại, roi này tưởng chừng đã thất bại, lại lập tức uyển chuyển uốn lượn như sóng, biến hóa ra hơn mười đạo tiên ảnh, đột ngột tấn công lên chính diện Tô Tiểu Khuyết, thủ pháp hết sức cao minh.

Lệ Tứ Hải tử y phiêu dật, chiêu thức linh động ưu mỹ, Tô Tiểu Khuyết thân như tuyết vũ, bộ pháp nhập hóa xuất thần.

Dưới đài mọi người nhìn đến mãn nhãn, không khỏi lớn tiếng cổ vũ, những kẻ đứng vòng ngoài không được tận mắt chiêm ngưỡng thậm chí còn nhảy lên vách đá hoặc leo cây mà xem.

Tô Tiểu Khuyết thuận thế lộn người một vòng, định giẫm lên đầu roi, Lệ Tứ Hải liền thu roi về ngang eo, nhuyển tiên như một con giao long luân quanh thất lưng nàng rồi đột ngột phóng ra, đầu roi phi thẳng đến đại huyệt trước ngực Tô Tiểu Khuyết, lại bỗng nhiên đổi hướng, cuộn thành một vòng xoắn lấy cổ hắn, chiêu thức biến hóa khôn lường, thủ pháp xảo diệu, khiến người dõi mắt tán thưởng.

Có kẻ lảm chuyện lớn tiếng khích tướng: “Tiểu tử Cái Bang! Cứ né tránh không đánh trả thì còn gì là anh hùng hảo hán?”

Có người cười nói: “Tô thiếu hiệp đây là thương hương tiếc ngọc, thô hán như người biết cái gì?”

Liền có kẻ cười vang, mồm năm miệng mười xen vào: “Đây là đại hội võ lâm, không phải luận võ kén chồng... Tiểu cô nương, ngàn vạn lần đừng thủ hạ lưu tình a!”

“Mắt ngươi có bị mù không? Nên nhắc tiểu tử họ Tô kia hạ thủ đừng lưu tình mới đúng... Tốt nhất là dùng đao cắt nát y phục không chừa lại mảnh nào trên người tiểu nữ nhi này, có lẽ sẽ lại được thấy mỹ cảnh! Ha ha ha, xem ra thật tiện nghi cho huynh đệ chúng ta!”

Đang cao hứng với những ý nghĩ dâm tà, đột nhiên thấy Tô Tiểu Khuyết nhảy khỏi thạch đài, thừa dịp hán tử kia chưa kịp phản ứng, vươn tay giáng cho hắn bốn bạt tai, đứng nghĩa tứ bề, trên dưới trái phải.

Tát xong liền phi thân lên đài, nhưng đứng nghiêm bất động, ảm đạm nói: “Ngươi muốn đánh cứ đánh, ta không né tránh nữa.”

Hán tử vừa ăn tát kia chính là kẻ thích hoành hành bá đạo Vương Kiêu, trong tay một cây Tề Mi côn, vô cùng uy lực, ngay lúc bất ngờ không kịp phòng bị mới trúng đòn của Tô Tiểu Khuyết, hoàn hồn trở lại, từ trong khuôn miệng đầy máu phun ra một cái răng, giận sôi người, định nhảy lên liều mạng với Tô Tiểu Khuyết. Vài vị huynh đệ đứng bên cạnh phải khuyên giải cả nửa ngày mới giữ lại được.

Có người bộc trực nhất thời nói thẳng: “Vương đại ca, dù ngươi có thượng đài, cũng không phải là đối thủ của tiểu tử đó a... áy da, Trịnh đại ca ngươi giẫm lên ta chân làm gì a?”

Trần Lệ Tứ Hải đã phủ một tầng mồ hôi, bờ ngực phập phồng, nhắc tay, một roi quét xuống.

Tô Tiểu Khuyết quả nhiên đứng bất động, nhuyển tiên dưới ánh nắng lộ ra từng đường vân tinh xảo, đầu roi tìm đến cổ hắn, sau khi lưu lại một đạo huyết ngân mờ nhạt liền lập tức thu hồi.

Tô Tiểu Khuyết thấy nàng thủ hạ lưu tình, không khỏi kinh hãi, gọi: “Tứ Hải...”

Lệ Tứ Hải ngắt lời hắn: “Ta không phải đối thủ của ngươi, chỉ là người vũ nhục sư huynh ta, roi này coi như rửa hận. Lệ Tứ Hải tài không bằng người, cũng không dám tiếp tục dây dưa, trận này ta nhận thua.”

Nói xong chỉnh trang lại một chút, thi lễ, một chiêu Phượng Sí Triển đảo người, tử y phiêu phiêu, đã trở về dưới cờ hiệu của Phi Phượng môn.

Nàng tuy nhận thua, nhưng nói năng thông minh sắc sảo, lại thi triển một thân khinh công đẹp mắt như thế, chẳng những không làm tổn hại thanh danh Phi Phượng môn, trái lại còn khiến quần hùng ở đây không ai dám khinh thường bốn môn nữa.

Tô Tiểu Khuyết nhìn theo bóng dáng phiêu dật trong không trung của nàng, càng thêm chán nản tuyệt vọng, thừa biết chuyện này đã không thể挽 hồi, nhưng vẫn không hiểu mình sai ở điểm nào.

Tô Tiểu Khuyết liên tiếp đánh bại hai người nữa, bộ pháp ảo diệu như thần, thập phần mãn nhãn, không chỉ câu dẫn mục quang mọi người dưới đài, ngay cả những cao thủ trên đài cũng thi thoảng ghé mắt, chỉ riêng Đường Nhất Dã, dù Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không chút biến sắc, mười trận liên tiếp bất bại, là người đầu tiên rút thăm tỷ thí, trên thăm đề một chữ “giáp”, điều đó có nghĩa, ai rút được một lá thăm khác cũng có chữ “giáp” sẽ là đối thủ của Đường Nhất Dã vào ngày mai.

Nhất thời mọi người tạm dừng tỷ thí, đồng loạt đi dùng bữa trưa.

Đồ ăn của Cái Bang thật ra rất phong phú, nhưng chiếu theo quy củ phải xé thịt gà thịt vịt thịt cá này nọ sao cho biến thành một mớ loạn thất bát tao, thoát nhìn không khác gì như cơm thừa canh cặn.

Tô Tiểu Khuyết nhu thuận gặm cánh gà, lơ đãng nghe Chưởng pháp trưởng lão giáo huấn, còn ánh mắt lại dán chặt vào đám người Phi Phượng môn bên kia.

Chưởng pháp trưởng lão Kim Ngũ Lượng thở dài, trong lòng gào thét thật muốn thưởng cho vị Thiếu bang chủ này ba đao ngay tại chỗ, chọc trên người hắn sáu lỗ thủng, lại e ngại sẽ ảnh hưởng đến trận tỷ thí chiều nay của hắn, nén giận phân phó: “Kinh Sở, lát nữa ngươi cũng thượng đài luôn thể, học hỏi kinh nghiệm.”

Lại nói: “Lục Chỉ nhi, ngươi có cảm thấy gân cốt ngứa ngáy muốn động tay chân không? Tiểu cô nương phái Nga Mi kia kiếm pháp không tồi, công phu có chút giống ngươi lúc còn trẻ a.”

Cổ Lục Chỉ xua tay cười nói: “Thiên hạ hiện tại thuộc về thiếu niên anh hùng rồi, ta đã từng này tuổi, ham vui làm gì, thua thì khiến bang chủ mất mặt, thắng lại mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, hắc hắc, lão ca a, ta không dám nghe theo người làm chuyện ác đâu.”

Kinh Sở vẻ mặt tràn ngập háo hức, Kim Ngũ Lượng nhìn hắn, vừa thở dài vừa cười: “Ngựa non háu đá nhưng cũng đầy cương dũng, vẫn là nhân tài trẻ tuổi có tiền đồ a!”

Tô Tiểu Khuyết đang ngón một miếng thịt gà đột nhiên phá lên cười, Kim Ngũ Lượng trầm mặt lại: “Cười cái gì?”

Kinh Sở giỏi nhất là hiểu ý người khác, nhìn theo mục quang Tô Tiểu Khuyết, giải thích: “Thiếu bang chủ thấy vị La sư huynh kia uống nước bị sặc, nên mới bật cười.”

Lý Thương Vũ một thân y sam xanh nhạt tôn lên nước da sáng mịn như ngọc, môi đỏ răng trắng, trông không giống người hành tẩu giang hồ, so với Lê Tứ Hải càng nhu mỹ hơn vài phần, đáng ăn lại hết sức tao nhã, chỉ ăn một bát cơm nhỏ, gấp thêm vài đĩa rau, dùng bữa xong lại từ tay áo thêu hoa vãn chìm lấy ra một mảnh khăn lụa mềm mại, lau sạch miệng, mới ngẩng đầu cười nói: “Sư phụ, lát nữa Thương Vũ cũng muốn lên đài thử sức.”

Phạm Lỗi Thạch hai mươi tám tuổi đã nhậm chức chương môn, chỉ dùng một bộ Nhạn Đãng Tam Chiết Bộc kiếm đã dẹp yên Nam Bắc Nhạn Đãng phân tranh, được xếp vào hàng Thập đại kiếm khách trong võ lâm, hiện tại vẫn chưa tới bốn mươi, đang vào thời kì đỉnh cao phong độ, nội công thâm hậu, kiếm thuật

càng siêu việt. Chỉ là xưa nay không thích Lý Thương Vũ, cảm thấy hắn vô luận là tướng mạo hay lối hành sự, đều đậm chất yêu tà, ngày thường cũng hiếm khi truyền dạy hắn kiếm thuật cao thâm, trái lại chỉ giáo huấn hắn về thái độ làm người hành hiệp trượng nghĩa, lúc này nghe hắn mở lời xin được tỷ thí, chỉ thuận miệng đáp: “Đi đi.”

Lại quay đầu chỉ điểm Tề Đào: “Hai chiêu Viễn Đê Trường Đinh, Nhận Hồi Long Tư của ngươi vừa rồi phát huy không tốt lắm... Vận kinh lực quá đà, làm mất đi sự đồng đều uyển chuyển.” Vươn đưa múa hai đường: “Trực tiếp thu kiếm về thế này sẽ nhanh hơn nhiều.”

Tề Đào tập trung lắng nghe, liên tục gật đầu, Lý Thương Vũ thần sắc thản nhiên, nhân tình thanh tĩnh như nước.

Tỷ thí tiếp tục, Võ Đang Khúc Trường Hư với thanh kiếm Cổ Tùng Tàn Khuyết trong tay, một chiêu Yến Tử Sao Thủy trong Thái Cực kiếm, đánh bay trường kiếm của Tề Hà kiếm phái Tống Thiên Phong, đã thắng một mạch chín người, nhất thời không ai dám bước lên khiêu chiến nữa.

Trường Vi đạo trưởng ngồi trên đài cao quan sát, không khỏi vuốt râu mỉm cười, Mạnh Tự Tại nói: “Thái Cực kiếm của quý phái quả thật đã đạt đến cảnh giới tối thượng trong kiếm thuật, Khúc đại hiệp thi triển càng tuyệt không lộ ra sơ hở.”

Trường Vi cười nói: “Không riêng gì kiếm pháp, Khúc sư đệ ba năm trước thâm nhập vào ma giáo, ám sát Hề Liên Hùng trưởng lão của Linh Quy đường, khéo ẩn nhẫn lại đa mưu túc trí, giỏi hơn bản đạo gấp trăm lần, thật sự là phúc của bốn phái.”

Đang nói, chỉ thấy một bạch y nhân phi thân lên đài đáp ngay trước mặt Khúc Trường Hư, tay trái đặt trên loan đao bên hông, khí độ phi phàm, đồng dạng nói: “Xích Tôn Phong Tạ Thiên Bích, xin lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.”

Mọi người đều cả kinh.

Xuân Sắc ồ ồ tề tụ toàn cao thủ chính đạo, không ngờ Tạ Thiên Bích lại dám đơn độc xuất hiện, trên đài dưới đài nhất thời lặng ngắt như tờ.

Một hồi lâu, Trường Vi mới nhíu mày nói: “Hôm nay danh môn chính phái luận bàn tỷ thí, tên tiểu ma đầu này ở đâu lại đến quấy rối? Chi bằng liên thủ đuổi hắn đi.”

Trường Vi tự biết Xích Tôn Phong ghi hận Khúc Trường Hư, Tạ Thiên Bích mấy năm qua danh vang như sấm, Khúc Trường Hư tuy võ nghệ cao cường, nhưng chưa chắc đã nắm phần thắng, nên cố ý không muốn để hai người động thủ.

Thất Tình trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “Tạ Thiên Bích tuy là người của Xích Tôn Phong, nhưng dù sao cũng đường đường chính chính lên đài luận võ, nếu liên thủ đánh hắn, chỉ e tổn hại đến thanh danh chính đạo.”

Trường Vi chợt nảy ra một kế, vờ cả kinh nói: “Ma đầu kia không chừng là muốn làm võ lâm minh chủ! Đại sư, mấy tháng trước quý tự bị tập kích, đại sư cũng bị người đả thương, nhất định là ý đồ của ma giáo.”

Thất Tình nói: “Có lẽ không phải, vị cao thủ kia công phu nửa chính nửa tà, huyền diệu khôn kể, không giống người của Xích Tôn Phong.”

Trường Vi bắt đắc dĩ, nhìn Mạnh Tự Tại: “Mạnh đại hiệp cảm thấy thế nào?”

Mạnh Tự Tại không tiện nhiều lời, cười nói: “Tại hạ chỉ biết nghe theo sự sắp đặt của Thiếu Lâm Võ Đang.”

Thương nghị chưa định, Tạ Thiên Bích đã xuất đao.

Một đao Thiên Quân Bích Dịch hoàn toàn tiến thủ như vũ bão, uy lực khôn lường, khó bề áp đảo, khí thế rõ ràng là không thấy máu tuyệt không thu đao.

Một đao này đạt đến cảnh giới hoàn mỹ mà bất kỳ kẻ luyện đao nào cũng phải thềm muốn. Quan chúng nhìn đến cả người huyết dịch sôi sục, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, kìm lòng khôngặng la lên.

“Hảo!”

“Hảo đao pháp!”

Lời vừa nói ra, mới biết mình lỡ miệng (vì dám khen ma đầu trước mặt chính đạo =)))))), vội vàng cầm nín, nhưng vẫn nhìn trận đấu đến không chớp mắt.

Khúc Trường Hư gặp phải kinh địch, cũng không nao núng, vẫn nhập tâm giữ thế thủ, hai chiêu Tam Hoàn Sáo Nguyệt, Thương Tùng Nghênh Khách, ngoài núi thanh âm như ngưng đọng thành viên, dư âm bất tận, phòng thủ tầng tầng lớp lớp dày đặc dị thường, quả nhiên có phong phạm danh gia.

Hai người một công một thủ, đao khí kiếm ảnh, quang mang chói lóa, Khúc Trường Hư hàm hung bạt bối trăm kiên trụ trụ (2), tư thế ngưng trọng, Tạ Thiên Bích lại tiến thoái linh hoạt, nhữ cho Khúc Trường Hư chủ động tấn công.

Chỉ trong mười chiêu, Tạ Thiên Bích đã thăm dò được mạch kiếm pháp của Khúc Trường Hư, hét lớn một tiếng, lao tới vung đao bổ mạnh xuống. Khúc Trường Hư kiếm chiêu chưa đi trọn một vòng, chỉ có thể giờ kiếm đón đỡ.

“Bằng bằng bằng” mấy tiếng giòn giã vang lên, Khúc Trường Hư đã xuất huyết nơi hõ khẩu (kẻ tay giữa ngón cái với ngón trỏ), thoái lui ba bước, Tạ Thiên Bích tư thế như điều tích ngư lạc(chim rình bắt cá), vô thanh vô tức bức cận đối phương, Thái Nhất chân khí hoàn toàn phát huy, một lần nữa, ba đao nhanh gọn tuyệt luân nhất loạt chém xuống.

Thân đao ánh lên sáng rực, lung linh chớp động, như cả đàn đom đóm nhảy múa trong không trung, phản chiếu lên khuôn mặt giờ đã trắng bệch của Khúc Trường Hư. Ba đao này thoát nhìn đơn giản, nhưng thời cơ góc độ lại được chọn lọc đến tinh diệu, đi trước một bước phong kín kiếm lộ của Khúc Trường Hư, khiến hấn khó bề biến hóa, chỉ biết luống cuống tay chân khua kiếm đón đỡ.

Dùng đao pháp của lục đao nhất định phải vận lực cực cương cực mãnh, nhịp nhàng lưu loát, chú mục nhập tâm. Dưới đài những danh gia đao pháp nhin không được không ngớt âm thầm reo hò cổ vũ.

Tô Tiểu Khuyết đang so chiêu cùng một vị đệ tử Thiếu Lâm, ngay lúc cấp bách lại dừng tay nói: “Nghỉ một lát đã, đợi ta xem bọn hấn đánh xong rồi chúng ta hăng tiếp tục.”

Hòa thượng kia vốn sử dụng giới đao, đang thi triển đao pháp Nhiên Mộc Phá Giới, nghe vậy liền hờn hờ thu đao, hai người sống vai, nín thở tập trung quan chiến. (thật bó tay với hai bạn =.=)

Tô Tiểu Khuyết vừa nhìn liền biết Khúc Trường Hư thế bại như núi lở, bốn bề là Trường Vi đạo trưởng cùng chúng đệ tử Võ Đang, thấy bọn họ không có ý định xuất thủ, bất giác thở phào một hơi, không chút đắn đo, trong tay đã âm thầm giấu đầy Bạch Cốt châm, vạn nhất Tạ Thiên Bích bị đám người kia liên thủ tấn công, bản thân lập tức thừa dịp thạch đài rối loạn giúp hấn tẩu thoát.

Sau khi ném mùi lục đao, kiếm pháp Khúc Trường Hư liền tán loạn, Tạ Thiên Bích cười lạnh một tiếng, đao thế đột nhiên biến đổi, ngoan độc bủa vây, đã giam lỏng Khúc Trường Hư bên trong đao quang.

Khúc Trường Hư cũng biến đổi kiếm chiêu, chuyển thành kỳ hiểm quỷ dị, một kiếm đâm về hướng mạn sườn của Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích hoành đao áp trụ, thuận thế đẩy lên phía trước, cao giọng nói: “Đây là Linh Ngao Câu Pháp mà Hề đường chủ dạy người sao? Lúc người giết hấn, có từng nghĩ đến hôm nay sẽ phải dùng chiêu thức của hấn để tự cứu mình?”

Khúc Trường Hư cắn răng, đao pháp của Tạ Thiên Bích cực kỳ cổ quái, mỗi một đao đều phải dùng sở học Linh Ngao Câu Pháp mới có thể kháng cự lại, lập tức xoay cổ tay, ra chiêu Bách Xuyên Quy Hải.

Tạ Thiên Bích cười lạnh: “Hay cho một chiêu Bách Xuyên Quy Hải! Không uống công Hề đường chủ ba năm dạy dỗ!”

Đao khí cuộn cuộn dâng lên, Tạ Thiên Bích mục quang băng lãnh, từng đao một bức bách Khúc Trường Hư phải dùng tới công phu của Linh Quy đường Xích Tôn Phong, lại từng câu một vạch trần hấn.

Trên đài cao Trường Vi sắc mặt đại biến, không ngờ sư đệ bị ma đầu kia bức đến đường cùng như thế, muốn xuống đó tương trợ, nhưng lại sợ làm mất thân phận tôn sư, luyến tiếc uy danh bao đời của Võ Đang.

Thất Tình an ủi: “Chân nhân đừng sốt ruột, quần hùng trong thiên hạ đều đang tề tụ ở đây, thiết nghĩ vị

Tạ thí chủ này cũng không dám trước mặt mọi người hành hung đả thương đối thủ.”

Lại thấy Khúc Trường Hư đã lâm vào tuyệt cảnh, Tạ Thiên Bích đột nhiên mỉm cười, khoe miệng cong lên, tà khí đến dọa người, lạnh lùng nói: “Dám đột nhập Xích Tôn Phong, nói xem ta có lấy mạng người không?”

Dao phong men theo khuỷu tay quét vào trong, hạ thủ vô cùng tàn nhẫn, chỉ thấy một màn huyết quang lai láng, cánh tay phải của Khúc Trường Hư đã bị chặt đến tận vai, trong tiếng thét đau đớn, cánh tay đứt lìa cùng thanh Cổ Tunnel Tàn Khuyết rơi xuống bãi đá dưới đài.

“Có còn nghĩ ta không dám giết người trước mặt quần hùng thiên hạ?”

Dao quang lướt tới, cánh tay còn lại của Khúc Trường Hư cũng bị băm nát. Hai vai máu tuôn như thác, khí tức suy nhược, cả người đổ vật xuống.

Hai dao này khí thế như sấm sét, tốc độ như tia chớp, chờ đến lúc quan chúng hoàn hồn lại, Khúc Trường Hư đã thành phế nhân, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.

Trường Vi vô pháp ngồi trơ mắt mà nhìn nữa, gầm lên giận dữ, phi thân xuống đài, chúng đệ tử Vô Đang bên dưới cũng sợ hãi kinh hãi, đều rút kiếm xông tới.

Tạ Thiên Bích tiện tay vung dao, một nhát cắt đứt yết hầu Khúc Trường Hư, họ Khúc kia miệng không ngừng trào máu, từ trong thanh quần nấc nghẹn vài tiếng, nhân thần tràn ngập tuyệt vọng cùng kinh hoàng.

“Người lén lút thích sát Hề đường chủ, Tạ mỗ đây quang minh chính đại giết người!”

(1) Trường tự thiện vũ: tay áo dài thì múa hay, ý chỉ có lợi thế thì làm việc hiệu quả.

(2) Hàm hung bạt bối, trầm kiên trụ trụ: là hai tư thế điển hình trong Thái Cực Quyền.

– Hàm hung bạt bối: Hàm hung là chỉ ngực được thu vào phía trong cơ thể, tạo cảm giác như có một khoảng trống trong lồng ngực. Bạt bối là chỉ khi ngực được thu vào bên trong thì cơ lưng lúc đó được thả lỏng, lưng sẽ trầm, hướng xuống phía dưới và chứa một lực đàn hồi nhất định. Trên thực tế, hàm hung có khả năng hỗ trợ khá tốt cho quá trình thở bụng. Trong khi đó các khớp vai được buông lỏng làm cho động tác được mềm mại, uyển chuyển, không cứng nhắc. Khi hàm hung, cơ thể được hạ thấp, tăng cường cho hoạt động của phổi và các vách ngăn nội tạng. Bạt bối có quan hệ tương hỗ với hàm hung, muốn hàm hung thì phải bạt bối.

– Trầm kiên trụ trườ (trầm vai và khuỷu tay): Thái cực quyền yêu cầu vai phải lỏng, không được nhô vai rụt cổ. Khi đi quyền, hai khuỷu tay cũng không được hếch lên, làm như vậy sẽ đem lại cảm giác bên trong có thêm kinh lực.

Đệ thập lục chương:

Tô Tiểu Khuyết nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ thật sự phải xem Thiên Bích là yêu nhân ma giáo? Hễ gặp là phải đòi chém đòi giết?”

“Tên Khúc Trường Hư đó có gì tốt? Học võ công Xích Tôn Phong rồi lại ngấm ngấm xuống tay giết người, Thiên Bích ngược lại quang minh chính đại báo thù cho Hề đường chủ kia, có thể thấy chính đạo có lẽ cũng chẳng lỗi lạc hơn ma giáo bao nhiêu.”

17. Quyển 1 - Chương 16

Edit: Phúc Vũ

Lời còn chưa dứt, đám người Võ Đang đã xông tới, Tạ Thiên Bích vung đao vạch một đường tròn, bức lui Trường Vi, từ trong tay áo một sợi dây ô kim (hợp kim giữa đồng và vàng) cực mảnh bắn ra, bay qua khỏi mặt hồ, “vút” một tiếng, câu vào một góc cây bên Sơn Nguyệt bình, thân người thuận thể nhảy lên, nhanh như cắt lướt qua Xuân Sắc ổ, chân vừa chạm đất, sợi dây ô kim lại tiếp tục móc lên một góc đại thụ khác ở đằng xa, vài phen nhún người phi thân, đã biến mất giữa núi rừng trùng điệp.

Một trận gió thổi qua, khô y nhân dưới tán hoa cũng vô thanh vô tức rời đi.

Nhìn thi thể không toàn vẹn trên thạch đài, huyết dịch lênh láng, Tô Tiểu Khuyết lần đầu tiên cảm thấy Tạ Thiên Bích đã chính thức là thiếu chủ Xích Tôn Phong, không còn đơn thuần chỉ là Tạ sư huynh của hắn trên Bạch Lộc Sơn nữa.

Hiện tại tuy đang thanh thiên bạch nhật, nhưng trong lòng lại ảm ảm bất an, sát khí cùng thủ đoạn đến bậc này, căn bản không giống một Tạ Thiên Bích mà hắn quen biết.

Đang đứng ngẩn ra, hòa thượng Thiếu Lâm kia thu đao hành lễ: “Ô thiếu hiệp, xin cáo biệt tại đây.”

Tô Tiểu Khuyết kinh ngạc hỏi: “Sao không đánh tiếp?”

Hòa thượng kia ánh mắt không giấu được vẻ kích động cùng khoái cảm khát máu, nói: “Đao pháp của Tạ

thí chủ quả thật khiến người đại khai nhân giới, bần tăng giờ đã không còn mặt mũi nào dùng đao nữa.”

Từ đó tiểu hòa thượng này sa vào ma đạo, say mê đao pháp, lơ là phật học, vài năm sau đó thì hoàn tục sáng lập Huyết Đao môn, cuối cùng thành “đao thuật” đại sư, xuất thủ ngoan độc hung tàn, bị nhân sĩ chính đạo khinh rẻ.

Xuân Sắc ồ bồng chốc yên lặng đến đáng sợ, chính đạo mấy ngàn người, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Tạ Thiên Bích thăm sát Khúc Trường Hư, sau đó ngang nhiên tẩu thoát như ra vào chốn không người, nhất thời ai cũng lạnh xương sống, không khỏi bất an, nghĩ đến hắc đao pháp siêu việt, dũng khí bất phàm, hạ thủ tàn nhẫn, hành tung khó lường, tuy biết rõ là giết người thị uy, xao sơn chấn hổ, vẫn không nhịn được tự thấy may mắn, vì mình chưa từng đắc tội với Xích Tôn Phong!

Đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh: “Yêu nhân ma giáo chỉ dám đánh lén, dùng thủ đoạn đê tiện ám hại Khúc sư huynh, có bao giờ dám quang minh chính đại tỷ thí!”

Nguyên lai là Lý Thương Vũ lên đài. Bích sam phiêu phiêu, dáng người ưu mỹ, phong thái nhàn nhã như nhàn liễu đung đưa theo gió, lục bình trôi nổi theo sông, vừa xuất hiện liền lập tức nổi bật, hoàn toàn lấn át làm lu mờ dung nhan thanh tú diễm đảm của Mộc Hương Dục.

Trường Vi nghe vậy không khỏi cảm thấy như được an ủi phần nào, tuy Tạ Thiên Bích không hề đánh lén, càng không có chuyện dùng thủ đoạn đê tiện ám hại, nhưng một câu này của Lý Thương Vũ, đã nhặt lại mặt mũi Võ Đang vốn bị Tạ Thiên Bích ném xoạch xuống đất không thương tiếc, lập tức hỏi: “Vị thiếu hiệp này là ai?”

Mạnh Tự Tại trầm ngâm một hồi, nói: “Lý Thương Vũ phái Nhạn Đãng.”

Nga Mi kiếm pháp của Mộc Hương Dục chuẩn mực nghiêm cẩn, chiêu số tinh kỳ, không giống nữ tử múa bút, thế mà sau vài chiêu đã bắt đầu cảm giác được, mỗi lần xuất kiếm là mỗi lần càng nặng nề chậm chạp, đầu được một lúc, huyết Thần Môn nơi cổ tay bị Lý Thương Vũ dùng ngón tay đâm vào. Huyết Thần Môn này nằm ngay nơi xương trụ giáp với gân cơ trụ, một khi bị điểm trúng, bàn tay liền không thể vận được nửa điểm lực đạo, trường kiếm lập tức rơi xuống đất.

Lý Thương Vũ nhanh nhẹn cúi người nhặt trường kiếm, khách khách khí khí dâng lên bằng cả hai tay: “Tại hạ thất lễ, Mộc sư muội thứ lỗi.”

Mộc Hương Dục nhận trường kiếm, nói: “Đa tạ Lý sư huynh thủ hạ lưu tình.”

Nàng đã thắng liên tiếp tám người, lúc này bại trận, ni chúng Nga Mi đều tiếc hận không thôi, nhưng Mộc Hương Dục chỉ thản nhiên mỉm cười, nhìn Lý Thương Vũ tiếp tục tỷ thí, một tia nghi hoặc lướt qua đôi mắt trong veo như làn thu thủy.

Thư Bắc Nhạn cũng cảm thấy kỳ quái, khi còn ở trên núi, võ công của Lý Thương Vũ chỉ hơn Tô Tiểu Nguyệt và Lệ Tứ Hải một chút, không ngờ cách biệt vài năm, đã vượt xa lúc xưa, lập tức đăng đài tỷ thí,

bỏ lại thanh đao trần (đao không có vỏ) thường ngày, chỉ tay không thi triển công phu cầm nã, không quá thời gian một bữa cơm, cũng bị điểm trúng huyết Thần Môn mà bại dưới tay Lý Thương Vũ.

Tang Nam Phi thấy vậy, âm thầm lén đến bên cạnh Thư Bắc Nhạn: “Uy, tiểu tử, mấy năm không gặp, võ công người sao lại kém tới vậy a? Chẳng lẽ bị mỹ mạo của hắn hút hồn, nên mới chịu thua?”

Nói xong cười hắc hắc, phi thân lên đài.

Phi Hoa Trích Diệp ứng trảo của Trích Nguyệt lâu vang danh thiên hạ, Tang Nam Phi trong lòng tràn ngập ý nghĩ muốn phô diễn tuyệt kỹ trước mặt Thư Bắc Nhạn, xuất thủ dồn dập hung hiểm, ai ngờ sau hơn năm mươi chiêu, cũng bị chỉ trúng huyết Thần Môn.

Thất thủ xuống đài, không còn mặt mũi gặp Thư Bắc Nhạn, đang cúi đầu định trốn, lại thấy Thư Bắc Nhạn nhếch miệng cười, khoa tay múa ra hai động tác mang ý so sánh, động tác thứ nhất là chữ ngũ và chữ bát, động tác thứ hai là chữ ngũ và chữ tam.

Tang Nam Phi nhìn cả nửa ngày, vẫn không hiểu ý tứ bên trong đó, hoàn hảo phái Tuyết Sơn cách Trích Nguyệt lâu không xa, lập tức gân cổ quát: “Ngũ ngũ tam bát? Bắc Nhạn, ngươi có ý gì?”

Lần này Thư Bắc Nhạn chỉ múa một chữ – ngũ.

Tang Nam Phi chợt ngộ ra, Thư Bắc Nhạn có thể đấu với Lý Thương Vũ đủ năm mươi tám chiêu, còn mình chỉ trong năm mươi ba chiêu liền bị đánh bại, thua họ Thư kia những năm chiêu.

Tức muốn thổ huyết, đang định bước lên sống chết một phen, nhưng đã bị Đường Nhất Dã ngăn lại.

Lý Thương Vũ nhất cổ tác khí (1), liên tiếp thắng mấy vị cao thủ, lại thủy chung chưa dả thương người nào, nhất thời dưới đài không ngớt lớn tiếng cổ vũ, Lý Thương Vũ khóe môi cong lên, tim đập rộn trong ngực, lòng bàn tay cũng nóng lên, chỉ cảm thấy suốt hai mươi năm qua, đây là thời khắc vinh quang khoái hoạt nhất, cơn cuồng hỉ qua đi, nhìn về phía Phạm Lỗi Thạch, thấy hắn thần tình nửa kinh ngạc nửa nghi hoặc, không khỏi cười lạnh.

Ngày tỷ thí đầu tiên kết thúc, nổi bật nhất đương nhiên là Tạ Thiên Bích. Tô Tiểu Khuyết và Đường Nhất Dã đều thuận lợi qua ải, kết quả rút thăm Đường Nhất Dã đấu với Phương Kinh Đào, còn đối thủ của Tô Tiểu Khuyết là một gã đệ tử phái Điểm Thương, Kinh Sở lại thua dưới kiếm Tư Mã Thiếu Xung. Phái Nhạn Đăng xuất sắc nhất với cả Tề Đào lẫn Lý Thương Vũ song song tiến vào vòng trong.

Thi thể Khúc Trường Hư đã được môn hạ Võ Đang thu liệm, mọi người đều ngầm giao định không nhắc tới chuyện này nữa. Trường Vi đạo trưởng sắc mặt tái nhợt, Võ Đang thất thế trước mắt quần hùng không nói, Khúc Trường Hư là sư đệ mà mình coi trọng nhất, tương lai sẽ kế thừa y bát, lại bỏ mạng như vậy, thật sự vừa đau vừa giận khôn kể.

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Nhìn lão đạo sĩ thối kia xem, có khi nào tức đến tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên (2) chết luôn không a?” Liền bị Kinh Sở một phen bịt miệng lòi đi.

Trời đã chạng vạng, bang chúng Cái Bang cứ thế ăn ngủ ngay dưới đài, tuy vừa vào hạ, nhưng thời tiết vẫn khá mát mẻ.

Tô Tiểu Khuyết lười biếng vươn vai, nằm xuống đất, tiện tay ngắt một nhánh cỏ dại ngậm trong miệng.

Hôm nay quả thật đã xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là gặp được Đường Thanh Vũ, sau đó thì bị Tứ Hải triệt để bỏ rơi, đều không phải chuyện đáng cao hứng gì, đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe thấy tiếng bước chân, rồi có người ngồi xuống bên cạnh mình, gọi: “Tiểu Khuyết”.

Tô Tiểu Khuyết nghe ra thanh âm của Đường Nhất Dã, cũng không mở mắt, lười biếng nói: “Muộn thế này rồi sao chưa chịu ngủ? Ngày mai còn phải tỷ thí a.”

Đường Nhất Dã nói: “Ngủ không được, muốn trò chuyện với người.”

Tô Tiểu Khuyết ngồi dậy, nói: “Hảo, vừa lúc ta cũng đang buồn bực trong lòng.”

Hai người đi đến một nơi yên tĩnh phía bên kia đài, dựa lưng vào viên đài, ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm muôn vàn vì sao đang tranh nhau tỏa sáng.

Đường Nhất Dã trầm mặc nửa ngày, tựa hồ không biết nên bắt đầu từ đâu, nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn lấy câu cửa miệng để mở lời: “Hôm nay người vũ nhạc La Như Sơn, đặc tội Phi Phượng môn, cực kỳ sai quấy...”

Tô Tiểu Khuyết ngoáy ngoáy lỗ tai, ngắt lời: “Ta cho người biết một bí mật.”

Đường Nhất Dã dựng tai lên nghe: “Bí mật gì?”

“Kỳ thực ta vốn không phải tên Tô Tiểu Khuyết.”

Đường Nhất Dã vừa mừng vừa lo: “Rốt cuộc người cũng đã nhớ mình là ai rồi ư?”

Tô Tiểu Khuyết gật đầu, đôi nhãn châu lấp lánh như sao đêm, nghiêm túc nói: “Ta vốn tên là Tô Khất Nhi... Sau đó bang chủ thấy ta từ nhỏ đã khuyết phụ khuyết mẫu khuyết thân nhân, khuyết tâm khuyết phế khuyết phẩm hạnh, nên mới đổi tên ta thành Tô Tiểu Khuyết. Đường thiếu hiệp đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với hạng người cái gì cũng khuyết thiếu như ta, có chuyện cứ nói, không có thì đừng cố ý đến giáo huấn ta.”

Đường Nhất Dã bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng nói: “Lý Thương Vũ có chút kì lạ.”

Tô Tiểu Khuyết chấn động: “Phải a, kiếm pháp của hần không hề cao siêu, thế mà ngay cả đám người Mộc Hương Dược cũng không phải đối thủ, thật cổ quái.”

Đường Nhất Dã nói: “Ta đã hỏi Tang Nam Phi, hần nói lúc đầu so chiêu chưa cảm giác được, nhưng chân khí Lý Thương Vũ cứ viên chuyển liên miên, giống như đan thành một tấm lưới lớn, từng bước trói chặt, khiến đối phương có muốn phát chiêu cũng lực bất tòng tâm, cực kỳ khó chịu.”

Hai người nhìn nhau, trong mắt bắt giác cùng toát lên vẻ kinh hoảng, đồng loạt thấp giọng nói: “Thẩm Mặc Câu!”

Tô Tiểu Khuyết lắc đầu: “Không đúng, lúc Thẩm Mặc Câu động thủ với chúng ta, tuy có xuất ra loại nhu lực này, nhưng vẫn có thể đánh gãy cả đao, mà thanh đao kia làm từ thiếc tinh khiết cực bền cực cứng. Lý Thương Vũ không thể có được tu vi công lực đến bậc này.”

Đường Nhất Dã nói: “Lý Thương Vũ bao nhiêu tuổi? Hơn nữa ba năm trước khi ở trên núi, nội lực hần nông cạn, sư phụ nói hần lúc nhỏ luyện công quá tham tiến, đan điền bị tổn thương, vô pháp tu luyện nội công cao thâm, hiện giờ lại có thể có được loại tu vi này, đã là chuyện tuyệt không có khả năng rồi.”

Tô Tiểu Khuyết nghĩ nghĩ: “Người có cảm thấy Lý Thương Vũ càng ngày càng giống nữ nhân không? Trước đó chỉ cảm thấy hần hơi ảo ảo, hôm nay ta đứng dưới đài nhìn hần đả đấu, nếu không phải lúc ở Bạch Lộc Sơn mọi người cùng tắm ngoài suối, e rằng ta sẽ nghĩ hần là nữ cải nam trang a! Nếu hần đã bỏ kiếm pháp, dù hần có cạo đầu lột da người khác ta cũng không cảm thấy kỳ quái.”

Đường Nhất Dã nhin không được cười nói: “Nhị ca ta còn hỏi, Thương Vũ có phải là nữ tử giả trang không... Nghe nói sơ luyện Nhập Bát Tinh Kinh, nữ tử sẽ càng mị hoặc, còn nam tử lại bất nam bất nữ.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Thẩm Mặc Câu kia tuy đẹp, nhưng đâu giống nữ nhân.”

Đường Nhất Dã trầm ngâm: “Môn công phu này quá tà đạo, ta cũng không rõ lắm. Ngày mai tỷ thí, ta có thể thắng Phương Kinh Đào, Lý Thương Vũ có thể cũng sẽ không thua. Ta định nhờ cha nhúng tay vào phân đoạn rút thăm, để vòng tiếp theo ta đấu với Lý Thương Vũ, một khi động thủ, hần sẽ tra ra được nội công của hần và Thẩm Mặc Câu rốt cuộc có phải là cùng một phương thức tu vi hay không.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Nếu tiểu tử này quả thật là đệ tử của Thẩm Mặc Câu, người cũng đừng khách khí, học theo Thiên Bích, trực tiếp tháo hai cánh tay hần xuống trước rồi nói sau.”

Nghe hần nhắc tới Tạ Thiên Bích, Đường Nhất Dã thấp giọng nói: “Hôm nay Tạ Thiên Bích thật đáng sợ.”

Tô Tiểu Khuyết thở dài: “Àn, không biết đám đạo sĩ kia có gây khó dễ với hần không, người của Xích Tôn Phong dường như cũng không thấp tùng hần, tình thế Thiên Bích lúc này thật nguy hiểm.”

Đường Nhất Dã không khỏi nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Rời khỏi Bạch Lộc Sơn, chúng ta với hần đã là

chính tà bất lương lập, hấn giết Khúc sư huynh phái Võ Đang, thủ đoạn hung tàn, người còn lo lắng cho hấn?”

Tô Tiểu Khuyết nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ thật sự phải xem Thiên Bích là yêu nhân ma giáo? Hễ gặp là phải đòi chém đòi giết?”

“Tên Khúc Trường Hư đó có gì tốt? Học võ công Xích Tôn Phong rồi lại ngấm ngầm xuống tay giết người, Thiên Bích ngược lại quang minh chính đại báo thù cho Hề đường chủ kia, có thể thấy chính đạo có lẽ cũng chẳng lỗi lạc hơn ma giáo bao nhiêu.”

Đường Nhất Dã thở dài: “Người không biết đó thôi, mấy năm qua Xích Tôn Phong thanh thế bành trướng, thiết lập ra tam đại hộ pháp, lục đường trưởng lão, thất tinh sứ giả, còn có thập nhị vị hương chủ, hiện giờ toàn bộ mạn bắc của võ lâm đều đã quy phục bọn họ, theo ta được biết, Trung Nguyên đã có hai mươi môn phái chịu sự khống chế của bọn họ.”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Những chuyện này ta biết rồi, trên giang hồ chẳng phải luôn có môn phái hưng thịnh hơn so với môn phái khác sao? Cái Bang ta cũng có phân đà trải rộng khắp Trung Nguyên, đệ tử rải rác khắp thiên hạ, bất quá có chút tán loạn thôi.”

Đường Nhất Dã chậm rãi nói: “Hai năm trước Toa Hà Thủy Minh sáu đường đều đã quy phục Xích Tôn Phong, chuyện này do một tay Tạ Thiên Bích lo liệu. Có hai đường đà chủ lẫn thuộc hạ đều không phục, Tạ Thiên Bích liền dùng xích sắt trói bọn họ treo ở đuôi thuyền, hai chân bằm nát, đưa ra giữa sông cho cá dữ gặm nhấm, những người này bị tra tấn suốt ba ngày ba đêm mới được chết, sau đó còn đem thê tử nữ nhi của họ thưởng cho bốn đường còn lại mặc sức dâm loạn... Những chuyện này người cũng đã biết?”

Tô Tiểu Khuyết sắc mặt trắng bệch, chỉ ôm chặt hộp ngọc chứa Hàn Ngọc Thiềm Thừ cao trước ngực, ủ đến chiếc hộp nóng hực lên, trầm mặc thật lâu, lắc đầu nói: “Ta không biết, cũng không tin là do Thiên Bích làm.”

Đường Nhất Dã chăm chú quan sát thần tình của hấn, thanh âm chưa bao giờ bằng lãnh cứng rắn như lúc này: “Tiểu Khuyết, người từ nhỏ đã dưỡng binh, những năm tháng ở trên Bạch Lộc Sơn coi như người gần gũi với Tạ Thiên Bích nhất, nhưng hiện tại người dù sao cũng đã là Thiếu bang chủ Cái Bang. Tổng đà Cái Bang ở Trung Nguyên, xưa nay luôn hiệp cốt nhân tâm, Xích Tôn Phong muốn khống chế các môn phái ở Trung Nguyên, sớm muộn gì cũng xảy ra xung đột với Cái Bang, đến chừng đó người định xử thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết cả giận nói: “Cái Bang thu ta dưỡng ta, đương nhiên ta sẽ đồng sinh cộng tử cùng các vị huynh đệ trong bang. Bất quá ma giáo sát nhân, chính đạo cũng giết người vô số, miễn là người mà Tạ Thiên Bích giết không phải môn nhân Bạch Lộc Sơn, không phải bang chúng Cái Bang, không phải Lệ Tứ Hải, thì không liên quan gì đến ta.”

Dứt lời lập tức đứng dậy, Đường Nhất Dã vội hỏi: “Sao lại bỏ đi?”

Tô Tiểu Khuyết vẫn chưa hết giận, gắt gỏng: “Không phải người nói tiểu tử Lý Thương Vũ kia có chút cổ quái sao? Giờ ta đi xem xem hấn rốt cuộc đang giở trò gì.”

Đường Nhất Dã tự biết không ngăn được hẳn, liền đuổi theo thấp giọng nói: “Ta đi với người, chúng ta ngàn vạn lần phải thận trọng, không thể kinh động Phạm chương môn.”

Phòng của khách điểm thường không lớn, phòng trong Vân Lai điểm càng đặc biệt nhỏ.

Nhưng nếu có người chê phòng nhỏ, bà chủ Tra Kim Hoa nhất định sẽ tay chống hông mím môi cười tà: “Xuất môn tại ngoại, lá gan chẳng phải luôn nhỏ sao, phòng lớn quá có được tích sự gì, khách điểm nhà ta tuy nhỏ mà ngăn nắp thoải mái a!”

Còn nếu có kẻ chê tiền thuê phòng quá đắt, Đỗ Bài Cửu chắc chắn sẽ ôm vò rượu vể mặt khổ sở nói: “Bản điểm giá cả hợp lý phục vụ tận tình, đừng nói toàn bộ nội thất bằng gỗ lê, chỉ cần nhìn khay trà phỉ thúy, ấm trà đồng thau, chung trà nạm vàng, ta nói đại gia a, một lượng bạc một ngày hoàn toàn không có lấy nửa phần uống phí đâu.”

Chương môn Nhạn Đãng Phạm Lỗi Thạch trọ tại phòng thứ nhất của Vân Lai điểm.

Chỉ là hiện giờ trong phòng chứa những năm người, trong đó có ba người chen chúc trên một cái giường chật hẹp.

Thẩm Mặc Câu đang ngồi trên một cái ghế gỗ sơn vàng đã bạc màu, ngón tay móc vào quai, xách lên một cái tách đã bị nứt đến thẩm hại, cười khổ: “Nguyên lai đây là chung trà nạm vàng...”

Phạm Lỗi Thạch nằm ngửa trên giường, quả thật đã như cá nằm trên thớt. Bất quá trên đời này tuyệt không có con cá nào có thể như hẳn lúc này, trong lòng ngón ngang không biết bao nhiêu loại tư vị.

Nguyên bản thấy Lý Thương Vũ hôm nay thi triển võ công chênh lệch quá xa so với sử dụng thường ngày, bèn lệnh cho Tề Đào gọi hẳn tới phòng mình, định nghiêm khắc tra hỏi, Lý Thương Vũ đến, phía sau lại xuất hiện thêm một khôi y nam tử.

Khôi y nam tử này sắc mặt vàng như sáp nến, nhìn rất đối bình thường, nhưng trong tay đang giữ hai người tuyệt không bình thường, một người là đại đệ tử bốn môn Tề Đào, người còn lại chính là kẻ đã giết chết Khúc Trường Hư, Tạ Thiên Bích.

Phạm Lỗi Thạch nhất thời mờ mịt, khôi y nhân này bắt giữ Tạ Thiên Bích, có lẽ là cao thủ chính đạo, nhưng không rõ tại sao cũng khống chế cả Tề Đào trong tay, lập tức vững tâm bất động thanh sắc, chỉ âm thầm đề phòng.

Khôi y nam tử tiện tay buông Tạ Thiên Bích ra, rồi ném Tề Đào lên giường, nắm ngón tay tinh tế như mỹ ngọc thoát động, y sam Tề Đào đã bị cởi sạch.

Lý Thương Vũ cười đến thống khoái, tiến lên một bước, vuốt ve khuôn mặt nam tử, khê nói: “Gỡ diện cụ ra đi, cho sư phụ ta được tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan Thẩm Mặc Câu cung chủ.”

Phạm Lỗi Thạch nghe đến ba chữ “Thảm Mặc Câu”, cả kinh thất sắc, lùi về mấy bước, vợ lấy trường kiếm treo trên vách phòng, động tác linh hoạt nhanh gọn, kiếm đã rời vỏ một thước, đột nhiên mắt hoa lên, khôi y nhân kia đã lướt đến trước mặt, một bàn tay lạnh như băng cấu vào huyệt Nội Quan lẫn huyệt Ngoại Quan của hắn, đẩy kiếm trở vào vỏ, lại vuốt dọc xuống, trường kiếm liền bay khỏi tay. Ngay sau đó khuôn ngực tê rần, đã bị chế trụ yếu huyệt, đang định mở miệng kêu cứu, trên má một trận đau đốn, hiển nhiên bị điểm cả á huyệt.

Lý Thương Vũ bích sam phiêu động, tiếp lấy trường kiếm giữa không trung, một phen vặn người khoa trương, nhẹ nhàng đáp xuống, cười nói: “Sư phụ, công phu này của ta, người làm sao dạy được.”

(1) Nhất cổ tác khí: là một thành ngữ điển tích, trong “Tả Truyện” Trang Công thập niên có viết: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’: Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này thành ngữ này dùng để ví một người khi đang hăng hái làm một mạch cho xong việc

(2) Tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên: theo như tứ tham khảo một bài viết về “tam hoa” và “ngũ khí”, đại khái đây là một cảnh giới cao siêu trong pháp môn tu đạo của Đạo giáo. Còn theo như lời Tiểu Khuyết khả ái thì kiểu như lão Trường Vi này tức đến lên tăng song chết luôn =))))

Đệ thập thất chương (mỹ nhân sẽ cứu anh hùng a ^___^)

.... Lý Thương Vũ bĩu môi cười lạnh: “Nguyên lai là thế! Năm xưa ở Bạch Lộc Sơn, người với Tạ Thiên Bích cứ quần quýt lấy nhau, cũng không biết đã làm ra loại chuyện ái muội gì, giờ lại cứ nhiên dấm che chở cho tên yêu nhân ma giáo này, Tô Tiểu Khuyết, ta thật sự hoài nghi, liệu người có phải là đạo tặc không a?”

18. Quyển 1 - Chương 17

Edit: Phúc Vũ

Cặp mắt Phạm Lỗi Thạch trừng lớn đến muốn nứt ra, khổ nỗi á huyệt bị điểm, nếu không đã sớm lớn tiếng mắng chửi. Trong lòng minh bạch, Lý Thương Vũ cấu kết Thất Tinh Hồ, phản bội Nhạn Đăng, hôm nay gặp chuyện, chỉ e khó lòng giữ mạng, có lẽ bản thân đã tới hồi tử, tầm mắt lại chuyển sang Tề Đào, không khỏi chua xót khôn kể.

Thảm Mặc Câu tháo diện cụ, than thở: “Cả ngày phải mang diện cụ, quả thật là cực kỳ khó chịu, nhưng nhất thời tìm đâu ra loại diện cụ chế tạo từ Thiên hương giao?”

Lý Thương Vũ ôm Phạm Lỗi Thạch ném lên giường, chậm rãi cởi y phục hắn, bầu vào ngực hắn một cái, cười nói: “Sư phụ bẩm sinh cường tráng, nghe nói người nội lực tinh thuần, đến giờ vẫn còn thuần dương chi thể đồng tử chi thân (ý bảo bác này còn gin =))))), không biết là thật hay giả a?”

Phạm Lỗi Thạch nghi hoặc, tại sao bọn họ không trực tiếp giết mình, cứ muốn đùa giỡn như vậy? Bất chợt nhớ tới một chuyện, sắc mặt không khỏi trắng bệch, vạn phần kinh hoàng.

Lý Thương Vũ vừa tự thoát y vừa khen: “Sư phụ thật thông minh, xem ra đã đoán được Thương Vũ muốn dùng thuật Thái bổ trong Nhập Bát Tinh Kinh.”

Lấy tay đùa giỡn nghiêm ngặt căn nơi hạ thân Phạm Lỗi Thạch, thở dài: “Lớn thì có lớn a, nhưng sao cứ nằm rũ ra như thế? Chẳng lẽ là ngân dạng lập thương đầu (*) trông thì khá nhưng không dùng được?”

Nói xong lại ngậm vào miệng tinh tế liếm lộng. Không lâu sau, Phạm Lỗi Thạch nhắm mắt lại, hô hấp trở nên nặng nề, trên thái dương gân xanh mạch máu từ từ nổi lên, khiêu giật không ngừng. Dương vật đã sớm hưng phấn dựng đứng.

Lý Thương Vũ trở mình ngồi lên người Phạm Lỗi Thạch, trên giường lập tức xuân tình như lửa, đủ loại tư thế dâm loạn chường mắt.

Tạ Thiên Bích ngồi tựa vào thành giường, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng rỉ máu, rõ ràng đã bị trọng thương, nhưng thần thái vẫn đạm nhiên lãnh tĩnh.

Thẩm Mặc Câu nhắc ấm trà bằng gốm, đưa một chén trà đến: “Thương Vũ uyển luyện nhu mị hiểm thấy, người không động tâm sao?”

Tạ Thiên Bích tiếp nhận chén trà, chậm rãi uống, đáp: “Không.”

Thẩm Mặc Câu cười nói: “Thái Nhất chân khí vận hành kỳ diệu, thế gian hiểm có, ngay cả ta cũng không thể nào hạ thủ, người không cần lo sợ Thương Vũ sẽ thừa cơ hấp thu nội lực của người.”

Tạ Thiên Bích thần nhiên nói: “Ta ngại hắn bắn.”

Đang nói, chân khí của Lý Thương Vũ giá khinh tự thực (đại khái là làm nhiều quen tay) xâm nhập vào đan điền Phạm Lỗi Thạch, quyết lần cho ra ngọn nguồn nội lực của hắn, bắt đầu từng chút một rút chân nguyên mà hắn khổ tu suốt mấy mươi năm qua.

Phạm Lỗi Thạch lập tức cảm nhận được khoái cảm như thủy triều mãnh liệt dâng lên, từng trận một nhấn chìm, gặm mòn ý thức, khiến hắn lâm vào mê muội, rốt cuộc vô pháp khống chế, dương tinh hàm chứa chân nguyên thân bất do kỷ cuộn cuộn phóng xuất, từ sâu trong yết hầu y ô rên rỉ, huyết dịch cũng đồng thời trào ra.

Lý Thương Vũ đình chỉ động tác, hậu đình co lại gắt gao bao lấy ngành vật, quyết không cho một giọt dương tinh nào thoát ra, đôi môi đỏ mọng mang theo một mặt cười quỷ dị lạnh lùng, cười trên bụng Phạm Lỗi Thạch, nhắm mắt vận công hút cạn từng giọt dương tinh thuần hóa nhập thể, cùng hỏa khảm hỏa lý giao hòa, men theo Nhâm mạch Đốc mạch, nê hoàn, đan điền, hội âm (đáy chậu) rồi vận hành ngược lại, thông thuận viên mãn, hóa thành chân khí tinh nguyên cực thanh cực thuần, dung nhập vào cơ thể, lan tỏa khắp kỳ kinh bát mạch.

Qua một tuần trà, Lý Thương Vũ mở mắt, chỉ thấy nơi đáy mắt ẩn hiện huyết sắc, nhưng liền nhanh chóng biến mất, nhãn châu lại sâu lắng như nước, đôi môi đỏ mọng như tiên hoa chớm nở, như bảo thạch bóng mịn.

Vươn tay tát Phạm Lỗi Thạch một cái, cười lạnh: “Gì mà thuần dương chi thể, gì mà đồng tử chi thân, thật không biết xấu hổ!”

Lôi Tề Đào lại, đặt cho hai người nằm sòng vai nhau, nói: “Ngu xuẩn, mua danh chuộc tiếng, vừa nhìn Tề Đào đã biết hần là tạp chủng của người, có thể giấu được ai?”

Phạm Lỗi Thạch chân nguyên tận xuất vốn đang ở bờ vực của cái chết, nghe thấy lời thóa mạ này, liền mở to hai mắt, nhin không được liếc nhìn Tề Đào, nước mắt chực trào, nhãn thần chỉ còn vẻ van xin.

Lý Thương Vũ mềm mỏng nói: “Muốn cho ta tha cho nhi tử ngươi một mạng? Hừ, chẳng lẽ ban này sư phụ không thấy thoải mái sao? Ngươi được thư sướng rồi, liền không để Tề sư huynh được thư sướng? Thương Vũ sẽ không thiên vị như sư phụ đây, ngươi chết thể nào, hần chết thể đấy, phụ tử đồng mệnh chẳng phải tốt hơn sao?”

Nói xong giúp Phạm Lỗi Thạch mặc lại y phục cho chỉnh tề, ngồi dậy rời giường, cứ thế xích lôa đến gần Tạ Thiên Bích, cười nói: “Tạ sư đệ đao pháp hảo, đao cũng sắc, giúp ta cắt cổ hần được không.”

Tạ Thiên Bích nói: “Ta mất hết công lực, thân lại trọng thương, không giết người nổi.”

Lý Thương Vũ “nga” một tiếng, cười đến dị thường vui vẻ: “Tạ sư đệ lúc nào cũng kiêu ngạo, đây là lần đầu tiên nghe ngươi nói những lời khách khí như vậy với ta a.”

Thẩm Mặc Câu nhẹ giọng cười nói: “Thương Vũ, ngươi nói nhiều quá rồi, Tạ Thiên Bích là loại nhân vật nào? Chỉ vài ba câu đã muốn sỉ nhục hần sao? Lo làm chính sự của ngươi đi.”

Lý Thương Vũ đối với Thẩm Mặc Câu luôn toàn tâm sùng mộ, không dám trái lời dù chỉ là một chút, lập tức mỉm cười, rút Trường An đao từ thắt lưng Tạ Thiên Bích, đao quang vừa lóe lên, “xoát” một tiếng như mảnh lụa bị xé, nhưng là một đao đoạn cổ.

Máu tươi bắn xối xả lên làn da trần trụi của Lý Thương Vũ, mang theo độ ẩm, đầu Phạm Lỗi Thạch lăn mấy vòng trên mặt đất, vừa vận dừng ngay dưới chân Lý Thương Vũ, hai mắt trợn trắng, trong mắt tràn ngập oán hận cùng kinh hoảng mà ngay cả khi đã vong mạng cũng không thể biến mất đi.

Lý Thương Vũ nhìn như không nhìn, khen một tiếng: “Hảo đao!”, một cước nhẹ nhàng đá văng thủ cấp, đi trở về giường, hắn tuy không có lấy một mảnh vải che thân, nhưng dáng người vẫn thướt tha lả lướt.

Trong gian phòng nhỏ, máu tươi, tử thi, cùng một thiếu niên mỹ lệ đang xích lõa, rõ ràng là một bức địa ngục đồ quý dị đáng sợ, Thảm Mặc Câu lại dương dương tự đắc, dung nhan giữa một màn huyết sắc tựa hồ càng đẹp hơn, đến mức không giống phàm nhân.

Tạ Thiên Bích hỏi: “Đợi Tề Đào chết, liền tới lượt ta đúng không?”

Thảm Mặc Câu cười đáp: “Chỉ ít cũng phải chờ Thương Vũ mặc xong y phục đã.”

Tạ Thiên Bích đuổi chân, ho ra một búng máu, nhắm mắt nói: “Lát nữa vị Lý thiếu hiệp đây hắn sẽ kêu thảm một tiếng sư phụ sư huynh hai người sao rồi, sau đó giận dữ gào lên một câu yêu nhân ma giáo, chờ tới khi những kẻ còn lại trong điểm chạy đến, ta vừa vặn chuẩn bị tẩu thoát theo cửa sổ, các vị cao thủ chính đạo đều chứng kiến ta là hung thủ giết người, lúc này Lý thiếu hiệp mới một kiếm đâm chết ta. Ta đã là người chết, vô pháp mở miệng biện bạch, càng vô pháp nói Lý thiếu hiệp phản phái giết sư sát hại đồng môn.”

Thảm Mặc Câu mỉm cười: “Cho dù ngươi có biện bạch, bọn họ cũng chưa chắc đã tin.”

Tạ Thiên Bích gật đầu: “Đến chừng đó Lý thiếu hiệp danh chấn giang hồ, lại thêm có chỗ dựa vững chắc như Thảm cung chủ, đừng nói chúc mừng môn Nhân Đãng nho nhỏ, chỉ sợ ngôi vị võ lâm minh chủ cũng không khó đoạt về trong tay.”

Thảm Mặc Câu chăm chú nhìn hắn một lát, thở dài: “Tạ Thiên Bích, ta thật sự càng lúc càng không nỡ giết ngươi. Chỉ là cơ hội khó được, nên biết cở đại diệt không hết, mùa xuân lại mọc lên.”

Tạ Thiên Bích lập tức tiếp lời: “Toa Hà Thủy Minh, đổi lấy một mạng của ta.”

Thấy Thảm Mặc Câu do dự, bồi thêm một câu: “Giang hồ rộng lớn, một mình Thất Tinh Hồ có lẽ khó lòng thu tóm. Chi bằng Xích Tôn Phong cùng Thất Tinh Hồ kết minh liên thủ, như thế nào?”

Thảm Mặc Câu nói: “Muốn thu hồi Toa Hà Thủy Minh, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, hơn nữa sáu đường Thủy Minh ta căn bản không để trong mắt, dồn Tạ Thiên Bích vào tử địa, mới là chuyện thú vị ngàn năm một thuở.”

Thần sắc có chút đạm mạc lẫn trầm tư, nói: “Xích Tôn Phong có dã tâm xưng bá giang hồ, nhưng Thất Tinh Hồ thì không, ta chỉ thích làm những việc mà bản thân cảm thấy thú vị, ngươi có tin không?”

Tạ Thiên Bích liếc hắn, lại liếc sang Lý Thương Vũ, nói: “Không tin.”

Tô Tiểu Khuyết và Đường Nhất Dã đi tới trước cửa khách điểm, ngẩng đầu nhìn những dãy phòng san sát dày đặc như lồng chim, đang không biết nên hạ thủ từ gian nào, lại thấy Tra Kim Hoa trong tay cầm can điện trường đuổi đánh Đỗ Bài Cửu như đánh tiểu bạch hổ, lao thẳng ra ngoài cửa.

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, một phen túm lấy Đỗ Bài Cửu: “Tên tiểu tử mặc lục y, bộ dáng e thẹn như đại cô nương, trọ ở phòng nào?”

Đỗ Bài Cửu bị Tra Kim Hoa dọa cho kinh hồn táng đảm, kéo tay áo lại liếc nhìn Tô Tiểu Khuyết, buột miệng thốt ra: “Phòng thứ nhất.” Sợ bọn họ tìm không thấy, ngẩng đầu chỉ về phía cửa sổ xa nhất bên đông: “Chính là phòng đó.”

Dứt lời nhanh chân chạy tiếp, Tra Kim Hoa bộ dáng như ẩm trà một tay chống hông đứng ngay cửa chửi ầm lên: “Tên trộm khốn kiếp nhà ngươi! Lão nương thật hận trước giờ sao không chặt chân ngươi đem hầm làm canh! Chạy đi, chạy tới chết luôn đi! Dám trộm ngân lượng của lão nương đưa cho ả quả phụ thói tha bán đậu hủ kia! Thiên lôi giáng sấm đánh chết tên vương bát đần lòng dạ hiểm độc hần đi!”

Tô Tiểu Khuyết dừng bước, nghe nàng thống khoái lâm li chửi bới cả nửa ngày, thập phần thỏa mãn như tha hương ngộ cố tri, cười nói: “Đại nương béo tốt này giỏi nhất là mồm miệng!”

Đường Nhất Dã lắc đầu: “Đừng sinh sự.”

Hai người rời cửa chính, vòng qua dãy phòng phía đông, Tô Tiểu Khuyết thấy trong phòng ánh nến còn sáng, có lẽ Lý Thương Vũ vẫn chưa ngủ, lập tức ra hiệu bảo Đường Nhất Dã đứng chờ, riêng mình đi thám thính trước.

Tô Tiểu Khuyết khinh công đã đạt đến cảnh giới đạp tuyết vô ngân, Đường Nhất Dã tự biết mình kém xa, cũng nhất trí nghe theo, chỉ ra hiệu bảo hẩn cẩn thận.

Tô Tiểu Khuyết không dám lơ mãng, nhẹ nhàng bám sát tường, sợ gió tốc y sam bị người trong phòng phát giác, thận trọng dùng Bích Hồ Du Tường thuật không chút tiếng động leo lên, theo khe hở nơi khung cửa nhìn vào bên trong, liền chứng kiến cảnh tượng Lý Thương Vũ thân thể xích lô một đao chém bay đầu Tề Đào.

Thời khắc đầu Tề Đào lìa khỏi xác, Lý Thương Vũ đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ luyện Tam Chiết Bộc Hạ kiếm, một chiêu Nhận Hồi Long Tư mình thủy chung luyện mãi không thành, bản tính cố chấp nổi lên, cơn chiều cũng không ăn, cứ không ngừng vận khí vung kiếm, luyện đến cánh tay sưng phù, lại đói đến bụng sắp dính vào lưng, chính Tề sư huynh đã mang màn thầu đến tìm mình, nhìn mình vừa khóc vừa ăn ngấu nghiến, chỉ khẽ mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một quả lê to vàng hươm mọng nước.

Tư vị ngọt thanh của quả lê kia cùng với nụ cười ấm áp của sư huynh luôn khắc sâu trong ký ức, Lý Thương Vũ lặng lẽ cúi người ôm lấy thủ cấp Tề Đào, bắt giác rơi lệ, thấp giọng gọi: “Sư huynh...”

Tô Tiểu Khuyết tâm tư nhảy bèn, vừa quan sát đã hiểu ngay tình thế trong phòng, nhưng nhất thời không

nghĩ ra kế sách để cứu Tạ Thiên Bích.

Quay đầu nhìn về phía Đường Nhất Dã, thấy hắn vẫn đứng bất động tại chỗ ngẩng đầu chú mục nhìn mình, ánh trắng rơi lên khuôn mặt anh việt tuần mỹ, nhãn thần càng thấu triệt sâu lắng, Tô Tiểu Khuyết trong lòng chợt xót xa, nhưng vẫn mỉm cười làm mặt quỷ với hắn, dùng khẩu hình vô thanh nói: “Ngốc, đừng manh động!”

Đường Nhất Dã nhú mày, lấy tay ra hiệu bảo hắn không được hồ nháo, Tô Tiểu Khuyết chỉ cười, đẩy cửa sổ phi người vào trong.

Đường Nhất Dã cả kinh, không kịp suy nghĩ đã lao thẳng vào phòng, đứng sóng vai với Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết trừng mắt nhìn hắn, thở dài: “Người chạy tới làm gì?”

Đường Nhất Dã gắt gao nắm lấy tay hắn: “Ta sợ người xảy ra chuyện.”

Tô Tiểu Khuyết không khỏi mỉm cười: “Àn, có người tương trợ thì còn gì bằng.”

Tiến lên hai bước, chào hỏi Thẩm Mặc Câu: “Đại mỹ nhân, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không a?”

Nhãn thần Thẩm Mặc Câu lóe lên một tia kinh ngạc, tựa hồ không ngờ hắn to gan như vậy, đứng dậy, cũng cười nói: “Tạm thôi. Thiếu bang chủ vẫn khỏe?”

Lý Thương Vũ nhanh chóng khoát y phục vào, nhìn Tô Tiểu Khuyết, không hề che giấu vẻ căm ghét, cười lạnh nói: “Lại là tiểu tử thối nhà người đến quấy nhiễu! Bất quá cũng tốt, người đã tự tiện xông vào phòng sư phụ ta, bất luận là có mục đích gì, hôm nay cũng phải giết luôn cả người, tránh sinh hậu họa.”

Đường Nhất Dã tuy chưa hoàn toàn hiểu được sự tình trước mắt, nhưng đã rút đao khỏi vỏ, đứng chắn trước Tô Tiểu Khuyết, hai chân bắt đĩnh bắt đĩnh (đĩnh bắt là dùng miêu tả vị trí của hai bàn chân, như thường nghe “xếp chân chữ bát” ấy ^^), thần ngưng khí định, Thiên Lang đao ẩn ẩn huyết quang, sát khí cuộn cuộn khởi phát.

Tô Tiểu Khuyết nói: “Lúc này ta chỉ cần hô to một tiếng, Lý Thương Vũ cầu kết Thẩm Mặc Câu, giết chết chương môn Nhận Đãng! Chỉ sợ toàn bộ người trong điểm sẽ lập tức chạy tới xem náo nhiệt, đến chừng đó thiên hạ dù rộng lớn, cũng chỉ còn mỗi Thất Tinh Hồ mới là chốn dung thân cho người.”

Đôi mắt Lý Thương Vũ tựa hồ có thể phun ra lửa, liền hạ giọng nói: “Sư phụ và sư huynh ta đều chết dưới Trường An đao của Tạ Thiên Bích, lời người nói có ai chịu tin?”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Đao thương quả không sai, bất quá võ công của người lại vô cùng kỳ quái, đừng nói Phạm Lỗi Thạch không hề dạy, Bạch Lộc Sơn cũng không có loại công phu tà môn đến bậc này. Hơn

nữa, ta đường đường là Thiếu bang chủ Cái Bang, một lời nói ra chung quy sẽ có người tin... Cho dù không tin, cũng sẽ có kẻ sinh lòng hoài nghi đối với ngươi, sau này ngươi có muốn làm đại hiệp chưởng môn gì đó, chỉ sợ tâm nguyện khó mà đạt được.”

Thấy Lý Thương Vũ mục quang chớp động, vội chuyển hướng câu chuyện, nhiễu loạn tinh thần hắn: “Lý sư huynh, sao lại hận tiểu đệ như vậy a? Trước khi ngươi xuống núi đã đưa cho Tứ Hải một đóa châu hoa, khăng khăng nói là nhật được trên Bình Tử Phong, Tứ Hải ngây thơ tin ngươi, nhưng ta thì không, với khinh công tầm thường của ngươi, lại có thể lên đến Bình Tử Phong mà không bị Niếp thúc thúc phát hiện sao? Ngươi rõ ràng muốn dùng Tứ Hải dụ ta đi Bình Tử Phong, rồi mượn tay Niếp thúc thúc giết ta, có đúng không? Ngươi muốn giết ta thì cứ giết đi, tại sao còn liên lụy Tứ Hải, nàng có điểm nào đắc tội với ngươi?”

Một tia hổ thẹn lướt qua trên khuôn mặt Lý Thương Vũ, hắn cắn răng oán hận nói: “Vậy sao ngươi không chịu chết đi? Niếp Thập Tam như thế nào không giết ngươi?”

Tô Tiểu Khuyết bật cười: “Ngươi muốn hại ta đương nhiên là phí công vô ích... Tô Tiểu Khuyết ta hoa gặp hoa nở người gặp người yêu a.”

Một lần nữa chuyển đề tài: “Ngươi muốn đại mỹ nhân thừa dịp những người khác chưa tới giết ta và Nhất Dã, thế là chết không đối chứng, đúng không? Nhất Dã võ công kém cỏi, xem chừng chết chắc rồi, ta tuy võ công cũng không tốt hơn ai, nhưng khinh công rất đáng tự hào, đại mỹ nhân đây có lẽ cũng không thể đuổi kịp...”

Nói xong hất hàm về phía Thẩm Mặc Câu.

Thẩm Mặc Câu rất biết thức thời, cười nói: “Khinh công Tô thiếu hiệp thập phần giống Tổ Y Linh Hồ năm xưa, tại hạ đích thực không bằng.”

Tô Tiểu Khuyết vừa nghe đến bốn chữ Tổ Y Linh Hồ liền ngẩn ra, thấy Thẩm Mặc Câu cười đến ý vị thâm trường, nhin không được bèn hỏi: “Ngươi biết nàng?”

Tạ Thiên Bích đột nhiên ho khan một tiếng. Tô Tiểu Khuyết mục quang ngưng trọng, vươn tay ra, sáu phiến đao mỏng nơi kẻ tay sáng lên dưới ánh nến, gần giọng: “Thẩm cung chủ đừng đánh lạc hướng, ta còn chưa nói xong a... Uy, ta nói đến đâu rồi?” (==)))))) ôi em kute quá!!!)

Thẩm Mặc Câu buồn cười: “Ngươi đang uy hiếp Thương Vũ, nếu bọn ta động thủ giết ngươi, ngươi lập tức tẩu thoát, nhờ Đường môn đến báo thù cho Đường Nhất Dã, có đúng không? Âm khí độc được của Đường môn đứng đầu thiên hạ, đừng nói Nhạn Đãng không dám trêu vào, ngay cả Thất Tinh Hồ cũng phải kiêng nể ba phần, có đúng không?”

Tô Tiểu Khuyết tán thưởng: “Ngươi nói còn trôi chảy hơn ta, đúng vậy, ta chính là có ý này.”

Thẩm Mặc Câu chấp tay sau lưng, ung dung tiến lên hai bước, hỏi: “Ngươi muốn gì?”

Tô Tiểu Khuyết đáp: “Có câu “kiến giả hữu phần” (người nào có mặt thì có phần), Tô Tiểu Khuyết ta hành sự luôn biết thái độ hủ chia đều hai bên, tuyệt không ăn bớt phần của nhị vị... Hai kẻ không đầu nằm dưới đất kia chết đến xá tử yên hồng (khoe màu đua sắc, ý nói máu tươi lênh láng), ta cũng không giành làm gì, đều thuộc về các người, giao Tạ Thiên Bích cho ta là đủ rồi.”

Lý Thương Vũ bĩu môi cười lạnh: “Nguyên lai là thế! Năm xưa ở Bạch Lộc Sơn, ngươi với Tạ Thiên Bích cứ quần quýt lấy nhau, cũng không biết đã làm ra loại chuyện ái muội gì, giờ lại cứ nhiên dấm che chở cho tên yêu nhân ma giáo này, Tô Tiểu Khuyết, ta thật sự hoài nghi, liệu ngươi có phải là đoạn tụ không a?”

Tô Tiểu Khuyết nghe hắn nói vậy, tuy biết hắn chỉ là thuận miệng vũ nhục, vẫn không khỏi nhớ lại đêm đầu năm đó, chính mình đã hạ nhằm xuân được cho Tạ Thiên Bích, liền đỏ mặt tía tai. (aka kute tập 2 XD~~~~)

Trong lòng tự biết giờ không phải là lúc tức giận, cất lực đè nén nộ khí, mắng thầm, đoạn cái đầu mẹ ngươi! Lão tử sớm muộn cũng sẽ thiến tiểu huynh đệ kia của ngươi! Bất quá thiên hạ thường nói, người có chỗ dựa ngựa có yên, chó mang lục lạc chạy thêm duyên, tiểu nam sủng nhà ngươi hôm nay có lão nam sủng chống lưng, lão tử tạm tha cho ngươi một mạng!

Đảo mắt nhìn Thẩm Mặc Câu, cười nói: “Ta biết Thẩm cung chủ và Lý thiếu hiệp đây vô công đều vô cùng lợi hại, nhưng tốt nhất các người nên đáp ứng ta không truy sát Tạ Thiên Bích nữa, ta cũng sẽ không báo cho quần hùng ở Xuân Sắc ổ, rằng Thẩm cung chủ đại giá quang lâm Hoài Long Sơn, Lý thiếu hiệp đang thoát y nghênh tiếp.”

Thẩm Mặc Câu nghe xong, không chút để ý nói: “Tô Thiếu bang chủ ra giá quá đắt, vụ sinh ý này xem ra không thể thành giao.”

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì nói: “Đưa giá trên trời, nhưng trả tiền dưới đất. Thẩm cung chủ vẫn có thể mặc cả, con người của ta rất dễ thương lượng a.”

Thẩm Mặc Câu nhàn thần sâu không thấy đấy, nhưng khóe miệng lại mang theo một mạt tiểu ý, tỏ vẻ cân nhắc: “Hai vị đại hiệp phải Nhận Đãng là do ai sát hại?”

Tô Tiểu Khuyết nhanh nhẩu đáp: “Đương nhiên là tên ma đầu Tạ Thiên Bích.”

Quay đầu nói với Tạ Thiên Bích: “Dù sao ngươi cũng đã giết Khúc Trường Hư, sát đa bắt dương trái đa bắt sâu (rận nhiều hết ngứa nợ nhiều hết lo), mang tiếng giết thêm vài người nữa cũng đâu là gì, đúng không?”

Tạ Thiên Bích ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, đau đến tối tăm mặt mày, cười khổ nói: “Rất đúng.”

Thẩm Mặc Câu cười hỏi: “Tô Thiếu bang chủ thật sự tận mắt chứng kiến?”

Tô Tiểu Khuyết trong lòng thầm mắng một câu lão hồ ly tinh, nói: “Chính mắt thấy rõ ràng, vô cùng chân

thật. Ta đến tìm Thương Vũ sư huynh ôn chuyện, vừa vặn bắt gặp Tạ Thiên Bích giết Tề sư huynh, còn Phạm chương môn đã nằm chết dưới đất, ta liền cùng Thương Vũ sư huynh liều mạng truy sát ma đầu, đáng tiếc nguyệt hắc phong cao, ma đầu kia võ công cao cường người lại giảo hoạt, Thương Vũ sư huynh tuy tận lực thi triển tuyệt học... uy phong đả thương hắn, nhưng vẫn để hắn chạy thoát.”

Lý Thương Vũ hừ lạnh một tiếng, Thảm Mặc Câu lại gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, người dẫn hắn đi đi. Bất quá ta chỉ đáp ứng người, ở Hoài Long Sơn này, sẽ không xuất thủ với hắn nữa.”

Tô Tiểu Khuyết liền nghĩ, chỉ cần tìm một nơi để Tạ Thiên Bích ẩn thân, còn mình dùng Già La chân khí giúp hắn trị thương, có lẽ sẽ nhanh chóng hồi phục, đến chừng đó rời khỏi Hoài Long Sơn, cho dù đánh không lại lão hồ ly tinh này, vẫn có thể dễ dàng thoát thân.

Lập tức thuận miệng đa tạ: “Đại mỹ nhân quả thật có thiện tâm, đợi khi nào ta nhàn rồi, sẽ tự mình đến Thất Tinh Hồ đền đáp người.”

Thảm Mặc Câu ngắm nhìn hắn cả nửa ngày, mỉm cười: “Hảo a, người nhất định phải tới.”

(*) Ngân dạng lập thương đầu: mũi giáo bằng thiếc sáng như bạc – bên ngoài trông dễ sợ mà bên trong chẳng có gì.

Đệ thập bát chương:

... Đường Nhất Dã cúi đầu nhìn, thấy nơi kê tay hắn quả nhiên đang kẹp một cây Hoàng Phong Châm, mũi châm ánh lên lấp lánh, lại ngửi được một cỗ vị đạo thanh ngọt, xem ra đích thực có tẩm độc được, lòng lập tức trầm xuống, chưa xót hỏi: “Người... người cư nhiên muốn giết ta?”

Tô Tiểu Khuyết thấy hắn cả người run lên, nhãn thần bi phẫn, rõ ràng là thương tâm khó chịu cực điểm, vội giải thích: “Không phải! Ta không phải muốn giết người...”

19. Quyển 1 - Chương 18

Edit: Phúc Vũ

Đường Nhất Dã nghe đến đây, liền mở miệng muốn nói, Tô Tiểu Khuyết vẫn canh phòng tử thủ nghiêm ngặt, sợ hắn lại động kinh lần nữa, vừa định bịt miệng hắn, đã thấy Đường Nhất Dã nghiêm mặt phun ra

một câu: “Tiểu Khuyết sẽ không đi.”

Tạ Thiên Bích đang trong trạng thái bán hôn mê, chỉ nghe tim đánh thỉnh thỉnh, một dự cảm bất lành chợt lóe lên, Tô Tiểu Khuyết đã cúi người ôm lấy hắn, cùng Đường Nhất Dã thoát ra ngoài bằng cửa sổ, chân vừa chạm đất, liền nghe thấy Lý Thương Vũ hét thảm: “Sư phụ! Sư huynh! Yêu nhân ma giáo...”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Thanh âm hần y như gà bị cắt cổ a!” Lướt qua mặt hồ, không quên bồi thêm một câu: “Là gà mái bị cắt cổ mới đúng.”

Đường Nhất Dã đột nhiên nói: “Người đáp ứng bọn họ nói dối, còn ta thì không, Lý Thương Vũ sát hại sư môn, ta sẽ báo cho võ lâm chính đạo biết.”

Tô Tiểu Khuyết thở dài: “Người cho Thảm Mặc Câu là tên gốc sao? Thả người đi là vì bị người nắm được nhược điểm chí mạng của hắn? Người định báo thế nào với võ lâm chính đạo? Người nhìn thấy Lý Thương Vũ sát hại đồng môn hồi nào, ở đâu? Có ai làm chứng? Phạm Lỗi Thạch đích thực chết vì đao thương, Trường An đao cũng nằm trong tay bọn họ, hơn nữa nếu Tạ Thiên Bích trọng thương ngay tại đó, tạo sao còn có thể tẩu thoát? Hai tên tặc tử kia mà phản biện một câu, người chỉ đành nghẹn họng, đừng nói lão tặc Thảm Mặc Câu, chỉ mỗi tên tiểu tặc Lý Thương Vũ đã đủ cho chúng ta vãi ra cả hồ nước, nói cho cùng, cứ coi như Lý Thương Vũ cấu kết Thất Tinh Hồ, thì ta và người cũng cấu kết Xích Tôn Phong, chó chê mèo lắm lông, đều như nhau thôi, không kẻ nào còn mặt mũi đứng vào hàng ngũ võ lâm chính đạo.”

Đường Nhất Dã nghe vậy cũng không nói nữa, mím môi, nhưng nhãn thần thập phần kiên định, theo sát hắn dẫn thân vào khu rừng rậm phía sau núi.

Hoài Long Sơn thế núi hiểm trở, huyền nhai sau núi có một khu rừng rậm, cổ thụ che trời, dây leo chằng chịt, rắn rết đầy rẫy khó lòng phòng bị, dù đang thanh thiên bạch nhật vẫn âm trầm đáng sợ hiểm người lui tới, huống hồ là giữa khuya, ngay cả Tô Tiểu Khuyết cũng phải rung mình lạnh gáy.

Đường Nhất Dã lẳng lẳng lấy một lọ dược từ trong ngực ra, trút vài viên tự ăn, rồi đưa cả lọ cho Tô Tiểu Khuyết: “Đan phòng độc của Đường gia, nơi này độc trùng rất nhiều.”

Tô Tiểu Khuyết thấy đã vào sâu trong rừng, một thức Hạng Địa Bạt Thông, nhảy lên một gốc đại thụ, cẩn thận đặt Tạ Thiên Bích xuống, thấp giọng nói: “Há miệng ăn dược đi!”, nói xong đưa viên dược đến bên miệng hắn, hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh, lúc này mây tan, trăng đã lộ dạng, nơi ngọn cây cũng không quá u ám, Tô Tiểu Khuyết ghé sát vào nhìn kỹ, mới biết Tạ Thiên Bích đã sớm hôn mê, hơi thở mong manh, thậm chí có đôi lúc không cảm nhận được hô hấp của hắn.

Tô Tiểu Khuyết cả kinh, hai ngón tay bắt lấy cổ tay hắn.

Khi còn ở Bạch Lộc Sơn, Tô Tiểu Khuyết đã từng theo Trình Tôn học y thuật, tuy câu được câu không, rất hay lười biếng, nhưng cũng may thiên tư hơn người, lại thêm được danh sư chỉ điểm, thật ra so với thứ y thuật mèo ba cẳng của đám lang băm trên giang hồ giỏi hơn gấp trăm lần.

Vừa bắt mạch, liền biết Tạ Thiên Bích kinh mạch nội phủ đều bị trọng thương, còn do dự thêm khắc nào, chỉ sợ dù Trình Tôn có đích thân tới, cũng vô phương cứu chữa, nhất thời trái tim Tô Tiểu Khuyết như bị một quả chùy giáng vào, đau đến hít thở không thông.

Vội định thần lại, xếp bằng ngồi xuống, vận công tụ khí, vòng theo mười hai mạch thường, qua kỳ kinh bát mạch, chậm rãi nhập vào chân nguyên.

Già La chân khí của Tô Tiểu Khuyết cùng Thái Nhất tâm kinh của Tạ Thiên Bích đều xuất phát từ một môn, chính là công phu Phật môn, tinh thuần vô song, chữa thương trị độc rất hiệu quả, Già La chân khí lan tới vùng kinh mạch bị thương, dẫn thông ngưng trệ, lại hòa nhập vào ngũ tạng lục phủ, giúp thương thể mau chóng bình phục.

Tô Tiểu Khuyết toàn lực vận khí, không quá thời gian một bữa cơm đã đầm đìa mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt như giấy trắng. Tạ Thiên Bích dần dần không còn đau đớn, như được ngâm mình trong nước nóng, vô cùng ấm áp cực kỳ dễ chịu, tuy vẫn chưa hồi phục lại một tia khí lực nào, nhưng thần trí đã thanh tỉnh.

Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ, biết thương thể hắn đã tạm ổn, cũng không dám lơ lỏng, Già La chân khí thâm nhập vào đan điền Tạ Thiên Bích, khí phủ không trụ được xoay vòng, dẫn dắt kích thích luồng chân khí mong manh tán loạn trong cơ thể hắn, chỉ cần Thái Nhất chân khí của Tạ Thiên Bích lưu chuyển tuần hoàn, liền có thể tự vận khí điều thương.

Nào ngờ Già La chân khí vừa dừng mãnh đi vào đan điền liền đột ngột chìm xuống, bức ra khỏi sự khống chế của Tô Tiểu Khuyết, không ngừng lượn vòng, càng chuyển càng nhanh, sau đó lại như pháo hoa âm âm nổ tung, cứ thế biến mất, không lần ra được tung tích. Hai tay Tô Tiểu Khuyết nhất thời vô lực buông xuống, chỉ cảm thấy thân thể như đang rơi giữa không trung nơi huyền nhai, trong ngực bỗng chồn trỗng rỗng, tự biết có gì đó bất thường, vẫn cương quyết vận chân khí, cắn răng truyền vào một lần nữa, khí phủ nơi đan điền Tạ Thiên Bích tựa hồ hóa thành xoáy nước giữa đại dương, chân khí tinh thuần chảy vào trong đó không hề đọng lại dù chỉ một chút, mà lập tức xoay vòng rồi nổ tung, như tơ nhện thấm nước hoàn toàn biến mất.

Tô Tiểu Khuyết thu tay, run giọng nói: “Sao lại thế này?”

Tạ Thiên Bích vừa bị chân khí hắn mãnh liệt xâm nhập vào nhất thời vô pháp mở miệng, lúc này mới khẽ thở hắt ra một hơi, nói: “Thẩm Mặc Câu bức ta ăn Toàn kinh thủ khí hoàn.”

Tô Tiểu Khuyết cơ hồ sắp ngã khỏi ngọn cây, Đường Nhất Dã vội giữ vai hắn lại, nhú mày nói: “Toàn kinh thủ khí hoàn của Thất Tinh Hồ không dễ bào chế, độc tính bá đạo, e rằng chỉ có Thẩm Mặc Câu mới có thuốc giải... Hơn nữa nếu nội tạng trăm ngày không giải được độc, sẽ mất hết nội lực, từ đó trở thành phế nhân, vô pháp luyện nội công nữa.”

Tạ Thiên Bích lại cực kỳ lãnh tĩnh, nói: “Trình Tử Khiêm có thể giải độc. Ta phải mau chóng về Xích Tôn Phong.”

Tô Tiểu Khuyết oán hận nói: “Thảo nào lão hồ ly kia khinh địch như vậy buông tha cho chúng ta, Hoài

Long Sơn chỉ có một con đường duy nhất để ra vào, hẳn nhất định sẽ chờ dưới chân núi!”

Đường Nhất Dã lắng tai nghe, nói: “Có người đến.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Ta đi xem sao...”

Dứt lời định dùng khinh công lướt trên ngọn cây ra khỏi rừng, ai ngờ chân khí hao tổn quá mức, thân hình vừa động, đã không trụ được, “a” một tiếng rơi thẳng xuống đất.

Đường Nhất Dã hoảng sợ, vội ôm hắn trở về trên cây, cẩn thận xem xét, phát hiện cầm hắn bị nhánh cây làm xước một đường, vài giọt máu đỏ tươi chảy dọc theo cổ thấm vào cổ áo, nhìn không được vừa đau lòng vừa tức giận, nói: “Tạ Thiên Bích cuồng sát Vô Đang Khúc Trường Hư, căn bản đáng chết, người cứu hắn từ trong tay Thảm Mặc Cầu, đã là chí tình chí nghĩa rồi, khu rừng này bọn họ nhất thời cũng không thể tìm hết được, chúng ta trở về trước...”

Lời còn chưa dứt, Tô Tiểu Khuyết đã quả quyết: “Người về đi, ta ở lại với Thiên Bích.”

Đường Nhất Dã vội nói: “Đợi đến bình minh, chỉ cần khoảng một trăm người tới lật từng tấc đất trong đây mà truy tìm, nhất định có thể phát hiện Tạ Thiên Bích, chẳng lẽ người còn muốn chết chung với hắn sao?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Thiên Bích hiện tại không khác gì đậu hủ, ngay cả một tiểu hài tử ba tuổi cũng đánh không lại, bỏ một mình hắn trong này, khác nào đẩy hắn vào tử địa?”

Chăm chăm nhìn Đường Nhất Dã, trong mắt tràn ngập khẩn cầu, nói: “Sư huynh, người xưa nay tâm địa thiện lương, chúng ta và Thiên Bích là đồng môn suốt bảy năm, chẳng lẽ cứ trở mặt nhìn hắn bị Lý Thương Vũ truy sát?”

Đường Nhất Dã thở dài, nhìn vẻ mặt quật cường của Tô Tiểu Khuyết, kiên quyết nói: “Những chuyện khác người cố chấp ta coi như nhắm mắt làm ngơ, nhưng sự việc hôm nay quá nghiêm trọng, ta và người chỉ có thể giúp được đến đây, người cứ khẳng khái làm theo ý mình như vậy, chỉ sợ sẽ liên lụy cả Cái Bang lẫn Đường môn.”

“Vô công người không bằng ta, nếu người không nghe lời, ta chỉ có thể đánh người ngất xỉu rồi mang đi, cho dù người hận ta, ta cũng không có thể nhìn người thân bại danh liệt, càng không thể nhìn người liều mạng vì Tạ Thiên Bích.”

Tô Tiểu Khuyết vẻ mặt tức giận, đang định đáp lời, đột nhiên “ay da” một tiếng, hai tay ôm ngực run rẩy cuộn người lại, Đường Nhất Dã cả kinh thất sắc, vội hỏi: “Người làm sao vậy?” Liền vươn tay dịu hắn.

Tay trái Tô Tiểu Khuyết vô thanh vô tức vòng qua hông phải của Đường Nhất Dã, nhắm vào huyệt Chí Thắt.

Chợt nghe Tạ Thiên Bích thấp giọng quát: “Cẩn thận! Trong tay Tiểu Khuyết có độc châm.”

Đường Nhất Dã tuy mồm miệng không lanh lợi, nhưng với võ học ngộ tính cực cao, phản xạ đương nhiên cũng vô cùng nhạy bén, nghe Tạ Thiên Bích nhắc nhở, liền tự động nảy sinh phản ứng, hữu chưởng nhanh chóng xuất ra, bắt lấy cổ tay Tô Tiểu Khuyết. Tô Tiểu Khuyết chân khí hao tổn, động tác so với ngày thường chậm đi rất nhiều, chỉ trong một chiêu đã bị chế trụ huyết Thái Uyên, không thể động đậy.

Đường Nhất Dã cúi đầu nhìn, thấy nơi kê tay hần quả nhiên đang kẹp một cây Hoàng Phong Châm, mũi châm ánh lên lấp lánh, lại ngửi được một cỗ vị đạo thanh ngọt, xem ra đích thực có tẩm độc được, lòng lập tức trầm xuống, chưa xót hỏi: “Người... người cư nhiên muốn giết ta?”

Tô Tiểu Khuyết thấy hần cả người run lên, nhãn thần bị phần, rõ ràng là thương tâm khó chịu cực điểm, vội giải thích: “Không phải! Ta không phải muốn giết người...”

Đường Nhất Dã chăm chăm nhìn hần, ngón tay vô pháp tự khống chế, càng lúc càng dụng lực, móng tay đã bấm sâu vào lòng bàn tay Tô Tiểu Khuyết, Tô Tiểu Khuyết chưa bao giờ thấy thần sắc đáng sợ tới mức này của hần, vừa đau vừa hoảng, buột miệng thốt ra: “Ta thật sự không muốn giết người! Người là ca ca ruột của ta, ta sao có thể giết người?”

Mãi một hồi lâu, Tạ Thiên Bích nhin không được phá vỡ sự im lặng, thở dài: “Suốt bảy năm ở Bạch Lộc Sơn người cũng không nói, giờ ngay lúc ta đỡ sống đỡ chết lại dọa ta thế này, quả là không chút đặc cách với thương thể của ta.”

Tô Tiểu Khuyết cả giận nói: “Câm miệng! Con mắt có tật nào của người thấy ta dùng độc châm? Mũi châm chỉ tẩm một ít mê dược Mông Diêm Tử mà thôi. Ta chỉ định chuốc mê hần, để hần khỏi ngăn ta giúp người.”

Tạ Thiên Bích lại đậm đậm nói: “Huynh đệ các người nhận nhau, đúng là hỷ sự lớn lao, mau ra khỏi rừng mưa rượu uống mừng đi.”

Tô Tiểu Khuyết khó hiểu hỏi: “Người bảo bọn ta đi, vậy ai tới cứu người? Người không sợ rơi vào tay tên hái hoa tặc Lý Thương Vũ kia một lần nữa sao? Không sợ bị hần hút hết tinh nguyên chỉ còn mỗi bộ xương khô sao?”

Tạ Thiên Bích thấp giọng ho dồn dập, nửa ngày mới cười nói: “Đường Nhất Dã là đại ca người, tất sẽ không hại người, hần nói rất đúng, người vẫn là nên theo hần về, ta tự có cách thoát thân.”

Tô Tiểu Khuyết cười lạnh một tiếng, có chút bất mãn nói: “Người cho mình là hoàng tử lang(chồn hôi) sao, phóng thí một cái liền có thể thoát thân? Lão tử cứ thích ở lại cứu người đấy, người làm gì được ta?”

Đường Nhất Dã từ kinh chuyển sang hỉ, hồi thần lại, quả thật trong lòng ngổn ngang biết bao cảm xúc, nói: “Người rốt cuộc cũng nhớ lại rồi sao? Ta... ta năm đó từng hỏi người, tại sao người lại bảo đã quên sạch phụ mẫu là ai?”

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, âm thầm nói: “Không đúng, cha ta nói nương... người không phải là...”

Tô Tiểu Khuyết sát ngôn quan sắc (dựa theo lời nói và sắc mặt đoán ra ý tứ), phần nộ mắng: “Lão hồn đản Đường Thanh Vũ kia chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ!”

Đường Nhất Dã trong đầu một mảng rối loạn, nghe hấn mắng phụ thân mình, buột miệng trách cứ: “Không được bất kính với cha!”

Tô Tiểu Khuyết lập tức tiếp lời: “Hấn bức nương phát điên, cũng không chịu nhận ta, ta không muốn nhận hấn là cha, có gì khác thường sao? Có gì đáng trách sao?”

Thấy Đường Nhất Dã vẻ mặt nghi hoặc, lại càng thêm phần thương cảm, ngược mắt nhìn ánh trăng le lói giữa áng mây, trên ngọn cây cành lá như nhuộm mực, lại mờ mờ ảo ảo phủ một tầng sáng mong manh, lúc này chậm rãi nói: “Ngày đó vừa đến Bạch Lộc Sơn, người thấy cái bớt trên cánh tay ta liền nhận ra ta có đúng không?”

Đường Nhất Dã gật đầu: “Lúc nương mang người đi ta đã năm tuổi, ta nhận ra cái bớt hoa đào kia của người, hồi nhỏ ta luôn thích ôm người, nương hay cười bảo ta là ếch ôm nhái, người còn nhớ không?”

Tô Tiểu Khuyết trầm nghĩ, một hài tử chưa đầy ba tuổi sao có thể nhớ rõ chuyện này chuyện nọ, đầu óc vị ca ca này quả thật ngốc đến xuất chúng, nhưng thấy Đường Nhất Dã nhân thần ngập tràn mong đợi, nhất thời mềm lòng, mỉm cười: “Nhớ chứ.”

Đường Nhất Dã vui vẻ kể tiếp: “Mẫu thân rất thiên vị người, nguyên bản ta tên Nhất Bình, người mới tên Nhất Dã, chỉ là người lúc nhỏ thể trạng yếu đuối cứ hay sinh bệnh, nương nói tốt hơn là nên đem chữ bình an cho người, vì thế chúng ta đổi tên nhau, người còn nhớ không?”

Tô Tiểu Khuyết cười âm áp, lại có vài phần chua xót: “Nương hay nói với ta, người từ nhỏ đã hiểu chuyện, luôn thương yêu ta... Bất quá năm đó đến Bạch Lộc Sơn lúc người hỏi ta đích thực không nhớ gì cả. Bởi vì trước khi chết nương đã truyền toàn bộ công lực cho ta, lại ẩn một chương ngay huyết Bách Hội, phong tỏa ký ức của ta.”

“Mãi cho đến ba năm trước, Niếp thúc thúc ném ta từ Bình Tử Phong xuống, để ta ngộ ra pháp môn nội hô hấp, lúc đó ta mới nhớ lại mọi chuyện.”

Đường Nhất Dã nhìn hấn không chớp mắt, trách cứ: “Người đã phục hồi trí nhớ cũng không nói với ta...”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Dù sao lúc đó ngày nào cũng ở bên nhau, trong lòng ta đã sớm xem người là ca ca rồi.”

Đường Nhất Dã vui sướng vịn phần, nắm chặt tay hấn, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Lại nghe Tô Tiểu Khuyết oán hận nói: “Ta không muốn nói, là vì sợ người kéo ta đi gặp lão hỗn đản Đường Thanh Vũ kia, ta thật không muốn nhìn thấy hắn. Nhiều năm qua, hắn là hắn đã không ít lần chê bai nương là nữ nhân hạ tiện?”

Đường Nhất Dã lắc đầu nói: “Không, cha vẫn luôn tưởng niệm nương. Người bảo nương là nữ nhân ôn nhu nhất mỹ lệ nhất thiên hạ, nương đi rồi ta cứ khóc nháo, cha thực thương tâm, ôm ta nói nương đã thích người khác, sẽ không trở lại nữa...”

Do dự một lát, mới nói: “Cha còn bảo, người là do nương cùng người khác sinh ra, cho nên nương chỉ mang người đi ... Bất quá hắn trước giờ chưa từng trách nương.”

Tô Tiểu Khuyết giận cực phản cười: “Nói rất đúng, nguyên lai người không phải ca ca ta.”

Đường Nhất Dã nắm tay hắn, nói: “Trong lòng ta người luôn là thân đệ đệ.”

Tô Tiểu Khuyết không chút cảm kích, rút tay về cười lạnh nói: “Năm đó Đường Thanh Vũ đuổi nương khỏi Đường môn, nương vì lão vương bát đản này mà thương tâm đến phát cuồng, bồng theo ta ẩn cư nơi hoang sơn, tuyệt không gặp người ngoài, làm sao lại có nam nhân khác? Đã vậy Đường Thanh Vũ vẫn không chịu buông tha người, năm ta bảy tuổi một đám cao thủ Đường môn dò la ra tung tích của nương, cũng may Chu lão bang chủ Cái Bang đi ngang qua, cứu được ta, Đường Thanh Vũ tâm địa ngoan độc đuổi cùng giết tận đến mức đó, nhưng là dùng để đối phó nương, người còn nói hắn luôn tưởng niệm người?”

Càng nói càng bi phẫn, nhẹn không được cả vành mắt đều đỏ lên, mắng: “Người cho rằng ta muốn làm nhi tử của lão rùa chết giẫm vương bát đản thối tha đó sao? Hắn đối xử với nương như vậy, nương vẫn một lòng yêu hắn, không chấp nhận có kẻ đã thương hắn, nếu không phải vì ta hiểu tâm ý của nương, đã sớm đến Đường môn lôi hắn ra lột da rút gân, tổng hắn xuống mười tám tầng địa ngục rồi!”

“Nương trước khi chết, sợ hắn tiếp tục truy sát, liền truyền hết toàn bộ công lực cho ta, phong tỏa ký ức của ta, chính là sợ ta muốn báo thù rước lấy họa sát thân, nên phó thác ta cho Cái Bang, cải danh đổi tính, mới còn sống được tới giờ, nếu không ta đã bị lão hỗn đản kia giết từ lâu rồi!”

Đường Nhất Dã thấy hắn tức giận đến nói năng lộn xộn cả người run bắn, trong lòng vừa gấp vừa hối, vừa càng thêm mê hoặc, lời của Tô Tiểu Khuyết so với những gì Đường Thanh Vũ thường nói khác xa một trời một vực, nhất thời cũng không biết nên tin ai.

Tạ Thiên Bích mục quang đậm đậm quét tới, đọc được tâm tư hắn, bèn lên tiếng: “Việc này thật ra cũng không khó phân giải.”

Chân khí hắn cạn kiệt, so với thường nhân còn hư nhược vô lực hơn, vẫn miễn cưỡng nhấc tay lên, vỗ về đôi vai đang run run của Tô Tiểu Khuyết, mỉm cười trấn an, nói: “Phương pháp dẫn gian lấy máu nghiêm thân không chuẩn xác lắm, nhưng phân rõ huyết mạch đối với Trình Tồn thân y mà nói, cũng có chút tài mọn, chỉ cần các người đến Bạch Lộc Sơn, không chừng có thể làm sáng tỏ mọi chuyện.”

Nói xong tâm niệm chợt động, nhãn châu đen nhánh u ám nhìn về phía Đường Nhất Dã, âm thầm nhắc nhở: “Chưởng môn Đường gia tinh thông độc dược, có lẽ cũng có thể dễ dàng phán đoán Tiểu Khuyết rốt cuộc có phải là thân sinh nhi tử của mình hay không, cũng không biết liệu hắn có truy cứu đến cùng? Nếu đã điều tra qua, vậy Tiểu Khuyết quả thật có khả năng không phải là huyết mạch của hắn...”

Nhịn không được xác nhận hỏi: “Tiểu Khuyết, nương ngươi là Tổ Y Linh Hồ mà Niếp thúc thúc từng nhắc tới, đúng không?”

Tô Tiểu Khuyết đáp: “Đúng vậy, nương ta chính là Tô Từ Kính.”

Đột nhiên bắt gặp nhãn tình Tạ Thiên Bích, hàng my cong dài của Tô Tiểu Khuyết rung khê, rõ ràng đang cực kỳ khẩn trương, nói: “Ta biết thanh danh nương bất hảo, nhưng người tuyệt không gạt ta, người nói ta là nhi tử của Đường Thanh Vũ thì nhất định là vậy.”

Tạ Thiên Bích thần sắc khê động, lại cười nói: “Làm nhi tử của Đường Thanh Vũ cũng chẳng có gì to tát, bất quá nương ngươi đã nói thế, vậy ngươi chỉ đành phải miễn cưỡng làm con hắn.”

Tô Tiểu Khuyết nghe hắn ám chỉ đối với mẫu thân mình vô cùng tín nhiệm, lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm vui mừng, trầm ngâm một lát, nói với Đường Nhất Dã: “Ta đưa Thiên Bích về Xích Tôn Phong trước, sau đó mới theo ngươi đến Bạch Lộc Sơn tìm Trình lão đầu, bất quá ta chỉ cần vị ca ca này, không cần lão cha hỗn đản kia.”

Đường Nhất Dã nghe được câu “chỉ cần vị ca ca này”, nhất thời mừng rỡ, nghe tới “không cần lão cha hỗn đản kia”, phân nửa niềm vui liền biến thành phiền muộn, vội nói: “Không được, cha chính là cha, không thể không cần.”

Tô Tiểu Khuyết nhượng bộ: “Hảo, chỉ cần ngươi đừng ngăn ta giúp Thiên Bích, ta liền nhận hắn làm cha.”

Vừa thấy hắn giở thủ đoạn vô lại này, Đường Nhất Dã liền biết hắn tâm ý đã quyết, cân nhắc một lúc, chỉ đành thở dài: “Ta không ngăn cản ngươi, nhưng ta muốn đi cùng ngươi.”

Tô Tiểu Khuyết hừ một tiếng, nói: “Tùy ngươi... Bất quá, khu rừng này chỉ có thể ẩn thân đêm nay, chúng ta phải nhanh chóng tìm một nơi bí mật an toàn khác.”

Đường Nhất Dã tự nhiên hỏi: “Ở đâu mới bí mật?”

Tô Tiểu Khuyết cong ngón tay lại, cốc đầu Đường Nhất Dã một cái, cười nói: “Ngươi cũng có đầu óc, còn không mau nghĩ giúp ta.”

Hai người ngây ngốc nhìn nhau, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tô Tiểu Khuyết thở dài, nói với Tạ Thiên Bích: “Hay là chúng ta đào một cái huyệt đem chôn ngươi, chỉ có vậy mới là an toàn nhất, bất quá... đừng thêm một khúc cây trên đó, để sau này còn có thể lần ra.”

Tạ Thiên Bích đột nhiên bật cười, thanh âm suy yếu nhưng rõ ràng: “Vân Lai điểm, phòng thứ nhất.”

Đệ thập cửu chương:

... Tạ Thiên Bích nhìn vào gương đồng, lại nhìn Tô Tiểu Khuyết, cười nói: “Hoàn hảo, vậy phu nhân ta đâu?”

Tô Tiểu Khuyết đứng chết trân tại chỗ. Đường Nhất Dã cũng ghen hòng.

Hai người bận rộn đủ điều, cư nhiên quên mất chuyện này.

Tạ Thiên Bích mỉm cười nhắc nhở: “Chính là Phi Vũ kiếm Giả Thanh Thanh. Còn chưa qua đại hội võ lâm, đã để lạc mất tâm hồn phu nhân sao?”

20. Quyển 1 - Chương 19

Edit: Phúc Vũ

Tra Kim Hoa đoan đoan chính chính ngồi ngay cửa điểm lạnh lẽo vắng tanh vô đôi khóc rống, hiếm khi Hoài Long Sơn náo nhiệt thế này, khách ùn ùn kéo đến, nhưng không ngờ chỉ qua một đêm đã có hai người đầu lia khỏi cổ, chết thì chết đi, tên tiểu gia hỏa xinh đẹp như một đại cô nương kia còn ra lệnh, hơn mười tên môn hạ phái Nhạn Đãng gì đó vốn đang yên lành ở trọ, dùng một cái thu liệm hai cỗ thi thể liền bỏ đi, tiền phòng cũng không trả lấy một văn, đã vậy, một toán khách nhân cũng nói gót họ, lần lượt trả phòng, hảo hảo ngủ trong khách điểm hào hoa không chịu, lại chạy đến Xuân Sắc ổ khỉ ho cò gáy, chịu cảnh màn trời chiếu đất. Tra Kim Hoa hung hăng phun một tràng thóa mạ, cầu cho lão thiên gia mau làm một trận mưa đá thật to đè chết lũ vương bát đần kia.

Dần dần, khách điểm vốn đầy ắp người hiện tại lại còn đến mấy chục gian phòng trống, tâm can Tra Kim Hoa nhất thời như bị đao sắc kiếm nhọn khoét cho một lỗ thủng thật to.

Đang thương tâm gạt lệ, một người trẻ tuổi bộ dáng tuấn mỹ đi đến trước mặt, thắt lưng đeo một thanh đao, ánh sắc hoàng kim, vỏ đao làm từ da kinh ngư, trên hộ thủ còn nạm ba mảnh phỉ thúy (đó biết đao của ai =))). Tra Kim Hoa cặp mắt sáng ngời thoát nhìn đôn hậu, kỳ thực rất am tường đạo lý muối đắp trên đùi đốt thịt, ruồi bay trên bàn tìm mồi (ý bảo tìm mồi là phải lựa con mồi béo bở 〰), sắc sảo lợi hại, vội ân cần cười nói: “Công tử muốn ở trọ? Phòng của bốn điểm vừa rộng vừa thoải mái, giường đệm gối chăn đều dày ba bốn tầng, giá cả lại vừa phải... Nô gia đây xin dẫn công tử lên lầu.”

Nói xong còn tặng kèm một phen mị nhãn, nín lấy tay áo người nọ, phẩy móng, yếu điệu đi lên lầu.

Thiếu niên này bước lên bậc thang, lại thấp giọng nói: “Dẫn ta đến phòng thứ nhất.”

Tra Kim Hoa cả kinh, cười gượng nói: “Công tử a, phòng thứ nhất vừa có vài con quạ đen bay vào, nô gia nhất thời sốt ruột, giết chết một con... Trên mặt đất vẫn còn chút huyết tích chưa lau sạch, hay là công tử trọ ở phòng thứ hai đi? Phòng đó rất...”

Đang lải nhải liên miên, sau gáy chợt nhói, lập tức nghẹn họng, cổ tay bị vị công tử kia chế trụ, cứng rần không khác gì gông sắt, chẳng còn lấy nửa phần khí lực để giãy giụa. Lập tức bị mang đi, chân không chạm đất, vào đến phòng thứ nhất.

Trong phòng đã có hai người, một người tựa vào thành giường, sắc mặt nhợt nhạt không thua kém người chết, nhưng nhãn thần băng lãnh như đao phong, hàn quang thâm thúy, người còn lại cười tủm tỉm ngồi bên giường, trong tay óng ánh mấy thanh đao mỏng.

Tra Kim Hoa tiến lại gần, đột nhiên cung kính quỳ xuống, tay đặt trước ngực ra thủ thế hình hỏa diễm cổ quái.

Hoài Long Sơn chỉ có độc nhất một sơn đạo ra vào, ven con đường lớn dưới chân núi có mấy gian lều tranh, trong đó còn đặt vài cái bàn gỗ mộc nát, cho khách vắng lai ghé lại uống trà dùng cơm.

Thẩm Mặc Câu vẫn mang nhân bì diện cụ vàng vọt kia, ngồi song song với Lý Thương Vũ trước một cái bàn trong lều tranh, những đệ tử Nhậm Đãng còn lại hoặc đứng hoặc ngồi, trong bóng tối, sắc mặt người nào người nấy đều bồn chồn không yên.

Lý Thương Vũ thấp giọng hỏi: “Có khi nào Tạ Thiên Bích không rời khỏi Hoài Long Sơn, trái lại thỉnh Trình Tử Khiêm đến giải Toàn kinh thủ khí hoàn?”

Thẩm Mặc Câu nói: “Không thể nào, Toàn kinh thủ khí hoàn tổng cộng có bốn mươi chín loại phối pháp, tùy từng địa phương mà biến hóa thành bảy mươi hai loại, Trình Tử Khiêm dù có tinh thông y thuật, cũng phải gặp Tạ Thiên Bích trước, chấn ra phối pháp mới có thể phối giải được, huống chi thuốc giải không dễ bào chế, dược liệu cần dùng cũng vô cùng đa dạng, Tạ Thiên Bích nhất định sẽ chạy về Xích Tôn Phong.”

Liếc mắt nhìn Lý Thương Vũ, đọc được suy nghĩ trong lòng hắn, cười khê: “Người vẫn muốn tham gia tỷ thí ngày mai?”

Lý Thương Vũ chần chờ nói: “Đối thủ ngày mai là đệ tử của Thanh Thành kiếm phái, ta đã xem qua kiếm pháp hắn, quả thật kém xa ta.”

Thẩm Mặc Câu nhẹ giọng thở dài: “Thương Vũ, người vẫn còn quá hiếu thắng.”

“Thanh Thành kiếm phái có thể không phải đối thủ của ngươi, nhưng còn Thiếu Lâm còn tăng? Còn Đường Nhất Dã? Rồi Tư Mã Thiếu Xung?”

Thanh âm tuy ôn nhu, lời nói lại sắc bén: “Với võ công hiện tại của ngươi, vẫn chưa phải là đối thủ của bọn Đường Nhất Dã, lần này tỷ thí ngươi cùng lắm chỉ tiến thêm một vòng nữa, vô vô đệ nhị(xem chú thích ở đệ thập nhị chương), đã không thể vô địch, hà tất để thua trước mặt mọi người?”

Lý Thương Vũ lập tức lĩnh ngộ, cười nói: “Cung chủ dạy chí phải, hiện tại Nhạn Đãng lòng người hoảng loạn, ta nên tự rút lui khỏi tỷ thí, nhân cơ hội này chấp chương bốn phái, một lòng một dạ thay sư phụ báo thù, vì vô lâm trừ hại.”

Thẩm Mặc Câu gật đầu: “Không sai, ngươi đường đường chính chính rút lui sẽ để lại ấn tượng nổi bật, thứ nhất là lấy sư môn làm trọng, thứ hai, người khác đã xem qua võ công của ngươi, sẽ không dám coi khinh ngươi nữa. Đây chính là thời cơ tốt để dừng lại đúng lúc.”

Lý Thương Vũ sóng mắt dào dạt đưa tình, thanh âm thấp đến không thể nghe thấy rõ ràng, nhưng ái ý triền miên: “Cung chủ... cung chủ... Mặc Câu...”

Thẩm Mặc Câu nghe hắn gọi thẳng tên mình, không khỏi nhú mày, lại thấy hắn nhãn châu lưu chuyển, vẻ mặt vô cùng chân thành, đối với mình quả nhiên sùng mộ tận xương, lúc này chỉ cười khẽ: “Đúng là hài tử.”

Tạ Thiên Bích ra hiệu Đường Nhất Dã giải á huyết cho Tra Kim Hoa, Tô Tiểu Khuyết ngăn người, bình tĩnh đại ngộ: “Nguyên lai đây cũng là hắc điểm thuộc Xích Tôn Phong các ngươi!”

Nghĩ nghĩ: “Khó trách... Nơi này vốn là phòng trọ của Phạm Lỗi Thạch, vừa rồi nam chương quỹ kia cố ý chỉ sai, dẫn chúng ta đến phòng thứ nhất, là muốn mượn tay bọn ta làm cho cục diện hỗn loạn, các người thừa nước đục thả câu cứu Thiên Bích.”

Tra Kim Hoa á huyết vừa giải, vội thỉnh tội: “Thiếu chủ! Thuộc hạ Khôi Cáp đường Tra Kim Hoa, hộ giá bất lực, tội đáng muôn chết.”

Tạ Thiên Bích phát tay ra hiệu nàng đứng dậy, hỏi: “Đỗ Bài Cửu đâu?”

Tra Kim Hoa cúi đầu nói: “Lúc đó phụ thuộc hạ dùng Thiên lý truy phong thám thính động tĩnh trong phòng, biết đã xảy ra chuyện, thuộc hạ liền ở lại điểm chờ thời cơ cứu giá, Đỗ Bài Cửu đi trước một bước, hạ sơn đến phân đà thứ mười bảy của Phi Ưng đường trong thành báo tin...”

Tô Tiểu Khuyết cười ha ha ngắt lời: “Gì mà báo tin, không phải chạy thoát thân sao? Khôi Cáp đường mang nhiệm vụ dò thám, thậm chí còn điều tra tin tức, thế mà ngay cả bồ câu đưa tin các người cũng không có? Còn để chương quỹ đích thân xuống núi? Chờ hắn dẫn người tới, Thiên Bích đã xuống mồ rồi,

tới chừng đó các người tưới cho hai gáo nước, bón một thúng phân, sang năm có lẽ sẽ mọc ra một Tiểu Thiên Bích tiếp tục làm thiếu chủ của các người, vụ mua bán này ngược lại cũng đáng giá lắm a.”

Tra Kim Hoa vốn có ý ở lại liều chết cứu thiếu chủ, nhưng không muốn lão công mình nạp mạng theo, bảo hần xuống núi quả thật là để bảo mệnh. Mấy năm nay uy thế của Tạ Thiên Bích ở trong giáo ngày càng cường thịnh, thủ đoạn không thua kém phụ thân, lại thêm tâm cơ thâm trầm hành sự quả quyết, Tra Kim Hoa giờ bị Tô Tiểu Khuyết vạch trần, nhất thời trong lòng lo sợ, từng thớ thịt trên gương mặt béo tròn không ngừng co giật, vội vàng biện bạch: “Thuộc hạ chỉ sợ bỏ câu đưa tin bị Thất Tinh Hồ bắt được, tình thế cấp bách nên...”

Tô Tiểu Khuyết cười lạnh một tiếng, đang định bác bỏ, Đường Nhất Dã đã kéo hần qua, nói: “Chuyện của Xích Tôn Phong, chúng ta không nên xen vào.”

Tạ Thiên Bích lại ôn hòa cười nói: “Các người suy tính rất chu toàn. Hơn nữa Đỗ đại ca đã vô tình chỉ Tiểu Khuyết và Nhất Dã vào phòng, cứu ta một mạng.”

Tra Kim Hoa thấy hần khoan dung độ lượng, trong lòng cảm kích, nói: “Tạ ơn thiếu chủ đã thứ tội.”

Lại nói: “Thiếu chủ quả nhiên diệu kế, lũ ô hợp kia toàn bộ đều bỏ đi, gian phòng này ngược lại là an toàn nhất. Bất quá, thuộc hạ vẫn nên che chắn kỹ càng, nói là từng có người chết ở đây, làm vậy để tránh tà khí, thiếu chủ có thể ở trong này từ từ dưỡng thương.”

Tạ Thiên Bích lắc đầu: “Không cần, hai ngày nữa ta sẽ xuống núi về Xích Tôn Phong.”

Tra Kim Hoa nói: “Đã rõ thưa thiếu chủ! Tuy nhiên hai ngày này đám ô hợp kia trên núi dưới núi đều bố trí canh phòng nghiêm ngặt, không biết thiếu chủ định thoát thân như thế nào?”

Tạ Thiên Bích chỉ Tô Tiểu Khuyết: “Vị này chính là cao thủ dịch dung, rất giỏi giả trang thành người khác. Chỉ là ta trọng thương không tiện đi lại, phải tìm một cỗ xe ngựa.”

Tra Kim Hoa nghĩ nghĩ, chợt mừng rỡ nói: “Vừa khéo! Diệu bút thiên cơ Hà gia nhị công tử đang trọ trong điểm.”

Vừa nghe đến Diệu bút thiên cơ Hà gia, Tô Tiểu Khuyết liền cười nói: “Xe ngựa đã có!”

Diệu bút thiên cơ Hà gia là một gia tộc cực kỳ đặc biệt trong giang hồ, nam tử họ Hà đều bẩm sinh lực âm tuyệt mạch, không thể tu tập nội công, lại thêm thân thể hư nhược, khó lòng sống quá ba mươi tuổi, xuất môn nhưng ngay cả ngựa cũng cưỡi không xong, tất phải ngồi xe ngựa.

Nhưng bọn họ dựa vào chiêu thức cơ quan hành tẩu giang hồ, chuyên viết về đại sự trong thiên hạ, luận bàn võ công các phái, bí quyết yếu lược đủ loại đều lưu giữ trong Thiên Cơ các của Hà phủ, được tôn xưng là võ lâm trí giả, thành thử hiếm ai dám gây khó dễ với truyền nhân Hà gia.

Lần này đến xem đại hội võ lâm chính là nhị công tử Hà gia Hà Quân Mộng cùng tân hôn thê tử Giản Thanh Thanh.

Tra Kim Hoa cười nói: “Quả là ông trời cũng giúp chúng ta, Hà Quân Mộng kia ban ngày đi đường phải gió, hiện giờ đang phát sốt nằm ngủ trong phòng, chỉ bằng để thuộc hạ giết chết phu thê bọn họ, thiếu chủ cải trang thành hắc ròi khỏi Hoài Long Sơn, đúng là thiên y vô phùng, không có nửa điểm sơ hở.”

Tô Tiểu Khuyết nghe nàng nói vậy, trong lòng không khỏi phát lạnh, tuy muốn cứu Tạ Thiên Bích, nhưng cũng không muốn lạm sát người vô tội, nhất thời phân vân do dự.

Đường Nhất Dã cả giận nói: “Hà Quân Mộng và Giản Thanh Thanh có tội tình gì? Tạ Thiên Bích là một mạng người, hai người họ thì không phải nhân mệnh sao?”

Lập tức đứng dậy: “Đường Nhất Dã ta tuyệt không để cho các người lạm sát vô cớ!”

Tô Tiểu Khuyết vội hỏi: “Kim Hoa... ách... cô nương, trong khách điểm có hầm trà hầm rượu hầm đồ ăn gì không? Ta với Nhất Dã đi đánh ngất Hà Quân Mộng cùng phu nhân hắc ròi giam lại, người mỗi ngày nhớ cơm nước đầy đủ cho họ, ba tháng sau mới hảo hảo thả họ ra, mở hắc điểm ở nơi khác, thế là ổn rồi.”

Tra Kim Hoa nhìn về phía Tạ Thiên Bích, thấy hắc ròi gật đầu, mới nói: “Vậy cứ làm theo ý Tô thiếu hiệp.”

Tô Tiểu Khuyết chăm chú nhìn Đường Nhất Dã, thần tình khẩn cầu, thấp giọng gọi: “Ca ca...”

Mục quang Đường Nhất Dã dần dần nhu hòa trở lại, thở dài: “Được rồi.”

Tô Tiểu Khuyết bịt mắt xông vào phòng Hà Quân Mộng, ba chiêu hai thức điểm Giản Thanh Thanh ngất đi, Hà Quân Mộng thì khỏi cần động thủ, vốn đã nửa tỉnh nửa mê thần trí mơ hồ.

Tra Kim Hoa lập tức lặng lẽ giấu hai người dưới hầm rượu, Đường Nhất Dã công Tạ Thiên Bích đến phòng thứ bảy nơi Hà Quân Mộng nghỉ trọ.

Tô Tiểu Khuyết có chút không yên lòng, nói: “Ca, người nói xem, có khi nào chờ chúng ta đi rồi, đại nương mập mập kia sẽ giết phu phụ họ làm bánh bao nhân thịt người không?”

Đường Nhất Dã lập tức quắc mắt nhìn Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích thở dài: “Ba tháng sau nàng không thả ra hai người còn sống, ta liền đem nàng làm nhân bánh bao.”

Tô Tiểu Khuyết lục lợi y quỹ (tủ quần áo) tìm y phục hài tất của Hà Quân Mộng cho Tạ Thiên Bích ướm

thử, Hà Quân Mộng tuy thể nhược lắm bệnh, nhưng vóc dáng khá cao lớn, trong quỹ đều là y sam của văn nhân, khoan bào đại tỵ (tương đương size XL ^____^), khoác lên người Tạ Thiên Bích nhưng thật thích hợp, càng tôn thêm vài phần anh khí đỉnh bạt.

Tô Tiểu Khuyết nhìn đến dán mắt ngắm đến ngẩn ngơ, muốn khen vài câu, lại có chút xấu hổ, chỉ đành nuốt nước bọt, ho khan một tiếng, lấy ra một túi vải, bên trong là vài bình gỗ, vài cây bút lớn bé không đều, lại cẩn cẩn dực dực lấy ra một cái lọ màu đen, không phải bằng vàng cũng chẳng phải bằng ngọc, mở ra, cười nói: “Đây là bảo vật ta lấy từ chỗ Trình lão đầu, Thiên hương giao, đã nghe qua chưa?”

Đường Nhất Dã nói: “Thiên hương giao nghe nói có thể liên kinh nối mạch nắn xương sinh cơ, là thánh phẩm trị thương vô cùng hiếm có, Trình tiên bối cứ nhiên cho người nhiều như vậy?”

Tô Tiểu Khuyết “phi” một tiếng, vừa đắc ý vừa vô lại: “Người biết cái gì? Thiên hương giao chữa thương cũng được, nhưng có ai ngu xuẩn đến mức tự đả đoạn kinh mạch của bản thân không? Đây chính là dược vật dùng để dịch dung tốt nhất trên đời...”

Nói xong khảy một ít bỏ vào lòng bàn tay, ử cho ấm lên, đoạn, nhẹ nhàng đắp lên mặt Tạ Thiên Bích, mắt khép hờ, hô hấp thả lỏng, ngón tay linh hoạt, lúc mạnh lúc nhẹ, khi điểm khi ấn.

Giữa hai khuôn mặt gần như không có khoảng cách, Tạ Thiên Bích từ từ nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận hơi thở ấm áp thanh thuần của hân tinh tế phả lên hai bên má mình, đột nhiên nhớ đến một gốc hồng đào ở Lạc Vân Phong, thấm đẫm những hạt mưa trong trẻo, ung dung nở rộ giữa gió xuân miên man, gợi lên bao nhiêu ôn tình oán ý. Bản thân mình khi đó chỉ biết đến đạo pháp cùng khí phách nam nhi, loại cảm giác mềm mại trên quý rung động từ tận đáy lòng này chỉ có thể lướt qua trong giây lát, như cơn mưa bào mòn đi chút đao phong, rồi lại là kinh hồng nhất miết kinh thu nhất điệp (*), nếu nói đã quên thì thật ra vẫn âm thầm khắc sâu vào một nơi vô danh nào đó trong tâm khảm. Cảm giác ấy cứ như cường địch rình rập chờ đợi, hiện tại thân thọ trọng thương, thời cơ đã đến, liền theo hơi thở thanh diêm của Tô Tiểu Khuyết, đột phá khỏi nơi vô danh kia, chợt mãnh liệt ập tới, rõ ràng như trước mắt.

Ngón tay Tô Tiểu Khuyết tinh tế thon dài, móng tay được tề cực ngắn, đầu ngón tay mát lạnh, từng động chạm cực nhẹ trên mặt, nhưng lại khơi lên cả một khúc cảm âm rộn rã nơi trái tim. (thật thích những cảm nhận nội tâm của Bích ca:”>)

Tựa hồ chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, lúc mở mắt ra, đã nghe Tô Tiểu Khuyết vui vẻ nói: “Xong rồi, đại công cáo thành!”

Nói xong đưa gương đồng cho Tạ Thiên Bích.

Vừa nhìn vào gương, liền thấy đã có bảy tám phần giống với Hà Quân Mộng kia.

Nguyên bản những đường nét sắc lạnh như tinh điêu tể khắc đã trở nên nhu hòa hơn, mắt mày mũi miệng đều biến đổi, làm ra đủ loại biểu tình nhưng vẫn không hề mất tự nhiên, thậm chí mặt đối mặt quan sát kỹ lưỡng cũng nhìn không ra dấu vết dịch dung.

Đường Nhất Dã không khỏi tán thán: “Thiên hương giao quả nhiên thần kỳ!”

Tô Tiểu Khuyết đẩy nắp lọ, hừ mạnh một tiếng, Đường Nhất Dã hiếm khi thức thời như vậy, vội thêm: “Tiểu Khuyết cũng tài nghệ cao minh!”

Tô Tiểu Khuyết lúc này mới khiêm tốn cười nói: “Không dám, chỉ là thiên hạ đệ nhất cao thủ dịch dung thôi, đâu có gì ghê gớm.” (khiêm tốn quá nhỉ o_0)

Hắn có thể phát huy sở trường, cực kỳ cao hứng, vừa khê ngân nga một đoạn tiểu khúc, vừa lấy bút ra, lần lượt mở nắp mấy cái bình gỗ, chấm đầu bút vào các loại mực vật phẩm màu vẽ lên mặt Tạ Thiên Bích.

Đường Nhất Dã nghe khúc hát hắn xướng thập phần cổ quái, từng chữ cô đọng, từng câu súc tích, Tô Tiểu Khuyết phát âm rõ ràng, ca từ thanh thanh lọt vào tai: “Nếu không gặp nhau, đã không duyên duyên. Nếu không quen nhau, đã không tương tư. Nếu không bên nhau, đã không ràng buộc. Nếu không vương vấn, đã không khắc ghi. Nếu không yêu thương, đã không từ bỏ. Nếu không đối lập, đã không biết nhau. Nếu không si lụy, đã không phụ tình. Nếu không ước hẹn, đã không tiếp nối. Nếu không dựa dẫm, đã không kề cận. Nếu không gặp lại, đã không đoàn viên. Nếu từng gặp gỡ rồi quen nhau, gặp lại có sao như không gặp? Có thể nào cùng ái nhân đoạn tuyệt, để không phải sống chết ôm tương tư?”

Hắn xướng đến thập phần vui vẻ, Đường Nhất Dã tâm niệm chợt động, không khỏi ảm đạm hỏi: “Đây là khúc hát mẫu thân dạy người?”

Tô Tiểu Khuyết đáp: “Phải a, người rất thường xướng tiểu khúc này, cho nên ta nhớ như in, nghe hay lắm phải không? Đáng tiếc là người xướng vì lão cha hỗn đản kia của người...”

Trong lúc nói chuyện vẫn hạ bút, nâng chiếc cầm tinh tế đoan trường của Tạ Thiên Bích ngắm nghía, cảm thấy đã thập phần giống Hà Quân Mộng kia, chẳng chút sơ hở, không khỏi đắc ý dào dạt: “Hà nhị công tử, đạo này thế nào a?”

Tạ Thiên Bích nhìn vào gương đồng, lại nhìn Tô Tiểu Khuyết, cười nói: “Hoàn hảo, vậy phu nhân ta đâu?”

Tô Tiểu Khuyết đứng chết trân tại chỗ. Đường Nhất Dã cũng ghen hòng.

Hai người bận rộn đủ điều, cư nhiên quên mất chuyện này.

Tạ Thiên Bích mỉm cười nhắc nhở: “Chính là Phi Vũ kiếm Giản Thanh Thanh. Còn chưa qua đại hội võ lâm, đã để lạc mất tân hôn phu nhân sao?”

Tô Tiểu Khuyết hồi thần lại, vội vàng chạy tới xối tung y quý, đào đến ngăn chứa y phục của Giản Thanh Thanh, mở ra liền thấy, tiết y (áo lót), tú nhu (yếm thêu), trường quần (tớ thề nguyên vẫn bản raw là trường quần, còn nói trắng ra là quần dài 〰), ngoại sam, tráo sa (áo choàng lụa) đầy đủ mọi thứ, lập tức kéo Đường Nhất Dã qua, định trút bỏ y sam hắn, nói: “Đại nương mập mập kia nếu muốn phần thành bộ

dáng mỹ nhân của Giản Thanh Thanh, thế nào cũng phải thái bót trên dưới một trăm cân thịt mới có thể tính tiếp...”

Đường Nhất Dã như tiểu bạch thỏ nằm dưới móng vuốt sài lang, như trinh tiết liệt nữ lọt vào tay cường hào ác bá, vốn định liều mạng phản ứng thà chết không theo, thế nhưng vẫn không kháng cự được đôi mắt đen nhánh trong trẻo lại thâm thúy lạnh lùng của Tô Tiểu Khuyết, đương lúc vừa mềm lòng vừa do dự, đã bị hấn nhanh tay lẹ chân kéo tuột thượng y xuống, quần thành một khối hỗn độn quanh thắt lưng.

Tạ Thiên Bích liếc mắt nhìn, bữu môi nói: “Ta không cần hấn.”

Tô Tiểu Khuyết tức giận quay đầu lại: “Còn đến phiên ngươi kén chọn sao? Ca ca ta có điểm nào không tốt? Lý Thương Vũ trái lại giống hệt nữ nhân, ngươi dám mượn hấn không?”

Nói xong liền trông vào người Đường Nhất Dã một kiện tiết y tơ tằm màu vàng nhạt, ngay sau đó lại nghe “xoát” một tiếng, tiết y đã bị rách một đường.

Tạ Thiên Bích ngả vật ra giường, nhịn không được cười ầm lên.

Tô Tiểu Khuyết mắt mặt quá liền đâm bất mãn, ôm hận nói: “Ca, lúc ngươi mặc y phục đầy đủ đâu có vẻ tròn trịa thế này a!”

Kỳ thực Đường Nhất Dã toàn thân không hề có nửa phần thịt dư mỡ thừa, vai rộng eo thon, cơ bắp săn chắc, tinh tráng mà không thô kệch, nghe Tô Tiểu Khuyết nói vậy, chỉ có thể đỏ mặt nhẫn nhục, xấu hổ giải thích: “Ta... ta chưa luyện qua Súc cốt công.” (súc cốt công là phép hoạt hóa gân cơ xương khớp, Nhất Dã cute quá XD~~)

Tô Tiểu Khuyết lại cầm lên một kiện tiết y trắng tuyết, áp trụ Đường Nhất Dã, nghiêm mặt nói: “Ngươi hít vào một hơi, nhớ là lần này không được làm rách nữa... Thứ này rách rồi dùng làm khăn lau cũng không thấm nước đâu.”

Cửa phòng khẽ “chi nha” một tiếng, là Tra Kim Hoa bước vào, nhìn thấy Tạ Thiên Bích, không khỏi mừng rỡ nói: “Tuyệt! Cho dù là Giản Thanh Thanh cũng không thể phân biệt được đâu là Hà Quân Mộng thật sự!”

Lại thấy Đường Nhất Dã bị Tô Tiểu Khuyết áp vào tường, hệt như thiện ngư (cá chình) bị sống đao chế trụ, không ngớt giãy giụa vặn vẹo, Tra Kim Hoa không khỏi động lòng trắc ẩn, nói: “Tô Thiếu bang chủ, ngươi muốn Đường thiếu hiệp giả trang Giản Thanh Thanh sao?”

Tô Tiểu Khuyết đang liều mạng áp chế sự phản kháng của Đường Nhất Dã, thuận miệng nói: “Vô nghĩa! Nếu không ta hao phí sức lực mặc mấy thứ này vào cho hấn làm gì?”

Tra Kim Hoa cười nói: “Hấn không hợp...”

Tô Tiểu Khuyết tức giận ngắt lời: “Hắn không hợp chẳng lẽ ngươi hợp?”

Tra Kim Hoa cười khở: “Ta đương nhiên cũng không hợp.”

Dưới ánh mắt khích lệ của Tạ Thiên Bích, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “... Chỉ có thể là Thiếu bang chủ đây!”

(*) Kinh hồng nhất miết, kinh thu nhất điệp: tức là một cái liếc mắt rất nhanh nhưng để lại ấn tượng cực kỳ sâu đậm về vẻ mềm mại phiêu dật.

Đệ nhị thập chương:

... Tạ Thiên Bích đáp ứng, lại thấy dưới ánh nắng đang dần biến ảo của buổi bình minh, vành tai Tô Tiểu Khuyết như bạch ngọc bán trong suốt, phủ một tầng sáng mong manh mơ hồ mà tinh tế ôn nhuận, cực kỳ mê người. Hắn đang trọng thương, tâm tình khó tránh để bị xao động, không vững vàng kiềm nén được như trước, chỉ hận không thể cắn nhẹ vành tai khả ái kia một cái, nhịn không được thốt lên: “Tai ngươi thật đẹp!”...

21. Quyển 1 - Chương 20

Edit: Phúc Vũ

Đường Nhất Dã lập tức cảm thấy Tra Kim Hoa tinh mắt khéo miệng, cực kỳ hoà nhã dễ gần. Tô Tiểu Khuyết lại nghĩ, đại nương này trắng trẻo mập mập đến lục súc hưng vượng, quay đầu, định bạch đao tử tiến hồng đao tử xuất (đút vào là đao trắng, rút ra là đao đỏ, ý chỉ việc sát thương ai đó), hồng thiêu nhục cho mấy ngày tết xem ra không sợ thiếu nữa. (ý bảo Tiểu Khuyết định lôi thím Tra ra làm thịt kho tàu =))))))

Tạ Thiên Bích lập tức nghiêm trang hỏi: “Tại sao?”

Tra Kim Hoa không hổ danh nhân tài làm bà chủ hắc điểm của Khôi Cáp đường, ứng đối lưu loát rõ ràng trật tự: “Giản Thanh Thanh kia vóc dáng tuy cao nhưng cũng rất thon thả, vốn là mỹ nhân có chút danh tiếng ở Trung Nguyên, Đường thiếu hiệp tuần mỹ tất nhiên là thập phần tuần mỹ, nhưng giả trang thành Giản Thanh Thanh chỉ e quá mức vĩ ngôn anh khí, đừng nói Thẩm Mặc Câu, cho dù là thuộc hạ cũng có thể dễ dàng nhìn ra sơ hở.”

“Tô Thiếu bang chủ vẫn còn trong thể trạng thiếu niên, dáng người tuy cao, nhưng có chút mảnh mai hơn.” Nhắc thấy sắc mặt Tô Tiểu Khuyết, hai chân run lẩy bẩy, lại miễn cưỡng cười khan nói: “Đương nhiên Tô Thiếu bang chủ cũng thập phần, à không, vạn phần anh khí bức người hảo đại nam nhi, chỉ là... chỉ là tướng mạo so với vị Đường thiếu hiệp này nho nhã phong lưu hơn nhiều, cốt tú thần thanh, ha ha, cốt tú thần thanh... Nếu giả trang nữ tử, sẽ khó lòng phát giác sơ hở a...”

Tạ Thiên Bích trầm ngâm nói: “Nghe ra cũng khá là có lý...”

Tra Kim Hoa trong lòng phun trào: Vô nghĩa, Tra Kim Hoa ta trời sinh đã có vài phần giống heo, nhưng lông trên người còn mượt hơn cả khi (ý thím ấy là thím ấy thông minh lanh lẹ 〰), những lời kia đều xuất ra theo ý tứ trong ánh mắt Thiếu chủ ngài, có thể không có lý sao? Bất quá Tô Thiếu bang chủ này quả thật thanh tú ưu mỹ, phần làm Giản Thanh Thanh tất nhiên thích hợp hơn Đường Nhất Dã.

Tạ Thiên Bích ngược cặp mắt sáng như sao lẳng lẳng nhìn Tô Tiểu Khuyết, nửa ngày mới cười hỏi: “Tiểu Khuyết, ngươi thấy thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết xanh mặt, chỉ cảm thấy chuyện này từ đầu tới cuối đều là củi tự nhảy vào lò, heo tự bò lên thớt, tức đến độ nói không nên lời.

Đường Nhất Dã phản ứng cực nhanh: “Ta thấy bà chủ Tra nói rất đúng.”

Nến đỏ cháy sáng, đêm xuân ngấn ngủ, màn cửa sổ xám đen gần như trong suốt, mong manh che chắn bên trong. Trong gian phòng thứ bảy chính là một Hà Quân Mộng đang bệnh trầm trọng nửa mê nửa tỉnh, và một Giản Thanh Thanh bộ dáng còn đẹp hơn cả hoa, nhưng trường quần lại xắn lên cao đến hông (o_0), ngồi bên mép giường cấu kính lăm bầm mắng ai đó.

Đường Nhất Dã nhìn hồi lâu, Giản Thanh Thanh này ngoại trừ sắc mặt đang đen như đáy nồi, còn lại đều có thể nói là tỷ muội song sinh với người dưới hầm rượu, giống nhau như đúc, lập tức cười hỏi: “Khi nào chúng ta mới lên đường?”

Tô Tiểu Khuyết phụng phịu: “Gấp cái gì? Hà Quân Mộng là tới xem đại hội võ lâm, tỷ thí còn chưa xong người sao có thể về trước? Hơn nữa, ngươi không cần theo chúng ta đến Xích Tôn Phong, mình ta vẫn có thể đưa Thiên Bích về.”

Nói xong tìm một tờ giấy viết vài chữ, dúi vào tay Đường Nhất Dã, nói: “Đưa cho Kinh Sở, cứ nói là ta có việc gấp phải đi Bạch Lộc Sơn, vài tháng nữa sẽ quay về Cái Bang.”

Đường Nhất Dã lắc đầu: “Không được, ta không yên tâm, vạn nhất bị Thẩm Mặc Câu nhìn thấu, ngươi không có ai giúp đỡ thì sao! Hà Quân Mộng ngồi xe ngựa, hẳn là lúc nào cũng có xa phu. Ta làm xa phu, vậy là ổn rồi.”

Tô Tiểu Khuyết nhớ tới lần đó ba người phục kích Thẩm Mặc Câu, lòng vẫn còn chút sợ hãi mơ hồ, ngang nhiên cự tuyệt nói: “Ngươi không đi cùng, chúng ta có thể sẽ bị Thẩm Mặc Câu nhìn thấu, nhưng nếu

người đi cùng, chúng ta nhất định sẽ bị Thảm Mạc Câu nhìn thấu.”

Tạ Thiên Bích từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đột nhiên hỏi: “Xa phu của Hà Quân Mộng người xử trí thế nào?”

Tra Kim Hoa vốn khoanh tay đứng một bên, không dám xen vào, nghe Tạ Thiên Bích hỏi, mới đáp: “Hà Quân Mộng lần này xuất môn không mang theo xa phu, thuộc hạ nghe nói Giản Thanh Thanh nguyên bản xuất thân từ thảo nguyên Phi Vũ ở Trung Nguyên, sở trường về tuần mã, từng cố ý đến hỏi, mới biết lần này xuất hành đều là nàng đánh xe. Phu thê họ dọc đường du sơn ngoạn thủy nhân tiện ghé Hoài Long Sơn.”

Tô Tiểu Khuyết thấy thần tình Đường Nhất Dã tràn ngập lo lắng, bèn trấn an: “Người yên tâm, cho dù Thiên Bích còn công lực, ba người chúng ta vẫn không phải đối thủ của Thảm Mạc Câu, bớt đi người cũng không ít, thêm người vào cũng chẳng nhiều, trái lại ta càng dễ phân tâm hơn, hà tất phải liên lụy người?”

Đường Nhất Dã vốn không phải loại người do dự không quyết đoán, thấy hắn cố chấp như thế, biết rõ hắn bình thường quỷ kế đa đoan tâm tư linh hoạt, đành thuận theo ý hắn: “Được rồi, ta ở lại canh chừng Lý Thương Vũ, một khi hắn manh động, ta liền đi trước một bước chế trụ hắn.”

Trầm tư giây lát, thở dài: “Thảm Mạc Câu võ công rất cao, e rằng cả cha cũng không phải đối thủ của hắn, nếu không trái lại có thể...”

Tô Tiểu Khuyết ngắt lời: “Đường Thanh Vũ có là cái rắc gì, Tương Lưu đao của nương mạnh hơn hắn nhiều!”

Đường Nhất Dã đương nhiên không thể nói nương có là cái rắc gì (=))) Nhất Dã ca đúng là khờ khờ cute cute), ghen hòng nửa ngày, mới hỏi: “Người sau khi trở về từ Xích Tôn Phong, lập tức đến Đường môn gặp cha, có được không?”

Tô Tiểu Khuyết hừ một tiếng, nói: “Không được, ba tháng sau chúng ta tái kiến ở Bạch Lộc Sơn, nhờ Trình lão đầu nghiệm xem chúng ta có đúng là huynh đệ ruột hay không, đến chừng đó ta mới đi Đường môn truy tìm lão hồn đản kia, xem hắn còn mặt mũi nào để sống tiếp.”

Đường Nhất Dã bất đắc dĩ, nói: “Vậy ta đi trước.”

Tô Tiểu Khuyết nhảy xuống giường, dặn dò: “Hai ngày này người đừng đến khách điểm, tránh để người khác nghi ngờ, cứ coi như ta và Thiên Bích đã đi rồi. Nếu có ai dò hỏi người...”

Lại đánh giá Đường Nhất Dã từ trên xuống dưới, cực kỳ không yên tâm, nói: “Người giả ngu được không?”

Không đợi đối phương trả lời, lắc đầu thở dài: “Mà cũng chẳng cần giả làm gì, người căn bản đã ngốc... Quên đi, người nhất định sẽ không nói dối, với tư chất của người, ta đâu thể huấn luyện trong một sớm

một chiều. Nếu Kinh Sở hỏi tại sao ta đi Bạch Lộc Sơn, người chỉ cần bảo không biết là được.”

Đường Nhất Dã đáp ứng, cuối cùng vẫn quyến luyến không đành, nắm tay hắn, nói: “Người nhớ cẩn thận.”

Quay đầu nhìn Tạ Thiên Bích, thần sắc trầm tĩnh kiên nghị: “Tạ Thiên Bích, Tiểu Khuyết là đệ đệ ta, hôm nay hắn vì ngươi mà làm nhiều chuyện như vậy, nếu ngươi hại hắn có gì bất trắc, ta tuyệt không bỏ qua cho ngươi, Xích Tôn Phong dù có hiểm trở, Đường Nhất Dã ta cũng quyết san bằng.”

Một lời nói ra đầy sức uy hiếp, khiến người không dám làm ngơ, Tra Kim Hoa đứng một bên nghe đến từng thớ thịt trên người đều run lên, Tạ Thiên Bích thấp giọng kịch liệt ho khan, thật lâu sau hô hấp mới ổn định lại, lau đi tơ máu bên khóe miệng, nói: “Lần này một đường gian nguy, ta không dám bảo đảm Tiểu Khuyết nhất định sẽ bình an, bất quá, nếu hắn chết đi, ta cũng sẽ không sống.”

Tô Tiểu Khuyết chưa từng thấy khí thế quyết liệt cương mãnh bậc này của Đường Nhất Dã, trong lòng cảm động, hốc mắt nóng lên, nghẹn ngào gọi: “Ca ca...”

Đường Nhất Dã nhẹ nhàng ôm hắn một cái, mới đẩy cửa ra ngoài.

Trời cũng dần sáng, Tô Tiểu Khuyết lại không thấy buồn ngủ, phân phó Tra Kim Hoa mua một đôi hài thêu lớn hơn một chút, dù sao Giản Thanh Thanh tuy cao, bàn chân vẫn nhỏ hơn so với nam tử.

Tra Kim Hoa đi rồi, Tô Tiểu Khuyết mới đoan đoan chính chính ngồi trước gương tỉ mỉ chăm chút xóa thừa bổ khuyết, lo sợ dịch dung có sơ hở, sẽ bị Thẩm Mặc Câu nhìn thấu, nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng động phát ra do ngón tay hắn gõ nhẹ lên thành ghế.

Tạ Thiên Bích đang buồn ngủ, đột nhiên nghe hắn nói: “Suýt nữa quên mất mấy vết chai trên tay... Nơi bị chai trên tay cầm đao khác xa với tay cầm bút a.”

Mở mắt ra, đã thấy Tô Tiểu Khuyết ghé mặt sát vào, mỉm cười nói: “Chờ đến lúc chúng ta xuất phát, người nhớ nhắc ta về mấy vết chai a.”

Tạ Thiên Bích đáp ứng, lại thấy dưới ánh nắng đang dần biến ảo của buổi bình minh, vành tai Tô Tiểu Khuyết như bạch ngọc bán trong suốt, phủ một tầng sáng mong manh mơ hồ mà tinh tế ôn nhuận, cực kỳ mê người. Hắn đang trọng thương, tâm tình khó tránh dễ bị xao động, không vững vàng kiềm nén được như trước, chỉ hận không thể cắn nhẹ vành tai khả ái kia một cái, nhịn không được thốt lên: “Tai người thật đẹp!”

Tô Tiểu Khuyết đang đau khổ vì phải giả trang nữ tử, nghe vậy cũng chỉ tùy tiện đáp: “Nga...”, rồi không nói gì nữa.

Tạ Thiên Bích lời vừa ra khỏi miệng liền có chút hối hận, sợ mình đã vô ý khinh bạc Tô Tiểu Khuyết, chọc hắn nổi giận, nào ngờ hắn chẳng chút phản ứng, chỉ vô tâm vô phé thản nhiên “nga” một tiếng, gánh nặng

trong lòng lập tức được giải khai, nhưng lại có vài phần tư vị mất mát không nói nên lời.

Tô Tiểu Khuyết trầm mặc một lát, đột nhiên sực tỉnh: “Người nói lỗi tai?”

Đứng bật dậy, cuống quýt túm quần chạy ào ra ngoài.

Tạ Thiên Bích cả kinh, mới ngồi lên định đuổi theo, trong ngực liền một trận đau đớn, nội thương lại ương ngạch phát tác, đành phải nằm phục trên giường cắn răng chịu đau, không quá một nén nhang, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo.

Hắn giết Khúc Trường Hư, dùng dây ô kim thoát khỏi Xuân Sắc ổ, bị Thảm Mặc Câu bấy lâu luôn âm thầm theo dõi chặn đánh ở sườn núi, tuy thân thọ trọng thương, lại bị bắt giữ, vẫn trấn định như cũ lãnh tĩnh như thường. Thế nhưng khoảnh khắc nhìn Tô Tiểu Khuyết đột nhiên bỏ đi, chỉ cảm thấy bao nhiêu nỗ lực tự cường chống đỡ lập tức tan biến, thay vào đó là một nỗi hoảng loạn mặc danh kỳ diệu, cũng không chịu nghĩ Tô Tiểu Khuyết sao lại vô cớ ly khai, trong lòng chỉ lặp đi lặp lại duy nhất một ý niệm: Hắn đi rồi!

Ý niệm này vừa xuất hiện, đau đớn liền trở nên kịch liệt khó chịu hơn, tựa như sóng dữ một trận tiếp nối một trận dồn dập ập đến khiến hắn nghẹt thở, hô hấp càng có nguy cơ ngưng trệ, vẫn cắn lưỡi giữ lấy tia thần trí thanh tỉnh cuối cùng.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe cửa “chi nha” một tiếng, nỗ lực phóng mắt nhìn, đúng là Tô Tiểu Khuyết đã trở về, Tạ Thiên Bích trong lòng mừng rỡ, chợt trước mặt một mảng tối sầm, vô pháp tiếp tục chống đỡ, cứ thế ngất đi.

Trong cơn mê, cảm thấy đau đớn nơi kinh mạch nội phủ bị thương dần dần biến mất, biết Tô Tiểu Khuyết dùng chân khí tương trợ, trong lòng nhất thời thoải mái lại ấm áp.

Xuân Sắc ổ.

Chấp pháp trưởng lão Cái Bang Kim Ngũ Lượng siết chặt lá thư của Tô Tiểu Khuyết trong tay, tức giận cực điểm, nói: “Lý Thương Vũ là vì một lòng muốn báo thù cho sư môn, mới rút khỏi tỷ thí, nhưng không chút tổn hại đến uy danh Nhạn Đãng, trái lại khiến người người kính trọng. Còn tên tiểu hồn đản này lâm trận thoái lui, mặt mũi Cái Bang đã bị hắn ném sạch không sót một mảnh... Đường thiếu hiệp, tại sao hắn lại vội vã quay về Bạch Lộc Sơn?”

Đường Nhất Dã cúi đầu, nói: “Ta không biết.”

Kinh Sở đột nhiên đoán mò, cười nói: “Ta nghĩ là vì chuyện của vị Lệ cô nương Phi Phượng môn kia, Tiểu Khuyết hẳn là đến xin Niếp đại hiệp làm chủ.”

Chấp pháp trưởng lão mắng: “Niếp đại hiệp sao có thể đích thân xuống núi cầu thân cho tiểu hồn đản kia?”

Càng nói càng không ra gì!”

Cổ Lục Chỉ xen vào: “Lý thiếu hiệp vừa rồi có nói, đêm qua Tiểu Khuyết cùng hắc liêu chết truy sát ma đầu Xích Tôn Phong, đáng tiếc đã để ma đầu kia tẩu thoát, có khi nào Thiếu bang chủ của chúng ta nhất thời nóng giận muốn hồi sơn hảo hảo tu luyện võ công đối phó ma giáo chăng?”

Nói xong tự lắc đầu cười ha ha: “Tiểu Khuyết mà chí khí thế sao? Là lão đầu ta hồ ngôn vọng tưởng thôi a.”

Kim Ngũ Lượng lại nói: “Mấy ngày trước có người còn thấy Tiểu Khuyết ngồi ăn cơm cùng bàn với ma đầu kia...” Trầm ngâm, cực kỳ bất an, hỏi: “Đường thiếu hiệp, các người đều xuất thân từ Bạch Lộc Sơn, Tiểu Khuyết tuổi còn nhỏ khó tránh không hiểu chuyện, ma đầu kia có từng cố ý lôi kéo hắc không?”

Đường Nhất Dã nhận thấy trong lời nói của hắc mang theo một tia nghi ngờ, vội trấn an: “Tiền bối đừng lo nghĩ nhiều, Tiểu Khuyết phong thái hiệp nghĩa, bình thường cũng rất hay bầu bạn với ta.”

Đang nói, Đường Thanh Vũ đi tới, ôm quyền hàn huyên một lát, liền gọi Đường Nhất Dã đi theo, vừa cách ly đám đông, Đường Thanh Vũ dường như có tâm sự, chần chờ một lúc lâu, chỉ hỏi: “Đêm qua người rút cuộc đã làm gì?”

Đường Nhất Dã bắt đầu từ năm tuổi chỉ còn mỗi phụ thân, Đường Thanh Vũ lại từ nghiêm mẫu mực, biết cách dạy con, tình cảm phụ tử cực kỳ khắng khít, lúc này Đường Nhất Dã thấy hắc quan tâm hỏi, trong lòng tức giận hòa lẫn cùng chua xót, lập tức nhìn thẳng phụ thân, nói: “Đi với Tô Tiểu Khuyết, cứu Tạ Thiên Bích.”

Đường Thanh Vũ vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, trách mắng: “Tốt lắm! Nhi tử của Đường Thanh Vũ ta lại đi kết giao với thế lực gian tà! Người không cần đến tiền đồ thanh danh nữa sao? Thủ đoạn ngoan độc của Tạ Thiên Bích, hôm qua người đã tận mắt chứng kiến, sao có thể ngay thời khắc chính tà đối địch mà làm ra loại chuyện hồ đồ như vậy?”

Hắc nói đến sắc lạnh, thần tình nghiêm nghị, Đường Nhất Dã lại không chút sợ hãi, hỏi ngược lại: “Nhi tử của cha? Người đang nói cả ta và Tô Tiểu Khuyết sao?”

Đường Thanh Vũ sắc mặt đại biến, chăm chú nhìn Đường Nhất Dã thật lâu, thở dài: “Nguyên lai người đã biết.”

Đường Nhất Dã không khổng chế được nữa, nói: “Ta sao có thể không biết? Ta từng ôm hắc, ta đương nhiên nhớ rõ đệ đệ của mình! Cha... người cứ luôn gạt ta, người đuổi nương đi, lại hại chết nương, đến lúc này mà người vẫn còn muốn giấu diếm ta?”

Khuôn mặt Đường Thanh Vũ hoàn toàn không còn huyết sắc, nguyên bản tuấn nham cơ hồ thoáng chốc đã già đi mười tuổi, chỉ im lặng lắc đầu.

Đường Nhất Dã thấy hần như thế, trong lòng càng thêm đau xót, thấp giọng nói: “Ta ở bên cạnh đệ đệ ruột của mình những bảy năm, nhưng vẫn một mực tin lời người, không định nhận hần, đôi khi nhịn không được đối xử tốt với hần, trong lòng còn thấy thẹn với người... Cha, người tội tình gì phải gạt ta như vậy?”

Đường Thanh Vũ âm thầm nói: “Ta thà gạt người... Chỉ là nương người đích thực đã thích người khác.”

Đường Nhất Dã hỏi: “Ai?”

Đường Thanh Vũ không đáp, nửa ngày mới nói: “Về Đường môn ta sẽ nói rõ với người.”

Nhìn ra phía mặt hồ xanh biếc trong suốt như gương, thần sắc uất ức bị thương vô hạn: “Hai mươi năm trước, Tổ y linh hồ Tô Từ Kính, Cẩm bào không tụy Thảm Mặc Câu.” Ngữ khí băng lãnh lại mang theo thê lương: “Ha ha, quả thật là một đôi điên đảo chúng sinh...”

Đệ nhị thập nhất chương:

... Tạ Thiên Bích an tâm đánh một giấc dài, khi tỉnh lại đã là chính Ngọ, chỉ cảm thấy nội thương bình phục rất nhiều, quay đầu liền phát hiện Tô Tiểu Khuyết đang nghiêng người nằm bên cạnh, vẫn còn ngủ say, đôi môi có chút nhợt nhạt, không còn vẻ phấn hồng mềm mại như trước.

Tạ Thiên Bích biết là vì trị thương cho mình, chân khí hao tổn quá mức, bất chợt lóe lên một ý nghĩ, chậm rãi nhích lại gần, định nhân lúc hần chưa tỉnh hôn trộm một cái, tự đưa ra một lý do rất ư quang minh chính đại, chính là muốn hôn giúp hần lấy lại vài phần huyết sắc trên đôi môi như ngày nào...

22. Quyển 1 - Chương 21

Edit: Phúc Vũ

Tạ Thiên Bích an tâm đánh một giấc dài, khi tỉnh lại đã là chính Ngọ, chỉ cảm thấy nội thương bình phục rất nhiều, quay đầu liền phát hiện Tô Tiểu Khuyết đang nghiêng người nằm bên cạnh, vẫn còn ngủ say, đôi môi có chút nhợt nhạt, không còn vẻ phấn hồng mềm mại như trước.

Tạ Thiên Bích biết là vì trị thương cho mình, chân khí hao tổn quá mức, bất chợt lóe lên một ý nghĩ, chậm rãi nhích lại gần, định nhân lúc hần chưa tỉnh hôn trộm một cái, tự đưa ra một lý do rất ư quang minh chính đại, chính là muốn hôn giúp hần lấy lại vài phần huyết sắc trên đôi môi như ngày nào. (lý do hay đấy =)))

Ai ngờ Tô Tiểu Khuyết vừa vận tĩnh ngủ, mở mắt ra liền thấy, khoảng cách giữa hai người chỉ còn không quá một tấc, Tạ Thiên Bích đông cứng tại chỗ, Tô Tiểu Khuyết chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Người làm gì vậy?”

Tạ Thiên Bích chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, vội nói tránh đi: “Sao lúc này ngươi đột nhiên bỏ ra ngoài?”

Tô Tiểu Khuyết lập tức phụng phịu nhảy khỏi giường, cầm lấy một vật gì đó ở trên bàn đưa đến trước mắt Tạ Thiên Bích, chính là một đôi khuyên tai minh châu nạm vàng: “Vừa rồi ngươi nhắc tới lỗ tai, ta mới nhớ nữ nhân nào cũng đều đeo thứ này, liền chạy xuống hầm rượu tháo đôi hoa tai của Giản Thanh Thanh... Đúng là xúi quẩy, lão tử còn phải xỏ thêm hai lỗ trên tai!”

Nói xong ngồi xuống trước gương, nhìn đôi khuyên tai, có chút lưỡng lự.

Tạ Thiên Bích biết hắn xưa nay sợ nhất là đau, mỉm cười: “Bỏ đi, Thẩm Mặc Câu chưa chắc đã nhìn thấu.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Không được, dịch dung phải đến nơi đến chốn, ngươi cho là tùy tiện vẽ vài nét liền có thể biến thành một người khác sao? Chưa kể, Thẩm Mặc Câu là loại nhân vật nào? Chính là một lão tặc đáng sợ, một lão hồ ly tu luyện ngàn năm, ở trước mặt hắn, nửa phần sơ hở thôi cũng đủ khiến chúng ta chết mười bảy mươi tám lần.”

Lập tức lấy ra một cây ngân châm, than ngắn thở dài, sờ đến lỗ tai đỏ hoạch, nhưng sống chết vẫn không chịu hạ thủ, Tạ Thiên Bích nói: “Lại đây, ta xỏ giúp ngươi.”

Tô Tiểu Khuyết cầm ngân châm đưa tới tay hắn, vừa ngồi lên giường, liền nhắm mắt lại, hiên ngang lẫm liệt: “Ngươi ra tay đi!” (cute vật vớ aaa)

Tạ Thiên Bích ôn nhu ôm lấy hắn, nhẹ nhàng ấn đầu hắn tựa vào ngực mình, tay phải chậm rãi vuốt tóc hắn, cười nói: “Chờ ta về Xích Tôn Phong, liền phái người giết La Như Sơn, chịu không?”

Tô Tiểu Khuyết kinh hoàng, tai bên trái chợt nhói lên, đã bị ngân châm xuyên thủng, nhẹn không được khê rên rĩ đau đớn, nhưng vẫn ngẩng đầu lên hỏi: “Tại sao phải giết hắn?”

Tạ Thiên Bích lấy một mảnh khăn vải mềm mại lau đi huyết châu, đeo khuyên tai vào cho hắn, đậm đậm hỏi: “Giết một kẻ như thế cũng cần có lý do sao? Quay qua bên kia nào...”

Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy vô cùng bất an, nép vào ngực hắn, nói: “Tốt nhất là đừng giết.”

Tạ Thiên Bích hỏi: “Tại sao không giết? Hắn thân mật với Lệ Tứ Hải như vậy, ngươi không đau lòng sao?”

Tô Tiểu Khuyết rầu rĩ nói: “Đêm đó ngươi nói không sai, Tứ Hải đích thực chỉ xem ta như bạn chơi chung, chưa từng thật sự thích ta, người nàng yêu chính là La Như Sơn, tuy ta không muốn thành toàn cho nàng, nhưng không thể vì vậy mà giết La Như Sơn, khiến nàng thương tâm cả đời.”

Tạ Thiên Bích hỏi: “Nếu ngươi không oán trách nàng, tại sao hôm qua lại vũ nhục La Như Sơn? Phải biết rằng nam nhi thà chết chứ không chịu nhục, chỉ với nỗi nhục lửa thế trước mặt mọi người, sau này hắn còn

có thể đứng vững trên giang hồ sao? E rằng phải nỗ lực gấp trăm lần so với người thường.”

Tô Tiểu Khuyết buồn bã: “Ta hối hận rồi...”

Đang nói, Tạ Thiên Bích lại xỏ lỗ tai bên phải, mỉm cười: “Xong, có đau lắm không?”

Tô Tiểu Khuyết không hề nhúc nhích, nói: “Không đau. Người đừng giết hần.”

Tạ Thiên Bích đem mảnh khăn thấm một ít huyết tích kia nhét vào trong ngực, nói: “Nếu không đau, vậy không giết.”

Tô Tiểu Khuyết yên lòng, thuận thế xoay người, lăn đến mạn giường, nhắm mắt lại.

Tạ Thiên Bích tựa vào thành giường lặng lẽ ngắm hần, chỉ cảm thấy hiện tại, so với những lúc nghỉ ngơi sau ngộ ở Bạch Lộc Sơn, tựa hồ giống nhau, lại tựa hồ khác nhau hoàn toàn.

Bảy năm qua hần đã hình thành một thói quen, hễ nhìn đến nơi nào, sẽ luôn có một thiếu niên xuất hiện ở nơi ấy, vô luận là xa hay gần, rõ ràng hay mơ hồ, Tô Tiểu Khuyết nhất định sẽ ở bên hần, nhưng khi đó tâm tình chỉ có thân thiết cùng trân trọng, không như lúc này, vừa mừng vừa sợ, vừa ngọt ngào vừa khổ sở, lại thêm có loại suy tư không nói nên lời, triền miên lo được lo mất.

Tạ Thiên Bích ho nhẹ một tiếng, đang định chân thành bày tỏ, đã nghe Tô Tiểu Khuyết mừng rỡ reo lên: “Hong thiêu nhục (thịt kho tàu)! Thanh đôn kê (gà luộc)! Còn có mùi được... Nhất định là có người mang cơm trưa cho chúng ta!”

Nói xong nhảy phốc xuống giường chạy đi mở cửa, quả nhiên là Tra Kim Hoa đích thân đem bốn phần đồ ăn hai chay hai mặn, một bát cơm, một bát cháo, còn có một chén thuốc ích khí dưỡng thân.

Tô Tiểu Khuyết đối với Tạ Thiên Bích, tâm tư đặc biệt tỉ mỉ thận trọng, đón lấy chén thuốc, uống trước một ngụm nhỏ, cười nói: “Sâm, nhung, long cốt (xương ức gà), lộc giác giao (nhựa trong sừng hươu)... quả là có thành ý, vừa bổ tiền vừa bổ sức, bất quá, uống vào cũng chẳng có công dụng gì nhiều, nhưng có còn hơn không. Chưa hết a, phải sắc lần đầu tiên, rồi lần thứ hai, qua lần thứ ba mới thấm, long cốt phải tán nhuyễn trước rồi hầm trong nửa canh giờ, lộc giác giao vẫn chưa khuấy đều, còn có chút dinh dính...”

Đưa chén thuốc đến tận tay Tạ Thiên Bích, lại cười hì hì nhìn Tra Kim Hoa: “Mùi được khó ngửi quá, trái lại hong thiêu nhục nghe thật câu dẫn, ta ném thử trước a.”

Lúc Tạ Thiên Bích uống thuốc xong, Tô Tiểu Khuyết đã miễn cưỡng ăn hết đĩa hong thiêu nhục, không chừa miếng nào cho đối phương, còn nhân từ độ lượng nói: “Người bị nội thương, ăn thanh đạm một chút mới tốt, ta đây là cứu người thôi.”

Nói xong còn tổng thêm một tiếng ợ hạnh phúc. (ôi tiểu hồ ly thật là =)))))))))

Đến ngày thứ ba, trên viên đài chỉ còn lại Đường Nhất Dã và Tư Mã Thiếu Xung quyết phân thắng bại.

Hai người đánh nhau trọn một ngày, thoát nhanh thoát chậm, khi thì truy đuổi khắp đài, khi thì sáp lại cận chiến, càng đấu càng bội phục kính trọng lẫn nhau.

Đường Nhất Dã đột nhiên thoái lui ba bước, mũi đao khuấy động, tà tà hướng lên, nhưng là một chiêu Dao Tham Bắc Đẩu.

Tư Mã Thiếu Xung cũng thu kiếm, một chiêu Đan Phượng Triều Dương.

Đều là lễ tiết cung kính nhất trong giang hồ.

Một trận này, hai người thủy chung không nói với nhau một lời, kết cuộc là ngang tài ngang sức.

Đại hội võ lâm kết thúc, cả Tư Mã Thiếu Xung lẫn Đường Nhất Dã đều từ chối bảo tọa Minh chủ, chỉ nói hậu sinh tiểu bối, kinh nghiệm cơ trí đều chưa đủ chín muồi, cho dù là võ công, cũng thua xa các bậc danh gia tiền bối. Uy danh của Thất Tình đại sư khiến quần hùng nể phục, chỉ e vẫn phải vất vả đảm đương chức minh chủ, tiếp tục vì võ lâm hóa giải phân tranh chủ trì công đạo.

Lại nói, nếu giang hồ có việc, nhất định sẽ tận hết sức lực, phò trợ chính nghĩa.

Một phen thoái thác, mọi người không ngớt gật đầu.

Dưới bóng râm mát rượi của một gốc đại thụ ven thạch đài, vị nhị công tử hay đau yếu bệnh tật của Diệu bút thiên cơ Hà gia đang cuộn một quyển sách trong tay cười mỉa mai, nhẹ giọng nói: “Người xem ánh mắt của Tư Mã Thiếu Xung đi.”

Tân hôn phu nhân Giản Thanh Thanh ngược nhìn, nhân thân cực ưu cực mỹ, lại toát ra vẻ linh hoạt sắc bén, tư thái đoan trang xinh đẹp, càng tôn thêm vài phần rực rỡ cho dung mạo bất phàm hoạt sắc sinh hương của nàng.

Giản Thanh Thanh nheo mắt đánh giá nửa ngày, nói: “Không thấy nhân tử (ghèn =)))))))).”

Hà Quân Mộng vốn suy nhược, vừa nghe phu nhân mình nói xong, chỉ tức đến chết đi sống lại, một trận ho khan kịch liệt, nửa ngày vẫn hít thở không thông.

Giản Thanh Thanh vội rót một chén thuốc từ bình được tùy thân, chu đáo đưa cho Hà Quân Mộng uống.

Một nam đệ tử Thương Lăng kiếm phái đứng cách đó không xa trông thấy thế không khỏi cực kỳ ngưỡng mộ, thầm khen: “Hà phu nhân quả nhiên vừa mỹ lệ vừa hiền thực.”

Lại có một nam đệ tử bất bình nói: “Hà nhị công tử kia xem ra cũng không qua khỏi mấy ngày nữa, đúng là hại đời một đại mỹ nhân, ai, ông trời thật không có mắt a.”

Thanh âm bất bình của hắn có phần hơi lớn, Hà nhị công tử yếu đến chỉ còn chút hơi thở mong manh kia quay đầu lại, mục quang thâm trầm quét tới, nam đệ tử nọ tim đánh thịch một hồi, cả người phát lạnh, định thần nhìn lại, tên bệnh quỷ kia nhân thần tựa như đồng tàn tro sau một trận liệt hỏa, tử khí dày đặc, không có điểm nào không khiến người sợ hãi. Một lần lỡ miệng, liền không dám tiếp tục khiêu khích nữa, chỉ cùng các sư huynh đệ ngông nghênh luận bình kiếm pháp của Tư Mã Thiếu Xung.

Giản Thanh Thanh thấy Hà Quân Mộng đã bình tĩnh trở lại, vội hỏi: “Tư Mã Thiếu Xung thế nào?”

Hà Quân Mộng thấp giọng nói: “Nhân thần Tư Mã Thiếu Xung mang theo vẻ phần uất, hẳn không như Đường Nhất Dã, vị ca ca này của người chỉ e là quá quân tử quá thật thà, tâm địa nhân hậu. Còn họ Tư Mã kia vì mang thân phận đệ tử danh gia, mới bất đắc dĩ tỏ vẻ điềm đạm nhún nhường.”

Thở dài: “Danh môn chính phái chỉ lo chú trọng tôn sư thiên về lễ lối, mà quên rằng hành tẩu giang hồ cần phải có một cỗ dũng khí cùng bá khí.”

Giản Thanh Thanh thuận miệng nói: “Người trong giang hồ, đao kiếm vô tình, có thể giữ mạng đã là khá lắm rồi.”

Hà Quân Mộng không để ý tới nàng, thanh âm như thương băng tiễn tuyết, từ tốn nhưng lạnh lùng: “Không có dũng khí, khó thành đại sự, cho dù võ công cái thế, cũng chỉ có thể làm một cao nhân ẩn sĩ không màn thế tục mà thôi (sao giống đang nói xéo Niếp 13 thế nhỉ ~. ^), không có bá khí, cho dù thành danh, cũng chỉ là hữu danh vô thực, cho dù có thành tựu, cũng không phải là bá nghiệp một đời nam nhi đại trượng phu.”

Quan sát Tư Mã Thiếu Xung, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý: “Tư Mã Thiếu Xung thừa dũng khí, không thiếu bá khí, càng có khí thế, nhưng lại bị những tiền bối cao nhân kia áp trụ, thật sự là mình châu ám đầu (*) phí phạm tài năng.”

Giản Thanh Thanh nghe hắn nói thản nhiên như vậy, còn mạnh miệng chỉ điểm quần hào, bất giác rung mình, trong lòng lóe lên một tia do dự bất an, hạ giọng hỏi: “Thiên Bích, chuyện của Toa Hà Thủy Minh, người tàn sát rất nhiều người... có thật không?”

Hà Quân Mộng trầm mặc một lát, nói: “Đương nhiên là thật.”

Lại nhìn sắc trời: “Tỷ thí kết thúc, Lý Thương Vũ sẽ ở dưới chân núi chờ thời, chúng ta nên chuẩn bị, sáng sớm mai liền xuất phát.”

Trở về khách điểm, Tô Tiểu Khuyết tuyệt nhiên không nói lời nào.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tiểu Khuyết dùng Thiên hương giao làm một tầng mỏng những vết chai nơi ngón giữa và ngón áp út trên bàn tay phải của Tạ Thiên Bích, lại che đi vết chai do cầm đao nơi hổ khẩu (kẻ tay giữa ngón cái và ngón trỏ) trên tay trái hắn, đồng thời cũng ngụy trang những vết chai do lục đao gây ra trên cả hai tay mình, cẩn thận xem xét, mãi cho đến khi xác định đã không có nửa phần sơ hở, mới dìu Tạ Thiên Bích lên xe ngựa, vung roi, đi về phía chân núi.

Thẩm Mặc Câu ngồi trong gian lều tranh xa nhất, thả lỏng vai lưng, gương mặt trông cực kỳ bình thường, im lặng uống nước, thỉnh thoảng lại dùng chút lương khô, trong mắt quang quang chợt hiện lên. Lý Thương Vũ đứng gác ngoài lều, trên trán quấn vải trắng, một thân tang phục, đôi mắt đẹp đỏ ngầu, các môn phái lúc hạ sơn thấy thế đều không khỏi khổ sở thay hắn, ngay cả khi bị Lý Thương Vũ ngẫu nhiên ngăn lại hỏi thăm vài câu, mọi người cũng không hề nghi ngờ, trái lại còn kính trọng thương hại hắn, đều rất ăn ý, cực kỳ phối hợp.

Một cỗ xe ngựa có xa sương (nôm na là thùng xe 〰) bọc bằng vải trơn màu lục phóng tới, màn xe làm từ gấm thêu hoa màu chàm, che kín bên trong đến không còn kẽ hở, đánh xe lại là một nữ tử mỹ mạo, ngồi hơi nghiêng người nhưng vẫn mang nét đoan trang, thúy y lục quần (áo xanh quần lục), đai lưng cẩm tú bó ngang eo, khiến thắt lưng nàng trông thật mảnh mai nhỏ nhắn, trên tai là hai khuyên minh châu nạm vàng, phục sức xa hoa.

Lúc đi tới chỗ Lý Thương Vũ, nữ tử kia ghì cương dừng lại, ôn nhu thi lễ: “Hà môn Giản Thanh Thanh, vẫn an Lý thiếu hiệp.” Thanh âm vô cùng trong trẻo êm tai, không hề có chút yếu điệu e thẹn.

Lý Thương Vũ thấy xe ngựa, vốn định đứng bên đường ngăn lại, không ngờ Giản Thanh Thanh chủ động dừng xe. Mục quang dò xét, thấy trên màn dùng kim tuyến thêu một chữ “Hà” nhỏ chừng hai tấc vuông, vội cúi người nói: “Nguyên lai là Diêu bút thiên cơ Hà gia, tại hạ thất lễ.”

Giản Thanh Thanh nói: “Lý thiếu hiệp không cần đa lễ, Phạm chương môn mất mạng dưới độc thủ ma giáo, ta và người đều là người của võ lâm chính đạo, tất chung kẻ thù.”

Dứt lời không đợi Lý Thương Vũ mở miệng, đã vén màn xe lên, nói: “Lý thiếu hiệp đừng ngại cứ xem qua, chỉ là phu quân nhà ta thân mang trọng bệnh, thỉnh Lý thiếu hiệp nhỏ tiếng một chút.”

Nam tử Hà gia thân thể suy nhược vốn là chuyện không ai không biết, Lý Thương Vũ nói: “Đã quấy rầy Hà công tử nghỉ ngơi, hôm khác tại hạ nhất định sẽ đến quý phủ bồi tội.”

Nói xong cũng không khách sáo, một bước phóng lên xe, chỉ thấy bên trong là một tháp (giường dài mà hẹp) hai bàn, một bàn bày trí thư quyển bút mực, bàn còn lại đặt những tạp vật như chén thuốc chung trà, đều được chạm trổ điêu khắc, chỉ cần nhìn một lượt liền có thể thu trọn vào tầm mắt.

Dựa người trên tháp là nam tử mặc y phục văn sĩ, thần sắc nhợt nhạt, hơi thở nặng nề đứt đoạn, dưới tháp có hai cái hòm tre, đang do dự, Giản Thanh Thanh đã mỉm cười mở cả hai hòm ra, bên trong toàn y phục cùng chăn gối.

Lý Thương Vũ vội ra khỏi xa sương, nói: “Tại hạ đắc tội, phu nhân đi thông thả.”

Giản Thanh Thanh tươi cười: “Lý thiếu hiệp cũng bảo trọng.” Vung roi, “hây da” một tiếng, ngay lúc tuần mã sải chân định chạy tiếp, một thân ảnh chợt vụt đến cản đường, một tay chế trụ dây cương, tuần mã lập tức không thể động đậy: “Giản cô nương, ba năm không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Thanh âm thuần hậu ôn hòa, như nhung tơ mỹ tửu, lọt vào tai Tô Tiểu Khuyết, lại như ngũ lôi oanh đỉnh phích lịch tạc thân (cứ hiểu gọn là sét đánh ngang mày ^^), người đang đứng trước mắt tuy một thân khô y sắc mặt vàng vọt, nhưng nhân thân kia, thanh âm kia, không phải Thẩm Mặc Câu thì là ai?

Thẩm Mặc Câu mỉm cười nói:

“Nhất điểm tương tư kỷ thời tuyết,

Bằng lan tự phát tuyết dương hoa.

Giản cô nương, nàng thật sự không nhớ ta là ai sao?”

Tô Tiểu Khuyết tâm niệm chợt động, đã ngộ ra: nguyên lai Giản Thanh Thanh là một ả dâm phụ! Ba năm trước từng qua lại với lão hồ ly kia! Không khỏi cả giận, dâm phụ này đúng là hại chết lão tử mà, quả nhiên vạn ác dâm vi thủ! (trong vạn điều ác dâm là đứng đầu ^^)

(*) Minh châu ám đầu: câu thành ngữ này thường dùng để ví báu vật quý hiếm nằm trên tay người không hiểu được giá trị của nó.

Đệ nhị thập nhị chương:

... Hai người một động một tĩnh, thoải mái chuyện trò, tuy biết Thẩm Mặc Câu rất có khả năng sẽ xuất hiện, nhưng tuyệt không sợ hãi. Tô Tiểu Khuyết không hề có cảm giác mình đang chạy nạn, Tạ Thiên Bích cũng không. Chỉ hy vọng Thẩm Mặc Câu đến chậm một chút, để đêm xuân ấm áp này, khoảnh khắc hai người ngồi đối diện nhau, vứt đi mọi gánh nặng, có thể kéo dài thêm khắc nào thì hay khắc đó...

23. Quyển 1 - Chương 22

Edit: Phúc Vũ

Tô Tiểu Nguyệt phản ứng cực nhanh, đoán hai câu Thắm Mặc Câu vừa ngâm chính là một khúc hát, có lẽ là do hai người họ năm xưa tình nồng ý đậm mà xướng nên, lập tức ôm cổ cố nén cảm giác buồn nôn, đoạn nói tiếp: “Suối rồi sẽ cạn, núi rồi sẽ mòn, người rồi cũng sẽ đổi thay.”

Hàng mi cong rũ xuống, thấp giọng thở dài: “Người tội tình gì phải nói những lời này? Ta hiện tại đã là... đã là...”

Thắm Mặc Câu cũng thở dài. (hai bạn chịu khó hợp diễn ghê =))))))

Tô Tiểu Nguyệt vành mắt đỏ lên, nói: “Mau buông tay, phu quân ta bệnh nặng, cần về gấp... Nếu người thật sự vẫn còn vương vấn ta, sau này cứ đến Hà gia mà tìm.”

Nói xong ghì cương, Thắm Mặc Câu ném cho hắn một ánh nhìn thâm thúy, buông dây cương, ôn nhu nói: “Ta sẽ đến tìm nàng.”

Tô Tiểu Nguyệt nghe hắn nói với ngữ khí chân tình như vậy, chỉ ghê tởm đến cả người da gà hung hăng nổi lên, lông tơ tóc gáy dựng đứng, run rẩy vùng vẫy, gấp rút lao đi, được một đoạn khá xa, rút cuộc nhìn không được, chửi ầm lên: “Cứ để lão tặc không biết xấu hổ này đến Hà gia chúc lấy phiên toái đi! Tốt nhất là bị bắt thiến sạch sẽ, rồi nhốt vào lồng heo dìm xuống sông, cứ nhiên dám đùa giỡn lão tử!”

Tạ Thiên Bích ngồi trong xe nghe hắn mắng đến thư sướng thống khoái, không khỏi mỉm cười, thế nhưng một tia ảm ảm bất an trong lòng dường như càng lúc càng rõ rệt.

Phi nước đại cả ngày, được hơn ba trăm dặm, đến trấn Ô Tể, hai người trọ tại một khách điếm.

Những loại dược vật dịch dung khác nếu đắp trên mặt suốt một thời gian dài, thường khiến da tấy đỏ ngứa ngáy, còn Thiên hương giao lại thông khí giữ ẩm, tuyệt không có nửa phần khó chịu, cho nên hai người rửa mặt xong, vẫn tiếp tục mang diện cụ làm từ Thiên hương giao. Tạ Thiên Bích lại trầm ngâm nói: “Thắm Mặc Câu có thể đã nhìn thấu rồi.”

Tô Tiểu Nguyệt bị dọa đến nhảy dựng: “Lý nào lại như thế? Nếu hắn đã nhận ra chúng ta, tại sao không vạch trần ngay tại chỗ?”

Tạ Thiên Bích nói: “Bởi vì nơi đó vẫn còn thuộc Hoài Long Sơn, hắn đã hứa, chỉ cần là ở Hoài Long Sơn, nhất định sẽ không ra tay với ta. Thắm Mặc Câu thành danh đã lâu, tuyệt sẽ không thất tín với hậu bối.”

Tô Tiểu Nguyệt vô cùng tin tưởng Tạ Thiên Bích, trong khi mình còn vô tư lự sống trên Bạch Lộ Sơn, hắn đã sớm bôn ba giang hồ, như một con mãnh thú, tuy từng bị thương, nhưng cũng tích lũy vô số kinh

nghiệm thoát khỏi cạm bẫy.

Lập tức hỏi: “Sao ngươi biết hần đã nhìn thấu?”

Hần hoảng hốt hỏi, Tạ Thiên Bích ngắn gọn đáp: “Dự cảm bất lành.”

Tô Tiểu Khuyết trừng mắt nhìn hần, lấy ra một viên dược đút vào miệng hần, nói: “Ngậm thôi, đừng nuốt.”

Nói xong lấy từ trong ngực ra một khối hương nhỏ, cho vào lư hương trên bàn, đốt lên, chỉ thấy một làn khói xanh nhạt đến khó có thể nhìn ra, nghi ngút bốc lên từ miệng phượng hoàng được chạm khắc thô kệch trên đỉnh lư, Tạ Thiên Bích chợt ngửi được một cỗ hương khí mơ hồ, chỉ cảm thấy buồn ngủ đến rã rời, ngay cả ngón tay cũng lười nhúc nhích, viên dược trong miệng lại tỏa ra từng trận hàn ý thơm mát, lập tức thần trí thanh tỉnh tay chân linh hoạt trở lại.

Lúc này mới cười nói: “Hành tẩu giang hồ, một chút sơ sẩy liền đủ mất mạng. Hai năm trước khi ta vừa chấp chương đại quyền, Huyền Minh tinh sứ khinh thường ta trẻ người non dạ, thời điểm sát nhập Toa Hà Thủy Minh, hần cấu kết với đà chủ của hai đường mai phục giết ta, ta cũng từng có dự cảm bất lành như vậy.”

Tô Tiểu Khuyết phóng vài đạo Thấu Cốt châm đến trước cửa sổ, nói: “Cha ngươi không phải là giáo chủ sao? Để ngươi nắm quyền chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý ngàn đời)?”

“Cha ta chỉ khoan tay đứng nhìn, ta tuy là nhi tử của người, nhưng nếu muốn làm giáo chủ, người tuyệt sẽ không trợ giúp ta, người muốn xem ta tự lực cánh sinh ngồi lên ngôi vị đó thế nào. Ngoài Niếp thúc thúc ra, cha ta cũng có thể coi là một nhân vật tuyệt đỉnh trên giang hồ, sau này ngươi gặp người tất sẽ minh bạch.”

Tô Tiểu Khuyết cười ha ha: “Không phải cũng chỉ là một lão ma đầu thôi sao... Huyền Minh tinh sứ sau đó thế nào? Ngươi kể tiếp đi.”

Tạ Thiên Bích vẽ mặt điềm tĩnh, nhưng nhãn thần sắc bén như đao: “Đêm ấy Huyền Minh tinh sứ hạ độc vào rượu lần thức ăn, và cả chén đũa, trong khoang thuyền còn giấu Lôi Chấn Tử, sau đó hợp lực với cao thủ Thủy Minh đánh lên từ sau lưng, số dĩ ta giữ được mạng, chính là vì đã sớm đề phòng.”

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Nguyên lai trước đó ngươi đã nghi ngờ hần.”

Tạ Thiên Bích không phủ nhận: “Trước mặt giáo chúng, hần luôn cung kính chấp lễ với ta, nhưng những việc ta phân phó hần không bao giờ làm ra trò trống gì, nhất định phải để lại vài phần khiến ta khó xử, hần giả tạo như thế, ta sao có thể thật sự tin nhiệm hần?”

“Cho nên ta tra tấn Huyền Minh tinh sứ cùng hai tên đà chủ kia suốt ba ngày ba đêm, bất quá không phải vì tư thù, mà là để thị uy.”

Tô Tiểu Khuyết thấy may mắn vì Đường Nhất Dã không nghe được những lời này, nếu không sẽ chẳng cần đợi đến lượt Thẩm Mặc Câu động thủ, ca ca hắn đã rút đao lao vào trước. Còn hắn thì luôn cực kỳ mơ hồ về chuyện phân chia chính tà, lại chưa từng tận mắt chứng kiến thảm trạng của đám người Thủy Minh, nghe Tạ Thiên Bích thẳng thắn giải thích, liền gỡ được khúc mắc trong lòng, chỉ thuận miệng nói: “Người tàn sát người ta, còn viện ra một đồng đạo lý đao to búa lớn, đúng là tên gia hỏa trời sinh bá đạo.”

Tạ Thiên Bích cười ầm lên.

Hai người một động một tĩnh, thoải mái chuyện trò, tuy biết Thẩm Mặc Câu rất có khả năng sẽ xuất hiện, nhưng tuyệt không sợ hãi. Tô Tiểu Khuyết không hề có cảm giác mình đang chạy nạn, Tạ Thiên Bích cũng không. Chỉ hy vọng Thẩm Mặc Câu đến chậm một chút, để đêm xuân ấm áp này, khoảnh khắc hai người ngồi đối diện nhau, vứt đi mọi gánh nặng, có thể kéo dài thêm khắc nào thì hay khắc đó.

Nhất thời Tạ Thiên Bích nhìn ánh nến, trầm ngâm nói: “Thẩm Mặc Câu ở bên cạnh Xu Cơ nhiều năm, chịu đủ sủng nhục, nhất định rất thấu hiểu nữ nhân, thế nhưng hôm nay lại ở trước mặt Hà Quân Mộng cùng đám người Lý Thương Vũ không chút kiêng kỵ ve vãn Giản Thanh Thanh, nên biết một nữ nhân dù dâm ô đến mức nào, cũng sẽ không nguyện ý gặp phải loại chuyện này trước mặt người lạ, huống hồ là trước mặt phu quân mình?”

“Thẩm Mặc Câu dày dặn kinh nghiệm phong nguyệt, lẽ nào ngay cả chút tâm tư này của nữ nhân mà cũng không hiểu sao?”

“Cho nên... Ta đã suy nghĩ suốt dọc đường, rốt cuộc cũng minh bạch, có lẽ Thẩm Mặc Câu căn bản không hề quen biết Giản Thanh Thanh, kia chỉ là muốn thử người.”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay, một thanh âm vang lên: “Tìm khắp giang hồ, trong lớp cao thủ trẻ tuổi, kẻ xứng xách hài cho Tạ Thiên Bích quả thật chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Lại vang lên tiếng gõ cửa, cửa phòng bị gõ đến thủng thành một cái động lớn, Thẩm Mặc Câu cũng không tiến vào, nho nhã lễ độ hỏi: “Chẳng hay có thể cùng nhị vị đây đàm đạo bên ánh nến không?”

Tô Tiểu Khuyết cười khổ, nhặt lại Thấu Cốt châm trên mặt đất, nói: “Không được, người nửa đêm nửa hôm lên vào phòng người khác, đã là tình ngay lý gian, không hợp lễ tiết, hơn nữa ta đang rất muốn cùng công tử nhà ta ôm nhau ngủ, không rảnh tiếp chuyện người.”

Thẩm Mặc Câu tựa hồ không ngờ Tô Tiểu Khuyết lại đáp trả như vậy, im lặng một hồi, mỉm cười nói: “Hà công tử đã bệnh đến nông nỗi này, Giản cô nương còn vội vã muốn cùng hắn một trận mây mưa, không phải là quá đầy dọa phu quân mình sao?”

Tô Tiểu Khuyết lười biếng nói: “Đây là nhân lúc hắn chưa chết phải mau chóng tìm một hài tử lưu lại hương hỏa, người thì biết cái gì?”

Thẩm Mặc Câu dường như ngẩn ra, lại cầm nín trong giây lát, mới bật cười: “Thú vị, thú vị...”(mồm miệng

không bằng người ta thì cười trừ a =))))))

Tạ Thiên Bích đứng dậy mở cửa, nói: “Thẩm cung chủ đêm khuya ghé thăm, chẳng lẽ là đặc biệt đến để đầu vô mồm với Tiểu Khuyết?”

Thẩm Mặc Câu đã tháo diện cụ, một thân cẩm bào, trong tay nắm giữ Trường An đao của Tạ Thiên Bích, rõ ràng là đến hành hung giết người, bộ dáng lại đa tình ưu nhã không khác gì người đệp thanh ngày xuân cầm theo một nhánh hoa đào, chậm rãi bước vào phòng nói: “Thanh đao này trả lại cho người.”

Tạ Thiên Bích tiếp nhận: “Đa tạ.”

Thẩm Mặc Câu cười nói: “Không cần khách khí. Ta đặc biệt đến để giết người, sau đó dẫn hắc về Thất Tinh Hồ.”

Khẽ thở dài: “Mới chớp mắt đã mười năm rồi, Thiên Bích, mười năm trước phụ thân ngươi đơn thân độc mã đột kích Thất Tinh Hồ như ra vào chốn không người, không ngờ có được nhi tử thế này, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, võ công hiện tại của ngươi tuy chưa thể sánh bằng hắc, nhưng tâm tư thủ đoạn đã hơn xa Tạ Bất Độ.”

Tạ Thiên Bích cười nói: “Thẩm cung chủ quá khen.”

Tô Tiểu Khuyết nghe mà mặt lỗ tai, hướng phía Thẩm Mặc Câu nói: “Ngươi là tà ma ngoại đạo, hắc là ngoại đạo tà ma, các ngươi vốn nên vui mừng khi được tương phùng, xem như cùng một giuộc mới đúng, hà tất chém giết lẫn nhau?”

Thẩm Mặc Câu mỉm cười không đáp, chỉ vào mặt Tô Tiểu Khuyết, hỏi: “Thiên hương giao?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Hóa ra ngươi cũng có chút kiến thức...”

Thấy hắc vẫn chưa phát hiện lưu hương tỏa ra mùi cổ quái, lập tức kéo dài thời gian, hỏi: “Thuật dịch dung của ta có sơ hở sao? Tại sao lại bị ngươi nhìn thấu?”

Thẩm Mặc Câu dường như rất kiên nhẫn đối với hắc, giải thích: “Ngươi tâm tư tỉ mỉ cẩn thận, thuật dịch dung không hề lộ sơ hở, chỉ tiếc là... người có sơ hở.”

Cười cười: “Ngươi thật sự không nên giả trang thành nữ tử...”

Tạ Thiên Bích đại ngộ, nói: “Thẩm cung chủ kết giao với nữ tử chỉ sợ còn nhiều hơn số người chúng ta từng gặp, ngươi tuy giả rất giống, nhưng nhất cử nhất động vẫn không thể qua mắt được Thẩm cung chủ.”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Người hà tất phải khách khí như vậy? Cứ nói thẳng, rằng đại mỹ nhân đây chính là dựa vào môn công phu không biết xấu hổ tên là ‘Làm nam sủng hầu hạ nữ tử’ mà khởi nghiệp đoạt vị, không phải ngắn gọn hơn sao?”

Thẩm Mặc Câu cũng không tức giận, ngược lại có chút thương thức gật đầu, giơ một ngón tay lên: “Này là thứ nhất, thứ hai chính là, nếu Giả Thanh Thanh thực sự có một đôi mị nhân như Tiểu Khuyết, trong Giang hồ danh hoa phổ (ghi chép về các mỹ nhân chốn giang hồ) nhất định không thể thiếu tên nhân vật này. Nên biết ánh mắt phong tình luôn vô pháp che giấu a...”

Tạ Thiên Bích vốn thập phần lãnh tĩnh, nghe đến đây, nhân thần lập tức hung hăng tựa hồ có thể phun ra lửa, cả giận nói: “Người muốn giết cứ giết, hà tất lắm lời như thế?” (có người đang ăn giấm nha ~. ^)

Thẩm Mặc Câu quát: “Hảo!”

Chân rõ ràng bất động, nhưng đã lướt đến bên cạnh Tạ Thiên Bích, một chưởng đánh tới. Tạ Thiên Bích chỉ cảm thấy không khí xung quanh như bị hút sạch, bắt đầu khó thở.

Tô Tiểu Khuyết thân như tên bắn, đã đoan đoan chính chính đứng chắn giữa hai người, chóp mũi chạm mũi Thẩm Mặc Câu, nhẹ nhàng khép mắt, Già La đao nơi kẻ tay một thức Dao Chỉ Sinh Ca, sáu mảnh đao đã kề sát đôi mắt và yết hầu Thẩm Mặc Câu, hoàn toàn phớt lờ chưởng thủ của hắn, nếu bị một chưởng đánh trúng ngực hay bụng, đều là vết thương chí mạng, còn Thẩm Mặc Câu ít nhất cũng bỏ luôn hai tròng mắt. Hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương.

Thẩm Mặc Câu chưởng đến nửa đường, đột nhiên hóa chưởng thành chỉ, triệt hạ ba mươi sáu đao của Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết vút bỏ khinh công, không lùi một bước, trong lòng chỉ nghĩ tuyệt không để Thẩm Mặc Câu động đến một ngón tay của Tạ Thiên Bích, không chút xao lãng, quên cả an nguy của bản thân, đao pháp đã đạt đến mức thông thuận vì diệu thực sự trước giờ chưa từng có.

Già La đao nguyên bản là loại võ công phức tạp tinh xảo nhất thiên hạ, một khi thi triển, trong gian phòng nhỏ chỉ thấy một màn đao quang dày đặc, Thẩm Mặc Câu nhất thời vô pháp bức lui hắn.

Thẩm Mặc Câu đột ngột dừng tay, đậm đậm nói: “Ta không muốn đả thương người.”

Tô Tiểu Khuyết không xác xược nữa, khẽ nâng cằm, tuy đang khoác y phục nữ tử, khí thế lại凛冽 như đao phong lưu chuyển: “Bạch Lộc Sơn Tô Tiểu Khuyết, thay Tạ sư huynh lĩnh giáo cao chiêu Thẩm cung chủ.”

Đây chính là kính ngôn khi luận võ trong giang hồ, nhưng hắn tự xưng là môn hạ Bạch Lộc Sơn mà không phải Cái Bang, lại gọi Tạ Thiên Bích là sư huynh, tựa hồ lần này đả đấu chỉ đơn thuần là vì Bạch Lộc Sơn so tài cao thấp cùng Thất Tinh Hồ, nhưng thật ra là muốn mượn oai danh Niếp Thập Tam uy hiếp Thẩm Mặc Câu.

Thẩm Mặc Câu ngắm nhìn chiếc cầm hơi nhếch lên của hắn, chỉ cảm thấy đường cong này thật mỹ diệu, và cũng thật quen thuộc, quen thuộc đến đau lòng, nhìn không được cười nói: “Niếp Thập Tam cái gì cũng tốt, nhưng không dạy võ cho đồ đệ, người theo ta đi, hảo hảo tu luyện hai năm, sẽ không phải chịu cảnh chỉ một kích đã gục ngã thế này.”

Tô Tiểu Khuyết nghiêm mặt nói: “Câm miệng, chúng ta đây là luận bàn tỷ võ, không phải thô hán bát phụ (hạng đàn bà chanh chua) đối khẩu nhau, người bớt dùng mấy chiêu thức âm độc là được rồi.”

Thẩm Mặc Câu cười nói: “Tốt lắm, vậy ta dùng công phu tay không, hảo hảo chỉ giáo người vài chiêu.”

Tô Tiểu Khuyết một lượt xuất hai chiêu Văn Lai Dục Tuyết, Canh Đãi Lạc Hoa, nhất thời đao quang như bão tuyết tung hoành, cuốn phăng mọi thứ mà lướt đến.

Thẩm Mặc Câu chấp tay cản đao, chỉ phong phá đao phong phát ra từng tiếng “bằng bằng”, năm ngón tay phải như đánh đàn cầm sáo, khi kéo khi đẩy, lúc khảy lúc ấn, hoàn toàn hóa giải đao chiêu, tay trái lại dùng bốn pháp quyết “niêm”, “tổng”, “khởi”, “khứ”, thoát nã, trảo, điểm, trạc; thoát câu, móc, phát, vung; thể công cực kỳ sắc bén, kinh lực của Tô Tiểu Khuyết như nê ngư nhập hải (trâu đất xuống biển, ý chỉ những thứ một đi không trở lại), biến mất vô ảnh vô tung.

Sau mười chiêu, đao chỉ liên miên giao đấu, kinh khí của Nhập Bát Tinh Kinh theo lưỡi đao xông thẳng vào thủ tam dương kinh (có thể xem lại chú thích ở đệ bát chương về thủ dương tam kinh), nguyên cánh tay Tô Tiểu Khuyết tựa hồ bị nhún vào nước sôi, vừa bỏng vừa rát, chỉ muốn phể bỏ, càng không có nửa phần khí lực. Hoảng sợ, định vứt đao, nhưng ngón tay Thẩm Mặc Câu cứ như giò bọ bám lấy thi thể, men theo đao mà lên, nháy mắt đã trảo trụ uyển mạch, Tô Tiểu Khuyết ngay cả giây giụa vài cái cũng không xong, cấp trung sinh trí (cái khó ló cái khôn), hung hăng cắn chót lưỡi, một miệng đầy máu như mưa phun thẳng vào mặt Thẩm Mặc Câu, đồng thời một cước Đảo Kim Cầu vô thanh vô tức đập về hướng hạ âm của hắn.

Thẩm Mặc Câu thật muốn một chưởng đánh chết tên tiểu yêu tinh này, nhưng màn mưa máu kia đương nhiên không thể không tránh, lập tức buông lưỡi đao, ngửa người né đi, đồng thời một cước đá ra, trúng ngay lòng bàn chân Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết mượn lực một cước này thuận thế đảo người thoát thân, diu Tạ Thiên Bích phá cửa sổ mà chạy.

Thẩm Mặc Câu đang định đuổi theo, vừa thi triển bộ pháp, đột nhiên cảm thấy toàn thân rã rời, chân tay bủn rủn, càng vô pháp vận khí lực, mục quang đảo một vòng, liền phát hiện từ trong lư hương tỏa ra một làn khói xanh mờ ảo.

Lư hương này đã được châm trước khi hắn bước vào phòng, hương khí lại cực kỳ thanh đạm, ngay cả bản thân cũng không hề phát hiện có điều gì không ổn.

Lập tức một chưởng đập tắt lư hương, vận hành chân khí đủ một vòng, tuy không thấy có gì đáng ngại, nhưng thừa biết Tô Tiểu Khuyết giáo hoạt, không dám lơ là, chỉ ngồi yên tìm cách bức hết khói độc đã hít

phải.

Tô Tiểu Khuyết công Tạ Thiên Bích, chạy một mạch hơn ba mươi dặm, đến một sơn cốc, đêm xuân u tịch, cốc sâu thăm thẳm, từ khe nứt trên vách núi phun ra một thác nước tuyệt đẹp như dải gấm trắng tuyết, chảy xuống một cái hồ sâu bên dưới.

Vừa rồi so chiêu chỉ trong thời gian một nén nhang, nhưng động tác mau lẹ, kinh tâm động phách, sau đó bán sống bán chết điên cuồng mà chạy, xương sườn Tô Tiểu Khuyết đã ầm ầm đau, biết chân khí phân tán, vội thả Tạ Thiên Bích xuống bên bờ hồ, còn mình nằm lăn ra trên mặt đất thở hồng hộc, thanh âm lẫn vào tiếng thác đổ: “May là ta đã mang sẵn một khối An ngưng hương, nếu không lão hồ ly kia đuổi tới, người nhất định sẽ chết.”

Tạ Thiên Bích trầm ngâm một lúc, hỏi: “An ngưng hương chỉ là mê dược thôi đúng không? Chỉ có thể giữ chân Thảm Mặc Câu vài canh giờ?”

Tô Tiểu Khuyết đã mệt đứt hơi, nhắm mắt lại nói: “An ngưng hương là mê dược không sai, có điều dược tính cực yếu, chỉ có thể khiến Thảm Mặc Câu tạm thời tay chân nhũn ra, không thể thi triển khinh công mà thôi, cùng lắm giữ chân hắn được ba canh giờ. Nếu dùng Mê thần dẫn thì tốt hơn, có thể làm tiêu tan nội lực hắn, sau đó “phập” một tiếng vung tay hạ đao cho lão hồ ly kia thành thịt khúc, chúng ta cũng không cần chạy trốn chết như chó dại thoát cương... Đáng tiếc ta không biết bào chế Mê thần dẫn, ai, phải chi năm đó ở được lư của Trình lão đầu chịu khó chăm chỉ một chút thì hay rồi... Người đừng vội, đợi ta nghỉ ngơi nửa canh giờ, chúng ta lại chạy tiếp một mạch nữa, tới trấn phía trước mua ngựa, rồi lại chạy!”

Thanh âm Tạ Thiên Bích phi thường lạnh lùng: “Ba canh giờ? Năm đó người quả thật nên chăm chỉ hơn một chút.”

Tô Tiểu Khuyết ngẩn người, liền sau đó lồng ngực chợt lạnh buốt, tựa như có một dòng băng tuyết rót thẳng vào tim, mở mắt ra, đã thấy Trường An đao.

Trường An đao chém kim đoạn ngọc như thái đậu hủ, huống hồ là thân thể con người?

Tô Tiểu Khuyết vẫn biết Trường An đao sắc bén vô song, nhưng không hề biết đao phong lại băng lãnh đến thế, lạnh đến mình ngay cả một câu cũng không nói nên lời, khóe miệng chỉ không ngừng trào ra những tơ máu ầm nóng.

Tạ Thiên Bích đứng lên, nắm lấy chuôi đao, nhẹ nhàng rút ra khỏi ngực Tô Tiểu Khuyết: “Ban nãy Thảm Mặc Câu nói muốn mang người về Thất Tinh Hồ, còn nói không muốn đả thương người. Hắn một đời kiêu hùng, có lẽ nói lời sẽ giữ lấy lời.”

Tạ Thiên Bích đã hoàn toàn mất đi nội lực, đương nhiên không thể khiến Trường An đao tuyết lượng quang hoa (sáng rực rỡ), trên thân đao xám xanh u ám, một đường máu tươi chậm rãi nhỏ từng giọt xuống đất, dưới ánh trăng phản chiếu thành một màu nâu đỏ quỉ dị.

Tô Tiểu Khuyết cảm giác được trước mắt đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn thấy rõ phía chân trời xa xa một vì sao đang mãnh liệt phát ra tinh quang, lạnh lùng mà tỏa sáng. Đôi con ngươi của Tạ Thiên Bích, tựa như tinh quang kia, lấp lánh hoa lệ, nhưng cũng thập phần băng lãnh sắc bén.

Tạ Thiên Bích dùng vỏ đao điểm vào đại huyệt trước ngực Tô Tiểu Khuyết để cầm máu, nói: “Người sẽ không chết, Thẩm Mặc Câu sẽ cứu người.”

Dứt lời, liền rửa sạch lưỡi đao trong hồ, lau đi vết nước, lại chăm chú ngắm nhìn cặp mắt Tô Tiểu Khuyết, chậm rãi cúi xuống, ôn nhu hôn lên đôi môi đã lạnh toát của hắn: “Tô Tiểu Khuyết, đa tạ người giúp ta.”

Tô Tiểu Khuyết muốn cười nói với hắn: “Đừng khách sáo...” Lại phát hiện môi chỉ còn khí lực để run, Tạ Thiên Bích đã xoay người, từng bước đi ra khỏi sơn cốc.

Nhân thần Tô Tiểu Khuyết như đóm lửa sắp tàn, cuối cùng ảm đạm vụt tắt. Mảng huyết tích đỏ sẫm trước ngực, nhưng lại càng chói mắt dị thường. **Đệ nhị thập tam chương:**

... Đêm đó ở trên xe, vết thương của Tô Tiểu Khuyết kịch liệt đau đớn, hành hạ thiêu đốt đến thần trí mê man, nhưng vẫn không hề an tĩnh, gắt gao siết lấy tay Tạ Thiên Bích, đôi mắt ngấn lệ, không còn ngời sáng như trước đây, mông lung nhìn hắn, nhịn không được thấp giọng gọi: “Thiên Bích... Thiên Bích... tại sao nhائن tâm tổn thương ta?”... (đau lòng quá, Tiểu Khuyết đáng thương TT_TT)

24. Quyển 1 - Chương 23

Edit: Phúc Vũ

Đến bình minh, Thẩm Mặc Câu mới tìm tới bờ hồ, nhưng chỉ thấy Tô Tiểu Khuyết nằm trên một tảng đá lớn ven chân thác, hài đã bị nước cuốn đi, đôi bàn chân ngập trong dòng nước đã gần như trong suốt không còn huyết sắc.

Thẩm Mặc Câu suy nghĩ một lúc, liền sáng tỏ tất cả, nguyên do trong đó đã nắm rõ như lòng bàn tay, phóng mắt tìm kiếm, quả nhiên bốn bề đều không thấy thân ảnh Tạ Thiên Bích. Khẽ thở dài, không chút do dự, ngồi lên tảng đá đỡ Tô Tiểu Khuyết dậy, thăm dò hơi thở, hô hấp quả nhiên yếu ớt đứt đoạn, cẩn thận xem xét vết thương, chính là một đao ngay giữa ngực, vết thương rất sâu, nếu không sớm trị liệu, chỉ e không qua khỏi hôm nay.

Tạ Thiên Bích hạ thủ vô cùng cân nhắc đúng mực, vừa ngoan độc vừa chuẩn xác, lưu lại cho Tô Tiểu Khuyết chút hơi tàn, nhưng tổn thương đến tâm mạch, nếu Thẩm Mặc Câu không muốn hắn chết, chỉ có thể lập tức từ bỏ việc truy đuổi, ở lại trị thương cho hắn. Một khi cầm chân Thẩm Mặc Câu dăm ba ngày, đợi cao thủ của Xích Tôn Phong đến tiếp ứng, Tạ Thiên Bích tất không phải sợ gì nữa.

Tạ Thiên Bích cũng cực kỳ cẩn thận, không quên tháo đi đôi khuyên minh châu trên tai Tô Tiểu Khuyết,

hắn là để khi đến thôn trấn phía trước, có thể đổi lấy ngựa và y vật.

Tâm cơ thủ đoạn đến mức này, quả thật đã vượt xa dự liệu.

Thẩm Mặc Câu tự hỏi, nếu bản thân rơi vào tình huống này, có lẽ cũng không làm được như Tạ Thiên Bích, lãnh tĩnh, quyết tuyệt, chuẩn xác. Nếu người bị hắn đâm không phải Tô Tiểu Khuyết, Thẩm Mặc Câu nhất định sẽ tán thưởng, thừa nhận chí lớn gặp nhau, nhưng lúc này nhìn sắc mặt Tô Tiểu Khuyết trắng nhợt như tuyết, trong lòng lại trỗi lên một loại phần nộ xa lạ.

Hắn tự nhận mình tâm ngoan thủ lạt khó bề sửa đổi, nhưng thấy Tô Tiểu Khuyết giảo hoạt mà đại khờ dốc lòng cứu Tạ Thiên Bích, từ nơi mềm yếu nhất tận sâu trong đáy lòng bắt đầu nảy sinh một loại cảm tình phi thường ôn nhu cùng trân trọng.

Tựa như những tháng ngày đen tối thuở thiếu niên, sau mỗi trận mưa vui vô sỉ hạ tiện cực điểm, lại lập tức che giấu thân thể đầy thương tích, lén lút tìm đến một thiếu nữ, dưới giàn hoa lặng ngấm chìm hoàng oanh đuối bắt hót vang, lắng nghe tiếng cười trong trẻo như thanh âm chuỗi hạt thủy tinh va vào nhau của nàng, lắng nhìn một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên hàng mày thanh tú như đao của nàng, sau đó ngưng đọng thành giọt nước, men theo đường cong hoàn mỹ của khuôn mặt từ từ chảy xuống. Loại tình tự bị chôn vùi đã lâu này, thật ra vẫn luôn cần cần dục dục đợi chờ bảo hộ cho cuộc đời vốn thô lương khiếm khuyết của hắn, nhưng hiếm khi thuần khiết ấm áp thế này.

Trước mặt Lý Thương Vũ, Thẩm Mặc Câu bất động thanh sắc buông tha hai người, ở trong khách điếm, cũng không muốn đả thương Tô Tiểu Khuyết. Chẳng lẽ bản thân đã ẩn chứa tâm tư, chính là ngăn chặn truy sát, chỉ để nhận ra nụ hoa ôn tình lại bắt đầu nở rộ trong lòng?

Nhưng không ngờ Tô Tiểu Khuyết bị thương, mà còn bị thương dưới tay Tạ Thiên Bích.

Cho nên Thẩm Mặc Câu cảm thấy đau lòng, cảm thấy phần nộ.

Xuất chương, lòng bàn tay tản mát ánh sáng bạch kim, nhẹ nhàng áp lên đan điền Tô Tiểu Khuyết. Chân khí kích phát, Tô Tiểu Khuyết từ từ tỉnh lại.

Thẩm Mặc Câu ôn nhu nói: “Thương thể người thật sự quá nặng, ta dùng chân khí bảo trụ tâm mạch cho người trước.”

Tô Tiểu Khuyết nhân tình khê chớp động, đau đến trước mắt một mảng mơ mơ hồ hồ, hồi lâu vẫn không nhận ra người nọ, chỉ cần môi thấp giọng rên rỉ.

Thẩm Mặc Câu trong lòng thất lại, nhưng cố ý hỏi: “Là ai đã thương người?”

Tô Tiểu Khuyết không còn khí lực nói chuyện, môi chỉ mấp má, Thẩm Mặc Câu vẫn nhìn ra được, chính là khẩu hình hai chữ “Thiên Bích”.

Thẩm Mặc Câu cười nói: “Hối hận sao?”

Tô Tiểu Khuyết cũng cười, chỉ khẽ thở dài, lại lâm vào hôn mê.

Thẩm Mặc Câu không dám ôm, cũng không dám di chuyển Tô Tiểu Khuyết, chỉ đành ngồi quay lưng về phía thác nước, song chường bảo hộ khí phủ sau lưng hắn, dùng một cổ chân khí sung mãn nhưng ôn nhu cực điểm giúp hắn phục hồi tâm mạch chịu tổn thương.

Chốn hoang vu không người, Thẩm Mặc Câu cũng chẳng mang chút ý niệm nào khiến mình phân tâm, không quá thời gian một bữa cơm, đôi môi Tô Tiểu Khuyết đã có chút huyết sắc trở lại, còn Thẩm Mặc Câu chỉ toàn lực liệu thương, đỉnh đầu bốc lên một làn khói trắng mờ ảo, khuôn mặt càng mang một vẻ đẹp chết chóc.

Thác nước như một chiếc quạt xòe rộng hoàn toàn, dưới ánh ban mai, tựa dải lụa ngân sắc treo giữa trời, phun châu nhả ngọc, tiếng nước mãnh liệt tuôn xuống như sấm vang dội từ phía xa.

Đột nhiên từ trong thác phóng ra một sợi dây ô kim tinh tế mỏng manh, đầu dây mang theo một thanh đao xanh xám, như một mũi tên bén nhọn nhắm thẳng vào lưng Thẩm Mặc Câu, tiếng thác đổ ầm ầm, vừa vụn át đi tiếng đao phong xé gió.

Với võ công của Thẩm Mặc Câu, muốn tránh một đao kia còn dễ hơn cả ăn cá. Nhưng một đao kia xuất ra, thời cơ nắm chắc đến tình diệu. Lúc này thương thế Tô Tiểu Khuyết đã dần ổn, Thẩm Mặc Câu đang từng chút một thu hồi chân khí của Nhập Bát Tinh Kinh ra khỏi cơ thể hắn, khói trắng trên đỉnh đầu cũng lần lượt tiêu tan. Giai đoạn truyền chân khí, có thể đình chỉ bất cứ lúc nào, nhưng khi thu lại phải liền mạch không được gián đoạn, đang nửa đường càng không thể có chuyện tạm dừng.

Thế mà ngay thời khắc này đao phong lại vô thanh vô tức xé gió lao tới!

Ăn cá đích thực không khó, tuy nhiên đối với loại cá càng ngon mềm, nhưng bên trong ẩn giấu toàn xương, sẽ càng dễ khiến vết hầu thương tổn.

Đao khí bức đến người, Thẩm Mặc Câu mới phát giác, nếu là thường nhân căn bản không thể né được, nhưng ngay tại ranh giới sinh tử, Thẩm Mặc Câu đã tận lực lách mình, tránh đi tâm mạch yếu hại. Đao vẫn xuyên qua người, thấu đến trước ngực, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở tử vong khi mũi đao gần như lạnh lùng lướt qua tim.

Thất bại thảm hại.

Cái bẫy này thoát nhìn đơn giản, kỳ thực tinh chuẩn ngoan độc, nhân địa chế nghi (thủ pháp phù hợp với hoàn cảnh), nhân tâm lẫn thời cơ, từng chi tiết đều ăn khớp không chút sơ hở. Thẩm Mặc Câu bại đến tâm phục khẩu phục.

Đao là Trường An đao, người lộ diện khỏi thác nước đương nhiên chính là Tạ Thiên Bích.

Thẩm Mặc Câu trước ngực máu tuôn như thác, nhưng thần sắc vẫn không hoảng loạn, rút đao ra, nhìn thoảng một cái liền tiện tay ném đi, điểm vài huyết đạo xung quanh vết thương, máu dần cầm lại. Một đao này hiển nhiên làm bị thương lá phổi, nội tức vừa lưu chuyển đến ngực, liền kịch liệt đau đớn, ngừng trệ không tiến lên nữa, đã không còn khí lực động thủ.

Thẩm Mặc Câu dồn dập ho khan vài tiếng nặng nề, miệng không ngừng thổ huyết, vẫn mỉm cười nói với Tô Tiểu Khuyết: “Hai người các ngươi... Tốt lắm, ngươi... ngươi quả thật... quả thật làm tốt lắm.”

Tuy mỉm cười, nhưng nhân thần không hề che giấu hận ý lạnh lùng đến đáng sợ.

Không hận Tạ Thiên Bích, mà hận Tô Tiểu Khuyết.

Hơn hai mươi năm qua, bản thân chỉ có sát nhân chứ không cứu người. Tô Tiểu Khuyết lấy thân làm mồi nhử, không hề thương tiếc giẫm nát chút tình tự yếu mềm mà khó khăn lắm mới trỗi lên, thử hỏi có bao nhiêu tàn nhẫn?

Tô Tiểu Khuyết biết hẩn hiểu lầm, cũng không biện bạch, chỉ chăm chú nhìn Tạ Thiên Bích.

Tạ Thiên Bích y sam ướt sũng, tựa hồ sắp đứng không vững nữa, nhưng lưng vẫn thẳng đến cao ngạo, khí thế bức người không ai sánh bằng, chậm rãi nhặt đao, đeo vào thắt lưng, lại lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc, chính là Hàn Ngọc Thiềm Thừ cao từng đưa cho Tô Tiểu Khuyết.

Sau khi Tạ Thiên Bích đâm Tô Tiểu Khuyết, đã tìm thấy hộp linh dược này trong ngực hẩn, nhưng vẫn không bôi lên vết thương, chính là muốn Thẩm Mặc Câu hao tổn chân khí cứu lấy tính mạng hẩn, còn mình thừa cơ đánh lén, hiện tại Thẩm Mặc Câu đã trọng thương, mới lấy được cao ra, thoa một lớp thật dày cho Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết hỏi: “Ngươi ẩn thân trong thác bao lâu?”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, thanh âm Tô Tiểu Khuyết tuy thấp, nhưng không hề bị tiếng nước át đi, Tạ Thiên Bích đáp: “Ba canh giờ.”

Hẩn thân chịu trọng thương lại mất hết nội lực, nhưng có thể giấu mình trong dòng thác suốt ba canh giờ, ý chí kiên cường, nhẫn nại chịu đựng đến bậc này, quả thật là thế gian hiếm có.

“Từ lúc nào ngươi nghĩ ra kế sách này?”

“Khi nhìn thấy thác nước, dòng nước chảy xiết chính là nơi lý tưởng để che giấu hành tung và khí tức.”

“Người mất nội lực, một đao này như thế nào lại có lực đao đến vậy?”

“Dùng nham thạch cố định dây ô kim vào bụi cây, sau đó bắn ra.”

“Nếu hần không đưa lưng về phía thác nước thì sao?”

“Hần thấy vết thương quá sâu, sẽ không dám di chuyển người, tất nhiên phải ngồi xoay lưng lại, vạn nhất không phải, sau khi ta tẩu thoát, thương thế khỏi hần, sẽ đến Thất Tinh Hồ cứu người.”

Một phen hỏi đáp, hỏi đến đơn giản, đáp đến lưu loát, hỏi như không hề ngạc nhiên, đáp như không hề hồ thẹn.

Hàn Ngọc Thiềm Thừ cao cực kỳ hiệu nghiệm, Tô Tiểu Khuyết lại được Thảm Mặc Câu truyền nội lực, nhất thời đã có thể đứng lên. Thấy cả người hần lão đảo, Tạ Thiên Bích vội vươn tay đỡ lấy, Tô Tiểu Khuyết lại vùng ra, chỉ nói: “Đừng giết hần.”

Tạ Thiên Bích nói: “Một đao vừa rồi không thể giết hần, hiện giờ có muốn giết cũng không được. Thất Tinh Hồ có môn công phu Thiên Ma Giải Thể lực sát thương ảnh hưởng cả hai phía, giết hần rồi, chúng ta cũng không sống nổi.”

Thảm Mặc Câu cười nói: “Người trái lại rất hiểu ta.”

Tạ Thiên Bích nói: “May mắn thôi.”

Thảm Mặc Câu mục quang chớp động: “Sao người đoán được ta nhất định sẽ cứu Tô Tiểu Khuyết?”

Tạ Thiên Bích trầm ngâm, nặng nề bước đi, nhẹ giọng nói: “Tổ y linh hồ Tô Từ Kính, Cẩm bào không tủy Thảm Mặc Câu... Có đúng không?”

Thảm Mặc Câu tựa hồ bị quất một roi ngay má, khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo.

Hần nhìn chằm chằm Tạ Thiên Bích, tựa như đang phòng bị con sói âm ngoan nhất nơi rừng sâu, Tạ Thiên Bích cũng chằm chằm nhìn hần, tựa như cảnh giác diêm quỷ đẹp nhất chốn địa ngục. Phán đoán lẫn nhau, thăm dò lẫn nhau, một khi để lộ sơ hở, e rằng dù chỉ là chút dấu vết, cũng sẽ bị đối phương lần ra nhược điểm yếu hại, sau này nhất định trở thành tử huyệt.

Một hồi lâu, Thảm Mặc Câu mới cười nói: “Đúng thì sao? Không đúng thì sao? Dù ta có nói, người chưa chắc đã tin, phải không?”

Tạ Thiên Bích gật đầu: “Bảo trọng.”

Lúc đi ngang Thảm Mặc Câu, Tô Tiểu Khuyết dừng bước, mở hộp dược, bôi dược cao cho hắn. Lại lấy ra lọ Thiên hương giao, đặt vào trong tay hắn, mỉm cười: “Tắm diện cụ da người kia của ngươi xấu quá!”

Thảm Mặc Câu im lặng nhìn một lúc, hỏi: “Tại sao?” Tô Tiểu Khuyết ghé vào bên tai hắn thấp giọng nói: “Đa tạ ngươi chịu ra tay cứu ta.”

Thanh âm chưa bao giờ bị thương đau đớn như thế, tựa hồ ngưng tụ thành mạch băng ngầm, lan đến từng huyết mạch, đâm thẳng vào tim.

Thảm Mặc Câu chợt hiểu mình đã trách lầm hắn, nói: “Tạ Thiên Bích đó... Ngươi không nên dây dưa.”

Tô Tiểu Khuyết lắc đầu, đứng dậy đi theo Tạ Thiên Bích.

Ra khỏi sơn cốc, hai người đến một trấn nhỏ thuê xe ngựa, đi suốt đêm.

Đêm đó ở trên xe, vết thương của Tô Tiểu Khuyết kịch liệt đau đớn, hành hạ thiêu đốt đến thần trí mê man, nhưng vẫn không hề an tĩnh, gắt gao siết lấy tay Tạ Thiên Bích, đôi mắt ngấn lệ, không còn ngời sáng như trước đây, mờ lung nhìn hắn, nhịn không được thấp giọng gọi: “Thiên Bích... Thiên Bích... tại sao nhỡ tâm tổn thương ta?”

“Nước lạnh quá... Tại sao ngươi lại bỏ đi?”

“Nhìn ngươi bị thương, lòng ta vô cùng khó chịu, Tứ Hải không cần ta, ta cũng không khổ sở như vậy. Sau này ta không cho phép ngươi bị thương nữa.”

“Thiên Bích, ngực ta đau quá, đau đến muốn chết... Ngươi cứu... cứu ta với... Ngươi đừng bỏ mặc ta, đừng không quan tâm ta... Cha mẹ cũng không cần ta, ta thực sự khiến người khác chán ghét đến vậy sao?” (TT_TT ôi ôi... Tiểu Khuyết đáng thương của ta...)

“Dù ta có chết, cũng nhất định đưa ngươi trở về Xích Tôn Phong.”

...

Tạ Thiên Bích lòng đau như cắt, sắc mặt tái đi, gắt gao ôm lấy Tô Tiểu Khuyết, nhịn không được hôn lên môi hắn, nhẹ giọng nói: “Ta ở đây, ta sẽ không bỏ mặc ngươi, đừng sợ.”

Suốt dọc đường, thương thế Tô Tiểu Khuyết vẫn cứ tái đi tái lại, thường xuyên sốt cao không hạ, còn nội thương của Tạ Thiên Bích ngày càng khởi sắc, đã lấy lại sức lực như người thường, thành thử suốt hành trình, đổi ngược thành Tạ Thiên Bích chăm sóc hắn.

Tô Tiểu Khuyết sau khi bị trọng thương, đã sinh thêm một tật xấu khác, hễ mê man liền mở miệng nói mớ, nhất định phải được Tạ Thiên Bích ôm vào lòng, từ từ dỗ dành mới có thể an tâm ngủ trọn một giấc. Còn lúc thanh tỉnh, lại hiếm khi lên tiếng, hữu ý vô ý né tránh Tạ Thiên Bích, vẻ linh động hoạt bát trước kia biến mất, như thể thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Hơn nửa tháng sau, đã đến mạn bắc, chỉ thấy trên trời từng biển mây cuộn cuộn trôi, cỏ non xanh ngắt một màu như hồ thu, khung trời bao la thảo nguyên bát ngát đều thu vào tầm mắt, Tô Tiểu Khuyết vén màn xe lên nhìn, tâm tình không khỏi thư sướng.

Tạ Thiên Bích hiếm khi thấy hân cao hứng thế này, cười nói: “Ba ngày nữa chúng ta có thể về đến Xích Tôn Phong, người thấy vui không?”

Tô Tiểu Khuyết đậm đậm nói: “Rất vui.” Cụp mắt xuống, không mở miệng nữa.

Tạ Thiên Bích mở thủy hồ (cái bình đẹp đẹp đựng nước hay thấy trong phim ấy ^^) đưa tới tay hắn, thấy khuôn mặt hắn hốc hác tiêu tụy, không khỏi đau lòng, ôn nhu hỏi: “Vết thương lại đau sao? Còn sốt không?” Nói xong liền sờ trán hắn.

Tô Tiểu Khuyết ngả người ra sau, tránh đi tay hắn, nói: “Không đau.”

Tạ Thiên Bích nhìn cánh tay mình hụt hẫng giữa không trung, nói: “Người đang trách ta, trách ta đã đâm người một đao.”

Tô Tiểu Khuyết run rẩy cả hai tay, nhưng thanh âm vô cùng bình tĩnh: “Người đâm ta bị thương, chẳng lẽ ta còn phải hoan thiên hỉ địa mới đúng sao?”

Tạ Thiên Bích nắm lấy tay hắn: “Ta có thể giải thích.”

“Nhưng ta lười nghe, Tạ sư huynh.”

Tạ Thiên Bích kéo tay áo lên, trên cổ tay là một vòng bầm xanh bầm tím: “Người lúc hôn mê không gọi ta là sư huynh, mà là Thiên Bích, cứ nắm lấy tay ta không chịu buông, còn không ngừng hỏi ta tại sao.”

Tô Tiểu Khuyết đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhãn thần ảm đạm, khóe miệng lại mang theo nụ cười uể oải: “Người nghe lầm rồi! Ta thông minh như vậy, làm sao có thể hỏi loại câu hỏi ngu xuẩn đó?”

Tạ Thiên Bích lâm vào chán nản.

Tô Tiểu Khuyết cười hì hì, nói: “Ta biết người muốn nói gì.”

“Tiểu Khuyết, một đao kia ta ra tay có chừng mực, người sẽ không chết. Vạn nhất Thảm Mạc Câu không cứu người hoặc giết người, ta sẽ báo thù cho người.”

“Người nguyện ý bị ta đâm một đao, hay nguyện ý nhìn ta chết?”

“Người nguyện ý bị ta đâm một đao, hay nguyện ý bị Thảm Mạc Câu bắt về Thất Tinh Hồ chịu tử chịu nhục?”

“Nếu chúng ta không mạo hiểm như vậy, nội trong ba canh giờ chúng ta có thể trốn đi đâu? Không bày kế giết Thảm Mạc Câu, người có cách nào khác có thể thoát khỏi bàn tay hắc?”

“Tình thế nguy cấp, ta cũng không thể thương lượng với người, nếu người biết trước sẽ chỉ diễn trò, Thảm Mạc Câu nhất định nhìn ra sơ hở.”

Tô Tiểu Khuyết nói xong một tràng, nhân thần chớp động, cười hỏi: “Có đúng không?”

Tạ Thiên Bích chăm chú nhìn hắc, chỉ cảm thấy Tô Tiểu Khuyết trước mặt mình tựa như lớp băng mỏng cuối cùng trên mặt hồ mùa xuân, có một loại mềm yếu mong manh đến nỗi chỉ một động chạm nhẹ sẽ lập tức tan vỡ, nhưng vẫn gặt đầu nói thẳng: “Đúng vậy.”

Thần sắc kiên định tự tin: “Hơn nữa sự thật chứng minh, ta làm không sai.”

Tô Tiểu Khuyết vờ vờ vỗ miệng ngáp một cái, nhích lại gần thành xe, hai tay vòng lấy đầu gối, tự hình thành một không gian nho nhỏ cho riêng mình, như muốn cách ly khỏi hơi ẩm trong khí tức Tạ Thiên Bích, cười mỉa mai: “Người thủ đoạn cao thâm, tâm cơ khó lường, đương nhiên làm chuyện gì cũng đúng, không hổ danh là thiếu chủ Xích Tôn Phong. Ta hiểu mà.”

Tạ Thiên Bích tiếp lời: “Bất quá ta còn một câu muốn nói với người.”

“Câu gì?”

“Ta vì muốn tìm đường sống cho chúng ta, ngoan độc tính kế đâm người một đao, nhưng nếu người chết, ta sẽ chết theo người.”

Tô Tiểu Khuyết chấn động, có chút hoảng loạn, lại nhin không được hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì ta thích người.”

Trời tháng sáu như tình tình tiểu hài nhi, thời tiết trên thảo nguyên càng khó lòng lường trước, không biết từ khi nào, đất trời đột nhiên tối sầm một mảnh, mây đen giăng kín, một trận sấm rền từ phía chân trời

xa xa ầm ầm truyền tới, không khí bắt đầu ảm ảm hơi nước, nặng nề đến khiến người hô hấp không thông.

Tô Tiểu Khuyết đầu vầng mắt hoa, tim tựa hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực, cảm thấy vô pháp kéo bản thân đang dần lún vào hố sâu nguy hiểm, rồi lại phảng phất cảm nhận được một tia vui sướng mạc danh kỳ diệu.

Tạ Thiên Bích sáp lại gần, gần đến mức có thể nghe thấy hô hấp của đối phương, nhãn thần tương giao: “Tạ Thiên Bích thích Tô Tiểu Khuyết. Ta đâm người một đao là thật, ta yêu người cũng là thật.”

Một tia chớp đột ngột rạch ngang bầu trời, liền sau đó là một trận sấm rền vang, cuồng phong gào thét, mưa như trút nước, cỗ xe ngựa nhỏ bé trôi giữa màn mưa mênh mông dày đặc, chao đảo lắc lư như con thuyền nhấp nhô nơi đầu sóng.

Tâm tình Tô Tiểu Khuyết còn rung chuyển dữ dội hơn cả tiếng sấm bên ngoài, nhất thời ngẩn ngơ trăm mối, ngược lại không biết nên nói gì, ngốc lăng nửa ngày, theo trực giác lẩn tránh ánh mắt Tạ Thiên Bích, vén màn xe, nói: “Mưa rồi.”

Phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy một màn mưa trắng xóa như muốn xé tan bóng đêm đen kịt, nhưng ngấm lại, trận cuồng phong bạo vũ này so ra vẫn khiến mình thấy an tâm hơn là Tạ Thiên Bích ở sau lưng.

Bản thân chính là ong mật, còn tình yêu của Tạ Thiên Bích lại ẩn giấu đao phong, tựa như một giọt mật đường hàm chứa độc dược.

Hắn nguy hiểm nhưng ngập tràn dự hoặc, chính mình cũng hiểu rõ điều đó, nhưng không biết làm sao để thoát ra.

Đệ nhị thập tứ chương:

... Tạ Thiên Bích đứng ngay màn xe, thấp giọng hỏi: “Những gì ta vừa nói, người không nghe thấy sao?”

Tô Tiểu Khuyết ngoáy ngoáy lỗ tai: “Nghe thấy rồi, người nói người thích ta, kỳ thực ta cũng thích người...”

Tạ Thiên Bích tựa hồ không dám tin, vừa kinh vừa hỏi: “Thật sao?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Đương nhiên là thật a, bằng không ta đâu cần phải sống chết đưa người trở về? Có điều...”

25. Quyển 1 - Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Phúc Vũ

Mười hai tuổi đã lên Bạch Lộc Sơn, có lẽ ngay từ sớm, thời điểm ban đầu khi Tạ Thiên Bích cùng Tô Tiểu Khuyết còn ngây ngô chưa hiểu chuyện, thứ Tạ Thiên Bích muốn chính là vui vẻ bên nhau tiêu dao tự tại như gió cuốn mây bay, cầu chính là cảnh giới tối cao, bá chủ thiên hạ.

Đã thất vọng, đã khắc sâu, đã kích động, đã đau khổ.

Tô Tiểu Khuyết tự cho mình thông minh tuyệt đỉnh, nhưng không biết tình cảnh đã sớm bết rễ đâm chồi, chợt nghe hắn nói “yêu”, một chữ này, kinh tâm động phách không kém gì một đao kia.

Đang suy tư đến xuất thần, lại thấy nơi ngọn đồi xanh ngắt xa xa, có một đàn ngựa phi tới.

Cỏ xanh trải dài bất tận đều rạp mình dưới mưa, hơn mười con tuấn mã như bạo phong giẫm nát thảm cỏ, vó ngựa tung bay tới đâu liền để lại một đạo ngân tích sâu hoắm tới đó, lao đi như tên bắn về phía xe ngựa của hai người.

Hán tử đánh xe hoảng kinh đến ngây dại.

Dẫn đầu đoàn ngựa là một thanh y nhân cả người ướt đầm, lộ rõ từng đường nét của cơ thể, uy mãnh cao lớn dị thường, như thần thánh sừng sững dưới mưa to, xoay người xuống ngựa, gập một bên đầu gối, nửa quỳ nói: “Thần Long đường Thường Tại Thiên cung nghênh Thiếu chủ.”

Thái độ vô cùng kính cẩn, thanh âm lại dễ dàng át đi tiếng sấm vang dội.

Những kỵ khách còn lại đều quỳ xuống, đồng loạt hành lễ: “Thần Long đường Thanh Long Thất Tú đệ tử cung nghênh Thiếu chủ.”

Tạ Thiên Bích xuống xe đứng dưới mưa, miễn lễ bọn họ: “Vất vả cho Thường đường chủ.”

Lại quay đầu nói: “Chúng ta lập tức về Xích Tôn Phong.”

Tô Tiểu Khuyết vẫn không xuống xe, một tay vén màn, đậm đậm cười nói: “Ta đáp ứng người, nhất định phải đưa người bình an về Xích Tôn Phong, hiện tại đã có người đón người rồi, ta cũng coi như công thành mà rút lui, một lời nói ra dù không ngàn vàng, thì cũng trăm lượng, cáo từ tại đây!”

Nói xong ra hiệu cho hán tử đánh xe quay về đường cũ.

Tạ Thiên Bích mặt trầm như nước, phát tay hạ lệnh: “Chặn lại.”

Chúng đệ tử Thần Long đường xoay người lên ngựa, hét một tiếng, đồng tam tây tứ, đối xứng đẹp mắt, đã hoàn toàn vây hãm cỗ xe, một loạt động tác này, thuần thực trôi chảy, thủy chung không có lấy một thanh âm hay hành vi dư thừa nào.

Tạ Thiên Bích đứng ngay màn xe, thấp giọng hỏi: “Những gì ta vừa nói, người không nghe thấy sao?”

Tô Tiểu Khuyết ngoáy ngoáy lỗ tai: “Nghe thấy rồi, người nói người thích ta, kỳ thực ta cũng thích người...”

Tạ Thiên Bích tựa hồ không dám tin, vừa kinh vừa hỏi: “Thật sao?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Đương nhiên là thật a, bằng không ta đâu cần phải sống chết đưa người trở về? Có điều... ta không chỉ thích mỗi mình người, ta còn thích Niếp thúc thúc, Nhất Dã, Tứ Hải, Trình lão đầu, Tần cô cô... ách... còn có Mạnh sư thúc, Lộ bang chủ, Cổ trưởng lão, Kinh Sở...”

Ngay lúc hắn đang điểm từng đầu ngón tay để kể tên, một tia chớp đột nhiên lóe lên sáng như tuyết, cắt ngang khoảng không trên đỉnh đầu, theo sau là một chuỗi tiếng sấm rền vang, Tô Tiểu Khuyết sợ tới mức tay run lấy bầy, Tạ Thiên Bích sắc mặt khó coi đến cực điểm, gầm nhẹ: “Người mở to mắt nói dối như thế đã chọc giận thiên lôi!”

Tô Tiểu Khuyết đại nhân đại lượng không so đo với hắn, phát tay nói: “Ta đi đây.”

Tạ Thiên Bích lạnh lùng nói: “Người muốn đi liền đi như vậy sao?”

Tô Tiểu Khuyết vội đáp trả: “Hỏi thừa, chẳng lẽ tự người có bệnh còn định bức ta bệnh theo người? Ta muốn đi tìm Tứ Hải.”

Tạ Thiên Bích cao giọng gọi: “Thường đường chủ!”

Thường Tại Thiên lập tức đến gần, hần một thân Long Tượng thần công cương mãnh vô song, mỗi một bước đều dài ba thước ba thốn, khi chân chạm đất trong trầm ổn lại mang theo khinh nhuyển, rõ ràng đã đạt cảnh giới từ chí cương luyện đến chí nhu, Tô Tiểu Khuyết tự nghĩ, ngay cả lúc bản thân đang khỏe mạnh hoạt bát, cũng không thể đấu lại hần trong vòng trăm chiêu, nhất thời nơm nớp lo sợ, lớn tiếng nói: “Tạ Thiên Bích, ta ngàn lao vạn khổ cứu người, người muốn lấy oán trả ơn?”

Tạ Thiên Bích không đếm xỉa hần, nói: “Ta mất hết nội lực, không giữ được vị khách quý kia, thỉnh Thường đường chủ ra tay chế ngự, nhưng đừng làm hần bị thương.”

Hậu sơn Xích Tôn Phong, Họa Mi cốc.

Một con suối nhỏ trong xanh chảy ven một ngôi nhà gỗ bảy gian, chung quanh đều là vườn dược, trồng đủ loại hoa cỏ dùng làm dược. Mùi dược không ngừng xộc vào mũi. Mặt đất sạch sẽ đến quý dị, lối vào lát sỏi trơn bóng, không bám lấy một hạt bụi.

Tạ Thiên Bích một tay kéo Tô Tiểu Khuyết, ngồi dưới giàn Khô lâu hoa chờ Trình Tử Khiêm ngủ dậy.

Nắng sau gợn tuy gắt, nhưng bên dưới giàn Khô lâu hoa lại cực kỳ râm mát, Tô Tiểu Khuyết hôm qua bị Thường Tại Thiên một ngón tay điểm ngay huyệt ngủ, ngủ suốt mười hai canh giờ, vừa tỉnh dậy đã bị tha đến Dược thần lư, không khỏi có chút kinh hồn táng đảm. Nên biết Trình Tử Khiêm xưa nay tính tình cổ quái, lại cực kỳ không ưa Tô Tiểu Khuyết, chỉ một thân công phu dụng độc đã khó lòng đề phòng, thành thử Tô Tiểu Khuyết đối với hần luôn có ba phần kiêng kỵ.

Trình Tử Khiêm mỗi ngày nhất định phải ngủ trưa đủ một canh giờ, nếu bị quấy nhiễu, nguyên bản tính tình cổ quái sẽ càng cổ quái khó chịu hơn.

Trình Tử Khiêm thích an tĩnh, ghét nhất là nói chuyện, hai dược đồng một tên A Nhị một tên A Tam, nhờ tích lũy kinh nghiệm, chỉ cần thấy hần đưa tay ra hiệu hoặc môi khẽ mấp máy, liền hiểu mình nên làm gì, nếu trót hiểu sai làm vậy, Trình Tử Khiêm cũng không chút tức giận, chỉ bảo dược đồng nhảy vào suối nước tự mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó hần mới đích thân động thủ trên quyền dưới cước giáo huấn bọn họ một chút.

Thông thường chỉ có hai loại tình huống, Trình Tử Khiêm mới chịu mở miệng nói chuyện như người bình thường, một là gặp được kỳ độc quái chứng, lập tức y như tửu quỷ người thấy rượu ngon kẻ háu ăn nghe thấy mùi thịt, vạn phần kích động, còn lại chính là gặp Tạ Thiên Bích. Tạ Thiên Bích là người duy nhất có thể ngồi trong Dược thần lư luận đàm cùng hần mà không trúng độc không sinh bệnh, nếu nhằm lúc Trình Tử Khiêm tâm tình thật tốt, còn có thể dâng cả những loại mứt hoa quả do đích thân mình làm phối cùng trà thảo dược đãi khách.

Nếu Trình Tử Khiêm có thể đối xử với Tô Tiểu Khuyết như thế, theo bản tính dược đồng chẳng chân lên chẳng đầu của Tô Tiểu Khuyết, nhất định sẽ mặc kệ hần đang ngủ trưa mà sớm xông vào Dược thần lư. Còn Tạ Thiên Bích nếu được người khác hậu đãi, sẽ ghi nhớ trong lòng, nhưng tuyệt không lạm dụng, chỉ đợi đến khi thực sự có việc cần cầu, mở miệng tất sẽ hiệu quả.

Cho nên Tô Tiểu Khuyết là không dám xông vào, còn Tạ Thiên Bích là không muốn tự tiện xông vào.

Mất thấy sắp chán chết, Tô Tiểu Khuyết nhịn không được nói: “Thiên Bích, người cũng đã trưởng thành, nên biết làm người phải hiểu đạo lý, ta là Thiếu bang chủ danh môn chính phái, người không thể bức ta ở lại ma giáo các người, có phải không? Rốt cuộc đến chừng nào người mới chịu thả ta về?”

Tạ Thiên Bích đạm đạm nói: “Người trị khỏi thương rồi tính sau.”

Tô Tiểu Khuyết thầm nghĩ, hai chữ “tính sau” này đúng là khôn ngoan vô cùng, khi nào “tính sau” nữa thì chắc chắn rất khó nói a. Kỳ thực ở lại Xích Tôn Phong căn bản không có gì to tát, thế nhưng hôm qua Tạ Thiên Bích buông ra một câu “Ta thích người” long trời lở đất, sao có thể tiếp tục làm huynh đệ, đúng là

càng thêm phiền não, thật muốn chết luôn cho xong, lại nhớ tới một đao kia, liền tạm thời không muốn chết nữa.

Tạ Thiên Bích thấy hần trầm mặc, hỏi: “Người gấp gáp đòi về là có chuyện gì quan trọng sao? Cái Bang nhân tài lớp lớp, người về hay không cũng đâu có gì khác biệt.”

Tô Tiểu Khuyết liếc hần một cái, bất mãn nói: “Ta đã hẹn Nhất Dã tái kiến ở Bạch Lộc Sơn nhận thân, ta còn muốn chạy đến Phi Phượng môn tìm Tứ Hải để tạ lỗi, cầu nàng hồi tâm chuyển ý.”

Tạ Thiên Bích hơi nhướn mày: “Lệ Tứ Hải sao? Nàng sẽ tự tìm đến người. Về phần nhận thân...”

Ngừng một chút, lại nói: “Tổ y linh hồ Tô Từ Kính, Cẩm bào không túy Thảm Mặc Câu, người đã nghe qua hai câu này chưa?”

Tô Tiểu Khuyết ngốc lảng: “Là ý gì?”

Tạ Thiên Bích kéo tay hần, thấp giọng nói: “Người chưa từng nghe qua cũng phải thôi, trên giang hồ người biết đến hai câu này, ngoại trừ Niếp thúc thúc, đại khái cũng chỉ có vài lão nhân ở Thất Tinh Hồ... Mấy năm nay Khôi Cáp đường chuyên thu thập lai lịch sự tình của Thảm Mặc Câu viết thành sách, ta từng thử xem qua một lần, phát hiện hần tựa hồ có chút quan hệ với nương người, chuyện này, nương người tự nhiên sẽ không nói cho người biết.”

“Ngày đó biết nương người là Tô Từ Kính, ta vẫn luôn để ý thái độ của Thảm Mặc Câu đối với người... Chỉ là hần lòng dạ thâm sâu, ta nhìn không ra giữa hần và người rốt cuộc có quan hệ gì.”

Bàn tay Tô Tiểu Khuyết nhất thời lạnh như băng, trong lòng dâng lên một nỗi khiếp sợ mơ hồ, cả giận nói: “Tạ Thiên Bích, người hồ ngôn loạn ngữ cái gì?”

Tạ Thiên Bích nắm chặt tay hần, không cho gãy ra, nói: “Ta tuyệt không hồ ngôn loạn ngữ.”

“Hơn hai mươi năm trước, khi Thảm Mặc Câu vẫn còn là nam sủng của Xu Cơ, Niếp thúc thúc cùng Hạ Mẫn Chi du ngoạn Nam Cương, đáp ứng lời mời của Xu Cơ ghé thăm Thất Tinh Hồ.”

“Nghe nói Hạ Mẫn Chi vừa gặp Thảm Mặc Câu và Tô Từ Kính, lập tức mỉm cười bật ra hai câu: Tổ y linh hồ Tô Từ Kính, Cẩm bào không túy Thảm Mặc Câu, trên giang hồ dù có nhiều tú sắc hơn nữa, nhưng vẫn sẽ bị đôi bích nhân này (couple lý tưởng ^^) át đi tất cả. Hạ Mẫn Chi tinh thông hình luật, mục quang nhạy bén vô song, năm đó Thảm Mặc Câu tuy là nam sủng của Xu Cơ, nhưng y chỉ cần một cái liếc mắt đã nhìn ra Thảm Mặc Câu ái mộ Tô Từ Kính.”

Nói đến đây, thấy sắc mặt Tô Tiểu Khuyết đã trắng như tuyết, không khỏi đau lòng, nhưng vẫn không muốn giấu diếm, hạ quyết tâm, nói tiếp: “Đường Thanh Vũ trực xuất hai mẹ con người khỏi Đường gia, rất có khả năng là do Thảm Mặc Câu âm thầm tác quái, ân, nương người nguyên là môn hạ Thất Tinh Hồ, giữ vị trí Tâm Nguyệt Hồ trung tâm của Nhị thập bát tú (thỉnh xem lại đệ bát chương về nhị thập bát tú nếu thắc mắc ^^), trên giang hồ hiếm ai biết điều này, nàng có nói với người không?”

Nước mắt Tô Tiểu Khuyết không ngừng tuôn rơi, lớn tiếng nói: “Không có! Ta chỉ biết người là thê tử của Đường Thanh Vũ, là mẫu thân quá cố của ta.”

Tạ Thiên Bích im lặng một lúc, chỉ thấy nhân tình Tô Tiểu Khuyết ngập tràn sự xa cách cùng tổn thương, vội nhẹ nhàng ôm hần vào lòng, nói: “Ta cũng chỉ đoán thôi, không hần đã đúng hoàn toàn, chỉ là muốn nói với người chút chuyện mà người chưa biết, vạn nhất... người sẽ không cảm thấy quá đường đột.”

Vạn nhất mà hần nói chính là sợ kết quả dùng máu nghiệm thân lại chứng minh Tô Tiểu Khuyết không phải là huynh đệ cùng cha cùng mẹ với Đường Nhất Dã.

Tô Tiểu Khuyết gắt gao siết lấy ngón tay, nỗ lực giữ bình tĩnh, miễn cưỡng đáp: “Ta tin tưởng nương, người nói phải, thì nhất định là phải.”

Tạ Thiên Bích thở dài: “Được rồi, chờ vết thương của người lành lại, ta sẽ đi cùng người.”

Đang nói, cửa chính một gian phòng gỗ “chỉ nha” mở ra, một thanh âm lạnh lùng như tảng băng truyền tới: “Vào đi!”

Tạ Thiên Bích ôn nhu cười nói: “Tử Khiêm dậy rồi, chúng ta vào nhà trước đã.”

Trong gian phòng nhỏ nhỏ, bên dưới chân tường lần từng vách gỗ đều không nhiễm một hạt bụi, trên giá gỗ dựng trước được quý bày đủ loại thảo dược, trên chiếc bàn gỗ hẹp dài xếp đầy chai lọ lọ gọn gàng ngăn nắp, lại có vài lọ dược đang chưng sắc thuốc, hai dược đồng nhíp nhàng qua lại như thoi đưa sửa sang chỉnh chu, mùi dược lan khắp phòng, cực kỳ nồng đậm.

Trình Tử Khiêm mắt tinh cảm nhận, môi mỏng như tước, không chút huyết sắc, cả người như tuyết ánh lên dưới nguyệt quang, lạnh đến trong suốt.

Tạ Thiên Bích tiến vào, thấy trên mi mắt Trình Tử Khiêm xuất hiện một mạt hồng sắc yêu diễm như hoa đào, không khỏi cười nói: “Lại không cần thận phối nằng?”

Trình Tử Khiêm dốc lòng vì độc thuật, trên đời cơ hồ tất cả độc dược hẳn đều tìm được cách giải, vô luận là hạ độc hay giải độc, thủ pháp đều có thể xếp vào hàng võ lâm đệ nhất, hơn hẳn Trình Tồn, tuy kém chú trọng y thuật, nhưng cũng có thể xem là đại danh gia đứng đầu thiên hạ, nhưng không biết có phải ông trời trêu người, chỉ cần phối nằng gắt một chút, mi mắt lập tức đỏ lên đau nhức, mấy ngày mới thuyên giảm, nhiều năm qua khổ sở chịu đựng, vẫn không tìm được liệu pháp, vài người bệnh cũng bị chứng da vừa bắt nằng liền sưng đỏ ngứa ngáy, hẳn tiện tay kê một thang lập tức khỏi hẳn, thế mà đến lượt mình, dù đã dùng vô số loại thang hoàn dược cao, vẫn không hề có công hiệu.

Năm xưa ở Bạch Lộc Sơn, Tô Tiểu Khuyết chuyên chọn lúc nắng gắt nhất vào tiết xuân hạ lên vào dược lưu sau núi trộm mấy thứ thảo dược hẳn phối khô ngoài trời. (không hổ là lưu manh mỹ thụ =))

Trình Tử Khiêm nghe Tạ Thiên Bích hỏi, cup mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Hôm qua nghe người trở về, ta vội hái Khô lâu hoa cùng Nữ tổ linh lan ngâm vào nước ấm, phải ngâm đủ mười hai canh giờ, không được lâu hơn cũng không được nhanh hơn. Toàn kinh thủ khí hoàn tuy tới bốn mươi chín loại phối pháp, hai vị thuốc này là bắt buộc phải có.”

Nói xong tự tay kéo một cái ghế trúc qua, mời: “Ngồi đi.”

Thủy chung liếc cũng không liếc Tô Tiểu Khuyết một cái.

Tô Tiểu Khuyết vẫn đang nghĩ tới những lời vừa rồi của Tạ Thiên Bích, cũng không so đo, tự tìm một ghế cho mình, lơ đãng ngồi xuống.

Trình Tử Khiêm lấy một đạo ngân châm rồng ruột, đâm vào cổ tay Tạ Thiên Bích, ngón giữa đặt ở đuôi châm bịt lại rồi buông ra, rút máu rót vào một chung sứ xanh khảm hoa văn đỏ sậm.

Tạ Thiên Bích nói: “Người xem giúp Tiểu Khuyết trước đã, ngực hẳn có đao thương, vẫn hay tái đi tái lại, còn thường xuyên sốt cao...”

Trình Tử Khiêm hơi nhíu mày, khoát tay ngắt lời, đoạn xuất ra một hộp ngọc, trong hộp là một con bọ cánh cứng to bằng ngón cái, râu dài cánh ngắn, toàn thân thuần một màu trắng, Trình Tử Khiêm thả con bọ vào chung máu, không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn con bọ hấp thụ máu.

Tô Tiểu Khuyết cũng không hé nửa lời, nắn nắn bàn tay, híp mắt, ngốc ngốc nhìn lò chưng thuốc ồ ồ bốc lên khói trắng. (cute:”>)

Hai dược đồng vốn lấy việc giả câm giả điếc làm thói quen, ngay cả phóng thí cũng phải nhìn ra ngoài đến bên khe suối mới dám phóng, một chút thanh âm cũng không có.

Nhất thời trong phòng im lặng đến đáng sợ.

Đợi con bọ hút sạch máu, Trình Tử Khiêm mới dùng ngón út gạt ra, thả con bọ vào một cái niêu nhỏ bằng sắt, cầm lên đặt trên lò dược để hong khô. Ngón tay hẳn dị thường tinh tế linh hoạt, hỏa quang ánh lên, da thịt sáng bóng như ngọc lại ẩn ẩn trong suốt, đôi môi mím chặt cũng đã hiện chút huyết sắc, thoạt nhìn có vài phần mỹ hoặc.

Trình Tử Khiêm đột nhiên mỉm cười: “Ta nghe bọn họ nói, người mất hết nội lực, vẫn có thể đánh trọng thương Thẩm Mặc Cầu, đúng là chuyện đáng mừng.”

Vẻ mặt vừa nói vừa cười kia khiến Tô Tiểu Khuyết kinh ngạc đến lập tức hoàn hồn lại, Trình Tử Khiêm cứ nhiên cười tươi thế này, còn dùng ngữ khí gần như ôn nhu mà nói chuyện!

Trước đây hẳn chưa từng nghĩ sẽ nghiền ngẫm suy xét ngôn hành giữa nam tử với nhau, lúc này thấy Trình Tử Khiêm hòa nhã nói chuyện như vậy, lại đột nhiên thông suốt, một ý niệm chợt lóe lên, linh tính cực nhạy, buột miệng hỏi: “Người vui mừng cái gì?”

Đệ nhị thập ngũ chương: (Bích ca của chúng ta quả là cao thủ ăn đậu hủ =))))))

... Tạ Thiên Bích cười dễ dàng: “Người đương nhiên rất sạch, tối qua lúc người ngủ say ta đã tắm cho người rồi.”

Tô Tiểu Khuyết cười đắc ý nhìn Trình Tử Khiêm, nói: “Người nghe rõ chưa...”

Đột nhiên sực tỉnh, chỉ vào Tạ Thiên Bích, hoảng tới mức nói năng lộn xộn cả lên: “Người... người nói cái gì? Người... người tắm cho ta?”

Tạ Thiên Bích cười nói: “Loại chuyện này sao ta có thể để người khác làm a?”...

Hôm nay bọn tớ tặng kèm 1 tấm của Lãnh Nguyệt Lãnh nương nương đang cos đây hì hì ^_^ Không thể tin Lãnh nương nương nhìn uke như vậy mà lồng tiếng cho Tạ Thiên Bích nha =))))

26. Quyển 1 - Chương 25

Edit: Phúc Vũ

Trình Tử Khiêm mím chặt môi như một con trai ngọc, dùng dao cũng cạy không ra, lạnh lùng liếc mắt, hàn quang bắn tới tựa hồ muốn đục một lỗ trên người Tô Tiểu Khuyết, nhưng hai tai đã dần dần đỏ lên.

Tạ Thiên Bích lại không hề cảm thấy có gì khác lạ, nói: “Vô công Thảm Mặc Câu cao hơn ta rất nhiều, lần này chỉ là may mắn, có thể đánh lén nhất kích đắc thủ.” (một cú liền thành công)

Trình Tử Khiêm nói: “Hắn bức người ăn Toàn kinh thủ khí hoàn trước, hừ, thân là cung chủ Thất Tinh

Hồ, lại là tiền bối, cứ nhiên vô sỉ tới mức này.”

Ngón tay run lên, đem con bọ đã hong khô tán nhuyễn thành bột phần trút vào một cái chén ngọc, rót thêm nước chưng từ hai vị thuốc Ngưu Hoàng và Huyết Kiết, nhẹ nhàng khuấy đều, đẩy lại, lãnh đạm nói: “Người bình an trở về, ta rất vui... Một ngày nào đó ta sẽ trả mối thù bị hạ độc này cho ngươi.”

Vừa nói vừa đứng trước chiếc bàn gỗ hẹp dài, một tay giở nắp siêu thuốc, một tay bốc được, cũng không dùng đũa (cái cân cân thuốc), ngón tay nhịp nhàng ra vào siêu thuốc, động tác ưu mỹ linh hoạt, cùng một lúc lấy cả Sinh long cốt, Tô mộc, Thổ cầu, Ngũ linh chi, Thiên kim tử, Cáp phẩn, Thiết tuyến thảo, Thấu cốt cô các loại cho vào siêu, sau đó lại thêm Khô lâu hoa cùng Nữ tổ linh lan, mới ra hiệu cho A Tam đem đi sắc, nghĩ nghĩ, sợ hấn làm sai tổn hại đến nội thương Tạ Thiên Bích, đặc biệt mở miệng nói: “Ba bát nước tuyết tan, sắc trong ba canh giờ”, chỉ về phía chén ngọc đựng bọ cánh cứng: “Rồi cho thứ này vào, sắc thêm một canh giờ nữa.”

Nhìn A Tam mang thuốc đi, mới rửa sạch tay, ngồi xuống uống một ngụm nước, khinh thường nói: “Thẩm Mặc Câu phối loại Toàn kinh thủ khí hoàn này thật ngu xuẩn hết nói. Bốn mươi chín loại phối pháp, theo từng địa phương mà biến hóa thành sáu mươi ba loại, hoàn hảo loại hấn dùng chính là loại có được hiệu kém nhất.”

Tạ Thiên Bích cười khổ: “Nói vậy, trái lại phải đa tạ Thẩm Mặc Câu mới đúng.”

Thấy hấn thủy chung không nhìn tới Tô Tiểu Khuyết, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu hai mươi ngày trước ta bị đâm một đao ngay giữa ngực, sượt qua tâm mạch, vết thương sâu hai thốn bảy phân, rộng một thốn một phân, nên chữa trị thế nào?”

Trình Tử Khiêm tuyệt nhiên đáp: “Không biết.”

Tạ Thiên Bích kỳ quái hỏi: “Ngươi không biết?”

Trình Tử Khiêm rũ lớp mi mắt mỏng manh xuống, thanh âm thấp phần lãnh đạm: “Ngươi không bị đâm một đao, ta làm sao biết trị thế nào? Nền biết y đạo biến hóa, không có quy luật, cùng một chứng bệnh, cũng phải chiếu theo ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, tương đương năm trạng thái hàn thử táo thấp phong, ứng với năm tâm tình hỉ nộ ưu tư khùng, còn phải dựa vào các yếu tố như ngày đêm, nặng nhẹ, nông sâu, đầu đuôi, động tĩnh, nam nữ, lớn bé, trong ngoài mới có thể kê đơn.”

Thấy hấn kiên quyết đến châm xuyên không thủng nước tạt không thấm, Tạ Thiên Bích cũng không nổi giận, trái lại mỉm cười giảng giải: “Tử Khiêm không thể cố chấp như vậy, ta hại Tiểu Khuyết bị thương, trong lòng thập phần khổ sở, ngươi tinh thông y thuật, lại lớn lên cùng chúng ta, lẽ nào trở mặt nhìn hấn bị vết thương hành hạ? Coi như ta cầu xin ngươi đi.”

Tuy là ôn hòa khuyên bảo, nhưng thanh âm lại mang theo uy thế khiến người không thể không thuận theo.

Quả nhiên Trình Tử Khiêm không nói gì thêm, kéo ghế qua, bắt mạch chẩn bệnh cho Tô Tiểu Khuyết,

nhưng lại dùng một mảnh vải bông trắng ngăn cách ngón tay mình với cổ tay hần.

Tô Tiểu Khuyết nhìn ngón tay còn muồn trắng hơn cả mảnh vải kia của Trình Tử Khiêm, giận dữ nói: “Ta bản đến vậy sao?”

Trình Tử Khiêm hừ lạnh một tiếng.

Tạ Thiên Bích cười đồ dành: “Người đương nhiên rất sạch, tối qua lúc người ngủ say ta đã tắm cho người rồi.”

Tô Tiểu Khuyết cười đắc ý nhìn Trình Tử Khiêm, nói: “Người nghe rõ chưa...”

Đột nhiên sực tỉnh, chỉ vào Tạ Thiên Bích, hoảng tới mức nói năng lộn xộn cả lên: “Người... người nói cái gì? Người... người tắm cho ta?”

Tạ Thiên Bích cười nói: “Loại chuyện này sao ta có thể để người khác làm a?”

Tô Tiểu Khuyết không khỏi thẹn quá hóa giận, đang muốn chửi ầm lên, Trình Tử Khiêm bỗng nhiên đứng dậy, một cước đạp đổ ghế trúc, đi đến trước bàn phóng bút rồng bay phượng múa mà kê đơn, “ba” một tiếng ném tới trước mặt Tô Tiểu Khuyết.

Tô Tiểu Khuyết tinh thông dược lý, cầm lấy nhìn một lượt, cơn giận còn sót lại chưa tan giờ thêm cơn giận khác ập đến: “Phương thuốc này của người ào ạt tấn công một cách mù quáng, không hề nói đạo quân thần sứ giả, lại không lấy việc trị liệu trung hoà làm cơ sở, người cho ta là súc sinh sao?”

Trình Tử Khiêm thản nhiên nói: “Người tâm mạch hư tổn, trong lòng lại có khúc mắc, dược lực khó tác động đến tạng phủ, cứ thế mãi sẽ không tốt. Ta chính là muốn trị thương cho người, khai thông ứ tắc, phương thuốc này không mạnh một chút làm sao nhanh chóng có hiệu quả? Nếu bản thân người yếu đuối chịu không nổi dược lực mà chết, cũng không liên quan đến ta.”

Tô Tiểu Khuyết tức giận đến choáng váng: “Người đây là cứu người hay giết người?”

Trình Tử Khiêm liếc nhìn Tạ Thiên Bích, ngữ khí nhu hòa đi đôi chút nhưng ẩn tàng ý khiêu khích: “Người muốn điều lý bổ dưỡng, sao không tự mình thêm vài vị thuốc nữa đi? Nhân sâm, lộc nhung, hà thủ ô, phục linh, linh chi, chỗ ta đều có đủ, người muốn thêm gì cứ việc lấy.”

Tô Tiểu Khuyết tỉ mỉ nhìn đơn dược, nghĩ nghĩ, đi đến trước bàn cất bút thêm mấy vị thuốc nữa, giao cho dược đồng, nói: “Chiếu theo đơn mà sắc.”

Trình Tử Khiêm lại xông đến đoạt lấy tờ giấy nhìn lướt một lượt, thấy hần thêm không phải những thứ như tham nhung này nọ, mà là bạch chỉ, thiên ma, khương hoạt, hùng đẳng, trong mắt lộ vẻ kinh nghi tán

thường: “Người quả thật có vài phần thiên phú đối với y thuật, khó trách cha ta cứ tấm tắc khen.”

Tô Tiểu Khuyết cười đắc ý, vừa định tự tăng bốc vài câu, Trình Tử Khiêm đã chỉ hướng ngoài cửa, nói: “Ra ngoài.”

Tô Tiểu Khuyết cả kinh: “Sao chứ? Bên ngoài nắng gắt lắm a.”

Trình Tử Khiêm vẻ mặt mệt mỏi, phát tay gọi A Tam lại, ra vài thủ thế, không thêm nói tiếp với Tô Tiểu Khuyết.

A Tam kia mặt dài như mặt ngựa, trời sinh thần tình u sầu, thoát nhìn rất giống vừa bị ai đó nện cho một trận, nhìn thủ thế, vẻ mặt đau khổ: “Thiếu gia nhà ta nói, đã xem qua thương thế của Tô thiếu hiệp, đơn dược cũng đã kê rồi, chờ thuốc sắc xong, sẽ sai ta bưng ra ngoài cho Tô thiếu hiệp uống, Tô thiếu hiệp muốn ở lại, phòng nhỏ không tiện chứa nhiều.”

Tô Tiểu Khuyết nhìn Trình Tử Khiêm cười lạnh, chỉ Tạ Thiên Bích: “Còn hấn thì sao?”

Trình Tử Khiêm không trả lời, A Tam dĩ nhiên vừa thông minh vừa thức thời đáp: “Thiếu chủ tự nhiên có thể lưu lại.”

Tô Tiểu Khuyết liếc hấn một cái, cười ha ha, cặp chân dài thẳng tắp gác lên cái bàn tròn nhỏ, lười biếng nói với Trình Tử Khiêm: “Chỉ bằng thứ công phu mèo ba cẳng của người?... Ta cứ ở lý ra đó, xem người có bản lĩnh gì vác ta ra ngoài?”

Trình Tử Khiêm khẽ phát tay áo, một làn khói đậm đậm phủ qua mặt bàn, Tô Tiểu Khuyết thương thế chưa lành, hành động không nhanh bằng ngày thường, nhất thời né tránh không kịp, chỉ cảm thấy hai chân phát lạnh, nụ cười lập tức đông cứng.

Trình Tử Khiêm lại chậm rãi ra hiệu, A Tam nói: “Thiếu gia bảo, hấn đã hạ Địa dũng kim liên, một canh giờ sau, hai chân Tô thiếu hiệp sẽ thối rữa, đến lúc đó chỉ có thể bò ra ngoài.”

Tạ Thiên Bích thở dài, một tay áp trụ Tô Tiểu Khuyết đang tức đến giậm chân, hòa nhã nói: “Tử Khiêm, giải thế nào?”

Trình Tử Khiêm nói: “Ngâm chân vào suối nước chảy ven đây, một canh giờ liền tự khỏi.”

Tạ Thiên Bích gật đầu: “Ta dẫn hấn giải độc trước, lát nữa quay lại.”

Nói xong ôm Tô Tiểu Khuyết đi thẳng ra con suối.

Mi tâm Trình Tử Khiêm khóa chặt, toát ra một tia cô đơn cùng đa tình suốt bao năm, trong mắt hàn quang chợt lóe rồi nhanh chóng vụt tắt.

Suối nước ở Hoạ Mi cốc cũng băng lãnh không khác gì Trình Tử Khiêm, Tô Tiểu Khuyết vừa nhún hai chân vào nước, liền nhịn không được hít một ngụm lãnh khí, mắng: “Tên quỷ cường thi này con mẹ nó hạ thủ thực ngoan độc!”

Tạ Thiên Bích nói: “Nhưng độc thuật của hắc thiên hạ vô song. Xích Tôn Phong cần hắc.”

Tô Tiểu Khuyết tâm niệm chợt động, cười hì hì vòng tay ôm cổ Tạ Thiên Bích, thấp giọng nói: “Hắc thích người a, đồ ngốc, chẳng lẽ người không nhìn ra sao?”

Y sam mùa hạ đơn bạc, Tô Tiểu Khuyết cứ ôm như vậy, hai người ngực áp vào lưng, Tạ Thiên Bích chỉ cảm thấy sau lưng một trận ấm áp, lưng bất giác cứng đờ, chậm rãi quay đầu đi, như hữu ý lại như vô tình, vành tai sượt qua môi Tô Tiểu Khuyết, tim lập tức đập rộn rã, lòng hân hoan vui sướng, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên nói: “Ta biết, vậy thì đã sao?”

Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy đôi môi nóng lên, đột nhiên cảnh giác, vội thu tay, nhích mông sang bên cạnh, muốn chuyển hướng khỏi đề tài ái muội này, cười gượng: “Cứ xem như ta chưa nói gì đi.”

Tạ Thiên Bích một tay đặt lên vai hắc, cười đến trời quang trăng sáng, nói đến rõ ràng thấu triệt: “Hà tất phải xem như người chưa nói gì?”

“Chưa nói là chưa nói, nói rồi thì chính là nói rồi.”

“Ta nói ta thích người, nói cũng đã nói rồi. Người nếu không thể tiếp nhận, không nên ngại làm gì, vẫn cứ đối xử nhau như huynh đệ. Trốn tránh thế kia, người coi Tạ Thiên Bích ta là ai?”

Tô Tiểu Khuyết ngẩn ra, dị thường hào sảng cười khan một tiếng: “Ha ha, tốt lắm, vậy thì còn gì bằng!” Thở hắt một hơi, Tạ Thiên Bích đã có thể buông bỏ, còn mình đối với hắc đương nhiên cũng chỉ tính là tình huynh đệ nghĩa bằng hữu, đâu thể coi là biến thái, sau này không cần phải đau đầu phiền muộn nữa, càng không sợ bị đám người Đường Nhất Dã Lệ Tứ Hải thuyết giáo chê cười. Phóng tầm mắt nhìn lại, dương quang sáng lạn, thế gian nhất thời tốt đẹp lên một chút, Tô Tiểu Khuyết kiên quyết phớt lờ đi một tia mất mát đang nhen nhóm trong lòng.

Tạ Thiên Bích quan sát sắc mặt hắc, âm thầm nghiêng rằng: Tiểu hỗn đản, người cứ việc trốn tránh, dù có lên trời ta cũng truy người đến Lăng Tiêu điện, có xuống biển ta cũng tróc người tới Thủy Tinh cung, xem người chịu theo ta không.

Mỗi người ôm một tâm tư, che giấu kế hoạch nham hiểm, đều nghĩ đến thống khoái, khi ánh mắt giao nhau, lại đồng loạt nhe răng cười, quả nhiên như lang như hổ, như si như ngốc.

Bóng cây lay động, lọc vài tia nắng xanh dịu thuần khiết, hai người đang vô ưu vô lo, ngây ngô cười với nhau, lại thấy hai đực đồng, một tên xách ghế trúc, một tên khiêng cái bàn tròn nhỏ ban nãy, vòng qua suối nước, “bang bang” hai tiếng, ném cả ghế lẫn bàn đi thật xa, lại quay về bên suối, rửa tay nơi thượng nguồn.

Tô Tiểu Khuyết cười nói: “Đem ghế ta từng ngồi qua, bàn ta từng chạm qua vứt bỏ hết sao?”

Đực đồng tên A Nhị có khuôn mặt tròn như một viên đực Tứ hỉ, nhưng lời nói ra lại không khác gì tảng đá kê trong mao xỉ (ý bảo bạn này nói chuyện vô duyên thú vị =))))): “Thiếu gia nhà ta bảo, những thứ người chạm qua đều dơ bẩn, còn có một cổ trục khí, phải ném đi thật xa, nếu không sẽ nhiễm bệnh.”

Tô Tiểu Khuyết nghiêm túc gật đầu: “Thiếu gia người nói rất đúng.”

“Bất quá, con suối này ta cũng đã trót nhún qua rồi, các người lại dùng nước ta ngâm chân để rửa tay, còn dùng pha trà cho thiếu gia người, vậy thì không ô uế sao?”

Ôm Tạ Thiên Bích: “Người này ta cũng đã chạm vào, chẳng hay thiếu gia người có chê bai không?”

A Nhị ngốc lẳng nửa ngày, nói: “Ta phải hỏi thiếu gia trước, mới có thể trả lời người.”

Tô Tiểu Khuyết nhin cười, gật đầu: “Không sai, mau về hỏi đi.”

Thấy hai đực đồng kia quay đi, Tạ Thiên Bích mới cười nói: “Không sợ Trình Tử Khiêm hạ độc người lần nữa sao?”

Tô Tiểu Khuyết nói: “Người thật sự cho rằng ta không có năng lực chống trả? Ban nãy nếu không niệm tình hấn là nhi tử của Trình lão đầu, hấn hạ độc ta ta cũng có thể một đao chém đứt cổ tay hấn.”

Tạ Thiên Bích có chút bất đắc dĩ, nói: “Hai người từ Bạch Lộc Sơn đầu tới Xích Tôn Phong, không ai hơn ai, vẫn chưa thấy chán sao?”

Tô Tiểu Khuyết dùng ngón chân nghịch cá trong suối nước, nói: “Đúng là vô cùng nhàm chán, suốt ngày hấn cứ bày ra bộ mặt cương thi. Bất quá ba năm không gặp, tính tình hấn quả thật càng lúc càng quái, chẳng lẽ là do uống nhầm thuốc? Trình lão đầu mà thấy nhất định sẽ rất đau lòng.”

Tạ Thiên Bích khẽ nhướn đuôi mày, lại cười nói: “Trình Tử Khiêm quái tính cũng phải thôi, thế mới có thể lãnh ngạo.”

Nhìn tên đực đồng tên A Tam đang đứng đằng xa trông nom vườn đực, thần nhiên nói: “Trừ phi có người có thể sánh vai cùng hấn, có lẽ đến chừng đó hấn sẽ bớt cổ quái đi một ít.”

Hai người ngồi trò chuyện bên suối, một canh giờ cứ thế trôi qua, Tô Tiểu Khuyết rút chân lên, đã đông cứng như khúc cây, đành phải nhích từ từ lên thăm cỏ chậm rãi xoa bóp.

Chỉ thấy trên nền cỏ xanh biếc chợt xuất hiện một đôi chân dài thanh khiết như cỏ ngọc, mu bàn chân lộ ra vài đường gân xanh mờ ảo, mười ngón chân cân xứng đều tăm tắp, móng chân bị đông thành màu ngọc bạch bán trong suốt, phần đùi càng tinh tế ưu mỹ, khác hẳn với người trong võ lâm. Đôi con người đen nhánh của Tạ Thiên Bích bất giác vụt sáng, nhin không được vươn tay, ôm đôi chân kia vào ngực, giúp hẩn ủ ấm.

Tô Tiểu Khuyết chỉ cảm thấy hai chân như được ngâm trong nước nóng, thư thái vô cùng, cũng không chút nào muốn cự tuyệt, thuận thế nằm lên cỏ, cười nói: “Người tuy tâm địa ngoan độc, nhưng ngực lại thật ấm áp.”

Tạ Thiên Bích bị đôi chân băng lãnh của hẩn kích thích đến da thịt nơi ngực một trận lạnh tiếp một trận nóng, nghe thấy lời nói kỳ quái kia, hỏi: “Tâm địa ta ngoan độc thế nào?”

Tô Tiểu Khuyết nằm ngửa ra nhìn hẩn, ngắm từ góc độ này, từng đường nét trên khuôn mặt Tạ Thiên Bích càng thêm thâm thúy như chạm khắc, độ cong của chiếc cằm càng lãnh liệt động nhân, thế nhưng khi Tô Tiểu Khuyết nhớ tới đoạn đường đào thoát, một đao tựa băng tuyết kia đâm vào khiến tim hẩn đau đến nguôi lạnh như tàn tro, lập tức cười nhạt nói: “Chờ A Tam y thuật đại thành, người sẽ đối đãi Trình Tử Khiêm thế nào?”

Tạ Thiên Bích cũng không kinh ngạc, cười hỏi: “Sao người biết là A Tam?”

Tô Tiểu Khuyết “xuy” một tiếng, đáp: “Bởi vì ta phán đoán tâm tư người, lại đánh giá tư chất của A Nhị và A Tam, còn nữa, A Tam không cần quỷ cương thi phân phó đã nói “Thiếu chủ tự nhiên có thể lưu lại”... Ta tự khắc hiểu ra.”

Tạ Thiên Bích khẽ thở dài: “Người quá thông minh, lại không biết che giấu, bảo ta làm sao yên tâm đây?”

Tô Tiểu Khuyết đập nhẹ lên ngực hẩn một cước, nói: “Quỷ cương thi tuy khiến người chán ghét, tâm tính bất hảo, phẩm hạnh lang băm thấy chết không cứu, nhưng dù sao vẫn là nhi tử của Trình lão đầu, lại thật lòng thật dạ đối xử tốt với người...”

Miệng đột nhiên có chút chua xót: “Người phải đối đãi hẩn cho tử tế.”

Tạ Thiên Bích bật cười: “Không hiểu sao ta lại cảm thấy người đã thực sự xem ta như ma đầu? Ta sai A Tam học trộm là sợ tương lai Tử Khiêm muốn quay về Bạch Lộc Sơn, Xích Tôn Phong không có thân y thì thật bất tiện. Hơn nữa cho dù sau này A Tam có chút thành tựu, chỉ cần Tử Khiêm còn ở Hoạ Mi cốc ngày nào, ta vẫn hảo đãi hẩn ngày đó.”

Tô Tiểu Khuyết bán tín bán nghi: “Thật sao?”

Tạ Thiên Bích nhíu mày: “Ô Tiểu Khuyết, ta không biết nguyên lai trong lòng ngươi, ta lại không đáng tin như vậy.”

Thần thái trên khuôn mặt, như sơn cảnh dưới dương quang, dị thường mãnh liệt, nhân tình vẫn không hề giảm đi sự sắc sảo, tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Ô Tiểu Khuyết, nói: “Ngươi vẫn ghi hận một đao kia.”

Đệ nhị thập lục chương:

... “Bởi vì ngươi là Tạ Thiên Bích, là Thiên Bích sư huynh lúc nhỏ đã cứu ta một mạng dưới kiếm người khác, trước giờ ta luôn tin tưởng ngươi, luôn cho rằng ngươi sẽ không tổn thương ta.”

“Nhìn ngươi bị thương, ta còn đau hơn cả chính mình bị thương, ta tự nói với lòng, cho dù có chết một trăm lần một ngàn lần, cũng phải bảo vệ ngươi chu toàn bình an. Ta có thể chết vì ngươi, Thiên Bích.”...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dao-xuan-sac>